

Naslov originala: ROMANS

By Pastor Jack Sequeira

STUDIJA POSLANICE RIMLJANIMA

Autor: Džek Sekveira

Prevod sa engleskog: Pavle Simović

Cetinje, 1999. godine

Sadržaj

1. poglavlje:	Najjasnije jevanđelje od svih (Rimljanima 1:1-17)	3
2. poglavlje:	Gnjev Božji (Rimljanima 1:18-32)	8
3. poglavlje:	Griješ samopravednosti (Rimljanima 2:1-3:8)	13
4. poglavlje:	Sveopšti grijeh i krivica (Rimljanima 3:9-20)	18
5. poglavlje:	Pravednost vjerom (Rimljanima 3:21-23)	23
6. poglavlje:	Legalno opravdanje (Rimljanima 3:24-26)	29
7. poglavlje:	Zakon i Jevanđelje (Rimljanima 3:27-31)	35
8. poglavlje:	U odbrani opravdanja vjerom (Rimljanima 4:1-25)	40
9. poglavlje:	Plodovi opravdanja vjerom (Rimljanima 5:1-5)	46
10. poglavlje:	Bezuslovna ljubav (Rimljanima 5:6-10)	52
11. poglavlje:	Adam, Hristova prilika ili tip (Rimljanima 5:11-14)	59
12. poglavlje:	Dva Adama (Rimljanima 5:15-18)	65
13. poglavlje:	Vladavina grijeha i blagodati (Rimljanima 5:19-21)	71
14. poglavlje:	Kršteni u Hrista (Rimljanima 6:3-6)	77
15. poglavlje:	Opasnost od liberalizma (Rimljanima 6:1-13)	83
16. poglavlje:	Nijeste pod zakonom nego pod blagodaću (Rimljanima 6:14,15)	90
17. poglavlje:	Robovi Božji (Rimljanima 6:16-23)	95
18. poglavlje:	Oslobođeni ispod zakona (Rimljanima 7:1-6)	102
19. poglavlje:	Odviše grešan (Rimljanima 7:7-13)	108
20. poglavlje:	Ja nesrećni čovjek (Rimljanima 7:14-25)	114
21. poglavlje:	Istina kao što je u Hristu (Rimljanima 8:1-3)	119
22. poglavlje:	Život u Duhu (Rimljanima 8:4-13)	125
23. poglavlje:	Blažena nada (Rimljanima 8:14-30)	132
24. poglavlje:	Agape nikad ne prestaje (Rimljanima 8:31-39)	138
25. poglavlje:	Pravi Izraelci I (Rimljanima 9:6-13)	144
26. poglavlje:	Pravi Izraelci II (Galatima 3:26-29)	150
27. poglavlje:	Pravi Izraelci III (Galatima 4:26-31)	155
28. poglavlje:	Pravi Izraelci IV (Postanje 32:24-26)	161
29. poglavlje:	Jevrejska tragedija (Rimljanima 10:13-21)	167
30. poglavlje:	Bog drži svoje obećanje (Rimljanima 11:25-35)	173
31. poglavlje:	Rođeni raspeti (Rimljanima 12:1-3)	178
32. poglavlje:	Tijelo Hristovo (Rimljanima 12:4-8)	184
33. poglavlje:	U Njegovo obličje (Rimljanima 12:9-21)	189
34. poglavlje:	Lojalni građani (Rimljanima 13:1-7)	195
35. poglavlje:	Ljubav je ispunjenje zakona (Rimljanima 13:8-14)	199
36. poglavlje:	Postupanje sa slabima (Rimljanima 14:1-23)	204
37. poglavlje:	Međusobno ispogaganje (Rimljanima 15)	211
38. poglavlje:	Jedno u Hristu (Rimljanima 16)	216

Prvo poglavlje

Najjasnije jevanđelje od svih (Rimljanima 1:1-17)

Nijedna knjiga ili odjeljak u Svetom Pismu ne pojašnjava na tako jasan i tako briljantan način plan spasenja, doktrinu o pravednosti vjerom, kao poslanica Rimljanima. Nije čudo što je Luther opisao poslanicu Rimljanima kao „najjasnije jevanđelje od svih.” Kroz razumijevanje teksta u Rimljanima 1:17, Luther se oslobodio robovanja legalizmu i postao vođa protestantske reformacije.

Ista doktrina koju je tumačio Luther dovela je do obraćenja Johna Bunyana koji se u Engleskoj smatra „besmrtnim misliocem Bedforda.” Dok je bio u zatvoru u Bedfordu napisao je čuvenu knjigu „Pilgrims Progress.” Tako je i John Wesley, osnivač Metodističke crkve, dok je slušao uvod u Lutherov komentar poslanice Rimljanima u večeri 24-og maja 1738, osjetio „čudnu toplinu” oko srca. To je označilo rađanje velikog probuđenja u 18-om vijeku u Britaniji.

Poslanica Rimljanima je bila osnova najvećeg broja probuđenja u historiji Hrišćanske crkve. Možda se pitamo šta to poslanicu Rimljanima čini izuzetnom. Postoje dva razloga, jedan je opšti a drugi specifični razlog.

1. U Djelima apostola, 9-o poglavlje, nalazimo izvještaj o Pavlovom obraćenju. Prve četiri knjige Novog Zavjeta predstavljaju historijski izvještaj o Isusu Hristu. Peta knjiga, Djela apostola, je historijski izvještaj o tome kako se Bog otkrivao preko svoje crkve. U 9-om poglavlju Djela apostolskih nalazimo čudesan izvještaj o tome kako je Pavle, na putu za Damask pronašao Isusa Hrista. Bog je došao Ananiji i rekao: „Idi i dočekaj ovog mladića, blagoslovi ga i krsti da mu se oči otvore.”

2. Ananija je mislio kako je Bog možda pogriješio, pošto je Pavle bio veliki progonitelj Hrišćanske crkve. U Djelima 9:15 čitamo: „Ali Gospod mu (Ananiji) reče, idi jer je on moj izabrani sud, da iznese Moje ime (ili iznese Moju istinu) pred neznabošce, kraljeve, i djecu Izraelovu.” Rečeno nam je da nakon što se Pavle povratio od viđenja i bio kršten, (20-i stih) „odmah je propovijedao Isusa Hrista.” Pavle je bio izabrani sud. Kad je Hristos došao na ovaj svijet, On je došao da bi se Jevanđelje moglo propovijedati ali Bog je odabrao Pavla da bude oruđe za tumačenje Jevanđelja svijetu.

Pavle uvodi ovu svoju divnu poslanicu Rimljanima 1:1 sledećim riječima: „Pavle, sluga (grčka riječ je rob) Isusa Hrista, pozvan za apostola, (zapazi sledeći iskaz) odvojen za Jevanđelje Božje.” Pavle je bio teolog Novog Zavjeta. Gotovo polovinu Novog Zavjeta čine Pavlovi spisi. Kao Hrišćanska crkva trpjeli bi strašan gubitak kad ne bi bilo njegovih spisa. Pavle je bio Božji izabrani sud, da objasni jevanđelje svijetu.

Ono što poslanicu Rimljanima čini naročitom je što je to, za razliku od bilo koje Pavlove poslanice, namijenjene bilo crkvi ili pojedincima, jedino pismo koje je on napisao crkvi, tijelu hrišćana, koju nije osnovao ili koju nije posjetio. Pavle je, kad je pisao Korinćanima i Efescima, i pisma pojedincima, pisao ljudima kojima je već verbalno tumačio jevanđelje. Na nesreću oni tada nijesu imali magnetofone. Ali u Rimljanima, premda je postojalo nekoliko ljudi koje je znao iz svog ranijeg iskustva, pisao je ljudima koje nikad prije nije sreo. Zbog toga on im izlaže sve divne istine Jevanđelja.

Na primjer, Pavle nam govori u Rimljanima 1:11 da je svrha pisanja ovog pisma, svrha dolaska u Rim „da vam udijelim koji duhovni dar da bi se mogli utvrditi.” Zatim u 13-om stihu kaže: „Želim da znate, narode moj, (braćo moja) da sam više puta planirao doći k vama, ali do sada sam bio spriječen.” U Rimljanima 15:22 i 23, obavještava nas zašto je bio spriječen. Bog mu je rekao: „Ne, ne možeš ići u Rim dok ne svršiš posao na Srednjem Istoku. Moraš ući u sva netaknuta polja.”

Bog je imao i drugi razlog to što je nas imao na umu. Da Pavle nije napisao tu poruku jasnim, određenim tonovima, tada je ne bismo imali u pisanoj formi. Zato što još nije bio u Rimu, pisao je ljudima, koje nije vidio, objašnjavajući jevanđelje u svoj njegovoj jasnoći koje je tako došlo do nas u Riječi Božjoj. Luther je bio u pravu kad je rekao: „Ovo je najjasnije Jevanđelje od svih”.

Pavle napominje u Rimljanima 1:11 da je potpuna namjera pisanja ovog donekle dugačkog pisma utvrđivanje hrišćana u Rimu u Hristu zato što su se suočavali sa progonstvom. Mi se takođe trebamo utvrditi u Isusu Hristu a najbolji način je, naravno, proučavanje divnih istina otkrivenih u poslanici Rimljanima. Vidjećemo šta nam Pavle govori o planu spasenja.

Velika tema ove knjige je izražena u Rimljanima 1:15,16 i 17. Pavle je već kazao Rimljanima da želi doći u Rim. U 14-om stihu on im govori: „Dužnik sam i Grcima i Varvarima, mudrima i nerazumnima.“ Sada on želi propovijedati Jevanđelje svima u Rimu. Rim je naravno u to vrijeme bio priznat kao prestonica svijeta i Pavle kaže u 15-om stihu: „Tako koliko je do mene (drugim riječima sa svom sposobnošću koju imam) spreman sam propovijedati jevanđelje i vama koji ste u Rimu. (Propovijedao sam na Srednjem Istoku, sada želim doći u Rim.“) Zatim u 16-om stihu daje ovu izjavu: „Jer ne stidim se Jevanđelja Hristova, jer ono je sila Božja na spasenje svakome koji vjeruje, ponajprije Jevrejinu a takode i Grku.”

U Pavlovo vrijeme bilo je posve uobičajeno stavljati stvari u negativan kontekst kad se želi naglasiti pozitivno. Kad bi Pavle živio danas, on bi to stavio u pozitivan kontekst jer je to tako u zapadnom svijetu. On bi rekao: „Apsolutno sam, potpuno obuzet, i sasvim pokrenut jevanđeljem Isusa Hrista. Ne mogu ništa drugo do propovijedati ga.”

Pavle kaže da se nije stidio Jevanđelja. Rimljani su pravili razliku između klasa; sami su bili građani prve klase. U stvari, prema opštem shvatanju Rimljani nikad nijesu razapinjani na krst, zato što je to uvijek donosilo sramotu zemlji i naciji. Rimljani su gledali na Jevreje kao na građane drugog reda ali hrišćani, koji su obožavali raspetog Spasitelja, smatrani su trećerazrednim građanima. Ali Pavle kaže: „Uopšte se ne stidim zato što ne mogu doći k vama s drugom filozofijom.”

Rim je bio vrlo ponosan grad. Hvalisao se vojnom silom, arhitekturnom i ekonomskom moći. U tom gradu je bilo filozofa svih vrsta za koje se čulo Pavle je govorio: „Ne dolazim sa još jednim 'patentom' koji je izmislio čovjek. Ne stidim se ovog jevanđelja, zato što je sila Božja!“ Rim, sa svim svojim ponosom i svim svojim uspjesima, je propustio da učini jednu stvar. Propustio je nadvladati grijeh i Pavle zato kaže: „Postoji samo jedna Sila koja može pobijediti grijeh, Jevanđelje našeg Gospoda Isusa Hrista. Zašto bih se trebao toga stidjeti? To je jedina sila koja može spasti čovjeka. Sve dok prihvata to spasenje, sve dok vjeruje, bez obzira na to da li je Jevrej ili Grk, bio mudar i obrazovan ili neobrazovan, bogat ili siromašan, postoji samo jedna solucija za problem grijeha kod čovjeka, a to je Isus Hrist.”

U Rimljanima 1:17 Pavle definiše ovo jevanđelje u jednoj frazi: „To je pravda Božja.” Pod ovim Pavle podrazumijeva:

1. To je pravda planirana od Boga.
2. To je pravda pripremljena od Boga bez ikakvog ljudskog doprinosa.
3. To je pravda koju je omogućio sam Bog. Ovo se mora pojasniti. U Novom Zavjetu čitamo da je Bog taj koji preduzima inicijativu za naše spasenje. Jevanđelje ne uslovljava dobre vijesti. Bog ne kaže svijetu ili nama: „Vi prvo morate biti dobri”, ili: „Prvo mi se morate staviti na raspolaganju, onda ću vas spasti.” Kad dođemo do petog poglavlja, otkrićemo četiri stvari - dok smo bili bespomoćni, nesposobni da spasemo sami sebe, dok smo bili bezbožni, dok smo bili neprijatelji, i dok smo bili grešnici, Bog nas je pomirio sa sobom smrću svoga Sina. Bog preuzima inicijativu.

U zapadnom svijetu i u crkvi kao cjelini, mi smo to iskrivili. Mi ulažemo napore i govorimo ljudima: „Dodite u naše dvorane i slušajte jevanđelje.” To nije Novi Zavjet. Nalog koji nam je Hrist

dao je: „Idite po svemu svijetu “ i propovijedajte jevanđelje. Baš kao što Bog preuzima inicijativu i mi moramo preuzeti inicijativu. Svijet očajnički čeka na jevanđelje Isusa Hrista. To je On planirao, to je On pripremio u svom Sinu Isusu Hristu, i to nam je On učinio dostupnim. On preuzima inicijativu, On zalaže sva punomoćja i svu slavu. Ovo je jevanđelje našeg Gospoda Isusa Hrista. Ono što Pavle pokušava izložiti u ovoj knjizi je neuslovljena dobra vijest o spasenju, koje je On pripremio za nas u svom Sinu Isusu Hristu. To je naravno velika tema cijele Biblije, Starog i Novog Zavjeta. Ali nigdje to nije izloženo tako jasno i dokazano na tako briljantan način kao u Poslanici Rimljanima.

U ovoj knjizi apostol Pavle nam otkriva ukupnu namjeru Božju:

1. On nam predstavlja problem grijeha; čovjekovo grešno stanje.
2. On nam pruža istinu o Hristu, Njegovom životu i Njegovoj smrti kao našoj Zamjeni i našoj Sigurnosti.
3. On opisuje vjeru u Hrista kao osnovu efektivnosti tog spasenja, ili rješenje za naš problem grijeha.
4. Zatim prelazi na zadaću Svetog Duha u našem posvećenju.
5. On takođe opisuje mjesto Božjeg naroda na ovom svijetu. Mi imamo zadatak koji treba obaviti u svijetu!

6. Napokon, on opisuje praktičnu primjenu Jevanđelja u svakodnevnom hrišćanskom življenju. Sve što nam je potrebno u planu spasenja nalazi se u ovoj knjizi. To je teška knjiga, zato što je on pisao, ne naučnicima, već ljudima koji su tako različito razmišljali u odnosu na ljude danas u 20-om vijeku. U maloj knjižici od 55 strana, „Najjasnije Jevanđelje od svih, Rimljanima”, parafraziranoj na moderan jezik i savremene izraze a koja je sada u štampi, namjera mi je pokušati probiti i premostiti procjep tako da jevanđelje otkriveno u Rimljanima postane značajno svima.

Proučavaćemo ga duboko zalazeći u detalje, zato što ima najširi pristup cjelokupnom opsegu Pisma o krucijalnoj doktrini pravednosti vjerom. Đavo ne želi da se mi upoznamo sa ovom porukom i imao je ogromnog uspjeha držeći nas u mraku. Dok proučavamo poslanicu Rimljanima jasno ćemo uvidjeti ovu divnu poruku. Naše crkve umiru zbog potrebe propovijedanja pravednosti vjerom.

Dužnost je Božjeg naroda istraživati istinu, uklanjati pogreške. Kad se to izvrši jedna istina će prevladati, jedan predmet će natkriliti sve ostale, „Hristos naša Pravda.”

Kad sam govorio grupi studenata medicine na Univerzitetu, bio sam začuđen njihovom glađu za tom istinom. Nijesam mogao vjerovati da se to događa u Americi. Mislio sam da se to može dogoditi samo u Africi. Govorio sam od 10:30 ujutro do 5:30 popodne sa pauzom od svega sat vremena. Postoji nada kad gledamo američke studente medicine kako sjede tu, proučavajući i otvarajući svoje Biblije. Ima mladih ljudi, studenata medicine, koji nijesu svetovni, čija želja je poznavati Božju Riječ i objaviti je. Kad smo završili, ovi mladi ljudi i žene su se sabrali i rekli: „Šta možemo učiniti da to objavimo ovdje na našem univerzitetu?” Tako postoji nada zato što je ovo sila Jevanđelja.

Slijedi kratak rezime o tome šta je doktrina o pravednosti vjerom, objašnjena u Rimljanima, uopšte. Postoje četiri glavna područja koja Pavle pokriva u ovoj knjizi:

1. Ova doktrina o pravednosti vjerom je istina koja nam govori šta je Bog već izvršio. Zapazite da je to u prošlom vremenu. Bog je već otkupio, ne izabrane, kako to uče kalvinisti, već čitavo čovječanstvo, u svetoj istoriji Njegovog Sina Isusa Hrista tako da pravno cijelo čovječanstvo stoji opravdano u Hristu. To su neuslovljene dobre vijesti Jevanđelja. Na primjer u Efescima 1:3 Pavle nam kaže: „Blagosloveni ste (prošlo vrijeme, aorist u originalu. Nešto se već desilo, mi smo već blagosloveni) svakim duhovnim blagoslovom što se neba tiče u Isusu Hristu.” To je ono što će Pavle tumačiti u Rimljanima.

2. On dalje nastavlja da nam govori kako se ovo legalno opravdanje, dok je primjenljivo na

čitavo čovječanstvo, mora učiniti efektivnim. Cijelo čovječanstvo neće ići na nebo, ne zato što ih Bog nije iskupio, već zato što su odbacili ovo spasenje. Ovo legalno opravdanje je efektivno jedino vjerom i ničim drugim. Ne vjerom plus davanje desetka ili držanje subote. Oni su plodovi opravdanja. Gospod univerzuma je onaj koji je umro na krstu da nas spase.

Legalno opravdanje je efektivno jedino vjerom. To znači da se vjernik koji prihvata Hrista oblači savršenom Hristovom pravednošću, što je poznato kao data pravednost tako da smo ne dok to možda mislimo o sebi ili dok drugi misle o nama, već dok je Bog uključen, kvalifikovani za nebo sada i na sudu. Ovo je osnova mira. „Budući opravdani vjerom (govori Pavle) imamo mir sa Bogom.“ (Rimljanima 5:1)

Jednom sam zapazio nešto što me je zaista usrećilo jer sam vidio moć jevanđelja kod jednog od naših članova. Ova članica je izgubila svog dragog muža i to joj je bilo teško. Oni su živjeli kao divan par. Bili su divan primjer pravog hrišćanskog braka. Tako kad je on otišao, moja supruga i ja smo išli da je posjetimo i pitali je: „Da li želite da neko drugi najavi kapelana? Znamo da je to teško.“ Rekla je: „Bila bih jadan svjedok ako bih plakala kao nevjernici.“ Zahvalio sam Bogu što je mogla ustati i obaviti svoj dio programa, jer je imala nadu. Ona nije rekla zauvijek zbogom svom mužu; to je samo jedan period.

A to je sila Jevanđelja, doktrina o opravdanju vjerom. Pavle kaže u Solunjanima: „Ne moramo žaliti kao nevjernici koji nemaju nade.“ To nam daje hrabrosti da činimo ono što nikad ne bi bili u stanju raditi. Zahvaljujem Bogu za takvog svjedoka.

3. Opravdanje vjerom se tu ne zaustavlja. Ono ide iznad toga. Ono dalje uči da zato što ste postali dijete Božje, Bog šalje svog Svetog Duha da nastava u vjerniku, tako da vi i ja postajemo sudionici Božanske Prirode kako bi mogli izbjeći pokvarenost koja je na svijetu. A pod pokvarenošću koja je na svijetu ne podrazumijevam samo pozorišta i sve te druge stvari. Pokvarenost svijeta je u nama zato što je naša priroda pokvarena, i ostaćemo pokvareni do drugog Hristovog dolaska kad će ova pokvarenost biti zaodjenuta nepokvarenošću.

Bog šalje Svetog Duha da nastava u nama. I kao što Pavle objašnjava u Rimljanima 5, zbog toga mi stojimo pod kišobranom milosti. Ne samo što imamo mir sa Bogom, mi smo pomireni sa Njim i imamo na raspolaganju silu Božju kroz nastavanje Duha što znači da sada možemo živjeti životom koji je ugodan Bogu. To je moć opravdanja vjerom ili plodovi opravdanja vjerom. Kao što je Isus rekao u Jovanu 15: „Nastavajte u Meni i Ja u vama jer bez Mene ne možete činiti ništa. Ali ako nastavate u meni i ja u vama, donijecete mnogi rod, i Otac moj biće zadovoljan.”

U Mateju 5-o poglavlje Isus govori hrišćanskim vjernicima, učenicima, i konstatuje: „Vi (učenici) ste svjetlost svijetu.” Ovdje je riječ „svjetlost“ u originalu u jednini, „vi“ je u množini. Mi smo mnogi ali smo jedna svjetlost, zato što je ta jedna svjetlost Isus Hrist. Kad je Isus došao na ovaj svijet, On je došao kao svjetlost u tami. Isus nije više ovdje, On se vratio na nebo, ali Njegovo tijelo, crkva, ecclesia, pozvani narod, je ovdje. Isus nam kaže: „Vi ste svjetlost svijetu.” U Mateju 5:16 stoji: „Neka ova svjetlost tako sija da ljudi mogu vidjeti vaša dobra djela i slaviti oca vašega.”

Na početku drugog svjetskog rata naša porodica je prešla okean. Majka i otac su nas povelili da posjetimo rođake u Indiji i vraćali smo se za Afriku 1939-e. Bio sam mali i svi smo bili uzbuđeni. Iznenada jedne noći, nasred okeana, brodska svjetla su se pogasila. Bila je grobna tama. Mislili smo da je izgorio generator, i onda je stigla objava preko PA sistema da je Njemačka objavila rat Velikoj Britaniji, i oni su pogasili svjetla da nas ne bi spazio neki njemački brod.

Sjećam se kako je moja draga majka uzimala brojanice (bili smo rimokatolici) i žustro se molila da brod ne bude torpediran. Dok smo putovali sledećih dvije sedmice slušali smo preko radija da su drugi brodovi bili torpedirani. Bili su nam sasvim blizu pa smo se molili. Kad smo stigli u Keniju izdat je zakon da svi domovi trebaju imati zastore tako da se svjetlost ne bi vidjela napolju. Motorna

vozila su imala male štitnike iznad prednjih svjetala tako da avioni nijesu mogli opaziti svjetlost. Sve je bilo u mraku. Ali hrišćanin koji prikriva svoju svjetlost ispod svijećnjaka treba se stidjeti sebe jer je Hristos rekao kakva je korist ako se svjetlost sakrije pod svijećnjak.

Jevanđelje je sila Božja ali svijet to ne zna zato što ne vidi Isusa Hrista u crkvi. Velik procenat svjetske populacije danas je pod marksizmom. Jedan od glavnih razloga što hrišćanske zemlje poput Rusije i istočno-evropskog bloka naginju marksizmu nije u samoj marksističkoj ideologiji kako to mnogima izgleda, već što je crkva propustila da otkrije silu jevanđelja. Nietzsche (Niče), veliki paganski filozof, ateista, ovako se izrazio o Hrišćanskoj crkvi, i to trebamo uzeti ozbiljno: „Ako očekujete od mene da vjerujem u vašeg Iskupitelja, vi hrišćani morate mnogo više izgledati otkupljeni.” Samo kroz opravdanje vjerom mi možemo izgledati „otkupljeni.”

Opravdanje vjerom može proizvesti zajednicu vjernika, pozvanog naroda. Nije važno koliki je njihov broj, ali može proizvesti zajednicu ljudi koji su tako međusobno povezani u ljubavi da se ponašaju kao da su jedna osoba. To je ogledalo u grešnom svijetu. Bog može proizvesti ljude koji su tako usko povezani da nema ljubomore, nema prepirke, već da su jedno srce i jedan um. Hristovo jevanđelje može to učiniti i kad se to dogodi, ova zemlja će biti obasjana Njegovom slavom. Ako se prepiremo, nikad nećemo svjedočiti o sili jevanđelja. Takva zajednica ljudi međusobno povezanih u ljubavi jednom je postojala. To je bilo kratkog daha, zbog izopačavanja jevanđelja. To će se opet dogoditi, i želim da budemo dio toga.

U Djelima 4:32 nalazi se ključna izjava koji otkriva cilj jevanđelja i života crkve: „A mnoštvo onih koji vjerovali su jedno srce: (jedno srce i jedna duša) niti ko govoraše za nešto što imalo je njegovo, već sve imadijahu zajedno.” Diskutovao sam o ovome sa jednim ruskim marksistom u Etiopiji, i rekao sam: „Ovo je pravi komunizam! Vaš komunizam je putem prinude i pod prijetnjom pištolja, ovaj se radio silom Jevanđelja. Vi nikad ovo nećete proizvesti pomoću marksizma - jedno srce, jedna duša.”

Stih 33: „I sa velikom silom apostoli svjedočahu o vaskrsenju Gospoda Isusa Hrista.”

To znači da je Hristovo vaskrsenje najveći dokaz da je Bog pobijedio grijeh zato što nas grijeh odvlači u grob. Ako možemo pobijediti grob, mi možemo savladati grijeh. Ako ne možemo pobijediti grob, mi ne možemo nadvladati grijeh, zato što je konačna sila grijeha grob. Isus je pobijedio grob kao najveći dokaz da je nadvladao grijeh. A učenici su sa velikom silom svjedočili o ovoj istini. „A velika blagodat (ista sila koja se sada manifestuje) bješe nad svima njima.” Stihovi 34,35: „Niti bješe ko među njima u oskudici, jer svi koji imadijahu zemlju ili kuće prodavahu ih, i donesoše dobit od onog što prodadoše i stavljahu kraj nogu apostola; i dijeliše svakom kako ko trebaše.”

To je sila jevanđelja. To se može dogoditi ovdje, u 20-om vijeku, sa svim njegovim materijalizmom zato što je Isus Hristos isti juče, danas i zauvijek. A On je ovo rekao: „Poznaćete istinu, i istina će vas izbaviti.” Neka nas Bog blagoslovi i pomogne nam da saznamo istinu, dok proučavamo ovu odličnu knjigu, Poslanicu Rimljanima.

Drugo poglavlje

Gnjev Božji (Rimljanima 1:18-32)

U prvom poglavlju Rimljanima počevši od 18-og pa sve do 32-og stiha, Pavle se bavi problemom grijeha. Možda se čudimo zašto on otpočinje sa grijehom ali moramo zapamtiti da jevanđelje predstavlja dobre vijesti od Boga ne za dobre ljude, već za grešnike. Prije svega Pavle nas mora ubijediti da u nama nema ništa dobro. On nas mora osvjedočiti da smo, u sebi i od sebe, bespomoćni. On mora uništiti u nama svako povjerenje u tijelo zato što jevanđelje nije za osamdeset posto grešnika, ili devedeset posto grešnika, ono je za sto posto grešnika.

Dok uranja u problem grijeha Pavle oslikava mračnu, čemernu sliku ljudske rase, kojoj vi i ja pripadamo. To može biti obeshrabrujuće ali Pavle ima neke divne dobre vijesti počevši sa Rimljanima 3:21. U stvari, on počinje jevanđelje sa dvije riječi: „Ali sada.” Ne gubite nadu zato što ima loših vijesti. Zvijezde najjasnije sjaje u noći, u mrklom mraku. Samo u svjetlosti naše pune grešnosti jevanđelje može slavno zablistati. Sledeća dva poglavlja, plus ovo, nijesu baš ugodna, ali to je nešto s čime se trebamo uhvatiti u koštac.

Volio bih takođe podijeliti malu tajnu koju sam otkrio u svom proučavanju Pavlovih poslanica. Pavle u svom metodu pisanja često nešto konstatuje. Potrebno je da tragamo za tim iskazima jer kad jednom nešto konstatuje on to pokušava protumačiti, objasniti, ili odbraniti. Konstatacija u našem odlomku je Rimljanima 3:18. Ostatak ovog poglavlja, stihovi 19-32, prosto tumači ono što je rečeno u 18-om stihu. Potrebno je da prvo razumijemo ovu izjavu da bi mogli shvatiti šta nam on pokušava objasniti.

U 18-om stihu on kaže: „Jer gnjev Božji se otkriva sa neba protiv svih bezbožnosti i nepravdi ljudi, koji guše (prikrivaju) istinu u nepravdi.” To je konstatacija. On počinje sa gnjevom Božjim. Sada, kad god čitamo tu izjavu „gnjev Božji”, od toga nam ponekad zadrhte koljena tako da je potrebno da pojasnim tu riječ. Kad Biblija govori o Božjem gnjevu mi ga ne smijemo ravnati sa ljudskim gnjevom. To nije neka emocionalna ljutnja ili gubitak samokontrole, gdje se On duri na one koji su protiv Njega. To nije biblijska definicija gnjeva. U stvari, ovaj pasus je jedna od najfinijih definicija Božjeg gnjeva. Mnogi ljudi čitajući Stari Zavjet razmišljaju o Bogu kao o Bogu gnjeva, spremnom da spusti oganj na čovječanstvo ili one koji griješe. Ali volio bih pojasniti da Božji gnjev nije poput čovječjeg gnjevaju stvari Jakov to objašnjava. Čovjekov gnjev i Božji gnjev nijesu isti. Zato nikad ne smijemo pokušavati razumjeti gnjev Božji svojim shvatanjem ljudskog gnjeva.

Postoje dvije stvari koje definišu Božji gnjev.

1. Njegova mržnja na grijeh. Bog mrzi grijeh zato što voli nas. Bog ne može u isto vrijeme voljeti nas i voljeti grijeh zato što je grijeh ubica! Pavle nam govori u 1. Korinćanima 15:56: „Žalac smrti je grijeh.” Bog je tako zavolio svijet da je dao svog jedinorodnog Sina da bi mi mogli izmaći smrti koju grijeh donosi na nas. Gnjev Božji je mržnja prema grijehu zato što nas voli. Ovdje postoji problem zato što mi ljudska bića imamo poteškoća u razdvajanju grijeha od grešnika. Kad neko čini nešto loše mi gledamo na osobu. Ali Bog pravi razliku između grijeha i grešnika. On voli grešnika ali mrzi grijeh. I On mrzi grijeh zato što voli grešnika. Mi ljudska bića, kad mrzimo grijeh mi ponekad mrzimo i grešnika. To je tragedija, to je naš ljudski problem.

2. Gnjev Božji se otkriva sa neba protiv dvije stvari. Bavili smo se nepravdnošću, što je sinonim za grijeh. Ali Pavle kaže da se Božji gnjev otkriva sa neba protiv svake bezbožnosti. Dakle, ta riječ, „bezbožnost”, može imati dva značenja u Novom Zavjetu. Na primjer, može značiti ono što je Pavle pomenuo u Rimljanima 4:5, u odnosu na Avrama, da mi nijesmo kao Bog. Grešnici su bezbožni u tom smislu što su oni grešnici a Bog je pravedan. On je svet.

Ali Pavle ovdje ne upotrebljava značenje bezbožnosti u tom smislu. Kontekst nam kazuje da Pavle ovdje pod bezbožnoću podrazumijeva sračunatu, voljnu, konstantnu želju za življenjem bez Boga. On to mrzi. On mrzi bezbožnost. Vidimo i zašto u Jovanu 3:16. Svima nam je blizak ovaj stih koji kaže da: „Jer Bogu tako omilje svijet da je i Sina svog jedinorodnog dao da nijedan koji ga vjeruje ne pogine.”

Bog ne želi da iko od nas pogine, pa nam je dao svog Sina. U 17-om stihu On kaže: „Bog posla svog Sina ne da osudi svijet već da se svijet krozanj može spasti.” Zatim u 18-om stihu nastavlja i kaže da oni koji vjeruju u Njegovog Sina neće biti osuđeni, već su pod osudom oni koji odbacuju Njegovog Sina. Ali stih koji želimo razmotriti je Jovan 3:36: „Koji vjeruje Sina ima vječni život, a koji ne vjeruje u Sina neće vidjeti života, već gnjev Božji nastava u njemu.”

Postoji jedan grijeh koji Bog ne može oprostiti, i to je grijeh nevjerovanja. Ako odbacujete dar Božji, tada ne postoji način kojim vas Bog može spasti. Stoga, Njegov gnjev je protiv bezbožnosti zato što vas voli. On ne želi da budete izgubljeni. Uviđaćemo ovo sve više i više dok proučavamo. Da sumiramo:

1. Gnjev Božji je Njegova mržnja prema grijehu, a On mrzi grijeh zato nas voli.

2. Božja ljubav je mržnja prema nepravednosti zato što On zna da u trenutku kad odbacite Njega, vi ste odbacili život. On to ne želi. On mrzi bezbožnost zato što nas ne može spasti pomoću naše bezbožnosti.

Nakon ovoga, pogledajmo sledeću stvar koja je krajnje važna u 18-om stihu. Božji gnjev, kaže Pavle, se otkrio protiv dvije stvari:

1. Svake bezbožnosti.

2. Nepravednosti ljudi. Red kojim apostol upravlja svoj prst na čovjekov problem je stavljanje „bezbožnosti” na prvo mjesto. Zatim u njegovom razmišljanju slijedi nepravednost. Za njega važnija je bezbožnost. Ovo je važno za nas da shvatimo, posebno danas, zato što moderni pristup čovjekovom stvarnom problemu preferira nepravednost. Bezbožnost se jedva pominje. Ali nepravednost je posledica; nepravednost je plod bezbožnosti. Tako problem nije nepravednost, to je bezbožnost. Kad čovjek okreće leđa Bogu, rezultat toga je nepravednost. Uzrok čovjekovog problema nije nepravednost, uzrok čovjekovog problema je bezbožnost.

Ovoga moramo biti svjesni, zato što se nažalost, u nekoliko poslednjih dekada, američka nacija postepeno okreće od Boga a svjetovni humanizam ulazi u društvo. Mi smo zapažali nepravednost ali nepravednost je plod bezbožnosti.

Ali moramo shvatiti da nije moguće riješiti čovjekov problem nepravednosti, koji vidimo danas, ljudskim naporima. Danas postoje mnogi koji smatraju da je potrebno više dijaloga. To govore moderni teolozi. „Svijet je pocijepan,” kažu oni, „podijeljen u svim oblastima, oblastima politike, boja, rasa. To je svijet raznih vrsta zastora, zastora od bambusa, gvozdениh zavjesa, i sve što je potrebno je pomiriti čovjeka sa čovjekom.” Jedva da se nešto pominje u terminima čovjekovog odnosa sa Bogom, što je srž problema.

Grijeh se danas posmatra kao bolest, bolest koju je potrebno da liječe ljudi. Na grijeh se ponekad gleda kao na ostatke naše životinjske prirode i da je samo pitanje vremena kad ćemo se razviti i napredovati u životu toliko da riješimo ovaj problem ali uvijek u odnosu čovjek - čovjek. Međutim, problem nije tu; on je u čovjekovom odnosu prema Bogu i to moramo shvatiti.

Pavle govori da Bog mrzi, On gaji odvratnost, Njegov gnjev s neba se otkriva protiv bezbožnosti i njenog ploda, nepravednosti. Dalje, zapazićete zašto je data ovaj izjava. To je stoga što je čovjek sračunato (hotimično) u nepravednosti. Njegovo grešno stanje teži suzbiti istinu. Pavle kaže, čovjek ne voli da drži znanje o Bogu zato što gaji odbojnost prema Njemu. Vidjećemo da je razlog zašto čovjek neće da zadrži znanje o Bogu to što čovjek, koji je egocentričan, ne želi prihvatiti

činjenicu da ne može učiniti ništa da spase sebe.

Čovjek ne voli biti prosjak. Ljudi mrze primati poklon kad ga ne mogu uzvratiti. Morali biste živjeti u zemljama trećeg svijeta da bi ovo shvatili. Oni će prihvatiti vašu inostranu pomoć ali vas mrze zato što otkrivате da su nesposobni pomoći sami sebi a to je neugodno ljudskom egu. Stoga se mnogi čude zašto ih narodi trećeg svijeta ne vole, dok njihova zemlja toliko ulaže za njih. To je zbog jednog razloga, zato što se otkrivaju kao prosjaci. Oni su nesposobni spasti sebe a čovjek ne voli misliti kako ne može sebe spasti. On želi nešto učiniti za svoje spasenje. A Isus kaže: „Bez mene ne možete činiti ništa!” I to je bolno.

Ljudska bezbožnost se otkriva sa neba najprije u Bibliji, u istoriji Starog Zavjeta. Zapazite da od čovjekovog pada, tendencija je uvijek bila pobjeći od Boga. Evo nekoliko primjera:

Prije pada Adam i Eva su radosno dočekivali Boga i oni su s Njime imali svakodnevnu zajednicu. Ali kad je Adam sagriješio i Bog došao da ga posjeti, oni su pobjegli od Boga. Od tada čovjek je uvijek bježao od Boga. Rimljanima 1:19,20: „Jer što se može znati za Boga poznato im je, jer Bog im je pokazao.” Drugim riječima, Pavle kaže, ako čovjek nema znanja o Bogu to nije zato što je neupućen o Njemu, to je stoga što je on hotimično odbacio Boga iz vidokruga. Čovjek je otpočeo saznanjem o Bogu. Ako je propustio poznavati Boga danas to je zato što ga ne želi poznavati. Pogledajmo Rimljanima 1:20: „Jer od stvaranja svijeta Njegovi nevidljivi atributi se jasno zapažaju razumijevanjem onoga što je načinjeno, čak i Njegova vječna sila i Božanstvo, tako da su bez izgovora.” Drugim riječima, Bog je otkrio sebe čovjeku:

1. u njima (tj. samim ljudima)

2. u prirodi. Kad su Adam i Eva sagriješili, Božje obličje se nije u potpunosti izbrisalo. U Adamu i Evi, i u ljudskom rodu, ostalo je još želje traganja za Bogom. Bog je kazao prvim roditeljima: „Staviću neprijateljstvo između Sotone i vas.”

Pored ovoga, Pavle kaže: „Priroda, stvaranje, mi govori. Kako možete zamisliti da je ovako složen, prefinjen, isplaniran, veoma organizovan svijet kao naš mogao nastati slučajno, miješanjem gasova koji su iznenada proizveli život, koji se postepeno evolutivno razvio i napredovao do ovog što smo danas? Kad bismo uzeli metalne otpatke, stavili ih u torbu i tresli milion godina, ili 50 miliona godina, ne bismo dobili kadilak. Sve što bismo dobili je gomila bezvrijednog ispoliranog gvožđa. Stvaranje ovog svijeta je veoma organizovano. Mi se hvališemo svojom tehnologijom, ali siguran sam da nam se anđeli gore smiju. Oni misle: „Čekaj da dođu na nebo i shvate šta sve moraju naučiti.” Shvatićemo da ništa nijesmo znali na ovoj zemlji.

Ali uprkos svemu što je Bog dao kao dokaz, čovjek ne želi da zadrži znanje o Njemu. Ovo je fundamentalni problem sa grešnim čovjekom. On misli da može živjeti bez Boga. Rimljanima 1:21 nam kazuje šta on čini kad okrene leđa Bogu: „Jer premda poznaše Boga, ne proslaviše ga kao Boga, već bjehu nezahvalni.”

Dakle postoje dva problema: Prvo, ne samo da čovjek odbija priznati Boga već i drugo, on je nezahvalan za sve što je Bog učinio. U trenutku kad je Adam sagriješio on nije imao zakonskog prava živjeti ni sekunde, trebao je umrijeti. Da je umro, mi bismo umrli u njemu. Ali zato što je Bog planirao način da se to izbjegne i, od osnivanja svijeta predestinirao sve ljude za iskupljenje u svom Sinu, On je održao Adama i Evu u životu i dopustio im da imaju djecu ne zato što nas mrzi, već stoga što nas želi otkupiti. Bog je izvor svakog blagoslova koji dolazi na ovaj svijet. Čovjek ne samo što je bezbožan već je i nezahvalan. Pavle nastavlja i kaže: „Postavši površni (prazni) u mislima, i njihova nepromišljena srca potamnjеше.”(stih 21) Kad čovjek okreće leđa Bogu i odbaci ga, sve što mu preostaje je tama. Čovjek misli da može živjeti bez Boga, ali odgovor je ne može!

Kad smo bili u Etiopiji, godinu dana nakon što smo došli, Etiopija je iskusila ono što se zove marksističkom revolucijom. Uzdrimalo me je to što je mnogo hrišćana u svim crkvama, posebno

obrazovanih hrišćana, potpalo pod marksizam. Oni to nijesu učinili radi marksističke prakse, pali su zbog ideologije. Kazao sam sebi da tu mora biti nečeg privlačnog. Tako sam počeo kupovati knjige. Kupio sam Marksove i Engelsove knjige, Manifest komunizma, Kapital, i počeo čitati. Bilo je to teško štivo. Shvatio sam da je srce marksizma ideja da čovjek može spasti sam sebe. Suština marksizma je „bezbožnost.” To je jedna ateistička filozofija.

Karl Marks je priznao da je problem ljudska sebičnost. On je to nazvao „samootuđenje”, njegov termin za sebičnost. Rekao je da je razlog za njegovu sebičnost u okruženju. Naravno pod okruženjem je u velikoj mjeri podrazumijevao „kapitalizam”, u skladu sa situacijom u devetnaestom vijeku u Evropi. On je rekao: „Kapitalizam je ono što nas čini pohlepnim. Kapitalizam je taj koji nas uči da moramo živjeti za sebe. Zato ja imam jevanđelje, ne jevanđelje Isusa Hrista, već moje - izmijeniti okolinu i čovjek će biti otkupljen.” Naravno mehanizam izmjene okruženja je:

1. Revolucija. Svrha revolucije je predati imovinu i bogatstvo zemlje u ruke naroda.

2. Kad to jednom zadobiju u svoje ruke drugi korak je promjena okruženja iz kapitalizma u socijalizam. Oni koji imaju moraju se prisiliti da dijele s onima koji nemaju.

Tako je zadatak socijalizma konfiskovati privatno vlasništvo, banke, poslove i to jednako raspodijeliti. Dalje Karl Marks konstatuje da je to samo prelazni period;ovo je jevanđelje koje će spasti čovjeka od ekonomskih i socijalnih nepravdi i zatim kad čovjek jednom nauči kako da dijeli to će postati spontano. Zvuči divno, zar ne? Na koncu, Rusija je izmijenila svoju okolinu za proteklih 70 godina. Pitam se koliko su Rusi nesebični.

Čovjekov problem nije njegova okolina; to je njegova priroda. Nauka ne može promijeniti moju prirodu. Bog može zamijeniti moje grešno srce koje je grešno i dati mi mesno srce ali čovjek ne može. Svaki ljudski pokušaj spasavanja sebe (i humanizam je dio tog programa) na kraju završava neuspjehom, zato što je Isus to pojasnio: „Bez mene ne možete činiti ništa.”

Pavle ovdje pokazuje da čovjek ima u sebi tendenciju okretanja leđa Bogu. U Rimljanima 1:22,23 vidimo šta čovjek radi: „Gradeći se mudrim poludješe, i zamijeniše slavu neraspadljivog Boga u obličje smrtnog čovjeka ptica, četvoronožih životinja i gmizavaca.” Možda ćemo sada kazati: “Mi ovo danas ne činimo, mi smo sofisticirani, obrazovani. Mi ne obožavamo četvoronože životinje.” Ne, ne obožavamo ali služimo sebi samima.

Čak i u crkvi to postaje problem. Ima nešto što se uvlači u našu crkvu što unose liberalni teolozi a to je istorijsko-kritički metod interpretiranja Svetog Pisma. To je velik termin. To prosto znači da ljudski um postaje štap za mjerenje istine. Ideja da čovjek mora interpretirati Pismo u skladu sa onim što mu je racionalno, što ima smisla, što je unutar okvira ljudskog iskustva, vrlo suptilan je oblik bezbožnosti. Mi ne možemo koristiti naučne metode za interpretaciju Pisma! Biblija je nadahnuta knjiga. Sveti Duh je taj koji nas mora prosvjetliti. Ali čovjek misli da ima rješenje za sve svoje probleme.

Na takve ljude Bog ne izvodi oganj da nas sve zajedno zbriše. Čitajte Rimljanima 1:24,26 i 28. Ovo je najfiniji opis Božjeg gnjeva. Otkrićete da je za razliku od ljudskog gnjeva Božji gnjev pasivan. Kako djeluje Božji gnjev? Kako se on otkriva sa neba? Stih 24: „Zato (što čovjek insistira da živi bez Njega) ih Bog ostavi.” Stih 26: „Toga radi (zato što čovjek odbija Božje blagoslove) Bog ih predade zloj strasti (i nečistoti),” Stih 28: „I kao što ne htjedoše sačuvati Boga u svom znanju (čovjekov problem je to što ne želi sačuvati Boga u svom znanju) Bog ih predade u unižen um.”

Drugim riječima, Bog kaže čovječanstvu: „Pokušavao sam i pokušavao da vas ubijedim da ne možete živjeti bez Mene, ali vi insistirate da možete. Neću vas prisiljavati, (Bog je ljubav) ostaviću vas. Ako mislite da možete živjeti bez mene, samo naprijed i vidjećete kakvim ćete napraviti ovaj svijet. Kad čovjek okreće leđa Bogu i živi nezavisno od Njega, Bog povlači svoju obuzdavajuću silu; nepravda buja.

Pavle nam ne govori o nečemu što se događalo u njegovo vrijeme. Ovo nije prosto antička istorija. Ovo je biblijski pogled na ljudsku istoriju. To se dešavalo u vrijeme potopa. To se događalo u istoriji Izraela. To se događa u Hrišćanskoj crkvi od Isusa Hrista. Amerika je osnovana na načelu koji je utisnut na njenom kovanom novcu: „Vjerujemo u Boga” (In God we trust). Ali prije nekoliko decenija, zemlja je osjetila da joj Bog nije potreban. Prvo što se učinilo, u ime odvajanja crkve od države, bilo je da u školama ne smije više biti molitava. Drugim riječima, djeci je rečeno da uz nauku i tehnologiju nema potrebe za Bogom. Danas se ide ka tome da natpis na kovanicama nije potreban. Postoje ljudi koji se bore da uklone taj natpis, „In God we trust”, sa kvotera (kovanica od 25 centi ili četvrt dolara - prim. prev.) Oni ga više ne žele.

Oni kažu: „Da, našim očevima, koji su bili u depresiji, Bog je bio potreban, ali mi imamo socijalnu sigurnost, mi imamo blagostanje, imamo naftu, imamo tehnologiju, imamo kompjutere.” Čudesni izumi! Naravno ljudi zaboravljaju da je nauka takođe izmislila monstruma koji nas sve može zbrisati za nekoliko trenutaka. Ali nevolja je u tome što tehnologija i nauka nijesu poboljšale život u Americi. Zločin raste velikom brzinom. Bez obzira koliko se reformskih pokreta rodilo u Americi ili koliko ima zakonskih regulativa, ili koliko je pravnih olakšica uvedeno u sistem, sve dok ljudi okreću leđa Bogu nema rješenja.

Bog kaže: „U redu, ne želite živjeti sa mnom. Idite.” Tako čovjek počinje živjeti bez Boga. Stvari postaju sve gore i gore i oni pokušavaju sve pod suncem nebi li riješili svoje probleme. Oni probaju sa obrazovanjem, pokušavaju dijalog. Pokušavaju povećati budžet obustavljanjem nekurentne robe ali sve se pokazuje kao promašaj. Bog čeka dok ne dignemo ruke i kažemo: „Bože, mi to ne možemo.”

Jednom, kad mi je sin imao tri godine, bili smo gotovo spremni da idemo subotnu školu, i žena mi je rekla: „Hoćeš li mu zavezati pertle?” Popeo sam se i rekao mu: „Dozvoli mi da ti zavežem pertle.” I znate, posmatrao me je i rekao: „Znam to i sam!” Mogao sam upotrijebiti svoj autoritet jer smo kasnili u subotnu školu, ali sam rekao: „Ne, pustiću ga da to učini.” Stao sam po strani a on je pokušavao i pokušavao. Izgledalo je tako lako kad je tata vezao pertle. Podigao je pogled da vidi da li sam otišao, i mislim da je govorio: „Zašto ne odeš?” Ali ja sam čekao dok je on pokušavao i pokušavao. Konačno, pogledao me je i rekao: „Tata, učini to ti.”

Mi smo Božja djeca, i Bog je krajnje strpljiv sa nama. On nam dopušta da imamo vlastiti put. On kaže: „Mislite da možete živjeti bez Mene? Samo naprijed.” On dopušta da napravimo zbrku od svog života. On dopušta da napravimo zbrku od svoje zemlje i zajednice, od svojih brakova i svega drugog, dok ne dođemo do kraja svojih mogućnosti i kažemo: „Bože, molim te, preuzmi ovo.” On ne kaže: „Jesam li ti rekao. Sada se valjaj u svom smeću.” On kaže: „Primiću te raširenih ruku.” Amerika stremlji u tom pravcu. Amerika je blizu iscrpljivanja svojih resursa. Kad naša socijalna sigurnost doživi kolaps, kad naši resursi presuše, i kad svaki pokušaj da riješimo probleme propadne, i kad se vratimo Bogu, On nas neće odbaciti. Amerika će opet biti spremna da čuje jevanđelje. A vi i ja smo oni koji će im ga propovijedati.

Ali prije nego to mognemo učiniti, mora dospjeti u položaj u koji se Pavle našao. Pavle je bio farisej. On je bio postigao određeni uspjeh u životu. U Filipljanima 3:4-6 čitamo da je bio čistokrvni Jevrej; bio je obrezan osmi dan; revnovao je za Boga. Što se tiče pravde zakonske bio je bez mane dok mu Bog nije otvorio oči i grijeh oživjeo a on shvatio da je zaslužio smrt. Tada je bio spreman držati sve da su trice samo da ne izgubi Isusa Hrista.

Pitanje je: „Da li ste potpuno izgubili povjerenje u sebe?” i “Da li ste shvatili da je vaša jedina nada u Isusu Hristu i Njegovoj Pravednosti. To je svrha izlaganja ovog problema pred nas. Ne moramo se učiti tim teškim putem. Riječ Božja kaže da se gnjev Božji otkriva s neba protiv bezbožnosti i nepravednosti. Ne moramo proći kroz taj proces da bi to naučili. Riječ Božja nam to

kaže. Zašto onda čekamo da naučimo na teži način? Shvatimo sada da vjera ne gleda na sebe, već na Isusa Hrista i Njegovu Pravednost.

Neka svako od nas shvati da je Božji gnjev protiv bezbožnosti i nepravde zato što nas On voli, a ne zato što se ljuti na nas. On želi da mu se vratimo. On želi da ga prihvatimo kao jedini Izvor nade i spasenja i Pravednosti. Bilo u pogledu našeg stajanja pred Bogom ili u pogledu hrišćanskog življenja, formula je uvijek ista: Ne ja, već Hristos.

Treće poglavlje

Grieh samopravednosti (Rimljanima 2:1-3:8)

Zamislite da sjedite u crkvi u Rimu kad se poslanica Rimljanima prvi put čitala. Starješina, pisar ili vođa je čitao Rimljanima 1:18 do 32. Dok se čita odlomak gdje Pavle opisuje gnjev Božji koji se otkriva protiv svake bezbožnosti i nepravde ljudi i strašne stvari koje oni čine zato što su okrenuli leđa Bogu, zapažate da grupa hrišćana koji sjede po strani, jevrejskih hrišćana, klima glavama i šapuću jedan drugom: „Ovaj Pavle pogađa pravo u centar. Uvijek smo znali da su ovi neznabošci pobunjenici i grešnici.”

Onda iznenada čitalac prelazi na Rimljanima 2 a jevrejski hrišćani naćuljenih ušiju slušaju sledeće (od 1-og do 4-og stiha): „Zato se ne možeš izgovoriti, o čovječe koji god sudiš jer kojim sudom sudiš drugome, sebe osuđuješ; jer to činiš sudeći. Ali znamo da je sud Božji prav na one koji to čine. Nego pomišljaš li, o čovječe koji sudiš onima koji to čine, i sam činiš to! da ćeš ti pobjeći od suda Božjega? Ili ne mariš za bogastvo njegove dobrote i krotosti i trpljenja, ne znajući da te dobrota Božja na pokajanje vodi?”

I Jevreji počinju govoriti sebi: „Izvjesno on ne govori o nama. Mi smo Jevreji. Kako bi o nama mogao tako govoriti? Sigurno misli na nekog drugog.” Pisar nastavlja čitati i dolazi do 17-og stiha gdje Pavle kaže: „Da, zaista vama govorim Jevreji. Ti se zoveš Jevrejin, vjeruješ u Gospoda i hvališ se Bogom“ itd.

U prvom poglavlju Pavle je opisao neznabožački svijet, dajući nam strašnu sliku o smrti. Oni su bezbožni, namjerno su pogazili istinu o Bogu i načinili vlastite bogove, služeći sebi i vlastitim idejama. Oni žive u grijehu, i sada su se iznenada promijenili od neznabožaca na Jevreje. On pravi ovu razliku zato što su Jevreji bili u naročitom položaju. Neznabošci su imali znanje o Bogu ali bilo je to implicitno znanje. Bilo je to znanje o Bogu koje im je otkriveno preko prirode i unutrašnjeg osvjedočenja.

Jevreji su, svrh toga, imali direktno otkrivenje Boga. Kao što je Pavle napomenuo u Rimljanima 3:2, Bog im je dao svoja proročanstva. Bog im se bio otkrio kroz Njegov zakon, preko Mojsija i drugih proroka; otkrivši se na naročit i eksplicitan način. Tragedija je bila u tome što su se Jevreji oslanjali na to. Osjećali su da zato što im je Bog dao naročit položaj uživaju status posebnog naroda. Mislili su da zato što imaju zakon u eksplicitnoj formi, to ih čini boljim od neznabožaca. Mislili su da ih sve to, samo po sebi, čini prihvaćenim od Boga. Ali nijesu bili svjesni činjenice da ih to ne čini posebnim pred Bogom.

Prije nego nastavimo diskusiju o Jevrejima, volio bih kazati nešto što je značajno za nas zato što možete steći utisak da Pavle raspravlja o Jevrejima. Dok smo se bavili neznabožačkim svijetom, primijenili smo to na našu naciju zato što danas Amerika okreće leđa Bogu i svjedoci smo strašnih stvari koje se događaju zbog bezbožnosti. Ali sada je potreban jasniji pristup. Vjerujem da ono što

Pavle govori Jevrejima ima snažnu primjenu na nas kao narod zato što se nalazimo u vrlo sličnoj poziciji sa njima. Bog nam je dao neke divne istine. On nam je obnovio zakon. Imamo pravu subotu. Imamo jasnije razumijevanje krsta i jasno nam je stanje mrtvih. Dat nam je Duh proroštva, manje vidjelo koje nas vodi većem vidjelu i mi smo u istoj opasnosti kao Jevreji, opasnosti oslanjanja na te stvari. Počinili smo istu grešku. Gledali smo na druge kao da su inferiorni u odnosu na nas. Posmatramo ih i govorimo da oni nemaju subotu a mi imamo. Mi imamo istinu, oni su Filisteji, Vavilonci; oni su u zbrci. Jevreji su imali isti problem i potrebno je da učimo šta to Pavle pokušava da kaže o njima.

Pavle je i sam jednom bio farisej. On zna o Semu govori i pošteno prilazi tom pitanju pa je potrebno da mu i mi tako pridemo. Šta je bio problem Jevreja i gdje su pogriješili? Možemo li se mi čemu podučiti iz njihovih grešaka? Čitam u 1. Korinćanima 10:11 da se: „Ovo pak sve događaše njima, a napisa se za nauku nama, na koje posledak svijeta dođe.” Htio bih dotaći tri područja vezano za njihov problem i ono u čemu su bili u neznanju.

1. Jevreji su bili u neznanju u odnosu na činjenicu da ih puko posjedovanje istine, samo poznavanje zakona ne čini pravednima i prihvaćenima u Božjim očima. Činjenica da poznajete zakon ne poboljšava vašu situaciju. U stvari, ako kršite državni zakon, nađete se pred sudijom i kažete mu: „Pogledajte zašto me optužujete? Ja poznajem zakon.” sudija će reći: „Činjenica da ste poznavali zakon stavlja vas u teži položaj zato što ste više znali!”

Činjenica da su Jevreji poznavali zakon nije ih načinila boljim. Zapazite gdje Pavle dodiruje srž tog problema u drugom poglavlju, 13-i stih: „Jer pred Bogom nijesu pravedni oni koji slušaju zakon, nego će se opravdati oni koji ga tvore.” Ako se želite spasti pomoću zakona, nije dovoljno reći: „Poznajem zakon.” Nije dovoljno kazati: „Imam zakon u eksplicitnom obliku.” Vi morate izvršavati zakon u svakom detalju. Pavle to isto ponavlja kad raspravlja o Jevrejima u 10-om poglavlju Rimljanima. U 5-om stihu on kaže: „Jer Mojsije piše za pravdu koja je od zakona i oni koji tvore ovaj zakon živjeće njime.” Drugim riječima, zakon vam dolazi i kaže: „Ako želiš živjeti, moraš mi se pokoravati.” Saznanje o istini, saznanje o zakonu nikoga ne spasava.

Ali tragedija Jevreja bila je to što su mislili da su, pošto imaju ovaj zakon, bolji od neznabožaca. Posmatrali bi neznabošce i kazali: „Ovi neznabošci, oni ne znaju Božji zakon. Oni čak i ne poznaju pravog Boga. Mi imamo istinu. Oni su izvan zavjeta Božjeg, oni su psi. Oni su beznadežno izgubljeni. Mi imamo istinu.” Tako se oni hvale. Stih 17 i dalje: „Gle, ti se zoveš Jevrejin, a oslanjaš se na zakon, i hvališ se Bogom, i poznaješ Njegovu volju i biraš šta je bolje jer si naučen od zakona, i uvjeren si da si vođa slijepima, vidjelo onima koji su u mraku, instruktor bezumnima, učitelj djeci, imajući formu znanja i istine u zakonu.”

Ali Pavle u 21-om stihu kaže: „Ali učeći druge sebe ne učite. Propovijedajući da se ne krade, kradete; govorite: ne čini preljube, a činite preljubu.” On nastavlja dalje i završava u 24-om stihu navodeći citat iz Jezekilja 16: „Jer se ime Božje zbog vas huli u neznabošcima.” Vidite, nije dovoljno reći da imamo istinu. Pitanje je, da li nas je istina oslobodila? Beskorisno je hvalisanje o poznavanju istine Božjeg zakona zato što Pavle kaže da dok se hvalimo, činimo isto što i neznabošci.

Legalisti to možda ne čine otvoreno; oni to nastoje uraditi ispod ruke. Mi ljudska bića smo po prirodi legalisti; mi želimo sakriti, Jevreji su izgledali vrlo svet narod jer čitamo u Mateju 23:5: „Ali sva djela svoja čine da ih vide ljudi.” Razlog zašto su činili sva ta djela bio je da pokažu drugim ljudima kako su dobri, ali iznutra su bili puni mrtvačkih kostiju. Jednostavno nije dovoljno poznavati istinu, činjenica da nam je Bog dao dodatnu svjetlost ne čini nas boljim.

2. Jevreji su mislili da je držanje zakona najbolje što mogu ili da je pridržavanje glavnice zakona dovoljno. Propustili su zapaziti ono što stoji u Jakovu 2:10: „Ako kršite jednu od ovih zapovijesti, prekršili ste ih sve. Zakon je cjelina i ako padnete na samo jednoj tački dolazite pod osudu

zakona. Jedan starješina u Africi mi je rekao: „Znate, pastore, nadvladao sam najveći broj grijeha i sad živim dobar život ali imam jedan ili dva problema s kojima se još uvijek borim, ali siguran da ih Bog ne može iznijeti protiv mene kad ih uporedi sa svim dobrim stvarima koje činim.” Rekao sam: „Brate, ako zavisíš o zakonu, čak i da ga kršiš samo u jednoj maloj tački, gotov si.”

Ilustrovao sam mu Matej 19: Mladić dolazi Isusu i kaže: „Kakvo dobro moram učiniti da bih zaradio vječni život?” A Isus reče: „Ako želiš ići na nebo pomoću svojih podviga, ima zakon koji je definicija pravednosti.” A on reče: „Dobro, Isuse, želim da znaš da još od djetinjstva držim zakon.” A Isus reče: „Zaista? Dopusti da te okušam.” I pošto nije položio test, otide kući žalostan.

Ako kršimo zakon u jednoj tački, sa nama je gotovo ako o zakonu zavisi naše spasenje. Zakon je strog. On zahtijeva savršenu poslušnost u svakoj tački. Galatima 3:10: „Proklet je onaj ko ne drži zakon ispunjavajući sve što je u njemu.” Jevreji su grijeshili zato što su bili neupućeni u činjenicu da su morali držati zakon u svim detaljima da bi se spasili pomoću zakona.

3. Treća tačka je ekstremno važna. Jevreji su bili tačni i bili su eksperti samo po slovu zakona. Oni su propustili uvidjeti da zakon zahtijeva poslušnost u srcu, u duhu. Farisej bi stao i rekao ljudima: „Ja nikad nikoga nijesam ubio.” Isus, u Mateju 5:21 u vezi sa tim kaže: „Ako nekoga mrziš u srcu bez uzroka, počinio si ubistvo u očima zakona.” Znamo da kad je Isus držao propovijed na gori, Jevreji su već planirali da ubiju Sina Božjeg. To nije samo pitanje slova zakona. Sam Pavle je bio žrtva judaizma. Ali u Rimljanima 7:7 on kaže: „Ne znadoh za grijeh dok zakon ne kaza ne zaželi.”

Zapazite, ništa se ne dešava jednim činom. Mi nastojimo definisati grijeh kao čin, ali Bog ne gleda samo na čin, On gleda na naše motive i svako ko planira činiti dobra djela da bi imao jednu zvijezdu u svojoj kruni, griješi zato što je motiv pogrešan iako su djela divna. U 16-om stihu Pavle kaže da će u dan suda, prema jevanđelju Isusa Hrista, Bog suditi tajnama ljudskim. Nije dovoljna samo spoljašna poslušnost zakonu. Zakon koji je bio dat Jevrejima je otkrivenje Božjeg karaktera. Stoga, jedini način da se proizvede Božji karakter, je biti Bog. Zato je Božja namjera uvijek bila nastaviti u ljudima i odražavati svoj karakter kroz njih.

Ali u trenutku kad pokušamo držati Božji zakon u vlastitoj sili, činimo ono što su radili Jevreji. Oni su Božji zakon držali svetim, kao što je sam Bog svet, i oni su ga pomoću pravila spustili na nivo ljudi, onim čini ili ne čini, i držanjem tih pravila mislili su da drže zakon. Mi činimo isto. Jedina razlika je to što u svakoj zemlji članovi crkve imaju vlastiti skup pravila i kad se sastanu, nastaje problem jer se pravila ne slažu.

Čak iako fizički idemo u crkvu subotom, ako tamo razmišljamo koliko ćemo sutra prodati auto nekom ko je zainteresovan za kupovinu, tog trenutka mi kršimo subotu. I ako se mladići u crkvi subotom pitaju zašto im djevojka nije pisala, oni krše subotu zato što zakon zahtijeva ne samo savršena djela već i savršene motive. Ovo je bila najveća greška Jevreja, i zato smo kao ključni tekst odabrali Rimljanima 2:28,29: „Jer ono nije Jevrejin koji je spolja Jevrejin, niti je ono obrezanje koje je spolja po tijelu. Nego je ono Jevrejin koji je iznutra, i obrezanje srca duhom a ne slvima, to je obrezanje; kome je hvala ne od ljudi već od Boga.”

Jednog jutra za vrijeme doručka prelistavao sam crkvene novine i našao jedno zanimljivo pismo pod naslovom “Opasnost od aplauza.” Ko god da ga je pisao shvatio je značenje onog što Biblija uči. Jevreji su radili svakojake divne, dobre stvari da bi ih hvalili ljudi. Ali pravi hrišćanin ne prima hvalu od ljudi nego od Boga, i drži zakon, ne po slovu, već u duhu. Mora nam biti jasno da nam je nemoguće držati zakon u duhu a da prvo ne prihvatimo Jevanđelje.

Pavle kaže u Rimljanima 7:6: „Ali sada smo se (vjernici) oslobodili od zakona (od legalizma, od jurisdikcije zakona) umrijevši onom što nas je držalo, da bi služili u novini duha a ne u starini slova.” Legalizam i samopravednost su spoljna religija i Pavle ruši platformu na koju su stajali Jevreji koji su zavisili o držanju zakona. Ima još nešto o čemu su Jevreji zavisili u Rimljanima 2:25. Oni su takođe

zavisili o obrezanju. Pavle kaže u Rimljanima 2:25: „Obrezanje pomaže ako zakon držiš.” Ako se okrenete obrezanju kao sredstvu spasenja, morate držati sav zakon. Imajmo na umu da za Jevreje nije postojalo mnogo razlike između ceremonijalnog i moralnog zakona. Mi pravimo tu razliku; Jevreji je nijesu pravili. Njima je Tora, svih pet Mojsijevih knjiga i njihovi zahtjevi, bila dio zakona i oni su vjerovali da ga moraju držati u svakom detalju.

Ali, kaže Pavle, ako zavisite o obrezanju da bi bili prihvaćeni pred Bogom, upozoravam vas da ste obavezni držati i sve druge zakone da bi bili spaseni. Pavle opominje i danas na istu stvar, ako zavisimo o nekim stvarima koje smo učinili. Ako zavisite o činjenici da ste kršteni uronjavanjem, ne gledajte na one hrišćane koji su se krstili škropljenjem sa nipodaštavanjem, govoreći u svom srcu: „Oni ne znaju ništa o krštenju, ja sam kršten pravim krštenjem.” To vam neće pomoći. Sve to je dobro ako imate ispravan odnos sa Hristom, bez toga je beskorisno. Nemojte misliti da vas to što su vam imena zapisana u crkvenim knjigama ili zato što su vam roditelji ili djedovi i bake stubovi u crkvi, ili čak bili pioniri, kvalifikuje za nebo.

Jednog dana kad sam bio u New Gallery Centre u Londonu, prišao nam je jedan mladić želeći da ga neko iz naše grupe provede okolo. Rekao je: „Usput, želim da znate ja sam iz Generalne Konferencije.” A ja sam mu rekao: „Da li vam to daje neku posebnu privilegiju?” Povukao se. Ja nijesam radio u Generalnoj Konferenciji ali jeste moja žena. Bila je biblijski učitelj. Kasnije sam otkrio da je pomenuti mladić bio vratar u Generalnoj Konferenciji. Dao bih mu posebnu privilegiju, ali mislio sam da je zahtijevao pažnju zato što je iz Generalne Konferencije.

Bog ne respektuje ličnosti i to je ono što Pavle objašnjava Jevrejima u 5-om stihu i dalje. Stih 14 kao primjer: „Jer kad neznabošci ne imajući zakona sami od sebe čine što je po zakonu, oni zakona ne imajući sami su sebi zakon. Oni dokazuju da je ono napisano u srcima njihovijem što se čini po zakonu, budući da im savjest svjedoči, i misli među sobom tuže se ili pravdaju.” Bilo je neznabožaca koji su bili bliži Bogu od Jevreja i to je smetalo Jevrejima. Možda u vrijeme kad se čitala Rimljanima 2,14-i stih i dalje, da je Pavle bio tu, oni bi uradili isto što su mu činili prema opisu u Djelima apostolskim. Uхватili su ga i rekli: „Ovo je čovjek koji je protiv našeg naroda!” Ono što Pavle čini je razaranje svakog povjerenja koje čovjek, Jevrej ili neznabožac, ima u sebe zato što ne može pružiti jevanđelje ukoliko nije uništio to povjerenje.

Sjećam se serije propovijedi na sastancima u Pentakostalnoj crkvi u Adis Abebi (Addis Abbaba) kad mi je pastor jednom rekao: „Zašto ne propovijedate o suboti?” Rekao sam: „Želite li da propovijedam?” I on je kazao: „Da.” Temeljno sam izložio taj predmet, i čitava crkva je počela držati subotu. Oni su sebe nazivali Pentakostalcima sedmog dana. Jednog dana taj isti pastor je došao u našu crkvu u Adis Abebi da me čuje kako propovijedam i sekretar subotne škole u našoj uniji se okrenuo i rekao mu: „Čujem da držite subotu.” Imali su 800 članova u svojoj crkvi. Pastor je rekao: „Da,” I on je pitao: „Zašto niste promijenili ime? Sve što je trebalo da uradite je da se pridružite našoj crkvi. Mi držimo subotu.” Pastor je rekao: „Mrzi me da to kažem, ali biću pošten. Kad naučite kako se voli i pokazuje toplina prema drugim hrišćanima, pridružićemo vam se.”

Mi se hvalimo da držimo Gospodnji zakon zato što volimo Isusa. Ako zaista volimo Isusa voljećemo svoje bližnje. Činimo li istu grešku kao Jevreji? Sramotimo li ime Božje? Rimljanima 2:26: „Ako dakle neobrezanje pravdu (zahtjeve) zakona drži, zašto se nebi njegovo neobrezanje računali kao obrezanje?” Bog gleda na srca ljudi. Da li smo iznutra pravi? Spoljašnja doslednost Bogu ne znači ništa. Možete li zamisliti šta su mislili Jevreji kad se čitalo drugo poglavlje? Da li Pavle misli da nije nikakva prednost biti Jevrej? Odgovor se nalazi u Rimljanima 3:1: „Šta je dakle bolji Jevrejin od drugih ljudi? Ili šta pomaže obrezanje? Mnogo svakojako; prvo što su im povjerene riječi Božje.” Bog je dao Jevrejima istinu kao što je u Hristu. Dao im je istinu koja ih vodi Hristu. Jevreji su primili istinu i izopačili je. Umjesto da im zakon ukaže na njihovu potpunu izopačenost tako da ih

odvede Hristu za spasenje, oni su zakon učinili svojim spasenjem. Mi imamo istinu ali da li nas je istina dovela do tješnje zajednice sa Hristom?

Imajmo na umu da se Pavle s namjerom bavi problemom grijeha, i kod neznabožaca i kod Jevreja. Svrha ovog odjeljka, sve do Rimljanima 3:20, je uništiti u svakom ljudskom biću povjerenje u sebe, u svoju sposobnost, u svoje porijeklo, u sve našta se oslanjamo, da bismo mogli prihvatiti ništa drugo do Isusa Hrista kao svoju nadu i svoju pravednost. Pavle govori: "Nema veze da li si Jevrej ili neznabožac. Čitav svijet je pod grijehom i robuje grijehu. Grijeh kontroliše čitav svijet i zato se djelima zakona nijedno tijelo neće opravdati. Formula jevanđelja je „ne ja već Hristos.“ Kao što znamo najteži dio ove formule je prvi dio, „ne ja.“

Pavle oslikava mračni, tmurni svijet, ne samo neznabožački već i jevrejski. Bez obzira dali smo u crkvi ili izvan nje, mi smo sto posto grešnici i jednom kad to shvatimo prestaćemo uperivati prste jedni u druge. Ako o sebi razmišljam kao o osamdeset odsto grešniku a vi ste stopostotni grešnik, mogu pokazati prstom na vas zato što sam dvadeset procenata bolji. Ali ako smo svi stopostotni grešnici, svi pripadamo istoj grupi i zajedno ćemo se okrenuti Isusu Hristu i njegovom jevanđelju kao našoj jedinoj nadi. To je svrha prvog odsijeka Rimljanima poslanice.

Pavle mora uništiti naše povjerenje u sebe prije nego što može reći: „Ali sada imam dobre vijesti.“ Hristos nije došao da spase dobre ljude već je došao da bi spasao stoprocentne grešnike i mi moramo stići do te tačke prije nego što jevanđelje može postati sasvim djelotvorno u našem životu. U Fillbljanima 3:3 zapažamo Pavlovu istinsku predstavu obrezanja; to je ono što se zove služba Bogu u duhu: „Jer mi smo obrezanje koji duhom Bogu služimo i hvalimo (radujemo) se u Hristu Isusu.“ Služiti Bogu u duhu znači radovati se u Hristu Isusu. To nije teško ako smo dosegli drugu polovinu. A to je: „a ne uzdamo se u tijelo,“

Zapazite ono „ne ja već Hristos.“ Kad nemamo povjerenja u tijelo, tada smo vi i ja spremni za jevanđelje Isusa Hrista. Slika može biti mračna i beznadežna ali očekuju nas dobre vijesti i Pavle nas jednostavno priprema za njih. Moja je molitva da se niko ne uvrijedi zbog ovoga što je Pavle pisao o ljudskom rodu, o vama i meni, i da ćemo se svi složiti s Pavlom. „Pavle, u pravu si; mi smo grešnici. Naša nada je jedino u Isusu Hristu i Njegovoj pravednosti.“

Neka nam Bog pomogne da shvatimo svoju potpunu izopačenost, i da smo izvan milosti Božje nesposobni činiti i dio pravednosti u duhu. Mi to možda činimo po slovu, ali ne u duhu. Neka nam Bog pomogne da prihvatimo ono što Pavle govorimo o Jevrejima i primijenimo na nas, govoreći: „Pavle, hvala ti što nam otvaraš oči. Priznajemo da nema ništa dobro u nama. Zahvalni smo što možemo prihvatiti dar našeg Gospoda Isusa Hrista.“ Neka nam Bog pomogne da poznamo ovu istinu i ta istina će nas izbaviti.

Četvrto poglavlje

Sveopšti grijeh i krivica (Rimljanima 3:9-20)

U Rimljanima 3:9-20 Pavle privodi kraju pitanje grijeha. Važno je da ovo shvatimo zato što ono što Pavle opisuje u prvom odsijeku Rimljanima nije samo antička istorija. To je istina i u svijetu u kojem mi živimo. Neko mi je dao dokumenat koji je bio izvještaj jedne kompanije. Ticao se odnosa prema religiji i vjerskim stvarima. Bio je to pregled pravljen u tri metropole u zemlji.

Samo na jednom području je bilo oko trećina ispitanika koji su trenutno pripadali nekoj crkvi ili osjećali potrebu za Bogom. Nasuprot tome, većina je vjerovala da ljudi mogu dobro i prosperitetno živjeti i bez formalne vjerske strukture. Njima bi bilo potrebno čitati Rimljanima 1:18 do trećeg poglavlja. Ovi ispitanici smatraju da kroz odgovarajuće ljudsko sudjelovanje i komunikaciju sa prirodom, čovječanstvo može živjeti ispravnim i moralnim životom. Pogledajmo da li Biblija to potvrđuje. Prvo ćemo to razmotriti na opšti način a onda u detalje, jer onda i samo onda kad se suočimo sa ovim odjeljkom, spremni smo za jevanđelje. Beskorisno je da dolazimo Hristu takvi kakvi smo ukoliko ne naučimo to što Pavle kaže - da od glave do pete nema ničeg dobrog u nama i da je spasenje potpuno dar od našeg Gospoda Isusa Hrista. Rimljanima 3:9: „Šta dakle? (Kakav je zaključak moje argumentacije?) Jesmo li bolji od njih? Nipošto!“ Očito je šta znače riječi „od njih“, na koga se odnose. „Da li smo mi Jevreji,” što je ono o čemu smo diskutovali u drugom i prvoj polovini trećeg poglavlja, „bolji od njih (neznabožaca o kojima smo raspravljali u Rimljanima 1:18 do kraja ovog poglavlja)”? Njegov odgovor je: „Jer ranije dokazasmo da su i Jevreji i neznabošci svi pod grijehom.”

Stihovi 10, 11 i 12 su navodi iz Psalma 14:1-3, Psalma 53:1-3 i Priče propovjednika 7:20. Zatim 13-i stih je citat iz Psalma 5:9 a druga polovina istog stiha navod iz Psalma 104:3. Onda on citira Psalam 10:7 u 14-om stihu. Stihovi 15,16 i 17 su uzeti iz dva odlomka u Starom Zavjetu, Poslovice 1:16 i Isaija 59:7,8. Konačno u 18-om stihu, Pavle zaključuje sa Psalmom 36:1. U osnovi svi ovi navodi iz Starog Zavjeta govore o istoj stvari. Stih 10 kaže: „Nema nijednoga pravedna.” Stih 12: „Nema ga koji čini dobro, nema nijednog ciglog.”

Zatim Pavle zaključuje ovim vrlo krucijalnim riječima u 19-om i 20-om stihu: „A znamo da ono što zakon govori, govori onima koji su u zakonu, da se svaka usta zatisnu, i sav svijet da bude kriv Bogu. S obzirom na to, nijedno tijelo (nijedno ljudsko biće) se neće opravdati djelima zakona u Njegovim očima.” Nijedno ljudsko biće nikad neće dospjeti na nebo, bio Jevrej ili neznabožac, pomoću vlastitih dobrih djela. Svako ljudsko biće koje bude na nebu biće tamo zbog Isusa Hrista. „Jer se djelima zakona nijedno tijelo neće opravdati u Njegovim očima. Jer kroz zakon dolazi poznanje grijeha.” Pavle nam govori u zaključku u 9-om stihu: „Šta dakle? Da li smo mi (Jevreji) bolji od neznabožaca?” Zašto Pavle pravi razliku između Jevreja i neznabožaca? Kao što smo vidjeli u prethodna dva poglavlja, neznabošci su imali poznanje zakona, ali to znanje nije bilo u eksplicitnom obliku. Imali su ga u svojoj savjesti.

Rimljanima 2:14 i 15: „Jer kad neznabošci ne imajući zakona (u pisanom obliku) po prirodi čine što je po zakonu, oni zakona ne imajući sami su sebi zakon: oni dokazuju da je ono napisano u srcima njihovim što se čini po zakonu, budući da im savjest svjedoči, i misli među sobom tuže se ili pravdaju.” Bog je usadio u srcu svakog ljudskog bića znanje o zakonu, znanje šta je dobro a šta je pogrešno. Ovdje moram napraviti razliku zato što kad uzmemo Rimljanima 2:25 i poredimo sa Jevrejima 8:10, može doći do konfuzije. Tamo stoji da u Novom zavjetu: „Napisaću zakon u vašim srcima” a to zvuči kao da je ovo dvoje isto. Stoga je ovo potrebno pojasniti.

Ono što Pavle govori u Rimljanima 2:15 se vrlo razlikuje od onog što napominje u Jevrejima

8:10. Kad Biblija uči da Bog u Novom zavjetu upisuje zakon u naša srca, to se vrlo razlikuje od upisivanja zakona u srca nevjernika i pagana. Kod pagana on je u savjest metnuo znanje šta je pravo a šta pogrešno, tako da i u najprimitivnijim društvima postoji predstava o tome šta je dobro a šta loše. To je upisivanje zakona u savjest ali u Novom zavjetu kad On upisuje zakon u srce, Bog ne gravira ta pravila u vaše srce. On stavlja Božju ljubav u vaše srce, što držanje zakona čini mogućim.

U Novom zavjetu, koji se tiče jedino vjernika, Bog stavlja svoju neuslovljenu ljubav u srce i ta ljubav je ispunjenje zakona. Nemojte miješati novozavjetni zakon ispisan u srcu koji je ljubav Božja izlivena u srce vjernika sa onim što Pavle napominje vezano za neznabošce u Rimljanima 2:14,15. Pavle kaže da neznabošci imaju poznanje zakona, pa ipak to nije eksplicitno znanje već u njihovoj savjesti. Oni znaju šta je pravo a šta pogrešno. Ali povrh i iznad ovoga, Bog je dao Jevrejima eksplicitno poznanje zakona u pisanom obliku i to je trebala biti prednost za Jevreje.

Ali Jevreji se nijesu naučili iz svog znanja. Umjesto da im zakon donese blagoslov spasenja u Isusu Hristu, oni su mislili da znaju sve o zakonu dok su bili totalno neupućeni o zakonu. Ovo treba da imamo na umu jer smo u istom položaju zbog doktrine o neobaveznosti koja je ušla u Hrišćansku crkvu u 19-om vijeku. Ova doktrina je izbacila zakon ali Bog ga je, u svojoj milosti, obnovio. Pitanje je: „Da li je zakon obavio svoj zadatak u našem narodu, ili jesmo li u istom položaju kao Jevreji ? Da li smo postali vrlo ponosan, samopravedan narod i gledamo li na druge hrišćane kao na Filisteje i Vavilonce, i govorimo da smo jedini koji imaju istinu?” Iz ovog razloga moramo obratiti pažnju na ono što Pavle ovdje kaže. On kaže da postoji razlika u tome što su Jevreji imali eksplicitno poznanje zakona, ali napokon, nema razlike zato što su i Jevreji i neznabošci pod grijehom.

To je sledeća stvar na koju bih volio da vam ukažem, jer ranije smo dokazali da su i Jevreji i neznabošci ili Grci svi pod grijehom. Dakle šta on podrazumijeva u izrazu „pod grijehom”? To nije fraza koja se koristi u modernom engleskom jeziku. Ta je fraza bila opšte prihvaćena u robovlasničkom društvu. Rob je uvijek bio „pod” svojim gospodarem. Riječ „ispod” znači biti kontrolisan ili upravljane nečim. Ono što Pavle ovdje kaže je da je dokazao da je čovječanstvo, bilo neznabošci ili Jevreji, pod upravom grijeha. On dalje ističe u Rimljanima 7:14: „Zakon je duhovan, ali ja sam tjelesan, rođen kao rob grijehu.”

Mi smo po prirodi robovi grijehu i Pavle je to dokazao. Sada to on prezentira kao činjenicu. Zatim da bi podupro svoj zaključak, on daje dugačak popis izjava iz Starog Zavjeta koje smo pomenuli. Ovdje se Pavle bavi onim što je opšte poznato kao metod dokaznog teksta. Zato možemo reći da se Pavle služi ovom metodom. Iz ovog odlomka vidimo da nije pogrešno koristiti metod dokaznog teksta, ali je pogrešno kad zloupotrebljavamo tekst. Kad god koristimo metod dokaznog teksta, moramo se držati konteksta, u protivnom, možemo izvući da Biblija kaže sve što želimo. Ovdje Pavle, koristeći metod dokaznog teksta, dokazuje da „nijednog nema pravedna”. „Nema nijednog koji shvata istinsku pravednost.” „Nema nijednog koji traži Boga,” zato što je čovjek, po prirodi, protiv Boga.

U Rimljanima 1:21 Pavle kaže da neznabošci, iako su imali poznanje Boga preko prirode, odbijaju da priznaju Boga. Jevreji imaju znanje o Bogu, ali čine upravo istu stvar. Kad posmatramo jevrejsku istoriju vidimo da se Bog otkrio na najdivniji način, pa ipak oni su okretali leđa Bogu i išli za lažnim bogovima, težeći službi idolima. Bog je morao da primjenjuje svakoake stvari da ih popravi, uključujući vavilonsko ropstvo. U čovjeku postoji sklonost odlaska od Boga i taj trend zapažamo i danas. Svugdje to vidimo a čak i u crkvi ima ljudi koji misle kako više nemamo potrebu za Bogom. Ali potrebno je da dodemo do zaključka da bez Boga nema spasenja. Potrebno je da se suočimo sa saznanjem da je bez Isusa Hrista čovjek nesposoban spasti sebe.

Rimljanima 3:12: „Svi zađoše s puta. Oni postaše nezavisni. Oni žive bez Mene. Oni misle da mogu bitisati bez Mene. Svi postaše nevaljali. Nema nijednog koji čini dobro, niti jednog.” Pavle

nastavlja dalje i opisuje čovjekovo prirodno stanje. Onda u Rimljanima 3:19 kaže: „Ali sada znamo.” Mi znamo da: „Što god zakon kaže, on govori onima koji su pod zakonom tako da se sva usta zapuše i sav svijet da bude kriv pred Bogom.” Pavle govori da je cio svijet pod zakonom. Tako postoje dvije stvari pod kojima se nalazimo. Molim da zapazite da imaju dva mjesta u ovom odlomku gdje Pavle koristi riječ „pod”. U 9-om stihu, mi smo „pod grijehom.” U 19-om stihu, mi smo „pod zakonom.” Neznabožac je pod zakonom i Jevrej je pod zakonom zato što oba imaju poznanje zakona.

Istina je da jedan ima implicitno poznanje zakona kroz svoju savjest, a drugi direktno, eksplicitno poznanje zakona kroz Božje otkrivenje na Sinajskoj gori. Ali kad bi tjerali mak na konac, niti su neznabošci slušali savjest u svim detaljima niti Jevreji poštovali zakon u svakom detalju. Stoga su i Jevreji i neznabošci, koji su pod zakonom u implicitnoj ili eksplicitnoj formi, krivi pred Bogom i to uključuje svakog od nas. Da li su djela zakona zapušila vaša usta? Samopravedan čovjek, bilo vjernik ili nevjernik, ustaje i kaže: „U redu, ima nešto dobro u meni. Sve što mi je potrebno je odgovarajuća saradnja sa ljudima. Potrebno je samo učiti ljude.” Ili kao što kažu marksistički filozofi: „Sve što je potrebno je naučiti ljude da dijele kroz socijalizam, putem prinude, i oni će onda automatski dijeliti.” Ako vas zakon nije učutkao, ne možete preći na 21-i stih gdje Pavle uvodi jevanđelje. Pavle je vrlo jasan da jevanđelje nije za dobre ljude. Jevanđelje nije za ljude koji su polovično dobri ili koji čine najbolje što mogu. Jevanđelje je za ljude koji shvataju svoju totalnu izopačenost, da ne mogu proizvesti ni jednu jotu istinske pravednosti koja nije motivisana svojim ja. Pavle je vrlo izričit da zakon mora zaustaviti našu priču. Jevrej koji je ustao da kaže: „Hvala Bogu što nijesam kao ovaj carinik” nikad neće prihvatiti jevanđelje. Jevanđelje je za njega kamen spoticanja zato što se moli: „Hvala Bogu ja sam dobar čovjek. Dajem desetak i dolazim u crkvu.”

Niko (osim Hrista) nije tako dalekosežno održao zakon. Zato u tom pogledu Pavle kaže da djelima zakona niko neće na nebo. Niti jedan. Htio bih ovdje zastati i postaviti pitanje: Zašto je Bog Jevrejima dao zakon? Zašto je Bog skrenuo sa svog puta u Izrael? Kad posmatrate mapu Srednjeg Istoka pitate se da li je Bog znao geografiju zato što je uzeo pogrešnu rutu. On nije išao pravo iz Egipta za obećanu zemlju. On ih je poveo jugoistočno prema gori Sinaju u planine gdje im je dao zakon.

Braća u Egiptu su me pvela na Sinaj kad sam imao seminar sa njima. Rekao sam da bih volio kad bi me mogli povesti na Sionsku goru, ali nijesu mogli zato što je Sion u Izraelu a Egipat pripada arapskom svijetu. Sve što sam vidio bile su stijene i oblutci po kojima smo se morali peti. Zahvalan sam kaluđeru koji je proveo trideset godina praveći stepenice uz planinu da bi mi se bilo lakše uspeti a njemu lakše, mislio je, poći na nebo, jer je gradio svoj put ka nebu i sve što je napravio bilo je dosezanje vrha ove planine. Zakon ne proizvodi pravednost, on vam daje poznanje grijeha. Zašto je, dakle, Bog dao zakon? To je pitanje na koje moramo odgovoriti jer je Bog obnovio zakon u svojoj crkvi. Postoje tri odgovora:

1. Prvi odgovor je negativan. Nigdje u Pismu ne nalazimo da je Bog dao zakon kao sredstvo spasenja. On je dao zakon da bi mogli imati poznanje grijeha. Rimljanima 3:20: „Jer kroz zakon dolazi poznanje grijeha.” Bog nikad nije dao zakon kao sredstvo spasenja. Ovo je lažno učenje koje kaže da je Bog pokušavao sa zakonom od Mojsija do Hrista i kad je rezultat izostao, uveo milost (dispenzacionalizam). Prema tom učenju Biblija se dijeli na odsijeke ili izuzeća. Ti ljudi su propustili shvatiti da je Biblija cjelina i da postoji samo jedan način da se čovjek spase, od Adama do posljednje osobe: kroz milost našeg Gospoda, Isusa Hrista.

Nema jedan, dva ili tri puta spasenja. Ima samo jedan koji istinski spasava čovjeka, kroz jevanđelje našeg Gospoda Isusa Hrista. Moramo biti načisto da zakon nikad nije bio dat da nas spase. Ima još jedan tekst u Galatima 2:16 gdje Pavle kaže isto što i u Rimljanima 3:20: „Jer se djelima zakona niko neće opravdati u Njegovim očima.” Dalje, mnogi su krivi što govore da je zakon bio dat

hrišćanima da podrže svoje spasenje u Hristu. Bog ne dolazi vjerniku i kaže: „Sada sam ti oprostio, ali moraš držati zakon, u protivnom nećeš zadobiti nebo.” Nigdje u Bibliji nećete naći ovo učenje.

Pod jedan: Bog nikada nije dao zakon kao sredstvo spasenja.

Pod dva: Bog nikada nije dao zakon da zadrži naše spasenje u Hristu. Zato postavljamo pitanje koje Pavle postavlja u Galatima 3:17-25. Zašto je Bog dao zakon 430 godina nakon što je obećao spasenje Avramu i njegovom sjemenu, kao dar. Znamo da nije radi spasenja ili da se ono podrži. Sada prelazimo na pozitivan odgovor.

2. Zakon je dat da bismo mogli imati poznanje grijeha. Grijeh je varalica. Jeremija 17:9 nam kaže da je srce prevarno, pa nam Bog mora izložiti grijeh, otkriti šta je grijeh. On mora kazati samopravednom čovjeku da, ako želi saznati pravu definiciju pravednosti i grijeha, pogleda Njegov zakon. Pavle ovo zna iz vlastitog iskustva. Pavle je ponikao kao Jevrej sa idejom da možete spasti sebe držanjem zakona. On nije mogao u potpunosti razumjeti značenje zakona premda je imao poznanje pisanog zakona.

U Rimljanima 7:9, Pavle kaže: „Kad mi je zakon došao, kad sam odista razumio značenje zakona, oživio je grijeh a ja umro i zakon za koji su mi govorili i učili da je sredstvo spasenja postade mi sredstvo za smrt.” Shvatio sam da kad sam u potpunosti razumio zakon, on mi ukazuje da sam grešnik. Ako biste razgovarali sa paganima, sa ljudima koji nikad nijesu poznavali Božji zakon, oni bi definisali grijeh samo u terminima čina i Jevreji su načinili istu grešku. Sve dok ne izvršiš djelo, nijesi grešnik. Jevreji su prihvatili Božji zakon i reducirali ga na pravila koja ljudska bića mogu držati. Oni su se pridržavali tih pravila misleći da drže Božji zakon. Ali Pavle kaže u Rimljanima 7:7: „Ne znadoh za grijeh dok zakon ne kaza: ne zaželi.”

Želja nema ništa sa činom. To je želja koja se gaji. Pavle je shvatio da u trenutku kad gaji grešnu želju, on je već sagriješio. To je ono što Isus jasno uči u Mateju 5. Ali to je Pavlu toliko važno da on to nekoliko puta ponavlja u poslanici Rimljanima. Dopustite da vam dam nekoliko primjera. U Rimljanima 5, on se na to vraća u 20-om stihu. Zašto je Gospod ušao u to obećanje? Zašto je Bog dao zakon? Odgovor je: „Da se umnoži grijeh.” Bog nikad nije dao zakon da riješi problem grijeha, već da se grijeh umnoži. Zatim u Rimljanima 7:7-9 kaže to isto.

Bog je dao zakon da bi mogli imati saznanje o tome šta je grijeh u Božjim očima. To je više od čina. Ako nekog bez razloga mrzite, vi ste ubica. Ako strastveno pogledate ženu, čak iako nijeste počinili akt, već ste učinili preljubu u Božjim očima i u tom slučaju, nema nade. Čitav svijet je kriv. Drugim riječima, Pavle kaže u Rimljanima 3:17 da svako od nas bez izuzetka pripada brodu smrti. Tu pripadamo po prirodi i jedini način na koji to možemo izbjeći je pomoću Isusa Hrista.

3. Sada prelazimo na treći razlog, koji je vrlo važan. Bog je dao zakon da izvuče grijeh iz njegovog skrivenog mjesta. Duboko u nama je grijeh. U Engleskoj imamo prijatelje koje smo poznavali devet godina. Tamo se ljudi ne tuširaju svaki dan jer je voda skupa. To je veoma naseljeno ostrvo i oni se umivaju polivanjem ili tuširaju jednom sedmično. Došao sam u Ameriku gdje je voda dostupna u neograničenim količinama i ljudi se svakodnevno kupaju, tako da ne moraju koristiti puno parfema. U Evropi se koriste jači parfemi jer se ljudi moraju kamuflirati.

Tako je i sve što radimo s grijehom spoljašnja kamuflaža unutrašnje pokvarenosti. Zakon nas otvara iznutra i pokazuje kakvi smo odista. Jevreji su bili vrlo pedantni u pranju ruku prije jela ali Isus kaže da spoljašnost može biti čista ali nemate pojma da je unutrašnjost puna mrtvačkih kostiju, truleži i svakojakih stvari. Rimljanima 7:13 i 14: „Dobro li dakle meni bi smrt? Da li je zakon odgovoran za moju smrt? Izvjesno ne.“ (NKJV) „Nego grijeh, da se pokaže grijeh, proizvodio je smrt u meni kroz ono što je dobro, tako da bi grijeh bio odviše grešan zapovijeshu.”

Da li je zakon otvorio poklopac vašeg samopoštovanja i da li vam je pokazao da ste veoma grešni? Onda možete kazati sa Pavlom u Rimljanima 7:14: „Jer znamo da je zakon duhovan, ali ja

sam tjelesan(čulan), prodan pod grijeh.” Stih 18: „Jer znam da u meni (tj. u mom tijelu, mojoj ljudskoj prirodi) nema ništa dobro.” Ničeg dobrog nema u meni. Da li je zakon iznio vašu veliku grešnost? Ako nije još uvijek ćete govoriti: „Ja sam loš, ali ne tako loš.” Ne, mi smo tako loši. Naša jedina nada je Isus Hristos. Prema ovom odjeljku u Rimljanima 3, mi smo: 1) pod grijehom (stih 9) i 2) pod zakonom (stih 19). Kad se ovo dvoje spoji, to je fatalno. Nema ničeg lošeg da ste pod zakonom sve dok imate bezgrešnu prirodu. Adamu nije bio problem što je pod zakonom. Nema problema ni za nepale anđele što su pod zakonom jer je njihova priroda, koja je priroda ljubavi, u skladu sa zakonom kojem podliježu. Ali staviti grešnog čovjeka pod zakon je fatalno. U 1. Korinćanima 15:56 vidimo i zašto: „Žalac smrti je grijeh. Sila je zakon.” Zakon daje grijehu vlast da ubije. Tako ako ste pod zakonom i grešnik u isto vrijeme, tada ste pod prokletstvom i osudom zakona i to je problem.

Ali imaju neke dobre vijesti. U Rimljanima 6 Pavle nam kazuje kako i zašto smo se oslobodili ispod grijeha. Zatim nam u Rimljanima 7 kazuje kako i zašto smo se oslobodili ispod zakona. Potrebno nam je oslobođenje od oboje. Oslobođeni smo od grijeha da bi mogli živjeti svetim životom. Bez tog oslobođenja mi ne možemo živjeti svetim životom. Rimljanima 7:6: „Oslobođeni smo od zakona (od ropstva zakonu) da bi mogli služiti Bogu u duhu a ne po slovu.” Na jednostavnom jeziku to bi bilo: da možemo služiti Bogu iz ljubavi a ne iz straha zato što svako ko živi pod zakonom živi u strahu a evo i najboljeg dokaza.

Svaki put kad vozim gradom i prolazim pored policijskih kola, automatski pritiskam kočnicu zato što živim u strahu od zakona i kazne za prekoračenje brzine. Stoga živjeti pod zakonom znači živjeti pod strahom. Živjeti pod milošću znači živjeti sa radošću, ljubavlju i vrednovanjem.

Pavle, u svojoj poslanici Rimljanima 1:16, kaže:

1) „Ne stidim se jevanđelja Gospoda Isusa Hrista jer je sila Božja na spasenje svima koji vjeruju, prvo Jevrejinu a onda neznabošcu.” Jevanđelje je sveobuhvatno, ono uključuje čitav ljudski rod jer Pavle kaže:

2) Svi su pod grijehom i svi su krivi pred zakonom. Svakom ljudskom biću je potrebno jevanđelje i ono je tu, dostupno svakom čovjeku, Jevrejinu i neznabošcu, bez izuzetka - svi su pod grijehom.

3) Zakon jednostavno dokazuje ovo pitanje; on nam prosto izlaže činjenicu da smo grešnici od glave do pete. Zato su, drugim riječima, Rimljanima 3:19 i 20 krunski, naša priprema za prihvatanje jevanđelja.

4) Čovjek je rob grijehu. Čak iako poznaje zakon, on sebe ne može spasti. Pitanje je: Da li je zakon izvršio svoj zadatak u vašem životu? Zahvalan sam Bogu za milost našeg Gospoda Isusa Hrista. Samo kad nam zakon zapuši usta možemo preći na 21-i stih i reći: „Ali sada imam dobre vijesti za vas.”

Ali sve dok imamo ikakvoga povjerenja u sebe, nikad se nećemo radovati u Isusu Hristu i moja je molitva da zakon izvrši svoju zadaću u našem životu. Ne samo sada već čitavog života zakon je tu da nas podsjeća da smo u sebi i od sebe stoprocentni grešnici, spaseni milošću i hvala Bogu za zakon. Onog trenutka kad napustimo zakon, ne treba nam jevanđelje. Zakon nam je potreban. On nam treba samo zato da bi nam pokazao kako u našoj unutrašnjosti nema ničeg dobrog i da nam je svima potreban Spasitelj, a ne kao sredstvo spasenja. Zato, propovijedajmo zakon kako valja, stavimo ga na njegovo pravo mjesto. Neka to bude priprema koja nas vodi Hristu, jer to je ono o čemu Pavle govori u Galatima 3. Zakon je naš učitelj, on nas zatvara bez izgleda da umaknemo dok nas ne dovede Hristu i onda nas oslobađa.

Stoga je moja molitva da se svaka usta zapuše i svi budemo krivi pred Bogom i kažemo: „Šta sada da radim?” U sledećem poglavlju vidjećemo da nam je Božja pravednost na raspolaganju. Neka vas Bog blagoslovi kako biste poznali istinu i istina vas izbavila.

Peto poglavlje

Pravednost vjerom (Rimljanima 3:21-23)

U prethodnim poglavljima proučavali smo Pavlovo objašnjenje problema grijeha čovječanstva. On počinje u Rimljanima 1:18 gdje kaže: „Gnjev Božji se otkriva s neba protiv svake bezbožnosti i nepravde ljudi.” Zatim on nastavlja objašnjavati u Rimljanima 1:19 sve do kraja prvog poglavlja, da je problem neznabožackog svijeta to što su bezbožni. Čovjek ne želi čuvati Boga u svom umu. On želi živjeti bez Boga. Najveći broj ljudi misli da može živjeti dobrim, moralnim, ispravnim životom bez Boga. Čovjek misli da može živjeti bez Boga, ali, Pavle kaže, kad čovjek okreće leđa Bogu, posljedica je nepravednost. Razlog zašto je zločin u porastu u ovoj zemlji je upravo to. Što više okrećemo leđa Bogu, grijeh će sve više rasti.

U Rimljanima 2 do Rimljanima 3:8, Pavle obraća pažnju na Jevreje. On kaže: „Vi Jevreji nijeste bolji!” Razlog za pravljenje razlike između neznabožaca i Jevreja je to što su neznabošci imali saznanje o Bogu preko prirode i znanje o Njegovom zakonu u svojoj savjesti, što je bilo samo implicitno poznanje Boga i Njegovog zakona, dok je povrh toga Jevrejima On dao vrlo jasno, eksplicitno otkrivenje o sebi i svom zakonu. „Njima su,” kaže Pavle, „povjerene riječi Božje” (Rimljanima 3:2).

Ali to napokon ne čini razliku, zato što nas poznanje zakona ne čini pravednim. Kod Jevreja postoji upravo ta ista tendencija okretanja leđa Bogu i pokušaji bogoslužjenja vlastitim bogovima i idolima. Pavle zaključuje u Rimljanima 3:9: „Šta smo, dakle, mi Jevreji bolji od neznabožaca?” Odgovor je: „Ne, ne uopšte!” On je to dokazao i prenio iz svakog mogućeg ugla, da su i Jevreji i neznabošci svi pod grijehom. To znači da smo prirodno prodani pod grijeh. Niko nema, niti od sebe može proizvesti pravednost koja bi ga kvalifikovala za nebo. Nema nijednog pravednog. Nema nijednog koji čini dobro. Pavle zaključuje ovu mračnu, čemernu sliku ljudskog roda u Rimljanima 3:19,20: „Znamo da što god govori zakon, govori onima koji su pod zakonom, da se svaka usta mogu zapušiti.”

Svrha zakona je da nas učutka. I neznabošci i Jevreji su pod zakonom. Neznabošci imaju zakon u svojoj savjesti. Jevreji imaju zakon u pisanom obliku. Ali na koncu, nema nikog pravednog. Svi su krivi pred zakonom. I jedni i drugi zaslužuju kaznu. „Zato je,” kaže Pavle, „čitav svijet kriv pred Bogom.” Pitanje koje se postavlja je: „Da li je zakon to uradio tebi?”

Nema koristi propovijedati jevanđelje ljudima koji misle da mogu postati hrišćani vlastitim dobrim djelima. To je gubljenje vremena. Prvi zadatak Biblije, prvi zadatak jevanđelja je zatvoriti naša usta. Da možemo kazati s Pavlom: „U meni, tj. u mojoj ljudskoj prirodi, nema ništa dobro.” Stih 20: „Stoga djelima zakona” koliko će ih biti opravdano u Njegovim očima? Odgovor je: niti jedan! bilo Jevrej ili neznabožac. Sve što zakon može učiniti je dati nam poznanje grijeha.

Zakon zauzima vrlo slavan dio u jevanđelju. Zakon nam prvo mora ukazati da smo potpuno bankrotirali kad se radi o pravdi. Pavle se upravo time bavio u Rimljanima 1:18 do Rimljanima 3:20. Nakon postavljanja ove osnove, nakon što je učutkao svoje čitaoce, i Jevreje i neznabošce, nakon što je naslikao ovu mračnu, beznadežnu sliku ljudskog roda, on kaže: „Ali sada se bez zakona javi pravda Božja, posvjedočena od zakona i od proroka.”

Jedini način na koji vi i ja možemo doseći do pravednosti, jedini način na koji se vi i ja možemo kvalifikovati za nebo, je kroz pravednost Božju koja nam dolazi samo vjerom, i samo nakon što shvatimo zašto nam je dat zakon. Bog nikad nije dao zakon da nas spase. On nikad nije dat kao sredstvo spasenja i nikad nije dat kao dodatan zahtjev za spasenje.

U Galatima 3:17 i dalje čitamo da je Bog dao zakon 430 godina nakon što je obećao spasenje

Avramu i njegovom sjemenu. Bog to nije učinio zato što dodaje još jedan zahtjev, već da bi zakon mogao biti vaspitač koji će nas voditi Isusu Hristu, da bi se opravdali vjerom. Bog je obnovio zakon baš zbog tog razloga. Vi ne možete propovijedati jevanđelje a da prvo zakon ne izvrši svoju zadaću. Nadam se da se to dogodilo u vašem i mom životu. I da možemo reći sa Pavlom: 'Nemam više povjerenja u ovo tijelo.'

Ono što je Pavle do sada izložio je uvod u jevanđelje i njegova definicija jevanđelja u Rimljanima 3:21-31. Bez ikakve dileme, ovih jedanaest stihova su vrlo krucijalni, jer oni sumiraju u kratkim crtama šta je to uopšte plan spasenja, kako se spasava ljudski rod, i kako to spasenje postaje efektivno. Na ovaj odlomak potrošićemo tri poglavlja, zato što je u njemu važna svaka riječ, svaka izjava, i potrebno je duboko kopati da bi znali šta to Pavle govori.

Imajući to na umu počecemo naše proučavanje sa Rimljanima 3:21-23. Prije svega zapazite da Pavle uvodi jevanđelje sa dvije vrlo važne riječi. Mi nastojimo letimično preći preko njih ali bolje da to ne činimo. On uvodi jevanđelje sa dvije riječi: „Ali sada.” Ove dvije riječi su značajne bitne, zato trebamo proniknuti u to šta Pavle pod tim podrazumijeva. Postoje najmanje tri razloga zašto su ove dvije riječi važne.

1. Ove dvije riječi, „ali sada,” Pavle koristi kao uvod u jevanđelje u kontrastu sa mračnom, beznadežnom slikom koju je dočarao o ljudskom rodu, o vama i meni, u prethodnom odjeljku, naročito u posljednja dva stiha Rimljanima 3,19 i 20. Zatim on kaže: „Ali sada pravednost Božja” je tu. On nas ne ostavlja da očajavamo u tom mračnom položaju. On kaže: „Imam dobre vijesti za vas - Ali sada.” Ove dvije riječi su važne kao uvod u jevanđelje. Nakon što je zakon obavio svoj zadatak, nakon što nas je za zatvorio u grobnicu tako da nema izlaska, možemo reći: „Ali sada nam pravednost Božja” stoji na raspolaganju.

2. Ove dvije riječi „ali sada”, dolaze nam kao vremenski faktor. Pavle je pisao Rimljanima nekoliko godina posle rođenja, života, smrti, vaskrsenja i vaznesenja Isusa Hrista. Pavle kaže uvodeći poslanicu Rimljanima 1:1: „Pavle, sluga Isusa Hrista, pozvani apostol, odvojen za jevanđelje Božije.” Zatim u 2-om stihu on kaže: „Koje (ovo jevanđelje) On naprijed obeća preko proroka u Svetom Pismu.” Spasenje nije bilo neka zakašnjela misao. Bog je obećao spasenje od momenta kad je Adam sagriješio. Ali spasenje je bilo samo obećanje za Adama, Noja i Avrama. Pavle pojašnjava da je Avram spasen obećanjem. „Ali sada” to više nije obećanje. „Ali sada” se ono pokazalo. Ta riječ je u prošlom vremenu. „Ali sada se bez zakona javi pravda Božja.” To je sada istorijska realnost.

Njemci za ovo imaju jednu izvrsnu riječ, „heilgeschichte” - istorija spasenja. To nije više obećanje, to je istorijska realnost. Dakle, mi ne živimo u periodu p.n.e. (B.C.), mi živimo u periodu n.e. (A.D. – te i te godine tj. ljeta Gospodnjeg - prim.prev.) Ovaj vremenski faktor se mora primijeniti ne samo u terminima istorijskog Hrista, već takođe i u terminima svakog vjernika, zato što svaki vjernik može podijeliti svoj život u dva perioda, prije Hrista (B.C.) i posle Hrista (A.D.) Prije Hrista bi ste pod osudom. Nije bilo nade. Nije bilo mira. Nije bilo sigurnosti. Sad kad ste prihvatili Hrista, vi više ne živite u tom periodu. Vi sad živite u Gospodnjoj godini. Hristos je sada vaša pravda.

3. Te dvije riječi „ali sada” su nam ekstremno važne kao alat koji moramo koristiti kao hrišćani, u terminima naše sigurnosti spasenja. Dopustite da vam postavim pitanje. Pretpostavimo da vam dode đavo i nakon što vas je oborio svojim iskušenjem kaže: „Sada ne zaslužuješ spasenje! Nijesi dovoljno dobar!” Šta činite kad vas on obara? Šta činite dok čitate Bibliju, posebno knjigu zakona i mislite da se sve srušilo? Šta vi mladi činite dok čitate „Poruku mladima” i kažete: „Nikad to neću postići.” Da li nastavite ležati dopuštajući đavolu da vas drži tako dolje poražene? Ili kažete: „Da, ja sam grešnik. Nijesam dovoljno dobar da bih bio spasen. Ne osjećam se pravedno. Da, u pravu si, sotono.” „Ali sada pravednost Božja.” To je ono što hrišćanin može učiniti, jer je naše spasenje zasnovano na pravednosti Božjoj.

Želio bih podijeliti s vama ovo divno obećanje. „Misao da je Hristova pravednost dodijeljena (tj. stavljena na vaš račun. Bog vas tako gleda, ne zbog neke zasluge s naše strane, već kao besplatan dar od Boga) je dragocjena misao. Neprijatelj Boga i čovjeka ne želi da se ta istina jasno prezantira.“ Gospel Workers, str.161. Vjerujem u ovu tvrdnju! Crkve umiru za jasnim razumijevanjem ove istine. Naš narod umire! Neprijatelj Boga i čovjeka ne želi da se ta istina jasno izloži jer zna da ako je ljudi u potpunosti prime, ne samo ako je nauče već prime, njegova moć bila bi slomljena jer imamo alat u svojim rukama. Mi mu možemo reći: „Ali sada pravednost Božja.“

Kad Sotona kontroliše umove tako da sumnja, nevjerstvo i tama sačinjavaju iskustvo onih koji polažu pravo da budu djeca Božja, on ih može nadvladati iskušenjem. Drugim riječima, tajna pobjedonosnog života mora se temeljiti na Hristovoj pravednosti. Beskorisno je pokušavati dobiti jabuke sa drveta pomorandže. Podloga je opravdanje vjerom, plod je posvećenje i ako nijesmo shvatili opravdanje vjerom, možemo potrošiti godine, možemo uzvikivati i promovisati, možemo gurati, možemo podsticati, prodati mnoštvo knjiga, ali nikad ne možemo donijeti rodove sve dok nemamo sigurnost spasenja. Prvo što nam Bog daje je: „Ali sada pravednost Božja.“

U Rimljanima 3:21 Pavle objašnjava šta podrazumijeva pod „pravednošću Božjom.“

1. On misli da je to pravednost planirana od Boga. Bog je to planirao prije nego smo vi i ja rođeni, čak prije nego je Adam stvoren. Efescima 1:4 kaže da: „On nas je izabrao u Njemu prije osnivanja svijeta.“ U Otkrivenju, Isus je nazvan Jagnjetom zaklanim od osnivanja svijeta. Bog je znao da bi mogli upasti u strašni ponor grijeha i prije nego je grijeh ušao On je već bio planirao naše spasenje u Isusu Hristu. „Pravednost Božja“ znači pravednost planirana od Boga.

2. Nakon što je planirao, Bog ju je obećao ljudskom rodu odmah posle Adamovog pada. Nakon Adamovog pada, Bog je došao da ga posjeti. Adam i Eva su mislili da dolazi da ih kazni, da izvrši sud nad njima ali On je došao da im obeća spasenje. On je ovo obećao Adamu i Evi, Noju, Avramu i preko proroka. To je ono što Pavle misli kad kaže: „Ovo obećanje je posvjedočeno od zakona i proroka.“

Zakon je Tora, Mojsijeve knjige, a proroci su ostalo. Ali Bog nije prosto obećao, On je ispunio to obećanje u Isusu Hristu. Tako je to pravednost planirana od Boga, to je pravednost koju je pribavio Bog. Mi nijesmo mogli dodati ni jednu jotu toj pravednosti. Ona je sasvim Božja zato što nakon rečenice „Ali sada pravednost Božja,“ Pavle dodaje izraz, „bez zakona.“ Ta fraza je uzrokovala mnogo zabune u Hrišćanskoj crkvi. Šta je Pavle mislio kad je rekao da sada imamo pravednost Božju bez zakona? Ili, kao što neki prevodi kažu, „nezavisno od zakona.“

Mnogi hrišćani uče da je Isus ili Bog pokušao spasti čovjeka kroz zakon kad ga je dao Mojsiju ali zato što to nije uspjelo, On je uklonio zakon i uveo milost, pa stoga „bez zakona“ znači da je od Hrista nadalje on uklonjen a mi se spasavamo samo milošću. To je teologija onih koji dijele Bibliju u odjeljke, na periode, i uče da je Bog u različitim periodima postupao sa čovječanstvom na različite načine. Oni poriču fundamentalnu istinu Pisma a to je jedinstvo Biblije. Biblija ne uči da Bog ima različite načine spasenja. Postoji samo jedan način na koji Bog spasava ljude, od Adama do poslednjeg čovjeka, a to je kroz Njegovu pravednost koju nam daruje preko Isusa Hrista. Spasenje milošću nije naknadna misao nakon što je zakon iznevjerio.

Fraza „bez zakona“ ne smije biti u kontradikciji sa Rimljanima 3:31 jer tamo čitamo „poništavamo li dakle zakon?“ Prestajemo li sa zakonom kroz vjeru ili kroz ovu doktrinu o pravednosti vjerom? Odgovor je vrlo snažan: „Izjesno ne“ u NKJV prevodu. KJV kaže: „Bože sačuvaj!“ To je nezamislivo! Nasuprot! „Mi koji propovijedamo pravednost vjerom utvrđujemo zakon.“ Znači, Pavle ne misli da „bez zakona“ znači da je Bog završio sa zakonom i uveo milost. Imamo dvije izjave koji će nam pomoći da shvatimo šta Pavle podrazumijeva pod izrazom „bez zakona“. Fraza „bez zakona“ je pisana u kontekstu Rimljanima 3:20 gdje stoji: „Jer se djelima zakona

nijedno tijelo neće opravdati.” Ono što on misli je da pravednost Božja dolazi u potpunosti od Njega i da mi ne doprinosimo ni jednu jotu vezano za držanje zakona. Zaključak to dokazuje. Rimljanima 3:28 je zaključak njegove argumentacije: „Stoga zaključujemo da se čovjek opravdava vjerom nezavisno od djela zakona.”

Pravednost koju Bog nudi čovječanstvu je planirana, obećana i ispunjena s neba u Hristu. To su nebeske haljine poznate kao Hristova Pravednost; to je nebeska odjeća bez ijedne niti ljudske zamisli. Ona je sasvim od Boga. Vi i ja nijesmo doprinijeli toj pravednosti ni jednu jotu. Drugim riječima, ona je potpuno besplatan dar! To je ono što kazuje stih u Rimljanima 3:24: „Opravdavši se zabadava.”

Mi ne možemo ništa doprinijeti toj pravdi. Zato Pavle u Rimljanima 3:27 kaže: „Gdje je hvala (hvalisanje)?” Nema hvalisanja u pravednosti vjerom jer je ona sasvim od Boga kao dar. Zato se možemo koristiti sa te dvije riječi, „Ali sada pravednost Božja.” Mi ne možemo koristiti ove dvije riječi sve dok gledamo na sebe i ono što činimo, pokušavajući se graditi boljim hrišćanima ili popravljajući svoj položaj pred Bogom. U trenutku kad to radimo, ne možemo koristiti ovaj izraz, „Ali sada pravednost Božja bez zakona” jer nema hvalisanja u pravednosti vjerom. Ona je potpuno od Boga.

Pavle govori ovdje u Rimljanima 3:21 da je Bog sada pribavio za nas pravednost koju je planirao i obezbijedio u Hristu bez ikakvog vašeg ili mogeg doprinosa. To je u potpunosti Božji posao. To je ranije obećano, ali sada je istorijska realnost. Sada dolazi pitanje: Kako mogu imati ovu pravednost? Šta moram činiti da ova pravednost postane moja? Moram li dati neki novac? Znači li to ići negdje na hodočašće?

Ja ne stičem pravednost vjerom radeći nešto. Kako onda ta pravednost postaje moja? Pavlov odgovor u Rimljanima 3:22 je: „A pravda Božja koja je kroz vjeru u Isusa Hrista svima i na sve koji vjeruju, jer nema razlike.” Zapazite da su riječi „koja je” dodate, jer na grčkom stoji: „A pravda Božja kroz vjeru u Isusa Hrista svima.” Zatim sledeći izraz u našim Biblijama „i na sve” ne nalazi se u svim manuskriptima. Zato je moguće da Pavle nije upotrijebio te riječi. Ali bez obzira da li ih koristite ili ne, to nije bitno, jer se govori o istom. Pavle ovdje govori da je pravednost Božja naša kroz vjeru u Isusa Hrista, i primjenljiva na sve. Bez obzira da li ste Jevrej, neznabožac, ili ste živjeli u starozavjetnom periodu, postoji samo jedan način na koji vas Bog može spasti, a to je kroz pravednost Božju koja je djelotvorna samo kroz vjeru, i nikako drugačije.

Ova riječ vjera se ponekad pogrešno upotrebljava i krivo shvata pa je potrebno da razumijemo šta ona znači.

1. Preduslov za vjeru je poznavanje jevanđelja. U Rimljanima 10:17 čitamo da: „Vjera dolazi od slušanja a slušanje riječju Božjom (ili propovijedanjem jevanđelja, ili riječju Isusa Hrista).” Mi ne možemo doći do poznavanja jevanđelja racionalnim putem, ili istraživanjem kroz naučni metod. Ono nam dolazi propovijedanjem riječi, i zato u Rimljanima 10:15 stoji: „Kako su krasne noge onih koji propovijedaju jevanđelje i koji donose glas za dobro.” To je tajna krasnih nogu u Božjim očima!

Prvo, mora postojati poznavanje jevanđelja. Zato moramo svjedočiti! Božja pravednost je dostupna svim ljudima, ali na nesreću svi to ne znaju. Prvi zahtjev da bi imali vjeru je znati istinu. Isus je rekao: „Ovo jevanđelje o carstvu će se propovijedati svakom narodu, plemenu i jeziku, i tada će doći kraj.” Bog neće poslati svog Sina drugi put sve dok svijet ne bude imao priliku da kaže: „Bože, hvala Ti na ovom neizrecivom daru!” ili ga ne odbaci.

2. U Rimljanima 3:22 vjera znači vjerovati u istinu. Mi moramo znati istinu, i mi moramo vjerovati istinu. Riječ „vjerovati” prosto znači mentalni pristanak uz ono što je pravo. To nije tako lako zato što je jevanđelje kontradiktorno ljudskoj prirodi, kontradiktorno ljudskom rezonovanju i kontradiktorno ljudskoj pravednosti. Bog nam nudi nešto u jevanđelju što je nemoguće da postignemo.

Ako bi Bog došao vama ženama kod kojih je prošlo vrijeme rađanja djece i rekao: „Usput, iduće godine imaćeš sina”, šta biste rekli? Imali biste dvije opcije. Nakon što bi posjetili opštu bolnicu, tamo bi vam rekli: „Bojim se da imam loše vijesti za vas. Vama je nemoguće imati djecu. Kod vas je taj period prošao.” Ali Bog kaže da hoćete! Vjerujete li to? Da li je Avram vjerovao da bi Sara mogla dobiti dijete pošto je bila prešla dob rađanja? Vjera je vjerovanje u nemoguće!

Godine 1961, prodavao sam knjige da bih plaćao školarinu na koledžu, u gradu zvanom Kiruna, 150 milja sjeverno od Arktičkog kruga u Švedskoj. To je jedino mjesto gdje sam otkrio više komaraca nego u Africi. Svugdje je bilo komaraca, i onih velikih! Šest sedmica sunce nikad ne zalazi iza horizonta. Oni to zovu „Zemlja ponoćnog sunca.” Tako smo prvog vikenda moj prijatelj John, koji je bio starješina, i ja, čekali da vidimo koliko će se nisko sunce spustiti. Znali smo iz kalendara da bi trebalo biti na najnižoj tački petnaest minuta posle ponoći. Čekali smo i ono se spustilo do najniže tačke u ponoć prema mom satu. Zatim sam fotografisao sunce sa mojim časovnikom u ponoć.

Kasnije sam ovaj slajd pokazao afričkoj braći na ekvatoru, gdje sunce tokom čitave godine zalazi u 18:15. Jedan starac koji nikad nije bio u školi, koji nije znao čitati ili pisati, došao je i rekao mi: „Koga pokušavaš da prevariš? Znamo šta si uradio! Namjestio si časovnik na 12 sati i onda fotografisao sunce! Sklonite tu glupost!” Da sam imao novca, kupio bih mu kartu i poslao ga u Kirunu da to vidi svojim očima. I kazao bih: „Dakle, šta mislite?” A on bi rekao: „U pravu ste!”

Bog vam kaže da u Hristu nikad niste sagriješili ili da iskoristimo misao iz knjige „Put Hristu” str. 62 da kad prihvatate Hrista, Bog gleda na vas kao da nikad niste sagriješili. Vjerujete li to ili kažete: „Nijesam dovoljno dobar! Ne osjećam se pravedno”? Bog kaže: „Nema veze šta osjećaš. Kažem ti da si pravedan u mom Sinu!” A vi kažete: „Dobro.” Sara se smijala kad je anđeo rekao Avramu: „Sledeće godine žena će ti imati sina.” Bog može učiniti nemoguće i On je učinio nemoguće u Isusu Hristu.

3. Nije dovoljno prosto mentalno pristajanje uz istinu. Potrebna je pokornost srca. Evo nekoliko tekstova. U uvodu Rimljanima, Pavle to iznosi u Rimljanima 1:5. Nakon pojašnjenja o Isusu Hristu, Sinu Božjem i Sinu čovječijem, on kaže da se ovoj poruci mora pokoravati, „u pokornosti vjerom.” Zatim u Rimljanima 6:17, govoreći o hrišćanima u Rimu, on kaže: „Hvala dakle Bogu što iako ste bili robovi grijehu, ipak poslušaste iz srca tu nauku kojoj se predadoste.” (NKJV)

Hrišćani u Rimu su vjerovali, pokorili se jevandjelju. Zatim u poglavlju 10:16, obraćajući se Jevrejima, jevrejskoj naciji koju je volio, ali koja je okrenula leđa Isusu Hristu, on kaže: „Oni svi ne poslušашe jevandjelja.” Tako Rimljani, spasenje je vaše; vi poslušaste jevandjelje. Jevreji, ne sramotite Boga. U Hristu vi imate pravednost, ali vi ne poslušaste jevandjelje i to ne zato što ga niste čuli! Čuli ste ga, ali kao što je Isaija kazao: „Ko vjerova našem propovijedanju?”

Slušati jevandjelje ne znači činiti nešto. To znači pokoriti volju istini kao što je u Hristu. Bog nas stavlja u Hristu i nanovo ispisuje našu istoriju. Zato što smo grešnici, bilo je nešto bitno što se moralo dogoditi, a to je da smo vi i ja morali umrijeti! „Plata za grijeh je smrt.” Isus nije došao da izmijeni smrtnu kaznu. On je došao da je ispuni, i u Hristu, ona je ispunjena! Jer, u Hristovoj smrti, nije samo jedan čovjek umro umjesto svih ljudi. U Hristu su svi ljudi umrli u jednom čovjeku! To je istinska nauka o zamjeni. 2. Korinćanima 5:14: „Kad Jedan umrije, svi umriješ.” Pokoravati se jevandjelju je kazati s Pavlom u Galatima 2:20: „Razapeh se sa Hristom, pa ipak još živim. No to više ne živim ja, već je Hristos koji živi u meni; a što sad živim, živim vjerom u Sina Božjega, koji me ljubi, i predade sebe za mene.”

Kad shvatimo istinsko značenje vjere, plod je uvijek svetost života jer Hristos je isti juče, danas i zauvijek. Životom koji je živio prije 2000 godina, On može živjeti u vama. Ali to On ne čini da vam pruži sigurnost ili vas spase, već kao dokaz pravednosti ili opravdanosti vjerom. Pokornost jevandjelju je kazati: „Ne ja već Hristos.” Ova pravednost je efektivna samo kroz vjeru, ne kroz vjeru plus djela!

Da, kroz vjeru koja radi ali nikad plus rad.

Pavle nastavlja u Rimljanima 3:22, poslednji dio: „Jer nema razlike (između Jevrejina i neznabošca) jer svi sagriješite i izgubili su slavu Božju,” Riječ „griješ” znači promašiti cilj, stoga ova riječ „griješ” znači ispustiti slavu Božju. Pavle daje dvije konstatacije u Rimljanima 3:23. Prva je u prošlom istorijskom vremenu. On koristi ono što se na grčkom zove aorist, nešto što se jednom i za svagda desilo u prošlosti. „Svi sagriješite.”

On ovdje ne odgovara na pitanje kad su svi sagriješili, ali to čini u Rimljanima 5. Detaljno ćemo to obraditi u Rimljanima 5 ali odgovor je da su svi sagriješili u Adamu. On koristi istu frazu u aoristu u Rimljanima 5:12: „Smrt dođe na sve, jer svi sagriješite.” Međutim, Pavle kaže u Rimljanima 3:23: „Pored toga, mi sada neprekidno ostajemo bez slave Božje.” Druga konstatacija je u sadašnjem vremenu. Tako ne samo što smo sagriješili u Adamu, već, pored toga, još griješimo.

Dakle, bez obzira posmatramo li svoje nasleđe, ili gledamo na ono što činimo, nema razlike između Jevreja i neznabošca, niko od nas nije kvalifikovan za nebo. Jedini način na koji vi i ja možemo stići u carstvo Božje je kroz pravednost vjerom, pravednost Božju koja nam dolazi vjerom. To više nije obećanje, to je realnost. Ona postaje naša samo kroz vjeru. Naša nada je utemeljena ni na čem drugom do na Isusu Hristu i Njegovoj pravednosti. Zato možemo imati nadu! Zato ne moram ostati na podu svaki put kad me sotona obori. U Hristu, Bog nas gleda savršeno i potpuno opravdane. Iz tog položaja mi hodimo hrišćanskim životom sa nadom i sigurnošću. Ako nemamo tu sigurnost, uvijek ćemo se brinuti o sopstvenoj sigurnosti, a sve dok se brinemo za svoju vječnu sigurnost, nikad ne možemo služiti Bogu iz čistih pobuda, oslobođeni svoga ja. Bog želi da mu služimo bez sebičnih motiva. Ili to ne možemo činiti ukoliko nas On prvo ne oslobodi straha od vječne smrti.

On je to učinio u opravdanju vjerom. Zato je krajnje važno da shvatimo šta Pavle pokušava da nam kaže. Neka nas Bog blagoslovi da, pošto nas je zakon učutkao, možemo reći: „Ali sada pravednost Božja.”

Šesto poglavlje

Legalno opravdanje (Rimljanima 3:24-26)

U Rimljanima 3:24,25 i 26 otkrićemo da se Pavle bavi jednom krajnje važnom istinom. U 24-om stihu Pavle nas upućuje na tri činjenice vezano za pravednost Božju koju nam je sada učinio dostupnom kroz svog Sina Isusa Hrista.

1. Otkrićemo da nas pravednost Božja opravdava. Prva istina koju iznosi 24-i stih je da pravednost Božja opravdava nas. Potrebno je da znamo šta Pavle podrazumijeva pod riječju „opravdati” jer je to jedna od ključnih riječi u Novom Zavjetu. Ova riječ „opravdati” prvenstveno je imala legalnu (zakonsku) konotaciju; to je termin koji se koristio u sudstvu i među pravnicima.

Treba s ovim da budemo načisto jer postoje neki naši naučnici koji žele negirati to zakonsko značenje. Kako to jedan od njih kaže, ta riječ samo znači „postaviti prave” ali ako uzmete riječ „opravdan” u Novom Zavjetu i prevedete je ili zamijenite riječju „postaviti prave”, otkrićete da to na nekim mjestima daje dobar smisao a na nekim ne. Vi ne možete ograničiti riječ „opravdan” da prosto znači „postaviti prave.”

Razlog za ovo je to što, kao što ćemo vidjeti u 25-om i 26-om stihu, postoje neki, (to se začelo među liberalnim teolozima), koji ne žele prihvatiti legalan okvir pomirenja. Ali riječ „opravdan” prvenstveno ima legalnu definiciju. Primjer kako se ova riječ upotrebljavala u Pismu nalazimo u Ponovljenom zakonu. To je savjet koji je Bog dao Izraelu preko Mojsija dok ih je pripremao da budu teokratski ustrojeni u Hananskoj zemlji. Bog daje ovakvo uputstvo zato što je On u teokratiji ne samo njihov duhovni vođa već i politički. 5 Mojsijeva 25:1 kaže: „Ako nastane rasprava ili sukob među ljudima i oni dođu na sud (zapazite da dolaze na sud; to je pitanje zakona) neka im sudije sude i opravdaju pravog.”

Pravedni su opravdani a zli osuđeni. Ove dvije riječi „opravdati” i „osuđiti” su zakonski termini, to su termini koji se koriste u vezi sa pravom; i kad poštuju zakon, on vas opravdava ili u protivnom osuđuje. Još jedan primjer nalazimo u 1. Carevima 8:32: „Ti čuj sa neba, radi i sudi (ovo je molitva Bogu da čuje i sudi) svojim slugama, osuđujući zlog, i obraćajući mu put na njegovu glavu, i opravdaj pravog dajući mu prema njegovoj pravednosti.” Zapazite zakonski okvir ovih riječi.

U Rimljanima 3:24, pravednost nas opravdava. To znači da one koji vjeruju u Hrista, (22-i stih govori o pravednosti vjerom) one koji prihvataju Hristovu pravednost kroz vjeru, Bog proglašava ili gleda na njih kao da su pravedni. Neki će reći: „Ne osjećam se pravedan. Nijesam pravedan” i u pravu su u oba područja. Bog nas ne proglašava pravednim zato što smo pravedni. Bog nas proglašava pravednim zbog svoje pravednosti. Ovdje se radi o Božjoj pravednosti u Isusu Hristu. Božja pravednost nas opravdava.

Ovo je nešto vrlo značajno jer nam je Pavle u Rimljanima 3:19 upravo kazao da je prema zakonu čitav svijet kriv pred Bogom. To znači da nas Božji zakon osuđuje ali dolazi pravednost Božja i opravdava nas. Ono što je važno u Rimljanima 3:24 je da je riječ „opravdan” u sadašnjem vremenu – „budući opravdan.” Pavle ne kaže da će nas Bog opravdati jednom u budućnosti; on kaže da ste sada, u sadašnjem vremenu, opravdani zbog iskupljenja koje je u Hristu.

Odgovor šta to znači za nekog stajati opravdan pred Bogom nalazi se u riječima našeg Gospoda Isusa Hrista u Jovanu 5. U Jovanu 3:17, Isus kaže Nikodimu da je Bog poslao svog sina ne da nas osudi već da bi se mogli spasti kroz Njega. Zapazite kako je to istaknuto u NKJV Bibliji riječima „najsigurnije”, to je ono „zaista, zaista,” garancija u Jovanu 5:24: „Uvjeravam vas (ovo su Hristove riječi) da svaki koji sluša Moju riječ i vjeruje Onome koji me poslao ima vječni život, (ne imaće, nego već ima vječni život) i neće doći na sud (ili neće doći pod osudu) već je prešao iz smrti u život.” Da,

sami po sebi stojimo osuđeni na smrt, ali u Hristu smo prešli iz osude na smrt na opravdanje na život.

1. Prva stvar u Rimljanima 3:24 je da u sadašnjoj situaciji, momentu kad vjerujete, pravednost Božija u Hristu postaje za vas efektivna i vi ste prešli iz smrti u život, vi ste sada opravdani.

2. U Rimljanima 3:24, ovo opravdanje nam dolazi ne zato što smo dali neki novac ili što smo negdje išli na hodočašće. Ono nam dolazi besplatno, „budući (da smo) opravdani zabadava.” Ta riječ znači „besplatno, bez cijene” kao što stoji u Isaiji 55. To je više nego besplatan dar. To je „opravdanje zabadava Njegovom blagodaću.” Izraz „Njegovom blagodaću” daje vrlo određeno značenje riječi “besplatno (zabadava)”. Riječ „milost” poput riječi “opravdan” je takođe krucijalna u Novom Zavjetu. Uobičajeno značenje milosti se objašnjava kao nezaslužena naklonost. Možemo je detaljnije objasniti jednim primjerom.

Recimo da je jedan moj prijatelj na službenom putu i ja sam upoznat s tim pa u njegovom odsustvu dođem i istučem mu ženu ostavivši je u modricama dok dijete plače. Zatim uzmem sjekiru i polomim mu namještaj, polupam televizor, ostavim za sobom pustoš i odem. Moj prijatelj se onda vrati s puta i vidi ženu na podu svu u modricama, pretučenu, gdje krvari i kaže: „Šta se dogodilo? Da nije bio zemljotres?” A ona kaže: „Ne, to je uradio tvoj prijatelj.”

I moj prijatelj ulazi u auto žureći k meni, prekoračuje dozvoljenu brzinu i dolazi u kuću. Ja ga gledam sa prozora sa rukama iza leđa i kažem sebi: „Možda ima revolver i dolazi da me ubije za ono što sam učinio.” I kažem sebi: „Da li da pobjegnem ili ostanem” i kažem “Ne, biću kukavica ako pobjegnem. Pokušaću ga razoružati prije nego me ubije.” I tako polazim i otvaram vrata gledajući ga a on kaže: „Prijatelju, zašto si to učinio. Ja sam ti prijatelj.” Nemam odgovor a on vadi ruke iza leđa i dok ja očekujem revolver, pruža mi ček na 1.000.000 US\$! Dakle, to je milost.

Evo našeg slučaja: mi smo razapeli Sina Božjeg a Bog nam oprašta. Šta je Hristos učinio na krstu? On je kazao: „Oče, oprosti im.” Dakle, to je milost. Milost nije samo biti blagonaklon prema nekome; to je biti naklonjen nekome ko te mrzi, nekom ko ti je neprijatelj. Rimljanima 5:10: „Dok bijasmo neprijatelji pomirismo se sa Bogom smrću Njegovog Sina.” To je milost. Zbog toga je jevanđelje bezuslovno dobra vijest. Bog ne kaže: „Prvo se popravi i promijeni svoje puteve i opravdaću te.” On nas opravdava ne samo besplatno već i svojom milošću.

3. U Rimljanima 3:24 čitamo da smo ne samo besplatno i milostivo opravdani, već i da je to opravdanje: „kroz otkupljenje koje je u Isusu Hristu.” Ovdje se stvaranje i otkupljenje združuju jer je isti Isus koji nas je stvorio i Isus koji nas je otkupio, ali postoji i razlika. Sve što je Bog morao učiniti da stvori ovaj svijet bilo je jednostavno reći, zapovijediti. Sve što je Bog morao uraditi bilo je da kaže: „Neka bude svjetlost” i bi svjetlost, zato što je dah Božji, riječ Božja moć, energija. On može stvoriti nešto iz ništa i sve što je Bog morao učiniti bilo je da reče riječ i to se zbilo.

Naravno da je to mogao učiniti i za nas. Bog nije morao da nas oblikuje od praha i udahne nam dah života, mogao nas je stvoriti jednostavno zapoviješću. Jedini razlog zašto nas je stvorio od praha zemaljskoga je zato što je znao, kroz svoje znanje, da bi mogli sagriješiti i da bi nas grijeh uzoholio pa nas je namjerno načinio od blata da bi se nakon pada podsjetili ko smo.

Kad smo bili u Africi, otkrili smo da riječ za blato ili prašinu ima neke neobične sinonime. Na primjer, u Ugandi riječ za prašinu ili blato je „fufu”; to je ono od čega smo vi i ja načinjeni. U Etiopiji, riječ za blato je „kušaša.” To je ono što smo mi i Bog je znao da nam je potrebno podsjećanje da je naša slava lijepa kao prašina zemaljska.

Ali kad je došlo do otkupljenja Bog nas nije mogao spasti prosto zapoviješću. Bog nije mogao reći: „Volim ove drage ljude. Znam da su pogriješili; prekršili su moj zakon ali ja sam Bog i niko nije iznad mene, mogu učiniti što hoću. Volim ih i zato objavljujem da im se oprašta. Oni su opravdani jednostavno zato što ih volim.”

Bog to nije mogao učiniti zato što On nije samo ljubav, On je pravedan Bog. On nas nije mogao

iskupiti, nije nas mogao opravdati, zaobilazeći svoj zakon jer Njegov zakon kaže da duša koja zgriješi mora umrijeti a Bog mora biti dosledan svojoj riječi, u protivnom sam bi bio nepravedan Bog.

Kad mi policajac oprostí zbog prekoračenja brzine on čini nepravdu jer nije dobrovoljac da plati kaznu. On vam može oprostiti ispričavajući vas ger je grešan čovjek ali Bog ne može. On je svet Bog, pravedan Bog. On ne može prosto zapovijediti i reći: „Volim vas i zato vam opraštam.” Opravdanje vjerom je besplatno vama i meni ali je Bogu veoma skupo. Kad bi Bog danas svakom od nas dao po milion dolara, to ga ne bi ništa koštalo jer On može stvoriti zlato iz stijena. On može jednostavno reći riječ i kamenje obratiti u zlato, Njemu to nije problem. Ali, kad nam je dao svog jedinorodnog Sina, dao nam je nešto što nije mogao zamijeniti. On nam je dao svog jedinorodnog Sina i dajući Njega dao nam je sebe.

Razlog za pretresanje ovog pitanja je što danas postoje mnogi ljudi koji misle i uče da Bog nije morao poslati svog Sina, i da Hristos nije morao umrijeti na krstu da nas opravda. On je to učinio jer je želio uticati na nas. Ovo učenje je poznato kao „teorija moralnog uticaja.” Godinama je postojalo mnogo teorija u Hrišćanskoj crkvi vezano za otkupljenje. Postoje „teorija zadovoljenja,” „teorija o otkupnini,” „upravna teorija” i „teorija moralnog uticaja.” Ova „teorija moralnog uticaja” pojavila se u 14-om i 15-om vijeku.

Svaka teorija kaže da je to ispravno značenje otkupljenja ali otkupljenje je isuviše velik događaj da bi se sveo u samo teoretski okvir. U stvari, nikad nećemo moći shvatiti sve tajne iskupljenja sve dok ne odemo na nebo. Provodićemo vječnost diveći se i razmatrajući iskupljenje. Svaka od ovih teorija sadrži jedan aspekt istine ali postaje pogrešna kad odriče drugi aspekt. Nema ništa pogrešno u „teoriji moralnog uticaja” u njenom učenju.

Tačno je da je Hristova smrt na krstu demonstrirala Božju ljubav koja treba iz osnova promijeniti moj stav prema Bogu. Nema ničeg lošeg u tome; to je tačno ali i pogrešno zbog onoga što se poriče. Većina jeresi u Hrišćanskoj crkvi nijesu pogrešna učenja već griješe u onom što odriču. A svako ko poriče zakonsku okosnicu otkupljenja čini nepravdu prema Bogu. Bog nas nije mogao prosto spasti zato što nas je volio. Božja ljubav i pravednost morale su se sresti i to se dogodilo na krstu. Samo na krstu Bog je postao legalno pravedan opravdavajući nas i to je ono o čemu se govori u Rimljanima 3:25 i 26: „Kojega postavi Bog očišćenjem Njegovom krvlju, kroz veru, da pokaže Njegovu pravednost, (ili pravdu) jer, u svom podnošenju Bog je prešao preko grijeha koji su ranije počinjeni da pokaže u sadašnje vrijeme svoju pravednost, da bi mogao biti pravedan i koji pravda onoga koji ima vjeru u Isusa.”

U Rimljanima 3:24, rečeno nam je da smo opravdani zabadava ali kroz otkupljenje koje je u Hristu Isusu. Riječ „otkupljenje” znači biti otkupljen ispod nečega što nas drži. Na primjer, ako čitate Novi Zavjet otkrićete da smo otkupljeni od đavola. Jevrejima 2:14,15 kaže da smo otkupljeni od smrti, 1. Korinćanima 15:56,57 da smo otkupljeni od grijeha, Rimljanima 6:22 u kontekstu ovoga što Pavle govori, da smo otkupljeni od prokletstva zakona.

Pavle koristi sličan argument u Galatima 3:10. Zapazite jasnu izjavu Svetog Pisma: „Jer svi koji su od djela zakona (tj. svi koji pokušavaju zadobiti nebo sopstvenom pravednošću, koja je ono što podrazumijevaju „djela zakona”), su pod prokletstvom.” Zakon će vas prokleti. Ali zašto vas zakon proklinje ako pokušavate otići na nebo pomoću svojih djela? „Jer je pisano: 'Proklet da je svaki koji ne ostane u svemu što je pisano u knjizi zakona, da izvršava.'“

Dakle, pitanje je: „Da li ste se detaljno držali zakona, neprekidno odkako ste rođeni?” Ako nijeste, onda ste pod prokletstvom. Zakon tako kaže, Bog nije mogao zaobići ovo prokletstvo zato što je pravedan Bog; On je svet Bog. U Galatima 3:13 čitamo dobre vijesti o spasenju: „Hristos nas je (zapazite prošlo vrijeme) iskupio od prokletstva zakona, postavši kletva za nas.”

Postoje tri glavne istine koje otkriva krst:

1. Krst pokazuje da je Sotona lažov i ubica i da je ljudsko srce užasno zlo. Treba to da znamo. Jovan 8:44.

2. Krst pokazuje Božju ljubav. Rimljanima 5:8.

3. Krst pokazuje Božju pravdu. Kroz Hristov krst Bog je pravedan u opravdanju grešnika. On nas je iskupio, otkupio nas i izveo na slobodu.

Kad sam bio u Africi, imao sam za saradnika jednog američkog crnca, i zajedno smo radili u Odjeljenju za propovjednike. Bio je dobar čovjek i dok smo radili često bi mi pričao jednu priču koja mu je nešto značila jer je govorila o ropstvu. Priča je bila o jednom čovjeku, stasitom, snažnom robu. Bio je prodat u ovoj zemlji prije mnogo godina na jednoj aukciji i aukcionar ga je najavio kao „snažnog, sposobnog mladića od kojeg se može mnogo očekivati” i prije nego je iko mogao ponuditi cijenu, on je otvorio usta i rekao: „Neću raditi za nikoga.”

Aukcionar mu je rekao da čuti. Cijena je sve više rasla a jedan čovjek u pozadini je prihvatao, odbijajući da se povuče. Podizao je sve više dok mu konačno više niko nije mogao konkurisati i na kraju je aukcionar rekao: „On je sasvim vaš!” Čovjek je istupio sa novcem, predao ga aukcionaru a ovaj njemu ključeve od okova. Dok ga je novi vlasnik povlačio za sobom, rob je počeo gundati: „Neću raditi za vas,” a vlasnik je samo ćutao odvođeci ga iz gomile. Uzeo je ključ, skinuo okove sa njegovih ruku i nogu i rekao: „Dakle, robe, više nijesi rob. Nijesam te kupio da bi radio za mene. Kupio sam te da te oslobodim. Ti si slobodan čovjek, možeš ići gdje hoćeš. Svijet je tvoj!”

Rob nije znao kako da reaguje. Bio je tako zapanjen ovim da je pao na koljena i rekao robovlasniku koji ga je kupio: „Radiću za vas do kraja svog života!”

To je odnos koji mi moramo imati prema Hristu. Hristos nas nije kupio da bi nas koristio; On nas je kupio i iskupio da bi mogli dijeliti Njegov presto i sudjelovati u Njegovom carstvu i svim radostima neba. Za nas je to besplatno, ali Njega je veoma koštalo.

U Rimljanima 3:25 imaju dvije riječi za proučavanje. Prva je „umirenje.” To je riječ koja je uzrokovala beskrajne probleme u ovom sukobu oko otkupljenja. Ta riječ dolazi od grčke riječi „hilasterion” a slična imenica je upotrijebljena u 1. Jovanovoj 2:2 i 1. Jovanovoj 4:10. „Hilasmus” i ekvivalentan glagol „hilaskomai” nalazimo u Jevrejima 2:17. U novozavjetnim vremenima, u paganskim običajima i religiji ova riječ se koristila vezano za žrtve koje bi pagani prinosili da umire svoje gnjevne bogove. Riječ „umiriti” znači primiriti nekoga ko je ljut na vas. To je proisteklo iz ideje da je Bog gnjevan sudija spreman da nas kazni ukoliko neko ne utiša njegov gnjev pa Isus pretpostavimo kaže: „Bože, molim te ne ljuti se na ove jadne ljude, ja ću umrijeti umjesto njih” i Bog bude zadovoljan. To nikad nije cilj umirenja u Novom Zavjetu.

1. U paganskoj kulturi, uvijek je neka osoba, ljudsko biće, bila ta koja je prinosila žrtvu da umiri ljutitog boga. U jevanđelju, nije čovjek taj koji je prinio žrtvu, sam Bog je ponudio sebe za žrtvu. Postoji ogromna razlika između paganstva i hrišćanstva.

2. U paganskoj kulturi, sveštenik nikad nije prinosio sebe, prinosio je životinju, plodove ili neki mineral, ponekad i bebe, ali nikad sebe. Ali, u Jevanđelju, Bog ne samo što prinosi žrtvu, već nudi sebe za naše grijeha. Mi ne smijemo projektovati riječ „umirenje” u hrišćanstvo. To je upravo bio uzrok ovoga problema.

Ova riječ se koristila u Starom Zavjetu za presto milosti koji je bio nad Kovčegom Zavjeta i u Levitskoj knjizi 16:15.16 i Jevrejima 9:5 gdje se koriste ove riječi. Zapazite da riječ „umirenje” jednostavno znači da su kroz Hristovu krv naši grijesi okajani, poništeni ili uzeti. Drugim riječima, Bog je uzeo naše grijeha, našu krivicu i kaznu koja je prati kroz Hristovu krv i to nas dovodi do druge riječi.

U Novom Zavjetu riječ „krv” ne znači Hristova krv u terminima doslovne krvi koja je tekla Njegovim venama. Riječ „krv” je simbol, koristi se kao tip koji ukazuje na istinu a u Starom Zavjetu,

krv simbolizuje život. 3. Mojsijeva 17:11: „Život tijela je u krvi i prolio sam ovu krv na oltaru radi pomirenja vaših grijeha.”

1. Krv znači život. Proliti krv znači život koji je položen na smrt. Isus je umro na krstu, ali On nije umro prvom smrću. Jevrejima 2:9 nam kaže da je milošću Božjom Isus okusio smrt za svakog čovjeka. Očito je da On nije mogao okusiti prvu smrt za svakog čovjeka iz prostog razloga što vjernici koji su prihvatili Hrista i stoje opravdani i dalje moraju umirati prvom smrću, ali nikad neće umrijeti drugom smrću (Otkrivenje 20:6) jer postoji Onaj koji je okusio drugu smrt za nas.

Na krstu je Isus bio voljan reći „zbogom” životu, ne za tri dana, u tome ne bi bilo žrtve. On je htio zauvijek reći zbogom životu da bi mi mogli živjeti na Njegovom mjestu. To je bila namjera na krstu. To je Božja ljubav i to umirenje, ta krv, koja je prolivena za nas zadovoljila je zakon jer zakon kaže da duša koja griješi prema njemu mora umrijeti. Mi ne smijemo odbacivati legalan okvir pomirenja. Isus nas nije mogao spasti izvan krsta.

„Pravda zahtijeva ne samo puko opraštanje grijeha, već i izvršenje smrtne kazne. Bog je u daru svog jedinorodnog Sina, ispunio oba ova zahtjeva. Umrijevši umjesto čovjeka, Hristos je iscrpio kaznu (što znači da je svaki grijeh koji ste počinili ili ćete počiniti do smrti već pokriven na krstu, plaćen) i obezbijedio oproštaj.” The Bible Commentary No.6, p.1099. Jevrejima 9:22 kaže da, prema zakonu, ne može biti oproštenja bez prolivanja krvi. „Hristova smrt objavljuje pravdu Očevog zakona u kažnjavanju prestupnika, u tome što je On sam pristao da podnese zakonsku kaznu da bi spasao pale ljude od njegovog prokletstva.” Testimonies, Vol.2, p.201. To je novozavjetno značenje umirenja.

Nedavno mi je jedan od naših naučnika rekao kako nije vjerovao u legalan okvir pomirenja. Pitao sam „Šta je sa Rimljanima 3:25,26?” a on je rekao: „Zašto ne čitate taj tekst u Novoj engleskoj Bibliji?” Na nesreću nijesam imao tu Bibliju kod sebe pa sam ga čitao kad sam došao kući i nijesam znao šta je mislio jer Nova engleska Biblija brani legalni okvir više od KJV Biblije! Ona kaže da je Hristova smrt demonstrirala pravdu Božju. Riječ „pravda” se pominje dva puta.

Rimljanima 3:25, drugi dio: „Bog je postavio Hrista da bude naš presto milosti, naše okajanje kroz Njegovu smrt, (krv) sve dok u to vjerujemo, da bi pokazao svoju pravdu, (u KJV Bibliji stoji pravednost - “righteousness”) jer u Njegovom trpljenju Bog je prešao preko grijeha koje smo ranije počinili.” Ovu poslednju frazu mnogi su pogrešno interpretirali. Pavle ovdje ne kaže da kad prihvatate Hrista On vam oprašta prošle grijeha. Zamisao da je opravdanje samo oproštenje prošlih grijeha je nebiblijska. To je jeres zato što vas ostavlja u nesigurnosti; jer kad bi bilo tako, svaki put kad pogriješite to znači da postajete neopravdani dok se ne pokajete. Tada ste na klackalici, u Hristu i izvan Njega. Takav život proizvodi jadne hrišćane u Božjem domu!

Mi živimo pod kišobranom Hristovog opravdanja. To ne znači da mi možemo prikrivati grijeh kao što ćemo vidjeti kad dođemo do Rimljanima 6. Mi ne smijemo sklanjati grijeh pod opravdanjem vjerom. Ali šta Pavle misli kad kaže da je u prošlosti Bog previdio grijeha koji su ranije počinjeni? Evo šta Pavle kaže a kontekst to podržava:

Riječ „prošli” ovdje se odnosi na period prije nego je Isus prolio svoju krv, prije samog krsta. Bog je oprostio grijeh ali On nije mogao oprostiti grijeh na pravedan način. On ga je oprostio iz svoje trpeljivosti, iz strpljenja, iz dobrote, ali ne i iz pravednosti jer Njegov zakon kaže da ne može biti oproštenja bez prolivanja krvi a prolivanje juneće, jarčije i jagnjeće krvi to nije moglo legalno obaviti. To je ono što iznosi poslanica Jevreijima, posebno 9-o i 10-o poglavlje.

Ali u Rimljanima 3:26 se kaže: „da pokaže u sadašnje vrijeme.” Od krsta Bog više nije nepravedan. On je pravedan u opraštanju grešniku. To je legalno opravdanje, u najmanju ruku jedno značenje legalnog opravdanja. Drugim riječima, od krsta, Bog je apsolutno pravedan pred svojim zakonom u opraštanju nama i to je ono što Pavle misli u 31-om stihu. Da li mimoilazite zakon propovijedajući opravdanje vjerom? Da li ova doktrina o opravdanju vjerom poništava zakon? Pavle

kaže: „Ne!” Ona uzdiže zakon jer u Hristu, u Njegovom životu i smrti, Bog je legalno pravedan u opravdanju vjernika.

Pred Božjim zakonom vi i ja stojimo savršeno opravdani u Hristu a Bog uzdiže svoj zakon čineći tako. Bog ne ide protiv svog zakona; zakon i Bog su usklađeni u opravdanju vjernika i to je ono što Pavle kaže: „da pokaže u sadašnje vrijeme svoju pravdu da bi sam mogao biti pravedan i koji pravda onog koji ima vjeru u Isusa.” Đavo je mogao, prije krsta, uperiti prst u Boga i reći: „Ti nemaš prava uzeti ove ljude na nebo. Oni su grešnici!” Ali od krsta đavolu su zapušena usta i Bog će mu kazati: „Ukoravam te. Nije li ovo grana istrgnuta iz ognja?”

Da, po prirodi i djelima mi pripadamo ognjenom jezeru; to je mjesto gdje sami po sebi pripadamo. Ali, Isus nas je istrgao iz ognja i opravdao nas i sada stoji s desne strane Oca, ne da moli pred Bogom, već da zastupa to opravdanje pred optužbama Sotone i On je pravedan u tome. Svrha istražnog suda nije da otkrije da li zaslužujete nebo ili ne; niko od nas ne zaslužuje nebo; spaseni smo milošću. Zbog našeg opravdanja u Hristu ono se mora odbraniti prije nego pođemo na nebo. Na istražnom sudu, Isus će braniti naše opravdanje i odbraniti ga. On će reći Sotoni: „Nemaš prava da ih optužuješ jer su prihvatili Mene i Ja sam njihovo pomirenje. Zato te ukoravam.” On će se okrenuti nama i kazati: „Uđite u carstvo Oca mojega koje je pripremljeno za vas od osnivanja svijeta.”

Pravednost Božja za nas znači sledeće:

1. Vi ste sada opravdani.
2. Vi ste besplatno opravdani.
3. Bog je pravedan opravdavajući vas.

To je poruka jevanđelja. Potrebno je da to shvatimo jer svijetu je očajnički potrebno saznanje da je Bog pravedan u opravdanju grešnika i da smo u Hristu potpuno spaseni. Ovo je poruka koju trebamo propovijedati svijetu koji umire. Neka nam Bog pomogne da razumijemo šta je suština ove poruke i zatim da izađemo sa njom u svijet i kažemo ljudima bezuslovno dobre vijesti. Neka nas Bog blagoslovi da poznamo istinu i istina nas izbavi.

Sedmo poglavlje

Zakon i Jevandjelje (Rimljanima 3:27-31)

U ovom veoma važnom odlomku Rimljanima 3:21-31, Pavle nas uvodi i definiše bezuslovno dobre vijesti spasenja u Božjem Sinu, Isusu Hristu. Dok zaključujemo ovaj pasus, postoje nekolike važne činjenice koje stalno moramo imati na umu:

1. Apostol Pavle definiše Jevandjelje kao pravednost Božju. Nikad nemojte zaboraviti da je jevandjelje pravednost Božja. Pod ovim Pavle podrazumijeva da je pravednost o kojoj je ovdje riječ sasvim od Boga. On je planirao i On je ispunio u svom Sinu Isusu Hristu. Rimljanima 3:21.

2. Ova pravednost postaje efektivna u životu svakog ljudskog bića jedino kroz vjeru. Mi je ne možemo zaraditi svojim dobrim djelima i ne možemo je kupiti novcem. Ona je naša samo vjerom, i stoga se zove opravdanje vjerom, najveće Lutherovo otkriće kad se oslobodio robovanja legalizmu. Rimljanima 3:22.

3. Ova pravednost Božja nas opravdava, kvalifikuje za nebo, za život sada i na sudu. Legalno, mi stojimo opravdani u Hristu. Rimljanima 3:24. U istom stihu Pavle nam počinje objašnjavati da je ova pravednost koja nas opravdava izlivena besplatno i milostivo na nas. Mi je ne zaslužujemo. Ne možemo je zaraditi. Ništa nas ne košta.

4. Zatim u Rimljanima 3:25 i 26 Pavle pokazuje da je Bog pravedan, On je legalno pravedan opravdavajući nas grešnike zbog iskupljenja koje je u Hristu Isusu. Zbog krsta Bog nas može legalno kvalifikovati za nebo. To je nešto krajnje važno. U Jevrejima 9:22 apostol Pavle, pišući jevrejskim hrišćanima, vrlo pojašnjava to pitanje: „I prema zakonu, skoro sve se očišćava krvlju. A bez prolivanja krvi nema oproštenja.” Bog nam može legalno oprostiti zbog otkupljenja koje je u Hristu.

Rimljanima 3:27: „Gdje je dakle hvala?” Jevandjelje ne ostavlja nimalo mjesta za hvalisanje. Pavlov odgovor je: „Isključena je.” Razlog za to je: „Pošto naša djela ne doprinose ni jednu jotu Božjoj pravednosti koja nas opravdava, i pošto nam pravednost Božja dolazi jedino kroz vjeru, nema mjesta za ljudsko hvalisanje.” Dakle ima mjesta za hvalu, ali ne za ljudsko hvalisanje.

Pavle daje sličnu izjavu u 1. Korinćanima 1:30.31 ali tamo on kaže: „Postoji potreba za hvalisanjem” i postavlja to na drugi način. U 30-om stihu Pavle objašnjava da je naša nada u Hristu, a ta nada nam je došla kroz Boga: „Ali od Njega (tj. Boga) ste u Hristu Isusu, koji postade za vas mudrost od Boga i pravednost, i posvećenje, i otkupljenje.” Zatim citirajući Stari Zavjet kaže: „Onaj ko se hvali neka se hvali u Gospodu.” Da, ima mjesta za hvalisanje, ali naše hvalisanje mora biti u Isusu Hristu. U nama nema hvale. Pavle kaže: „Nema mjesta za ljudski ponos, nema mjesta za ljudsko razmetanje u jevandjelju našeg Gospoda Isusa Hrista, jer to je sasvim Božje djelo.”

Zatim u Rimljanima 3:29,30, Pavle nastavlja i kaže da je ova istina o opravdanju vjerom jednako primjenljiva na Jevreje i na neznabošce. Ali prije nego to proučimo pogledajmo 28-i stih koji je zaključak cijelog pasusa. To je ključni tekst njegovog dokazivanja koje je počelo u 21-om stihu. „Stoga zaključujemo da se čovjek opravdava vjerom (proglašava se pravedan vjerom, računa se pravedan vjerom) bez djela zakona.” Naše držanje zakona ne doprinosi ni jednu jotu pravednosti koja nas opravdava. Ona je sasvim od Boga. A ova istina, kaže Pavle, primjenljiva je na Jevreje kao i na neznabošce. Bog nema jedan način spasenja za Jevreje, a neznabošce spasava na drugi način. Svi ljudi, od Adama do posljednje osobe, spaseni su kroz pravednost Božju u Hristu Isusu, a ovo postaje efektivno jedino vjerom.

Ova istina je danas važna, jer postoje mnogi koji bi htjeli podijeliti Božje postupanje sa čovječanstvom u razdoblja. Bog nije na jedan način spasio Avrama, na drugi Mojsija, a na sledeći način novozavjetni narod. Od početka do kraja mi se spasavamo Hristovom pravednošću koja je samo

kroz vjeru. Bog ima samo jedan način spasavanja Jevreja i neznabožaca, i Bog ima samo jedan način spasavanja čovjeka u starozavjetnom i novozavjetnom periodu. Jedina razlika je to što se u starozavjetnom periodu čovjek spasavao vjerom u obećanje. U novozavjetnom periodu mi se spasavamo stvarnošću tog obećanja koje je u Isusu Hristu. Ali u oba slučaja vjerom u ono što je Bog obećao i ono što je Bog ispunio.

Pavle shvata da je nemoguće propovijedati i učiti da se opravdavamo vjerom bez djela zakona ukoliko, uslovno rečeno, ne prođemo kroz oganj. Svugdje na njegovim misionskim putovanjima dosađivali su mu judaisti koji su ga optuživali za podrivanje zakona. Optuživali su ga da je lažni učitelj. Optuživali su ga da je samozvani apostol. Upućivane su svakovrsne optužbe na njegov račun. Postoje dva problema u ovom učenju o opravdanju vjerom:

1. To se dotiče našeg ponosa. Ako se opravdavamo vjerom, ako se opravdavamo Božjom pravednošću bez ikakvog sopstvenog doprinosa, to ukazuje da smo duhovno bankrotirali, da ničem ne doprinosimo. Čovjek ne voli misliti da ne može uraditi ništa dobro. On priznaje da radi loše stvari, ali priznati da nema ničeg dobrog u njemu bolno vrijeđa njegov ego. Ako mi ne vjerujete, sledeći put kad pođete u trgovinu, predlažem da nekog zaustavite u prodavnici. Prethodno se uvjerite da je manji i slabiji od vas. Ovo je vrlo važno i kažite mu: „Imam novosti za vas.” On kaže: „Kakve novosti?” „Od glave do pete nema ničeg dobrog u vama.” Dakle rekli ste njemu ili njoj istinu, ali vi ste uvrijedili tu osobu. Pošto je ta osoba manja i slabija od vas, neće vas tući. Ali mogla bi vam pribilježiti ime, ili broj tablica i izvesti vas na sud. Vi ste uvrijedili tu osobu. Čovjek neće da vjeruje da nema ničeg dobrog u njemu. Ali jevanđelje Isusa Hrista, doktrina o pravednosti vjerom, obraća svu našu dobrotu u prljave haljine.

2. Postoji i drugi problem kad propovijedate opravdanje vjerom. U Rimljanima 3:28 zvuči kao da Pavle potkopava zakon, a to je bila jedna od ključnih optužbi s kojima se Pavle suočio u svojoj službi. Kad ga je zarobila skupina Jevreja u Jerusalmu kako je to zapisano u Djelima 21:20, jedna od optužbi iznesenih protiv Pavla bila je da je on protiv zakona. A to je optužba koja se upućuje svima koji propovijedaju opravdanje samo vjerom. Ne možete to izbjeći. Biblija je jasna da se opravdavamo vjerom bez djela zakona.

Da li ovo znači da jevanđelje, doktrina o opravdanju vjerom, podriva zakon? To je pitanje koje Pavle postavlja u Rimljanima 3:31. „Kvarimo li dakle zakon? (Da li je to ono što činim u svom propovijedanju doktrine o opravdanosti vjerom?) Kvarimo li zakon kroz vjeru?” Njegov odgovor je: „Bože sačuvaj! (Izvjeshno ne! kaže Pavle) Mi utvrđujemo zakon.”

Ovo je jedan od onih stihova u Bibliji koji su najčešće pogrešno razumijevani. Čuo sam puno razgovora i pročitao mnogo materijala o ovom stihu, ali plašim se da se ne mogu složiti ni sa jednim od njih. Dopustite mi da vam izložim tipičnu interpretaciju 31-og stiha koju često čitate i slušate: „Kvarimo li dakle zakon kroz vjeru? Ne! Vjerom nam Bog daje svog Duha. On nam daje silu. I mi možemo držati zakon Božjom silom, a držeći zakon, mi ga utvrđujemo.” To je tipična interpretacija 31-og stiha. Međutim, to je daleko od onoga o čemu Pavle govori. Evo tri razloga:

1. To se ne slaže sa kontekstom.
2. To se ne slaže istorijski.
3. To se ne slaže gramatički.

Trebamo biti poštteni sa svakim tekstom koji čitamo. Pavle ovdje ne kaže da mi vjerom držimo zakon kroz Božju milost, kroz silu Božju, i na taj način utvrđujemo zakon. Dopustite mi da vam to podrobnije objasnim.

1. Kontekstualno. Pavle se u ovom odjeljku ne bavi onim što mi pokrivamo doktrinom o posvećenju. On se bavi doktrinom o opravdanju vjerom. Da, Pavle ima mnogo toga da kaže u Rimljanima o ovoj doktrini o posvećenju u 6-om, 7-om i 8-om poglavlju. I Pavle ima mnogo toga da

kaže po pitanju hrišćanskog življenja, koje mora biti u skladu sa zakonom, od 12-og do 16-og poglavlja. Ali ovdje u ovom odjeljku on se ne bavi subjektivnim iskustvom jednog hrišćanina. On se bavi istinom o Božjoj pravednosti koja nas opravdava bez djela zakona. Stoga nam kontekst ne dopušta takvu interpretaciju.

2. Istorijski. Nemoguće je da vi i ja utvrđujemo zakon. Ne mislim da je nemoguće za vas i mene da, milošću Božjom, držimo zakon. Ne raspravljam o tome. Doći ćemo do toga kad dođemo do odsijeka o posvećenju i hrišćanskom življenju. Ono o čemu ovdje govorim, i ono o čemu Pavle ovdje govori, je da je nemoguće da vi i ja utvrđujemo zakon. Nikad se u istoriji čovječanstva nije dogodilo, ili u istoriji Hrišćanske crkve, da je neki vjernik utvrdio zakon.

Kad Pavle koristi riječ utvrditi to znači da je zakon u potpunosti zadovoljen s nama. Kad je na nama zadovoljen svaki zahtjev zakona tada i samo tada mi utvrđujemo zakon. To je nemoguće jer zakon od vas i od mene traži dvije stvari.

1. Zakon od vas i od mene zahtijeva savršenu pravednost.

2. Zato što smo grešnici zakon od nas zahtijeva pravdu. Međutim, istina je da Pavle kaže u Rimljanima 8:4 da: „ako hodimo u Duhu pravednost zakona može se ispuniti u nama.” Ali, pravednost (righteousness) zakona nije pravda (justice) zakona. Zakonska pravda je: „Duša koja sagriješi mora umrijeti.“ Smrt koju zakon zahtijeva od vas i od mene kao grešnika nije prva smrt, to je druga smrt – zbogom životu zauvijek. Stoga je nemoguće ispuniti zakonsku pravdu i još uvijek živjeti jer kad umremo drugom smrću to je naš kraj.

I tako postoje dva zahtjeva koje zakon traži od svakog od nas. Ako propustimo da ih ispunimo, mi ne možemo utvrđivati zakon, on će nas osuditi, još uvijek smo pod prokletstvom. Ali u Hristu zakon je utvrđen. Hristos je ispunio ova dva zahtjeva u korist svih ljudi. Svojim savršenim životom On je ispunio pozitivni zahtjev zakona koji Biblija naziva pravednost zakona. Svojom smrću On je ispunio pravdu zakona, i tako je Hristovim životom i smrću utvrđen zakon. To je ono o čemu Pavle govori u 31-om stihu.

3. Gramatički. Riječ „vjera” je ključna riječ u Rimljanima 3:31. „Kvarimo li dakle zakon kroz vjeru?” Riječ vjera ima više od jednog značenja u Novom Zavjetu. Pavle ovdje ne kaže: „Kvarimo li dakle zakon kroz našu vjeru?” On ne raspravlja o vjernikovoј vjeri, što je jedna od ključnih definicija vjere u Novom Zavjetu. On o tome ne raspravlja jer u originalu, što nemamo u Engleskoј Bibliji, riječi vjera prethodi određeni član. Ono što Pavle ovdje kaže je: „Kvarimo li dakle zakon kroz (određenu) vjeru?”

Kad on upotrebljava riječ vjera sa određenim članom ona može imati više od jednog značenja. Jedan vrlo važan pasus u Galatima doveo je do velikog sukoba, ne samo u Hrišćanskoј crkvi, već i u našoj, prije 100 godina. U Galatima 3:23 i 25 Pavle koristi riječ vjera sa određenim članom. Stih 23: „Ali prije nego je došla (određena) vjera, čuvani smo pod zakonom, čuvani za vjeru koja je imala kasnije da se otkrije.” Riječ „vjera” ovdje se ne primjenjuje na vjeru vjernika već na objekat vjere, koje je Isus Hristos. Zato ono što Pavle ovdje govori, u Galatima 3:23, je da prije nego što je Hristos, istorijski, došao na ovaj svijet, prije nego je Hristos došao da nas iskupi svojim životom i smrću, čovječanstvo je bilo zarobljeno. Legalno svi smo bili u okovima smrti prije nego je Hristos došao.

Čak ni Enoh, Mojsije i Ilija nijesu imali prava biti na nebu ali su bili radi obećanja. Da je Hristos propustio da održi obećanje oni bi morali sići dolje i umrijeti. Ali činjenica je da je legalno čitav svijet bio zarobljen, osuđen na vječnu smrt, do dolaska Hristove vjere. Zato Pavle u 24-om stihu kaže: „Zakon nam bi čuvar da nas odvede Hristu.” Sada 25-i stih: „Ali nakon što dođe vjera (u 23-em stihu vjera još nije bila došla, u 25-om On je već bio došao) ali nakon što je vjera došla mi više nijesmo pod čuvarom (jer nas je Hristos oslobodio).” Stoga se riječ vjera u Galatima 3 ne odnosi na vjernikovu vjeru, već na objekat vjernikove vjere, koje je Isus Hristos.

Imajući ovo na umu, kako dakle Pavle koristi riječ „vjera” u Rimljanima 3:31? Kontekst nam kazuje da on razmatra doktrinu o opravdanju vjerom. On nas je u 28-om stihu izvijestio da je pravednost Božja koja nas opravdava vjerom bez zakona. To znači da naše držanje zakona ne doprinosi toj pravednosti koja nas opravdava. Ali pitanje u 31-om stihu je: „Šta je sa Božjom pravednošću? Da li Božja pravednost zadovoljava zakon?” Drugim riječima, da li je Bog pravedan kad opravdava nas grešnike? Može li Njegova pravednost stajati sa zakonom na sudu i odgovor je, „da.”

Još jedanput, Pavle ovdje brani legalan okvir otkupljenja. Zato ako uništimo legalan okvir pomirenja, što pokušavaju da učine neki naši teolozi, uništili smo jedan od ključnih pasusa, jedno od ključnih učenja u Novom Zavjetu. Ako bi danas stali pred prestolom Božjeg suda, i zakon vam kaže: „Da li si mi bio pokoran?” šta biste rekli? „Učili su nas da se zakon više ne primjenjuje.” A Bog će reći: „Ko ti je to rekao?” „Jedan teolog sa zvanjem doktora nauka.” A Bog će reći: „Otkad je on tvoj Spasitelj?”

Biblija je štap za mjerenje istine a Biblija kaže da bez prolivanja krvi nema oproštenja (oslobođenja od kazne). Na krstu Isus je ispunio pravdu zakona. Svojim životom, On je ispunio pozitivne zahtjeve zakona. Kad stanem pred Božjim sudom, i zakon Božji mi kaže: „Da li si mi bio pokoran?” ja neću reći zakonu: „Dao sam sve od sebe.” Zakon bi rekao: „Nijesam to pitao.” „Dobro, uglavnom sam držao zakon.” Zakon će reći: „Nijesam te ni to pitao. Da li si mi bio pokoran u svakom detalju?” „Dobro, imao sam nekoliko propusta.” I zakon kaže: „Žao mi je, moraš umrijeti. Jedanput je dovoljno.”

Ali hvala Bogu što tako neću odgovoriti zakonu. Reći ću: „Da, bio sam ti savršeno poslušan.” A zakon će reći: „Kad si mi savršeno bio pokoran?” „Kad sam bio u Hristu. Tada sam imao savršenu poslušnost.” Ali zakon će reći: „Ti si grešnik, moraš umrijeti.” A ja ću reći zakonu: „Imam loše vijesti za tebe. Već sam umro.” A zakon će reći: „Kad si umro?” A ja ću mu citirati Galatima 2:20: „Razapeli su Hrista!” A zakon će reći: „Dobro, ako je to tvoja pozicija, onda si slobodan na život.” A ja ću reći zakonu: „Hvala ti.”

U Hristu zakon je utvrđen u vašu i moju korist. To je ono što kaže 31-i stih. Bog ne zaobilazi svoj zakon da bi nas opravdao. Bog je dosledan svom zakonu kad nas opravdava kroz svog Sina Isusa Hrista zato što je u svetoj istoriji svog Sina ispunio svaki zahtjev zakona za vas i za mene. To je dobra vijest jevanđelja.

Ovo se mora naglasiti jer je krajnje važno za jednog hrišćanina da to shvati jer nam je nemoguće iskusiti istinsko posvećenje ako nismo razumjeli opravdanje. To je kao pokušavati proizvesti narandže sa jabukovog drveta. Podloga našeg posvećenja je opravdanje vjerom.

To je nemoguće jer Jevrejima 2:15 mi kaže da sam rob, tako sam rođen, ja sam rob strahu od smrti. Svako ljudsko biće ima strah od umiranja. Čak se i ateisti boje umrijeti kad dode vrijeme za to. Zato se kaže: „Nema ateiste u lisičjoj jazbini,” jer se boje umrijeti. Dakle ukoliko me Bog ne oslobodi od tog straha, nemoguće mi je iskusiti Božju ljubav. Nemoguće je za vas i za mene živjeti hrišćanskim životom, nemoguće nam je držati zakon ako još uvijek robujemo strahu. Bog ne gleda na čin, On gleda na srce. U trenutku kad činimo ispravno djelo iz pogrešnog razloga, Bog to posmatra kao prljave haljine.

Bog može proizvesti narod koji će mu služiti bez straha ili bez želje za nagradom. Međutim, samo onda kad ga utvrdi u opravdanju vjerom i da mu mir. A ako nemate mir danas, ako niste sigurni da u Hristu stojite savršeni pred Njegovim zakonom, nema načina da vas Bog oslobodi straha od smrtri. Postoji samo jedan način - kroz smrt našeg Gospoda Isusa Hrista. Tako stoji u Jevrejima 2:14,15: „Budući da smo načinjeni od tijela i krvi, tako i On uze udio u tome, da bi nas kroz smrt oslobodio straha smrtnoga kojemu u svemu životu bismo robovali.”

Ima tu jedno vitalno pitanje. Za svojih više od 25 godina u crkvi otkrio sam da je najveći broj članova crkve nesiguran za svoje spasenje i zato što smo nesigurni za ovu denominaciju je vrlo teško slati misionare u zemlje gdje su im životi u opasnosti. Zatvorili smo naš koledž na Srednjem Istoku jer je bilo previše vruće. Imali smo poteškoća u pronalaženju doktora za Ugandu jer je život bio na kocki u trenutku kad stupite u tu zemlju pod Idi Aminom. Plašili smo se zato što nijesmo mogli reći sa Pavlom: „Jer je meni život Hristos a smrt dobitak.” Ako to možete reći iz srca onda se ne bojite umrijeti.

Sjećam se posjete paru koji je znao da sam iz Kenije. Trebalo ih je prebaciti u Kandu bolnicu (moj sin je tu rođen) i žena mi je rekla: „Ima li tamo zmija?” Imao sam dvije mogućnosti, da je slažem, ili da joj kažem istinu. Rekao sam: „Da. Bojim se da ima puno zmija u Kanduu.” A ona je pitala: „Da li su otrovne?” Šta sam mogao reći? Tamo ima mambasa, i crnih i zelenih kobri i gabun otrovnica. I kazao sam: „Tamo postoje neke vrlo otrovne zmije, ali ne znam ni za jednog misionara koji je umro od ujeda zmije u Kandu bolnici.” Ona se okrenula mužu i rekla: „Uvijek postoji prvi put. Bolje je da ne prihvatimo poziv.”

Ako se bojite umrijeti - ne govorim o fizičkoj smrti, jer ljudska bića su ljudska bića - već iznutra, u duhu, možete li kazati: „Jer meni je smrt dobitak.” Ukoliko nemamo taj mir, Bog nas ne može upotrijebiti da obasjamo zemlju Njegovom slavom.

Godine 1980, Saddat je ubijen u Egiptu. Održavani su neki sastanci i teško je bilo naći govornika. Čovjek koji je trebao govoriti plašio se za sebe jer to je bilo samo sedam dana nakon ubistva. Ljudi, naročito Amerikanci, ginuli su u Egiptu. Misija nije imala govornika. Pokušavali su i pokušavali, i konačno dobio sam poziv iz Bejruta. Bio sam u Keniji, i oni su rekli: „Molim vas, da li biste išli?” I ja sam kazao: „Svakako.” Sjećam se da su mi drugovi misionari govorili: „Ti si budala.” Pitao sam: „Zašto?” „Zašto rizikuješ svoj život?” A ja sam rekao: „Vidi, brate, jedina osoba koja rizikuje svoj život je osoba koja nije umrla. A ja sam već umro.” I uputio sam ih na Kološanima 3:3. Mi smo mrtvi a naš život je sakriven u Hristu i niko ne može ubiti taj život, jer je vječan.

Vjerujete li da u Hristu stojite savršeni pred Bogom? Vjerujete li da ako neko dođe i ubije vas sada, nebo je vaše ne zato što ste dobri ili ne zato što živite hrišćanski život, već zato što je u Hristu zakon utvrđen? Opravdanje vjerom je najveća poruka koja je potrebna svijetu zato što ljudi žive u strahu, u nesigurnosti. A jedina nada koju im možemo pružiti je da je zakon utvrđen doktrinom o opravdanju vjerom.

Zato je za mene i za Pavla nemoguće govoriti o posvećenju, ili o hrišćanskom životu, ukoliko prvo nijesmo utvrđeni u istini o opravdanju vjerom. Moja je molitva da zapamtite da imate mir koji vam vaša zemlja, vaš novac i vaša hrana ne mogu dati. On je samo u Isusu Hristu. Želim da podijelite taj mir sa onima koji ga nemaju. Dok idem naokolo i posmatram sve te divne domove pitam se: „Koliko ih ima mir? Koliko ih ide u crkvu?” Znaju li ljudi da je Isus Hristos utvrdio zakon za nas i da ga u Njemu ne moramo posmatrati čiljeći shvatajući da nas zakon u Hristu ne osuđuje već opravdava?“

Zapamtite ove tri činjenice.

1. Bog je na vašoj strani. 2. Isus je na vašoj strani. 3. Njegov zakon je na vašoj strani.

Jedino ko je protiv vas je đavo, i on nema načina da vas obori, ako ste utvrđeni u opravdanju vjerom.

Zapamtimo da kad vi i ja stanemo pred Istražnim Sudom, Bog se ne bavi istragom da bi otkrio da li vi i ja zaslužujemo da idemo na nebo na osnovu onoga što činimo. Svrha Istražnog Suda je zastupanje našeg opravdanja vjerom od strane našeg Advokata, Isusa Hrista. Znam šta će Hristos reći Sotoni na tom sudu: „Ukoravam te, Sotono, jer je ovo grana istrgnuta iz ognja.” To je ono što nam Pavle govori: „Stoga zaključujemo da se čovjek opravdava vjerom, bez djela zakona.” Ovo

opravdanje vjerom može stati nasuprot zakonu Božjem. Zakon je utvrđen u svetoj istoriji Isusa Hrista. Ovo je najveća vijest koju vi i ja ikad možemo prihvatiti.

Neka nam Bog pomogne da se možemo radovati, i imaćemo mir, i od sada nadalje nećemo više biti zabrinuti: „Šta da činim za nebo?” To pitanje je riješeno. Od sada pa ubuduće: „Jer meni je život Hristos.” I ako moram umrijeti u tom procesu, to je samo san do vaskrsenja kad ću vidjeti svog Gospoda. I reći ću: „Hvala Bogu za ovakvo spasenje!”

Osmo poglavlje

U odbrani opravdanja vjerom (Rimljanima 4:1-25)

1. Pavle definiše jevanđelje kao pravednost Božju. On je to učinio u uvodu Rimljanima 1:16 i 17, a sada u svojoj definiciji jevanđelja u Rimljanima 3:21 kaže: „Jevanđelje je pravednost Božja.” To znači da je ona u potpunosti Božji čin. On je planirao, On je ispunio, i On nam je čini dostupnom bez ikakvog ljudskog doprinosa. Ona je u potpunosti Božja.

2. Ova pravednost, koju je Bog pribavio, ne samo za nas, već za sve ljude je efektivna odnosno postaje naša jedino vjerom. Mi je ne možemo zaraditi sopstvenim djelima, i ne možemo je kupiti novcem. Ona postaje efektivna jedino vjerom nezavisno od ičeg drugog. Rimljanima 3:22, i 28-30. Iz ovog razloga se naziva – te dvije riječi su sinonimi na grčkom – opravdanje ili pravednost vjerom.

3. Premda postoje mnoge druge metode koje se danas uče u svijetu opravdanje vjerom je jedini metod, jedini način na koji se čovjek može spasti, bio Jevrej ili neznabožac, bez obzira da li je živio u starozavjetnom ili novozavjetnom dobu. Bog je Jedan, i On ima samo jedan način spasavanja čovjeka. To je kroz opravdanje vjerom.

4. Opravdanje vjerom nas kvalifikuje za nebo, sada i na sudu zato što je riječ opravdanje legalan (zakonski) termin. To je termin koji se primjenjuje na one čiji slučaj sudija opravdava. Opravdanje vjerom je jedini put koji nas kvalifikuje za nebo sada i na sudu. Rimljanima 3:24 i takođe Isaija 55:1.2. Dalje, ono se slobodno i milostivo nudi. Posvećenje je plod opravdanja vjerom. Posvećenje će se koristiti na sudu, nikad kao sredstvo opravdanja, već kao dokaz opravdanja.

5. Zbog iskupljenja u Hristu, pravednost Božja nije samo obećanje, to je istorijska realnost. Ona je naša zbog Hristovog života i smrti, ili kao to Pavle postavlja u Rimljanima 3:24: „kroz iskupljenje koje je u Hristu.” Bog je legalno pravedan opravdavajući nas grešnike. Bog ne pretpostavlja našu pravednost, On je legalno pravedan proglašavajući grešnike pravednim u Hristu. Ovo je krajnje važno; Pavle to brani i ističe u stihovima 24-26. Ovo se takođe iznosi u Jevrejima 9:22-26. Životom i smrću Hristovom Bog ima legalno pravo. On može uzdići svoj zakon i istovremeno nas opravdati.

6. Opravdanje vjerom ne ostavlja mjesta za hvalisanje, za ljudsko razmetanje, jer ne doprinosimo ni jednu jotu k tome, to je sasvim milostivi Božji čin. Mi ga ne zaslužujemo, nijesmo ga zaradili, ne doprinosimo mu, čak mu ni naša vjera ne doprinosi. U 1. Korinćanima 1:30,31 ima hvale, ali samo u Bogu. Ali Rimljanima 3:27 kaže da nema hvale sve dok je čovjek zabrinut, jer vjera, opravdanje vjerom znači da sam opravdan onim što je Bog učinio, a ne onim što ja činim. Vjera nikad ne doprinosi našem opravdanju, ona je prosto prihvatanje. Mi se spasavamo vjerom ili kroz vjeru, ali nikad zbog vjere.

7. Opravdanje vjerom u potpunosti zadovoljava ili utvrđuje zakon. Pravednost Božja koja nas opravdava, i koja postaje efektivna vjerom, potpuno utvrđuje zakon. Posvećenje, naše držanje zakona koje je plod opravdanja vjerom, ne utvrđuje zakon. Ono što je Hristos uradio utvrđuje zakon. Njegov

život, Njegova smrt ispunjava sve zahtjeve zakona. Vi i ja nikad ne možemo utvrđivati zakon. Da, moguće je kroz nastavanje Duha, dok hodimo po Duhu, da se pravednost zakona ispuni u nama, ali nikad da ga utvrđujemo. Da bi utvrđivali zakon mi moramo ispunjati svaki zahtjev zakona, ne samo pozitivne zahtjeve, već i njegovu pravdu. Zakonska pravda kaže: „Koja duša sagriješi mora umrijeti,“ a niko od nas ne može umrijeti drugom smrću i još uvijek živjeti. Stoga zapamtimo, Hristos je jedini koji je utvrdio zakon. Kad propovijedamo opravdanje vjerom mi ne odbacujemo zakon već ga uzdižemo jer u Hristu stojimo savršeni pred zakonom Božjim, kako u pogledu njegovih pozitivnih zahtjeva tako i u terminima zakonske pravde.

Ovo je fundamentalna definicija opravdanja vjerom i to ima plodove. Gdje god je Pavle to propovijedao tokom svoje službe, bio je pod vatrom. U 4-om poglavlju on se još bavi opravdanjem vjerom. On još uvijek nije prešao na posvećenje, što će učiniti u 6-om poglavlju. Ali u Rimljanima 4 on brani opravdanje vjerom od trostruke opozicije s kojom se suočio u svojoj službi. Ova opozicija je uglavnom dolazila od judaista, jevrejskih hrišćana koji su ga svugdje pratili. Evo kratkog pregleda te trostruke opoziciji a zatim ćemo ići u detalje:

1. Prva opozicija bila su djela. To nalazimo u Rimljanima 4:1-8. Jevrejski hrišćani su zahtijevali, insistirali, da su naša djela bitna za opravdanje vjerom. Preciznije, ono što su oni mislili je da Bog zahtijeva od nas dobra djela da bi bili spaseni. Pavle dočekuje ovu primjedbu riječima: „Mi se opravdavamo bez djela, samo vjerom.”

2. Druga je bila obrezanje, nešto vrlo važno za Jevreje, ali na sebe to možemo primijeniti u drugačijem obliku. Obrezanje je za Jevreje bilo vrlo važno, to im je značilo sve. Jevrejski hrišćani, judaisti, insistirali su da ne možete biti spaseni ukoliko se ne obrežete. Pavle se ovim bavi u Rimljanima 4:9-12.

3. Treća, koju možemo primijeniti i danas je držanje zakona. Pavle se time bavi u Rimljanima 4:13-17. Jevrejski hrišćani su govorili: „Nije dovoljno jednostavno vjerovati, mi moramo držati zakon da bi se spasli.” Judaisti su govorili da su djela bitna za opravdanje, obrezanje je zahtjev za spasenje, a držanje zakona je nužno da bi bili spaseni. I na sve troje Pavle kaže: „Ne!”

Vrlo je važno razumjeti da Pavle nije protiv djela ili obrezanja; on je obrezao Timotija. On nije protiv držanja zakona. Problem je što se ovo troje nikad ne smije koristiti kao sredstva spasenja. On je za to kao način života. Ali je protiv njih kao sredstava spasenja.

Pavle ne raspravlja o djelima ili o obrezanju ili o držanju zakona kao plodovima posvećenja, već diskutuje o njima kao sredstvima opravdanja. Pavle je protiv spasenja vjerom plus djela, ali je za spasenje vjerom koja djeluje, i to su dvije različite stvari. Stoga imajmo na umu kontekst u kojem pretresamo Rimljanima 4. Pavle ima mnogo da kaže o djelima, on ima mnogo da kaže o posvećenju, o hrišćanskom življenju, i o držanju zakona. Ali ovdje on govori o tome „Kako se čovjek opravdava pred Bogom?” Jedino vjerom! Naša djela, obrezanje (umjesto toga koristimo krštenje jer mi danas ne praktikujemo obrezanje - u Kološanima 2 Pavle nas upućuje da su krštenje i obrezanje sinonimi u svom značenju) i naše držanje zakona ne doprinosi našem opravdanju.

To je poenta. Pavle ne kaže da mi ne moramo činiti nikakva djela ili da ne moramo držati zakon. On brani doktrinu o opravdanju vjerom, kao naš položaj pred Bogom. Pošto je to jasno, prelazmo na detalje.

Pošto se Pavle bavi Jevrejima on mora upotrijebiti nekog ko im je vrlo poseban, Avraama. Avraam je bio otac jevrejske nacije. U zapadnom svijetu, otac je jednostavno neko ko vas proizvodi. Ali u istočnjačkom umu, u umu jednog Jevrejina, otac je bio više od nekog ko vas instrumentalno donosi na ovaj svijet. On je bio vaš primjer, vaš prototip. Zapamtite to i stavite se u njihov položaj. Za Jevreje, Avraam je bio njihov otac; on im je značio sve. Zato Pavle koristi Avraama kao model.

Rimljanima 4:1: „Šta ćemo dakle reći za Avraama, oca našega, da je po tijelu našao?”

Razmotrićemo ovu frazu: „u odnosu na ili po tijelu.” Na engleskom riječ „flesh” znači mesnati dio tijela. Ono što Pavle kaže ne odnosi se na Avraamov mesnati dio u ovom tekstu. Pavle misli „prirodan čovjek”. Najbolje objašnjenje riječi „tijelo” je u Filibljanima gdje Pavle upotrebljava riječ „tijelo” na isti način kao u Rimljanima 4:1. U Filibljanima 3:3 Pavle nije protiv obrezanja kao istine jer kaže: „Jer mi (tj. mi vjernici) smo obrezanje.” On je protiv obrezanja kao sredstva spasenja. „Jer mi smo obrezanje koji služimo Bogu u Duhu i radujemo se u Isusu Hristu, i nemamo povjerenja u tijelo.”

Obrezanje zavisi od Boga a ne od nas samih. Zato Jeremija 4 i Mojsije u Ponovljenom zakonu kažu obrežite svoja srca. To znači ukloniti nevjerstvo, ukloniti tijelo. „Radujemo se u Hristu i nemamo povjerenja u tijelo.” Zatim u Filibljanima 3:4,5 i 6 on objašnjava šta podrazumijeva pod riječju tijelo: „Premda bih se i ja mogao uzdati u tijelo, ako ko drugi misli da se može uzdati u tijelo, ja još više.” „Ako ste zavisni o sebi za svoje spasenje, želim da znate, Filibljani, da imam veći zalag od vas.”

U 5-om stihu on govori o svojoj prošlosti, i to je ono što on podrazumijeva pod tijelom: „Obrezan sam osmi dan.” „Koliko je vas, neznabošci,” kaže on, „obrezano osmi dan? Ja ne samo da sam obrezan prema Mojsijevom zakonu, već sam obrezan osmi dan!” „Ja sam čistokrvni Jevrejin. Imam pedigree. Nema miješane krvi u meni. Ja sam od roda Izraelova, od plemena Benjaminova, Jevrej od Jevreja. Tako što se Avraama tiče mogu polagati pravo da sam stoprocentno od njegove krvi, njegovih gena.” „Vezano za zakon bio sam farisej. Danas riječ „farisej” znači nešto negativno. Ta riječ označavala je nekog ko je bio vrlo revan u držanju zakona u svakom detalju. Da je danas živ, takav čovjek bi pripadao „klubu svetosti.” To je riječ farisej značila ljudima Pavlovog vremena. „Tako ja revnovah za zakon.” Filibljanima 3:6: „Po revnosti (tj. revnosti za Boga) progonih crkvu.”

Čak iako je progonio Hrišćansku crkvu, njegov motiv nikad nije bio loš. On je zaista mislio da služi Bogu dok je progonio Hrišćansku crkvu. Njegovo srce bilo je pravo i Bog je to znao, zato ga je sreo na putu za Damask. Njegove akcije bile su pogrešne. Imajte ovo na umu, jer mnogi hrišćani imaju pravo srce. Njihova djela su možda pogrešna ali srce im je ispravno, možda pravije nego nekom od nas. Pavlova revnost za Boga navela ga je da progoni crkvu. Mislio je da je to što čini Bogu ugodno.

„Po pravdi zakonskoj (što je za njega značilo pravila i uredbe koje mu je propisala crkva) bio sam bez mane.” Prelazeći na Pilibljanima 3:7 i dalje, on sada naravno kaže: „Sve ovo što sam stekao u tijelu ostavih Hrista radi.” Kad Pavle kaže: „Šta ćemo reći za Avraama po tijelu?” on misli da šta god da je istina o vama u odnosu na rođenje, rodoslov, na porijeklo, na ono što činite, kakva god da je istina od koje zavisite bilo djelimično ili u potpunosti za svoje spasenje je „tijelo.”

Pogledajmo Rimljanima 4:2: „Jer ako se Avraam djelima opravda, ima hvalu (tj. ima nešto s čim se može hvaliti) ali ne pred Bogom.” Kad je Bog rekao Avramu: „Ostavi svoju zemlju, ostavi svoj narod, i idi u zemlju koju ću ti Ja dati,” on je poslušao. To su bila djela. On je morao pješačiti ili jahati na kamili. Avraam je učinio mnogo djela, puno više nego mi radimo. Kad nas crkva danas šalje u misionarsko polje, plaća nam putne troškove i sve druge pogodnosti. Ali kad je Bog poslao Avraama u Izrael, nije mu platio odsustvo, nije mu ponudio nikakve naknade. U Jevrejima 11:8 čitamo: „Vjerom Avraam iziđe, ne znajući kuda ide.”

Avram je učinio mnogo djela, ali ona nijesu doprinijela njegovom opravdanju. Da jesu, mogao bih se hvaliti: „Bio sam poslušan Bogu, zato imam prava da idem na nebo.” Ali Pismo kaže, u Rimljanima 4:3: „Vjerova Avraam Bogu, i primi mu se u pravdu.” U 4-om stihu: „A onome koji radi plata se ne računa kao milost, već kao dug.” Ako biste na kraju mjeseca pošli da podignete platu za koju ste radili, i šef vam kaže. „Usput, ovo je poklon od mene”, vi ćete reći: „Radio sam za ovo! Ako mi to ne date kao platu predaću vas sudu!” O tome Pavle ovdje govori. Da je Avraam radio za svoje opravdanje, onda ono više ne bi moglo biti stečeno milošću. Bog bi mu ga dugovao. To je značenje

rijeći „djelo” ili rad. Rimljanima 4:5 kaže: „Ali onom ko ne radi, već vjeruje Onoga koji opravdava bezbožnika, (grešnika, nepravednika) vjera mu se računa za pravednost.” Avraam je opravdan vjerom bez djela. Avraam je radio ali ne za svoje opravdanje, već je njegov rad bio plod opravdanja vjerom a nikad sredstvo.

Sada Pavle u Rimljanima 4:6,7 i 8 dodaje jednu vrlo važnu osobu pored Avraama, nekog po njihovom mišljenju vrlo velikog, ko je bio Božji prijatelj čovjeka po Božjem srcu, a to je car David. Pavle kaže da se David opravdao na isti način na koji je Avraam bio opravdan. Stih 6: „Baš kao što i (‘i’ znači pored Avraama) David govori da je blago čovjeku kome Bog dodjeljuje pravednost bez djela.” Ovaj tekst je jasan, čak mu i ne treba objašnjenje. Zatim on navodi Psalam 31:1,2: „Blagosloveni (srećni) su oni kojima se opraštaju bezakona djela, i čiji grijesi se pokrivaju. Blagosloven je čovjek kome Gospod ne pripisuje grijeha (zla).” (NKJV) Ako ste opravdani vjerom vi ste blagosloveni, možete biti srećni.

Pojasnivši da djela ne doprinose našem spasenju, Pavle se okreće obrezanju. Rimljanima 4:9: „Da li ovo blaženstvo (blagoslovi opravdanja vjerom) dolazi na obrezane ili i na neobrezane?” Da li se moramo obrezati da bi bili opravdani? Ili da li se trebamo obrezati da bi bili prihvaćeni pred Bogom i spaseni? Judaisti su govorili: „Da.” Pavle nije protiv obrezanja; on je obrezao Timotija. On je u Filibljanima 3 govorio o obrezanju na pozitivan način i čini to isto u Kološanima 2. U Djelima 15:1 vidimo u čemu je bila stvar: „I dođoše neki ljudi iz Judeje (to znači da su bili Jevreji) i učahu braću, (vjernike u Antiohiji) ‘ukoliko se ne obrežete prema običaju ili zakonu Mojsijevu, ne možete biti spaseni.’“ Zapazite da pitanje nije „obrezanje.” Predmet spora je „obrezanje - bitan zahtjev za spasenje.” Poslušajte šta kaže 2-i stih: „Zato Pavle i Barnaba imadoše ne malu raspravu sa njima.” Pavle nije dopustio da ovo prođe, niti Barnaba. Barnaba je, međutim, bio vrlo blag čovjek. Pavle je bio agresivan. Pavle i Barnaba nijesu hteli podleći. Borili su se svim čime su raspolagali. Konačno su braća rekla: „Razmotrimo ovo pitanje na Saboru.” I to su učinili.

U Djelima 15:6 pominje se prvi Jerusalimski sabor. Razlog za sazivanje Sabora nalazimo u 5-om stihu: „Ali podigoše se neki od sekte farisejske koji vjerovahu.” Oni su bili jevrejski hrišćani, ali su još uvijek revnovali za zakon. I danas ih imamo u crkvi. Nema ničeg lošeg u revnovanju za zakon, ali moramo biti revni za zakon na pravi način. To je cilj Pavlovog izlaganja. Ovi fariseji su revnovali za zakon na pogrešan način. Oni u 5-om stihu kažu: „Potrebno je (to je zahtjev) da ih obrežemo, i zapovijedimo im da drže zakon.” Pored obrezanja oni moraju držati sav zakon, i ceremonijalni i moralni da bi bili spaseni. Riječ „potrebno” znači zahtijeva se da bi se spasli.

Sporno pitanje na ovom prvom Saboru bilo je da li se to zahtijeva. Strana koju su vodeća braća zauzela zapisana je u preostalom dijelu Djela 15 i otkrićemo da su Petar i Jakov, stubovi crkve, rekli: „Pavle je u pravu. Mi ne smijemo stavljati bremena na ove neznabožacke hrišćane koja sami ne mogasmo ponijeti, niti su mogli naši oci.”

Pavle kaže u Rimljanima 4 da obrezanje ne doprinosi ni jednu jotu našem spasenju kao ni krštenje. To je spoljašnje priznanje naše vjere. Rimljanima 4:1: „Šta ćemo dakle reći za Avraama, oca našega, da je po tijelu našao?” Postoji razlog zašto je Bog bio dao obrezanje čak iako ono nema ništa sa našim spasenjem i on je u Rimljanima 4:11: „I on primi znak obrezanja, pečat pravednosti vjere dok još bijaše neobrezan, da bi mogao biti otac svima koji vjeruju, iako su neobrezani, da se i njima primi u pravdu.” Bog je dao obrezanje kao znak. To je bio pečat. Riječ „pečat” znači nešto potvrditi, ovjeriti nešto što je već tu. Da bi potvrdili dokument, stavljamo pečat. Fakat koji se ovdje potvrđuje je opravdanje vjerom.

Dolazi vrijeme kad će Bog pustiti četiri vjetra razdora i Hrišćanska crkva zapasti u veliku nevolju i vrijeme pečačenja Božjeg naroda. Mi kao crkva učimo da je znak tog pečata subota i u pravu smo ako ispravno razumijemo subotu. Zato želim upotrijebiti obrezanje kao model Božjeg pečata, jer

to moramo na isti način primijeniti u odnosu na subotu u posljednje vrijeme. Kako je i zašto obrezanje bilo pečat pravednosti od vjere?

Da bi ovo razumjeli potrebna nam je istorijska pozadina tri oca Izraela Avraama, Isaka i Jakova. Pozivanje Avrama nalazimo u Postanju 12:1-4. Bog dolazi Avramu i kaže: „Napusti dom svoj, svoju zemlju i idi u zemlju koju ću ti Ja dati. Načiniću od tebe velik narod, i u tebi ću, Avraame, blagosloviti cio svijet.” To je bilo obećanje o spasenju Avramu. U Jovanu 8:56 stoji: „Avraam vidje moj dan, i obradova se.“

Avramu je bilo 75 godina kad je dato ovo obećanje. To je jasno iz Postanja 12:4. Ali on nije imao djece. Kako je Bog mogao blagosloviti svijet, kako je mogao od njega izvesti velik narod kad Avram nije imao nijedno dijete. Zato mu Bog obećava sina i u tom obećanju bio je sin. Prošlo je osam godina. Za ljudska bića treba devet mjeseci da bi dobili dijete ali proteklo je osam godina a sina nije bilo. Tako u Postanju 15 Avramova vjera počinje da stagnira. Počinje se kolebati. I Bog kaže Avraamu: „Zašto si se napunio straha? (što na jevrejskom jeziku znači: Zašto sumnjaš u moje obećanje?)” A Avram je rekao: „Bože, to je zato što nijesi održao obećanje. Jedini sin kojeg imam u porodici (za Jevrejina je to bila šira porodica) je ovaj dječak Eliezer moj rob. Da li je on obećani sin?”

A Bog je rekao: „Ne. Sin kojega sam ti obećao izaići će iz tvojih bedara.” Zatim ga je izveo napolje. Kad imate problema s Bogom, iziđite s Njim u šetnju. Bog je rekao: „Avrame, pogledaj zvijezde.” Na Srednjem Istoku nema mnogo kiša i nebo je obično vedro i bistro. I On je kazao: „Prebroj zvijezde.” A Avraam je rekao: „Gospode, čak i da sam doktor prirodnih nauka, to bi bilo nemoguće.” „Toliko ćeš djece imati,” rekao je Bog Avraamu. I tu nalazimo taj čuvenu izjavu koju Pavle voli, koju više puta navodi u Novom Zavjetu. Postanje 15:6: „Vjerova Avram Bogu, i uračuna mu se to u pravednost. Nije bilo nikakvog dokaza. On nije imao nijednog sina, ali je vjerovao Bogu da će imati milione djece još dok u stvari nije imao nijedno. To je vjera.

Dvije godine kasnije, u Postanju 16, Sara dolazi Avramu: „Da, ti zavisiš od Boga, ali mislim da On očekuje da ti uradiš svoj dio. I pošto samnom ne možeš imati dijete, dopuštam ti da ideš k mojoj robinji i pokušaš s njom.” To je bilo uobičajeno u ono vrijeme. Surogativno materinstvo nije nešto novo. Metod je nov, ali ne i sistem. I Avram je rekao: „Da, znaš Saru, mislim da si u pravu.” Prošlo je deset godina, jer kao što nalazimo u Postanju 16:3 i 16, Avram je imao 85 godina kad mu je došla Sara s tim predlogom, a 86 kad je Ismailo rođen.

Deset godina nakon ovog obećanja, Avram je počinio akt nevjerstva. On nije pokušao biti loš ili grešan, on pokušava pomoći Bogu da održi obećanje, to je sve što Avram čini. I tako Avram kaže Bogu: „Evo obećanog sina.” A Bog kaže: „Ne, nije on.” Bog je čekao još četrnaest godina nakon tog incidenta. To je strpljenje. U Postanju 17, Avramu je sada 99 godina, i Bog mu nešto kaže. Vrlo često slušamo ovu riječ, ali je koristimo u pogrešnom kontekstu, zato treba da je razmotrimo u njenom pravom kontekstu jer je ona dio čudesne istine o opravdanju, ili pravednosti vjerom. Postanje 17:1: „Kad Avramu bi 99 godina javi se Gospod Avramu.” Zapazite da on još nije Avraam već Avram. Tek nakon obrezanja nazvan je Avraam. „I reče mu: 'Ja sam Bog svemogući. Po mojoj volji živi i budi pošten (ili besprekoran - to je značenje te jevrejske riječi).’” Besprekoran u djelima, ili besprekoran u vjeri. To je pitanje. Pravednost je Božji dio bilo da je data ili uračunata. Naš udio od početka do kraja je vjera. Bog kaže Avramu: „Tvoja vjera nije sazrela, još nije dostigla savršenstvo. Želim da budeš savršen u svojoj vjeri.” I Avram je pitao: „Šta moram činiti da bih bio savršen?”

„Želim da se obrežeš. Ukloni svaku sumnju; ukloni nevjerstvo.” To je značenje obrezanja. U Postanju 17:9,10 i 11, Bog mu je dao zavjet obrezanja, kao obilježje. Riječ „obilježje” se nalazi u 10-om stihu: „Ovo je moj zavjet koji ćeš držati, ti i tvoji potomci, svi muškarci između vas će se obrezivati. I ti ćeš obrezati okrajak svog tijela, i to će biti znak (KJV Biblija koristi riječ „obilježje” u 11-om stihu) zavjeta između mene i tebe.” „Od sada pa ubuduće, Avraame, moraš hoditi samo

vjerom.” I Avraam je rekao: „Da.“

Sedamnaest godina kasnije, kao što nam je rečeno u Jevrejima 11:17-19, ta vjera koja je bila zapečaćena imala se testirati, i Avraam je prošao strašan test. „Uzmi svog sina, u kojem je obećano spasenje, i ubij ga.“ I Avraam je vjerom poslušao Boga jer je vjerovao da „Ako mi je dao sina kad ga biološki nijesam mogao imati (gledano sa naučnog, medicinskog ili ljudskog stanovišta) vjerujem da ga On može podići iz smrti. Žrtvovaću ga.“ Kad se naša vjera zapečati, mi ćemo biti testirani.

Obrezanje nije spaslo Avraama. Bio je to samo znak, pečat. Nas ne spasava subota; ona je znak, pečat. U Izlasku 31:13 čitamo da je Bog i subotu dao kao znak. Obrezanje nije Avraama učinilo pravednim. Ono je prosto zapečatilo, potvrdilo, verifikovalo ono što je već tu, pravednost vjerom. Ono je potvrdilo sada, i od sada pa nadalje. Avraam je i posle toga pravio greške, ali je hodio samo vjerom.

Zato što je Avraam opravdan vjerom, on je postao „otac svih koji vjeruju,” (Rimljanima 4:11) ne samo Jevreja već i neznabožaca; on je „otac obrezanja,” (Rimljanima 4:12) i neobrezanja, koje su neznabošci. On je otac sviju koji vjeruju, koji hode po vjeri Avraamovoj. U Galatima 3:29 Pavle nam kaže da oni koji su Hristovi, koji su u Hristu, što se postiže vjerom, sjeme su Avraamovo, i nasljednici po obećanju.

Što se zakona tiče, dokazivanje je isto. U Rimljanima 4:13,14 Pavle kaže: „Baš kao što se Avraamu dade opravdanje vjerom prije obrezanja, tako se on opravda vjerom prije nego Bog dade zakon.” U stvari zakon je dat oko 400 godina nakon što je Avraam bio opravdan vjerom. Zakon nije bio dat kao neki dodatni zahtjev već iz razloga koji se navodi u Rimljanima 4:13: „Jer obećanje Avraamu ili sjemenu njegovu da bude nasljednik svijetu (ne nasljednik Hananu već svijetu, tj. novoj zemlji) ne bi kroz zakon, već kroz pravednost vjerom. Jer ako su nasljednici oni koji su od zakona, propade vjera i pokvari se obećanje.”

Ovdje Pavle kaže da su legalizam, pravednost djelima zakona i opravdanje vjerom dva suprotstavljena sistema; ne možete ih spojiti niti združiti. Mi se ne spasavamo vjerom plus djela, već isključivo vjerom. Ta vjera proizvodi djela, ali ne kao doprinos našem opravdanju. Ovo dvoje su u opoziciji, jer zakon kaže: „Čini ovo ili ne čini ono ako želiš živjeti!” Milost kaže: „Opravdavaš se vjerom bez djela.” Mi ih ne možemo združiti ili napraviti sintezu. Kvarimo jevanđelje kad to činimo.

Zatim u Rimljanima 4:15 Pavle prelazi na sledeću tačku zakona: „Jer zakon gradi gnjev.” U trenutku kad se pokušavamo spasti pomoću zakona, mi dolazimo pod gnjev. U momentu kad se spasavamo vjerom, dolazimo pod mir. Mi dolazimo pod gnjev jer zakon kaže: „Ako mi se ne pokoravaš u svakom detalju, osuđen si.” Pogledajte 15-i stih: „Jer gdje nema zakona, nema ni prestupa.” Pavle je vrlo sistematičan teolog. On je veoma pažljiv u odabiranju riječi. Pavle ovdje ne razmatra grijeh; on raspravlja o prestupu. Mi možemo griješiti bez poznanja zakona ali nikad ne možemo prestopiti bez poznanja zakona jer je grijeh promašaj cilja a prestup znači voljno, hotimično kršenje zakona.

Pavle kaže da je Bog, kad je dao zakon, obratio grijeh u prestup. To znači krivicu za svako zlo, jer ranije nijesmo znali za mnoge stvari da smo krivi. Arapi u Saudijskoj Arabiji koji krše subotu ne znaju da su krivi što krše četvrtu Božju zapovijest. Ali u trenutku kad im damo subotni zakon, postaju krivi jer grijeh postaje prestup. Ovo se iznosi u Galatima 3:19. Bog je dao zakon ne da bi riješio problem grijeha, već da bi nas napravio gorim kako bi spasenje vjerom postalo poželjno.

1. Zakon nas ne spasava.
2. Zakon pogoršava stvari.

U Rimljanima 4:16 i 17 on to iznosi na pozitivan način: „Zato (pošto nas zakon ne može spasti) od vjere da bude po milosti, da obećanje tvrdo ostane svemu sjemenu.” Naše spasenje se garantuje, čak i pored naših nedostataka, čak iako smo grešnici, jer ono nije od djela već od vjere u Isusa Hrista;

Ono se garantuje jer je Avraam otac svima koji vjeruju.

Vrlo je važno znati kako vjera radi. Odbranivši opravdanje vjerom Pavl se tu ne zaustavlja. On završava Rimljanima 4, od 18-og do 25-og stiha, kazujući nam kako vjera radi. Stih 18: „On vjerovao na nad kad se nije bilo ničemu nadati da će on biti otac mnogim narodima, kao što mu bješe rečeno: tako će biti sjeme tvoje.”

Ako hoćemo biti sjeme Avraamovo, ako hoćemo biti djeca Avraamova, i prema tome nasljednici po obećanju, mi moramo imati vjeru koju je Avraam imao. Njegova vjera mora se realizovati u našim životima. Dakle, kao ona djeluje? Stih 19: „I ne oslabivši vjerom, ne pogleda ni na svoje već umoreno tijelo (pošto je već imao sto godina), ni na mrtvost Sarine materice.” Zapamtimo da je ovo bilo posle obrezanja. „I za obećanje Božje ne posumnja se nevjerovanjem, nego ojača u vjerai i dade slavu Bogu.”

Sada Rimljanima 4:21: „Budući potpuno ubijeđen (ubijeđen u dvije stvari) da što On obeća kadar je i učiniti.” Zapazite da je Bog taj koji vrši obećanje u ovom tekstu. Bog je taj koji vrši čin u ovom tekstu. Oboje je uradio Bog, obećao i ispunio. Avraam je vjerovao, i to je sve. Sada u Rimljanima 4:22: „Za to se i primi njemu u pravdu. Ali nije pisano samo za njega jednoga da mu se primi, nego i za nas.” To je način na koji vi i ja moramo živjeti.

Dakle, da sumiramo: Vjera drži Boga za riječ. Bog mi kaže: „Ja sam stvorio ovaj svijet za šest dana.” Ja ne kažem Bogu: „Molim daj mi naučni dokaz.” Ne kažem Bogu: „Dokaži mi to naučnim metodama.” Vjera to ne dozvoljava. Vjera kaže: „Vjerujem da je Bog stvorio ovaj svijet bez ikakve prapostojeće tvari.” Ako zavisimo o naučnim metodama, nećemo vjerovati u Hristova čuda. Voda je postala voćni sok, On je ustao iz mrtvih. On je mogao nemoguće. Mi to vjerujemo i to je vjera - držanje Boga za riječ.

Deveto poglavlje

Plodovi opravdanja vjerom (Rimljanima 5:1-5)

Treba da imamo na umu cijelu sliku koju smo do sada proučavali. U Rimljanima 3:21-31 Pavle za nas definiše opravdanje vjerom; to je pravednost Božja, stečena u Isusu Hristu, koja postaje efektivna u našem životu jedino vjerom.

Ova poruka je donijela Pavlu mnoštvo problema. Bio je pod vatrom gdje god je propovijedao i na nesreću oni koji su bili u opoziciji s ovom porukom prekinuli su s Pavlom i to i danas postoji. Nemoguće je propovijedati ovu poruku o opravdanju samo vjerom bez opozicije.

U Rimljanima 4, Pavle brani ovu poruku od trostruke opozicije koja mu je dolazila uglavnom od jevrejskih hrišćana njegovog vremena, koji su bili poznati kao judaisti. Ovi judaisti su insistirali da su djela, obrezanje i držanje zakona bitni za naše opravdanje. Pavle je potrošio čitavo poglavlje braneći činjenicu da se opravdavamo jedino vjerom, bez djela, bez obrezanja i bez držanja zakona. Ali zapamtimo da Pavle nije protiv djela, on čak nije ni protiv obrezanja, i definitivno nije protiv držanja zakona kao načina života, kao roda opravdanja. Ali u momentu kad su to zahtjevi, bilo kao sredstva spasenja ili faktor koji doprinosi opravdanju, on ih u korjenu sasijeća. Imali smo primjer u Djelima 15.

Postoje dva teksta koja su upravo primjer kako se Pavle odnosi prema djelima u terminima našeg spasenja i hrišćanskog življenja. U Efescima 2 Pavle to vrlo pojašnjava u tri stiha gdje se riječ „djela” pojavljuje dva puta, jednom u negativnom a drugi put u pozitivnom smislu. Efescima 2:8,9 i

10: „Jer milošću (milošću tj. Božjim činom) ste spaseni kroz vjeru (vjera čini efektivnim to spasenje); i to nije od vas (mi nijesmo doprinijeli ni jednu jotu svom spasenju, to nije od nas, zatim dodaje u posljednjem dijelu ovog stiha) dar je Božji.”

Postoji velika zabuna oko riječi „to.” Grčka gramatika uključuje riječ „to” u odnosu na milost a ne vjeru. Spasenje koje nam dolazi milošću je dar Božji. Zatim on dodaje u 9-om stihi, kao podršku onom što je rekao: „Ne od djela da se niko ne pohvali.” Naša djela ne doprinose tom daru, milost je ta koga nas spasava, „da se neko ne bi hvalio.“ Pavle je vrlo jasan da naša djela nijesu sredstva, niti doprinose našem spasenju. Ali sada pogledajmo Efescima 2:10: „Jer smo Njegov posao, sazdana u Hristu Isusu za dobra djela.”

Tako nas je Hristos ne samo spasao da bi išli na nebo, već nas Bog nanovo stvara u svom Sinu da bi mogli činiti dobra djela. „Jer smo Njegov posao, sazdana u Hristu Isusu za dobra djela koja Bog naprijed pripravi (On ih je pripremio u Hristu) da u njima hodimo.“ To je plod opravdanja vjerom.

U poslanici Titu 3:1,2 i 3, on govori o nama kakvi smo, grešnici, neposlušni i tako dalje. Sada pogledajmo 4-i i 5-i stih: „Ali kad se dobrota i ljubav Boga našeg Spasitelja pokaza prema čovjeku, ne za pravedna djela koja mi učinismo (ne zato što smo uradili nešto dobro što zaslužuje spasenje), već prema svojoj milosti spase nas banjom prerođenja i obnovljenjem Svetim Duhom.“ Objavivši nam dobre vijesti on nastavlja u 8-om stihi: „Istinita je riječ, i ovome hoću da utvrđuješ, da se oni koji vjerovaše Bogu trude i staraju za dobro djelo.” Pavle sada govori vjernicima koji su već iskusili opravdanje vjerom, on govori onima koji vjeruju u Boga o potrebi za dobrim djelima. S jedne strane, djela nas ne spasavaju ni jednu jotu, čak i ne doprinose spasenju. S druge strane, istinsko opravdanje vjerom uvijek donosi dobra djela. Ona su dokaz opravdanja vjerom.

Posljednji dio 8-og stiha: „Ovo je korisno ljudima i dobro.” Ona možda nijesu korisna vama, ali su korisna ljudima. Drugim riječima, dobra djela Hrišćanske crkve trebaju uvijek biti na blagoslov čovječanstvu. Kad posmatramo današnji svijet, mi mnoge blagoslove koji su došli na njega uzimamo kao gotove činjenice. Vaspitanje i školstvo su prvo uvedeni od strane Hrišćanske crkve. Pojedinci koji su stajali iza mnogih divnih društvenih projekata bili su ljudi i žene koji su vođeni jevanđeljem Isusa Hrista.

Pavle brani opravdanje vjerom od ove tri primjedbe. On kaže da djela, obrezanje i držanje zakona ne doprinose ni jednu jotu našem spasenju. Kao primjer koristi Avraama, jer su Jevreji imali vrlo visoko mišljenje o njemu. Avraam je bio prototip. Koristeći Avraama, Pavle je učio da je jevanđelje jedini način na koji se čovjek može spasti, bilo u starozavjetnom ili u novozavjetnom periodu.

Nakon odbrane opravdanja vjerom, Pavle nastavlja da objašnjava kako vjera radi u životu vjernika, takođe koristeći Avraama kao primjer. Nakon pokazivanja kako je vjera djelovala na Avraama, Pavle je rekao: „Takvi i vi trebate biti kao djeca.” Drugim riječima, svaki vjernik mora dopustiti vjeri da djeluje u njegovom životu kao što je to bilo kod Avraama. Kako je ona djelovala u Avraamu? Bog je došao Avraamu kad mu je bilo 99 godina i rekao mu: „Sledeće godine održaću svoje obećanje i tvoja žena će imati obećanog sina.”

I Avraam se okreće Bogu i kaže: „Obećavao si mi sina za proteklih 25 godina. I kad mi ga nijesi mogao dati dok mi je žena još mogla zatrudnjeti, kako očekuješ od mene da vjerujem da ćeš mi ga dati sada?” Da li je on to rekao? Ne. Da je to rekao bio bi dobar naučnik, ali Avraam nije bio naučnik, on je bio vjernik.

Avraamova vjera se nije zasnivala na naučnim metodama, i želio bih objasniti šta podrazumijevam pod tim, jer nijesam protiv naučnih metoda. Zahvaljujući naučnim metodama danas imamo divne izume. Ne razumijem se u kompjuter ali to je čudesna stvar. Medicinska nauka, tehnologija, sve to je rezultat naučnih metoda. Problem je u tome što naučni metod djeluje samo u

granicama prirodnog. On se ne može baviti natprirodnim. Vjera se bavi natprirodnim.

Bog mi dolazi i kaže: „Ja sam stvorio ovaj svijet za šest dana, samo svojim dahom; nijesam imao prapostojeću tvar.” Ovo je izneseno u Jevrejima 11. Mi to prihvatamo vjerom. Kad bih koristio naučni metod, rekao bih: „Govoriš gluposti.” Ako bih zavisio o naučnim metodama, ne bih više vjerovao u Hristova čuda. Ali On je stvarno obratio vodu u voćni sok. On je stvarno ustao iz mrtvih. Učenici nijesu izmislili vaskrsenje. On je stvarno činio čuda. Sve ovo je natprirodno, i mi to vjerujemo. To je vjera; držanje Boga za riječ.

Avraam nikad nije dovodio u pitanje ono što Bog kaže. On nikad nije rekao: „Pokaži mi kad je u istoriji neka žena dobila dijete nakon što je prošla dob rađanja?” On nikad nije rekao Bogu: „Dokaži mi naučno da Sara može roditi dijete.” Uprkos svemu on je vjerovao. Čak se nije ni kolebao, kaže Pavle. On je vjerovao da Bog može učiniti nemoguće i to je vjera.

Vjera ide izvan okvira prirodnog i kad mi Bog dođe i kaže: „Ako hodiš u Duhu, pravednost zakona će se ispuniti u tebi,” ja to ne dovodim u pitanje. Vjerujete li to ili kažete: „Pokaži mi jednu osobu koja je to učinila.” Da, prirodno to je nemoguće. Sam Bog kaže: „Djelima zakona se niko neće opravdati.” On kaže: „Nema ni jednog pravednog.” Ali mi ne govorimo o prirodnom, mi govorimo o opravdanju vjerom. Bog vam kaže: „Ti si grešnik, ali te gledam kao da si savršen u mom Sinu, kao da nikad nijesi sagriješio.” Ali vi kažete: „Ne osjećam se pravednim.” To nema ništa s vašim osjećanjima. Vjerujete li šta Bog kaže? Vjerujete li da hodanjem u Duhu, ili oslanjanjem na Gospoda Isusa Hrista, mi ne pothranjujemo tijelo? Vjerujete li da se ovo grešno tijelo može u svakom trenutku potčiniti vjerom? Takva je bila Avraamova vjera. On je vjerovao u nemoguće.

Definisavši i odbranivši opravdanje vjerom, u Rimljanima 5 Pavle počinje prvih pet stihova sa plodovima opravdanja vjerom. Opravdanje vjerom danosi plodove. Ne jedan ili dva, već tri. Ali potrebno je da znamo poredak ovih rodova. Ne možemo im mijenjati mjesta; oni slijede upravo u onom poretku kako ih Pavle daje. Prvi rod je trenutni, drugi trajan a treći konačan. To je red kojim se moramo kretati, u protivnom, ako pokušamo doseći poslednji rod a da nemamo prvi, gubimo vrijeme.

Ova tri roda se nalaze u Rimljanima 5:1,2: „Opravdavši se dakle vjerom, imamo mir sa Bogom kroz Gospoda našega Isusa Hrista, kroz kojega i pristup našosmo vjerom u ovu blagodat u kojoj stojimo, i radujemo se u nadi slave Božje.”

1. Prvi rod, trenutni rod, je mir sa Bogom.

2. Drugi rod, trajni rod, je da stojimo pod „milošću.” To znači da imamo pristup milosti Božjoj. Ovo se nalazi u prvom dijelu 2-og stiha.

3. Treći rod, ili konačni rod, je pristupanje (dolaženje) k slavi Božjoj. Izvor ova tri roda je vjera, opravdanje vjerom. Jevrejima 11:6 kaže: „Bez vjere je nemoguće ugoditi Bogu.” Nijedan od ovih rodova ne može doći kroz djela ili kroz držanje zakona, samo vjerom.

Razmotrimo prvi rod, trenutni rod: „Opravdavši se dakle vjerom imamo mir. Mi možda nemamo mir sa sobom, sa bližnjima ili vladom ali Pavle ne govori o miru u tom opštem smislu. On govori o miru sa Bogom; a ako imamo mir sa Bogom, sve drugo je sporedno. Mi možemo podnijeti sve na svijetu sve dok imamo mir sa Bogom. Ako imamo mir sa Bogom, mi imamo budućnost koju nam niko ne može oduzeti. Naša stradanja na ovom svijetu su samo privremena.

Šta znači „imati mir sa Bogom”? Prije svega, razmotrimo svaku fazu. Prva faza je „opravdavši se.” Glagol je u aoristu i to je nešto što se već dogodilo.

Tako je opravdanje „stvar trenutka.” Ova fraza nam je bliska. Događa se promjena u našem statusu, u odnosu između nas i Boga u trenutku kad vjerujemo. Ova promjena statusa se zove „opravdanje.” Imamo vrlo dobar tekst u Jovanu 5:24, riječi Isusa Hrista, gdje On kaže: „Ako zaista vjerujete u Oca koji me poslao, ako zaista vjerujete u Mene kao svog Spasitelja, tada više ne dolazite pod osudu jer ste prešli iz smrti u život (ili prešli ste sa osude na opravdanje).”

Tako je riječ „opravdavši se“ u aoristu, istorijskom ili prošlom vremenu. Ali druga fraza, „imamo mir sa Bogom,“ nije u prošlom vremenu, nije čak ni u budućem. Ona je u sadašnjem trajnom vremenu. U trenutku kad stanemo pod kišobran opravdanja vjerom, mi imamo mir od početka do kraja. On je trajan, i to je čudesan plod opravdanja vjerom. Ovo je prvi rod, „mir sa Bogom.“

Prije nego smo prihvatili jevanđelje naša situacija sa Bogom bila je ista kao Adamova i Evina. Kad je Bog došao u vrt nakon što su Adam i Eva sagriješili, oni su se sakrili od Njega. Pavle nam odgovara zašto u Rimljanima 1:18: „Jer se gnjev Božji otkriva s neba na sve one koji su bezbožni i nepravedni.“

Rimljanima 2:8 i 9: „A onima koji su sebični (suprostavljani vjeri) i ne pokoravaju se istini, već su pokorni nepravdi (poslušnost istini je poslušnost jevanđelju, što je pravednost) nemilost i gnjev, nevolja i tuga.“ Ovaj svijet je pun ljudi koji su u mucu. Rečeno nam je da je devet desetina naših bolesti rezultat krivice i tuge. Ovaj svijet nema mir. To je zato što nismo otkrili dobre vijesti jevanđelja. Ali u trenutku kad povjerujete u jevanđelje i opravdate se, vi imate mir. Vaše iskustvo može varirati, ali odnos sa Bogom je mir.

Tragedija je kad sretamo hrišćane koji su prihvatili jevanđelje ali još uvijek nemaju mir. Ima mnogo onih koji pokušavaju dohvatiti konačan plod opravdanja, koji je nad slave, da bi imali prvi plod, koji je mir. To nije put jevanđelja. Mi nikad ne možemo doseći konačan cilj opravdanja vjerom ukoliko prvo nemamo mir jer ako nemamo mir, nikad nećemo doseći taj konačni cilj. Moramo slijediti pravi redosled.

Možemo dodati još jednu činjenicu vezano za ovaj prvi rod. Jednom kad ee opravdamo vjerom, istorijsko ili prošlo vrijeme, imamo trajan mir. Ali zapazite šta je izvor tog mira. On ne dolazi kroz naša dobra djela ili kroz držanje zakona, već kroz našeg Gospoda Isusa Hrista. (Rimljanima 5:1) „Kroz našeg Gospoda Isusa Hrista“ znači kroz otkupljenje koje je u našem Gospodu Isusu Hristu. Hristov život i smrt je ono što donosi mir, ne naša dostignuća. Ono što mi činimo varira, ponekad postignemo ogroman uspjeh, ponekad doživimo poraz. Čak i kad nam Bog daje potpunu pobjedu, mi to ne znamo.

Postoje trenuci kad nam dolazi đavo i utiče na naša osjećanja govoreći da nismo dovoljno dobri da bi bili spaseni. A mi možemo reći: „U pravu si, bolje je da ne idem u crkvu.“ I mi možemo prestati dolaziti u crkvu, jer smo povjerovali đavolu. Imam dobre vijesti za vas, Đavo ima dvije osobine: pod jedan on je ubica i pod dva on je lažov. (Jovan 8:44). Rimljanima 5:1 je istina: „Opravdavši se dakle vjerom imamo mir sa Bogom kroz Gospoda našega Isusa Hrista“ - ne kroz ono što On čini u vama, već kroz ono što je uradio prije 2000 godina. Niko vas ne može lišiti tog mira osim vas samih ako kažete Hristu zbogom. To je vaša privilegija. Ali sve dok hodite vjerom pod kišobranom opravdan; ja i vi imamo stalan mir sa Bogom. To je prvi rod.

Pavle nastavlja u Rimljanima 5:2: „Kroz kojega i.“ „Kroz kojega se odnosi na Hrista koji je rekao svojim učenicima: „Mir svoj ostavljam vam, mir koji svijet ne može dati, mir koji prevazilazi razumijevanje.“ Ovo je isti mir koji nam dolazi kroz Hrista i postaje efektivan vjerom. Na isti način kroz vjeru, i kroz Hrista, „imamo pristup Božjoj milosti.“

„Kroz kojega i pristup našosmo vjerom u ovu blagodat u kojoj stojimo.“ Pavle ukazuje na nešto specifično kad koristi izraz „ovu blagodat.“ Znamo da kad je Isus bio na ovom svijetu On je živio savršenim životom u svojoj ljudskoj prirodi. Ali kad čitamo jevanđelje, ako pažljivo čitamo Novi Zavjet i Pavlove spise, otkrićemo da to Hristos nije činio u vlastitoj sili, kao ljudsko biće, kao čovjek. On je to činio milošću Božjom. Dopustite mi da vam dam jedan primjer.

Kušanje smrti, ne prve već druge smrti, za sve ljude je najveća stvar koju je Hristos ikad učinio. Čak i vjernici umiru prvom smrću ali oni neće umrijeti drugom smrću, jer je nju Hrist iskusio. Zapazite kako je On okusio tu smrt i šta mu je dalo silu. Jevrejima 2:9: „A umaljenoga malijem čim

od anđela vidimo Isusa koji je za smrt što podnese vjenčan slavom i časti, da bi po blagodat Božjoj za sve okusio smrt.“ Ova blagodat koja je omogućila Hristu da ispuni volju Božju sada je dostupna vjerniku koji je opravdan vjerom i to je ono o čemu Pavle govori. Riječ „blagodat” ima više od jednog značenja u Novom Zavjetu ali njeno primarno značenje je naklonost Božje ljubavi prema nama, kroz koju je poslao svog Sina da bi nas kroz Njega mogao spasti. To nalazimo u Efescima 1:7: „U kome imao iskupljenje krvlju Njegovom, i oproštenje grijena, po bogastvu blagodat Njegove.”

Ali riječ „blagodat” takođe znači silu Božju koja je dostupna vjerniku koji je opravdan vjerom. Ali ovdje ima nešto krajnje važno. Mi ovdje raspravljamo o plodovima opravdanja vjerom. Jevanđelje, koje je pravednost Božja, je dobra vijest za svakog čovjeka. Ono se treba prenijeti svakom ljudskom biću jer je jevanđelje dobra vijest za sve ljude. Ali plodovi opravdanja vjerom nijesu za sve ljude; oni su samo za one koji vjeruju. Nema mira sa Bogom ukoliko prvo nijeste opravdani vjerom. Zato bi se trebalo zauzimati za svakog ko nije prihvatio Hrista: „Ne oklijevaj, jer bez vjere je nemoguće iskusiti mir.”

Ovi rodovi o kojima ovdje diskutujemo su za one koji su stupili u čudesnu svjetlost Božje spasonosne milosti. Ako nijeste prihvatili Hrista, čitajte Marko 16:15,16 gdje je Hristos rekao: „Idite po svemu svijetu i propovijedajte jevanđelje, i oni koji uzvjeruju i krste se spašće se.” To su oni koji će primiti ove rodove.

Što se tiče tekstova u odnosu na milost kao Božju silu, otpočecemo sa 1. Korinćanima 15. Mi sada koristimo riječ „blagodat” kao „Božju silu” dostupnu vjerniku. Koristićemo sve Pavlove spise jer je Pavle jedini koji upotrebljava riječ „blagodat” u terminu sile. U 1. Korinćanima 15:9 Pavle kaže: „Jer sam ja najmanji od apostola, koji nijesam vrijedan nazvati se apostolom, jer progonih crkvu Božju.”

Drugim riječima, Pavle misli da nema prava biti apostol zbog svoje prošlosti. Međutim, ima „ali” 10-om stihu: „Ali po blagodat Božjoj jesam što jesam.” Pavle kaže, ja sam apostol, ne zato što to zaslužujem, već zbog milosti Božje, ali dodaje: „I blagodat Njegova što se izli na meni nebi uzalud; (on nije protraćio tu milost) nego se potrudih više od sviju njih.”

Druga riječ za „potrudih” je radih. Pavle nije protiv djela. „Potrudih se više od sviju njih.” Kontekst nam kazuje da se „sviju njih” odnosi na ostale apostole. „Radio sam više od ma kojeg apostola ili čak više od svih zajedno.” Zvuči kao da se hvališe pa se ispravlja da ga ne bi pogrešno shvatili: „Ali ne ja nego blagodat Božja koja je samnom.” Blagodat Božja je prizvela ta djela. „Jer sam u domenu te milosti; nijesam je protraćio; iskoristio sam je.” Bog želi da vi i ja činimo isto. Isus je rekao u Mateju 5:16: „Neka sija vaša svjetlost.” Neka ova milost koju ste primili sija u vama i neka ljudi vide vaša dobra djela i slave Oca.

Naučnici špekulišu šta je bio Pavlov problem; neki kažu bio je to njegov slab vid; drugi da je imao govornu manu zbog suženja usana, ali nam Pavle to ne kazuje, samo da je imao problem i zašto ga Bog nije uklonio. 2. Korinćanima 12:7: „I da se ne bih ponio.” Pavle je bio ljudsko biće, i žrtva ponosa baš kao vi i ja. Tako je Bog, da bi ga održao u poniznosti zbog mnogih otkrivenja koja su mu data, morao da ga sačuva od ponosa. „Dade mi se žalac u tijelu, vjesnik Sotonin da me ćuša da se ne ponosim.” To je došlo od Sotone a Bog je dopustio da bi ga održao u poniznosti. Ali osjećao je da ga to ometa u njegovoj misiji pa se u 2. Korinćanima 12:8 moli Bogu: „Zato tri puta preklinjah Gospoda da to odstupi od mene.” Gospode, kad bi Ti jednostvano uklonio ovaj problem bio bih veći radnik za Tebe. A Gospod je rekao: „Ne, više bi radio za sebe. Zato je moj odgovor ovakav: 'Dosta ti je moja blagodat: jer se moja sila savršava u slabosti.' Ne treba mi tvoja podrška, Pavle. Sve što mi treba si ti, bez obzira kako si slab Moja milost je dovoljna.”

U 2. Korinćanima 12:9 Pavle kaže: „Stoga ću se najradije hvaliti svojim slabostima (u svojoj nemoći, nesposobnosti, problemima; proslaviću se u tom) da počine na meni sila Hristova.” I ovdje je

riječ „sila” sinonim sa riječju “blagodat.” Tako se ovdje riječ milost upotrebljava u terminu moći. Nemojte kazati: „Nijesam sposoban govoriti ljudima. Ja sam stidljiva osoba. Šest mjeseci sam se borio s pozivom na službu, jer sam povučen. Ali blagodaću Božjom jesam što jesam. A ta milost je dostupna svima, jer svako ko je opravdan vjerom stoji u milosti; on ima pristup ovoj blagodati Božjoj. Nema opravdanja zašto neki od nas ne svjedoče za Hrista izuzev ako još niste opravdani vjerom.

Imaju još dva druga teksta koji kažu isto. Efescima 3:7: „Kojemu postadoh sluga, po daru blagodati Božje koja mi je data po činjenju sile Njegove.” 1 Timotiju 1:14: „Ali se još većma umnoži blagodat Gospodnja, sa vjerom i ljubavlju koje su u Hristu Isusu.” Dakle, pošto stojimo pod milošću, kaže Pavle, imamo nadu, možemo se radovati da ćemo dostići slavu Božju.

Mi razmišljamo o Božjoj slavi u terminima glorifikacije i Pavle to ovdje uključuje. Ali on ovdje ne govori primarno o glorifikaciji koja će se dogoditi prilikom drugog Hristovog dolaska, „kad će se ova propadljivost obući u neraspadljivost.” Pavle govori o drugoj slavi, slavi Božjeg karaktera. Kontekst je jasan u Jovanu 1:14: „Riječ postade tijelo, i vidjesmo Njegovu slavu, slavu jednorodnog Sina.” Pavle kaže da je ovo ta slava koju se nadamo dostići.

Slava koju su učenici vidjeli bila je Božja samopožrtvovana ljubav u Njemu; „agape”, безусловna ljubav koja „ne traži svoje.” Pavle ovdje govori o ovoj slavi, istoj slavi koju pominje u Kološanima 1:27: „Hristos u vama, nad slave.” Ova slava je ljubav Božja izlivena u naša srca. Bog može proizvesti narod koji može voljeti kao što je Hristos volio. Isus je tako rekao, On je čak zapovijedio svojim učenicima u Jovanu 13:34,35: „Novu vam zapovijest dajem, da ljubite jedan drugoga kao što Ja ljubih vas, da i vi ljubite jedan drugoga. Po ovom će svi ljudi poznati da ste Moji učenici, ako imate međusobnu ljubav.”

Ovo je ta nada koju moramo imati na umu; ovo je cilj koji Bog ima za svakog ko je opravdan vjerom. Ova blagodat nam dolazi kroz Svetog Duha. Tekst koji to pojašnjava je u 2. Korinćanima 3:17,18: „A Gospod je Duh: a gdje je Duh Gospodnji, ondje je sloboda (tj. sloboda od tijela, sloboda od ropstva grijehu). Mi pak svi koji otkrivenim licem (bez prepreke jer imamo mir sa Bogom) gledamo kao u ogledalu (ima jedan tekst u Jakovu, zakon je ogledalo koje nam pokazuje kako smo prljavi, ali sada je Isus Hristos to ogledalo) slavu Gospodnju, (ne našu slavu) preobražavamo se (ili mijenjamo) u to isto obličje iz slave u slavu, kao od Duha Gospodnjeg.”

Pavle, govoreći o Jevrejima i neznabošcima prije opravdanja vjerom, kaže dvije stvari u Rimljanima 3:23: „Svi sagriješite; (pored toga on upotrebljava sadašnje trajno vrijeme) svi su uskraćeni (neprekidno) slavom Gospodnjom.” Grijeh je strasna stvar; on ne samo da nas lišava neba, već nam oduzima slavu Božju. Bog je stvorio čovjeka da bi mogao biti Njegova svetinja. Konačno mi smo hram Božji i Bog želi nastaviti u nama; On želi da Njegova slava blista kroz nas. To je bio Njegov plan za Adama i Evu i za nas ali pad nas je lišio slave Božje. Divno je to što nam opravdanje vjerom ne daje samo pravo na nebo; ono nam ne daje samo mir sa Bogom već obnavlja Božju slavu u nama.

U Rimljanima 5:3 Pavle nam izlaže korake. Kad Hristos živi u nama i otkriva svoju slavu, mi tijelu moramo reći ne, i na nesreću to je bolno. „I ne samo to nego se havlimo nevoljama (patnjama).“ Iako Božja milost proizvodi pravednost u nama, naša priroda će uvijek ostati grešna. Stoga uvijek postoji ovaj sukob i kad Sveti Duh nadvladava i potčinjava tijelo, mi stradamo u tijelu. „Znajući da nevolja trpljenje gradi (ili istrajnost ili postojanost kako to stoji u NKJV Bibliji).” Ovo su koraci: nevolje ili patnje, postojanost a postojanost gradi iskustvo. KJV Biblija kaže „iskustvo” ali ta grčka riječ znači “karakter, i noviji prevodi se normalno služe tom riječi.

Tako, pošto imamo Hrista u nama, naše tijelo će stradati, jer se lišava svojih želja. Mi ćemo podnijeti iskušenja Sotone, sumnje, baš kao što je Avraam podnio. On nije napustio svoju vjeru čak iako mu je žena bila prošla dob rađanja. Ali konačan rod je karakter i kad se reprodukuje karakter

Božji, nećemo biti „razočarani.” To je grčka riječ u Rimljanima 5:5. KJV kaže „posramljeni.” „Nada nas neće razočarati jer je ljubav Božja obilno izlivena.” (NIV) To je to divno, apsolutno svojstvo (karakter) opravdanja vjerom.

Božji plan je da se Njegovo djelo ne obavlja polovično. Božja namjera u vama i meni kroz opravdanje vjerom je konačno spasenje. Kad smo ušli pod kišobran opravdanja vjerom, naše konačno spasenje je zagantovano. Kao što Pavle kaže u Rimljanima 8:30: „Koje opravda, one će i proslaviti.”

Naš udio, od početka do kraja, je vjera. Nikad ne kažite zbogom vjeri, jer sve dok hodimo vjerom, zajamčen nam je svaki od ova tri roda:

1. Mir sa Bogom.
2. Stajanje u milosti.
3. Nada dolaska u slavu Božju.

Ima puno ljudi koji su zabrinuti za konačan rod, otkrivanje slave Božje, bez sticanja mira. Mi otpočinjemo sa mirom. Ako nemamo taj mir, nikad nećemo moći iskusiti slavu Božju jer nam je nemoguće osloboditi se od straha, straha od smrti, straha od suda, ukoliko nijesmo shvatili opravdanje vjerom. Ako nijesmo oslobođeni od straha, mi ne možemo voljeti.

U 1. Jovanovoj 4:17,18 nam je rečeno: „Savršena ljubav izgoni strah.” Strah od suda i tjeskoba i ako se nijesmo oslobodili tog straha od suda, to je loša vijest za nas. Nikad nećemo iskusiti Božju ljubav u svojim srcima. Uvijek ćemo biti žrtve bola, uvijek se pitati: „Hoću li to postići?” Moja je molitva da shvatimo ljubav Božju. Prije svega jevanđelje nas mora osloboditi straha od smrti, straha od suda. Moramo imati mir. I samo tada možemo imati drugi i treći rod. Neka nas Bog blagoslovi da poznamo tu istinu i ona nas izbavi.

Deseto poglavlje

Bezuslovna ljubav (Rimljanima 5:6-10)

Opravdanje vjerom ima tri aspekta:

1. Prije svega ono nam donosi mir sa Bogom. Ovo je prvi rod. Pavle kaže u Rimljanima 5:1: „Opravdavši se dakle vjerom, imamo mir sa Bogom.” Ovo zato što se naš status mijenja kad prihvatamo Hrista kao Spasitelja. Bog ne samo što nam oprašta, ne samo da smo pomireni u Hristu već nas Bog kroz Isusa Hrista gleda kao da nikad nijesmo sagriješili. Bog gleda na vas i na mene baš kao što gleda na svog Sina, Isusa Hrista. Sjetimo se šta je On kazao o svom Sinu: „Ovo je Sin moj ljubazni koji je po mojoj volji.”

I On upravo to kaže vama i meni. U opravdanju vjerom, Bog ne gleda na ono što činimo; On nas gleda kao da smo u Njegovom Sinu a u Njegovom Sinu imamo mir sa Bogom. Možemo ga zvati „Ava, Oče.” Ovo je prvi, trenutni rod opravdanja vjerom. To je prvo iskustvo, i ako nemamo taj mir, tada nijesmo razumjeli ili iskusili opravdanje vjerom. Ali ono tu ne staje.

2. Opravdanje vjerom nam takođe donosi iskustvo Božje milosti, Njegove sile. Pavle nam kaže u Rimljanima 5:2 da onima koji su opravdani vjerom, ta ista vjera koja im donosi mir, takođe im omogućava pristup Božjoj blagodati. Kao što smo vidjeli, ta blagodat je sila Božja, sila koja nam omogućava da ispunimo Božju namjeru za svakog od nas, sila da možemo podnijeti iskušenja, sila da se možemo ponašati kao djeca Božja. Pošto stojimo u milosti, pošto nam je dostupna ova sila, koju nevjernik nema, Bog ima treće iskustvo za nas.

3. Konačan cilj opravdanja vjerom je da se ljubav Božja rasprostrani u našim srcima, kroz našeg Gospoda Isusa Hrista. Ovaj treći konačni cilj je tako radikalan, tako revolucionaran, tako različit od

ma kojeg ljudskog iskustva, da Pavle troši čitav pasus Rimljanima 5:6-10 govoreći i objašnjavajući ovu ljubav Božju. Božja ljubav koja se izliva u srce vjernika Svetim Duhom nije nalik ljudskoj ljubavi, jer je čovječija ljubav egocentrična.

Pavle objašnjava ovu ljubav, ne poređenjem već u kontrastu sa ljudskom ljubavi. Mi ne možemo porediti ljudsku i Božju ljubav ali ih možemo suprostaviti, jer su ove dvije „ljubavi” u opoziciji. U stvari kad novozavjetni pisci opisuju Božju ljubav, oni koriste vrlo nejasne riječi u grčkom jeziku koje bi se teško mogle upotrijebiti u obliku imenice. Jednoj takvoj je dato značenje koje su izvukli iz Hristovog krsta. Ta riječ je „agape.” S obzirom da je to najveći oblik ljubavi u grčkom jeziku, prema Platonu to je bio „nebeski eros,” novozavjetni pisci su odbili da se posluže tom riječju. Ona se nigdje ne može naći u Novom Zavjetu.

Da bi shvatili i vrednovali ovaj pasus, prije svega obratimo pažnju na još jedan pasus gdje se Pavle bavi istom stvari, kako bi razumjeli važnost poimanja ljubavi Božje. Efescima 3 je jedno od Pavlovih pisama iz zatvora. On je bio u podzemnoj tamnici kad je pisao Efescima. Efeska crkva mu je bila vrlo draga; proveo je skoro tri godine u Efesu. Ali uvukao se jedan problem jer je Pavlovo zatočeništvo donijelo veliko obeshrabrenje hrišćanima u Efesu. Oni su rezonovali: „Kad je Pavle, veliki sluga Božji, Hristov apostol, dopao zatvora a Bog ga nije zaštitio, čemu se mi možemo nadati?”

Pavle je čuo za ovo. Pišući im, u Efescima 3:14, on ih rasterećuje ove brige: „Toga radi (zbog vašeg obeshrabrenja) preklanam koljena svoje pred Ocem Gospoda našega Isusa Hrista.” Treba da imamo na umu da su se u Pavlovo vrijeme ljudi obično molili stojeći. Klečanje nije bilo opšta praksa molitve. Oni su se molili stojeći, otvorenih očiju, i često su dizali ruke prema Bogu. Ali kad god bi se neko u to vrijeme ozbiljno molio, kleknuo bi i Pavle jednostavno kaže Efescima: „Vrlo se ozbiljno molim i brinem za vas.” Njegovo veliko breme, njegova velika želja zapisana je u Efescima 3:16-19:

„Da vam (Bog) da silu po bogastvu slave svoje, da se utvrdite Duhom Njegovim za unutrašnjeg čovjeka, (želim da budete jaki za Hrista) da se Hristos useli vjerom u srca vaša; da “budete u ljubavi ukorijenjeni i utemeljeni.” Jedini način da vaša vjera bude jaka i da Hristos trajno u vama nastava je da budete ukorijenjeni i utemeljeni u ljubavi Božjoj, ljubavi Hristovoj.

Pavle koristi dvije metafore, jednu iz botanike – duboki korjeni, a drugu iz arhitekture – čvrsti temelji. Nedavno su se desili strašni zemljotresi u različitim područjima svijeta i neke građevine su izdržale, a razlog zašto su se mnoge porušile bio je to što je korišćen jeftin materijal i temelji su bili slabi. One nijesu mogle izdržati tresenje. Na isti način, ako je naše poznanje Božje ljubavi slabo ili nekompletno ili pogrešno, nikad nećemo moći podnijeti krize. Pavle kaže da trebamo biti ukorijenjeni i utemeljeni u ovoj ljubavi. Zatim dodaje u Efescima 3:18: „da biste mogli razumjeti (ili dokučiti) sa svima svetima (što uključuje vas i mene) šta je širina i dužina i dubina i visina, i poznati pretežniju od razuma ljubav Hristovu.”

Mi ne možemo doći do poznanja Božje ljubavi jednostavno kroz ljudsko rezonovanje ili racionalnim putem, jer je ona iznad toga. Božja ljubav je potpuna kontradikcija ljudskoj ljubavi. I kad shvatimo Božju ljubav, kad nam se srca ispune tom ljubavlju, Pavle kaže: „Ispunjeni smo puninom Božjom.” To je Pavlova briga ovdje u Rimljanima 5. On želi da razumijemo ljubav Božju iz dva razloga:

1. Kad shvatimo Božju ljubav, samo tada imamo potpuno razumijevanje opravdanja vjerom. Tada iz iskustva shvatamo mir sa Bogom jer podloga našeg opravdanja je Božja ljubav a podloga mira sa Bogom je biti ukorijenjen i utemeljen u toj ljubavi.

2. Pavle od nas želi više od puke govorancije; on želi da se ta ista ljubav horizontalno razaspe na naše bližnje, kako bi i svijet mogao vidjeti tu ljubav kroz vjernike, tj. crkvu.

Imajući ovo u vidu, sada prelazimo na Rimljanima 5:6. Stihovi od 6 do 10 se bave ljubavlju Božjom. 7-i stih se bavi ljudskom ljubavlju, i vidimo da postoji kontradikcija između ljudske i Božje

ljubavi. Postoji razlika; one su suprostavljene. Dok se bavimo Božjom ljubavlju, potrebno je zapaziti četiri riječi. Dvije se nalaze u 6-om stihu: „Jer još kad bijasmo bez snage.” „Bez snage,” ta grčka riječ jednostavno znači „bespomoćni.” Ono što Pavle ovdje govori je da kad smo još bili nesposobni spasti sebe, u odgovarajuće vrijeme ili u pravo vrijeme, ili u određeno vrijeme Hristos je umro za bezbožnike. Hristos je umro za nas:

1. Dok smo bili bespomoćni.
2. Dok smo bili bezbožni.

Ovo je tako radikalna, revolucionarna zamisao da Pavle kaže: „Želim vam pokazati da je ovo u potpunosti kontradikciji sa ljudskom ljubavi.” Tako on u 7-om stihu opisuje konačan izraz ljudske ljubavi. On kaže: „Jer jedve ko umre za pravednika; za dobroga može biti da bi se ko usudio umrijeti.” Ljudi ne daju svoj život za nepravednika. Ali kaže on, to je moguće i ima ljudi koji bi se usudili umrijeti za dobroga čovjeka.

Ima jedna priča koja je bila vrlo bliska ljudima Pavlovog vremena. Ona je dio grčke mitologije, i vrlo je vjerovatno da Pavle ovu priču ima na umu u 7-om stihu. Ali mi živimo 2000 godina kasnije, i vama ta priča nije bliska ukoliko niste proučavali grčku mitologiju. To je priča o dvoje ljudi, Alcestiji i Admetiju. Admetije je bio mladić koji je bio dobar čovjek. Lažno je optužen i osuđen na smrt. Alcestija je bila njegova djevojka i znala je da je on dobar čovjek. Znala je da je nevin i da ne zasluhuje smrt. Ali je takođe znala, prema državnom zakonu, da ne može opozvati presudu. I tako pošla je sudiji i kazala: „Ne mogu vas ubijediti da je Admetije dobar čovjek i da ne zasluhuje da umre, jer ste već donijeli presudu ali bih htjela ponuditi sebe umjesto njega.” I sudija je prihvatio.

A Grci su rekli: „Ovo je spomen istinskoj ljubavi. Evo Alcestije koja je voljna umrijeti za dobrog čovjeka, Admetija. A Pavle kaže: „To je moguće. Poznato je da su ljudska bica davala svoj život radi dobrog uzroka, ili za nekog koga su voljeli, ili za dobru osobu. To nije tako često ali se dešava. „Ali,” kaže on u Rimljanima 5:8 da je Božja ljubav potpuna kontradikcija ovoj ljubavi. Isus nije umro za nekog dobrog, „već Bog pokaza svoju ljubav prema nama još dok bijasmo grešnici, Hristos umrije za nas.”

Bog ne kaže: „Ako ste dobri, umrijeću za vas.” On to nije učinio. Dok smo bili grešnici, dok smo bili bespomoćni, dok smo bili bezbožni, ovo troje treba da znamo o sebi, On je umro za nas. Pavle kaže: „Bog nas je bezuslovno volio.” Zatim u Rimljanima 5:9 on kaže: „Mnogo ćemo dakle većma biti krozanj spaseni od gnjeva kad smo se sad opravdali krvlju Njegovom.”

Stih 9 se bavi vjernicima, onima od nas koji su prihvatili opravdanje vjerom. On kaže: „Ako nas je Bog volio i umro za nas dok smo bili grešnici bezbožni, bespomoćni, zašto hrišćani uvijek sumnjaju u ljubav Božju, zašto sumnjaju u svoje opravdanje? Ako nas je Bog volio dok smo bili grešnici, onda nas On još uvijek voli kad smo ga prihvatili i vratili mu se, Zamislite Božju ljubav koja se sumnja. Koliko više trebamo imati sigurnosti da će nas Bog spasti sada kad smo prihvatili opravdanje vjerom? Zašto sumnjamo?”

Tragedija je kad hrišćani kažu: „Nijesam siguran da ću zadobiti nebo.” Ono što oni kažu je: „Nijesam siguran da me Bog voli.” To je stoga što smo projektovali ljudsku ljubav na Boga, i kad tako činimo, mi izopačujemo karakter Božji; jer je ljudska ljubav uslovna. Ona se mora probuditi, mora se podstaći. Ljudska ljubav ne voli ljude automatski, oni moraju biti dobri nekome da bi zauzvrat bili voljeni.

Zato na našem svijetu mi uvijek pokušavamo proizvesti uzajamnu ljubav putem pobude, nagona, čineći dobra djela, To je ljudski problem, ali hvala Bogu što nas voli uprkos tome što smo. On nas voli bezuslovno. On nas voli zato što je On ljubav, ne zato što to zasluhuje. Pavle kaže, sada kad ste prihvatili opravdanje vjerom kroz Njegovu krv, možete biti mnogo više sigurni da će On sve učiniti da vam osigura mjesto s Njim na nebu. On nastavlja u 10-om stihu: „Jer još dok bijasmo

neprijatelji.” To je četvrta riječ. Bili smo bespomoćni, bili smo bezbožni, bili smo grešnici, a sada čak i neprijatelji, još gore. Dok smo još bili neprijatelji, to je ono što on misli, dok bijasmo neprijatelji „pomirismo se sa Bogom kroz smrt Njegovog Sina, i mnogo ćemo se većma spasti životom Njegovim kad smo se pomirili.”

Ima jedna Osoba na nebu koja je na našoj strani. On je bio na našoj strani čak i prije nego smo se okrenuli k Njemu. Dok smo bili neprijatelji, Bog je rekao svom Sinu: „Sine, znam da je ljudski rod u pobuni, okrenuli su se protiv nas, ali želim da sideš tamo dolje ne da ih osudiš, već spaseš.” A Sin je rekao: „To je najveća želja koju i sam imam, Oče. Želim da ih spasem.” Sveti Duh je kazao isto, i Oni su zajedno sišli da nas spasu. Pavle kaže: „Ovakvu ljubav Bog ima za nas.”

Ali sada pošto smo objasnili ovaj pasus, pogledajmo kontekst. Pavle tumači Božju ljubav jer je ovo rod ljubavi koji Sveti Duh izliva u naša srca, Rimljanima 5:5: „A nada neće razočarati, jer se Božja ljubav izli u naša srca Svetim Duhom koji nam se daje.” Ovo nas se dotiče na dva načina:

1. Mi imamo Boga koji nas bezuslovno voli; Boga čija ljubav je nepromjenljiva. Ljudska ljubav se razlikuje od Božje ljubavi na tri načina.

a) Ljudska ljubav je uslovna; Božja ljubav je bezuslovna.

b) Ljudska ljubav je promjenljiva. Činjenica da me volite danas nije garancija da ćete me voljeti sutra. To je tragedija ljudske ljubavi. Ali činjenica da me Bog voli danas je garancija da me On voli i sutra. Jeremija nam kaže da nas Bog ljubi vječnom ljubavlju. (Jeremija 31:3). U 1. Korinćanima 13:8 gdje Pavle definiše i objašnjava ovu agape-ljubav, on kaže: „Agape nikad ne prestaje.” Mi imamo Boga čija ljubav je nepromjenljiva.

c) Ljudska ljubav je sebična. U središtu svake ljudske ljubavi je svoje ja, jer smo takvi zbog pada. Mi imamo grešnu prirodu koja je egocentrična. Ali Božja ljubav daje sebe. I zbog te svoje osobine, On ima samo jednu želju, da živi za vas. Hristos je imao dvije mogućnosti na krstu. On je mogao birati između sebe i svijeta (palog čovječanstva). Đavo je rekao: „Ne budi lud, siđi i spasi sebe.” A Hristos je kazao: „Ne! Volim svijet više nego sebe.” Takvu ljubav On ima. Sada kad to razumijete, imaćete mir sa Bogom.

2. Ovo je ljubav koju Bog želi da pokažemo prema bližnjima. Svijetu je potrebno da vidi ljubav Božju. Oni su je vidjeli u liku Isusa Hrista ali Hristos nije više na ovom svijetu, On je na nebu. Ali Njegovo tijelo, crkva, je ovdje, i to je Njegova želja. Ono što Pavle čini u Rimljanima 5:6-10 je prosto kazivanje onoga što je Isus učio u Propovijedi na gori. Zapazite da je ono što je Isus učio u Propovijedi na gori identično sa onim što smo upravo prešli. U Mateju 5, Hristos čini isto. On suprostavlja ljudsku i Božju ljubav i kaže: „Ovakva ljubav, božanska ljubav, je ono što hrišćani trebali odražavati u svakodnevnom životu.”

U Mateju 5:43,44 vidimo vrstu ljubavi kojoj su judaisti učili narod. To je ljubav koju ljudska bića mogu proizvesti. Isus je rekao: „Čuli ste da je kazano, 'Ljubi bližnjega svoga a mrzi na neprijatelja svojega (to je tipično ljudska ljubav). Ali (ista riječ koju je Pavle uoprijebio u Rimljanima 5:8, nasuprot onom čemu ste učeni) Ja vam kažem, (ovo je istina, ovo je ono što zaista trebate činiti) volite svoje neprijatelje (nemojte mrzjeti neprijatele, volite ih) blagosiljajte one koji vas kunu, činite dobro onima koji vas mrze, i molite se za one koji vas zloupotrebljavaju i progone.”

Ovo nije prirodno i ako pokušate to činiti, to je nemoguće. Isus ne traži da pokušate jer čak i da pokušate vi to ne možete. Čovjek ne može snagom svoje volje ili uz napor voljeti svoje neprijatelje. To je u suprotnosti sa njegovom prirodom. Ova ljubav dolazi samo onima u kojima živi Sveti Duh, i koji dopuštaju Svetom Duhu da izlije svoju ljubav u njih. Zatim u Mateju 5:45 Isus objašnjava da kad činite tako vi se ponašate kao djeca Božja, „da budete sinovi Oca svojega na nebesima.” Onda On opisuje Očevu ljubav: „Jer On zapovijeda svom suncu te obasjava i zle i dobre, i daje dažd pravednima i nepravednima.” Sledeći put kad vas Bog blagoslovi, nemojte misliti da je blagoslovio

vas ili crkvu zato što ste dobri. On nas je blagoslovio zbog svoje ljubavi.

Evo jedne ilustracije. Za vrijeme Izlaska Bog je blagoslovio Jevreje, štitio ih i hranio na čudesan način. Godine 1975, prešao sam istu rutu kao Jevreji, osim što sam išao autom; nijesam pješačio. Trebalo mi je osam sati da pređem taj put. Njima je trebalo 40 godina. Dnevne temperature su vrlo visoke a noći hladne. Kad sam polazio na put ponio sam samo laganu odjeću. Ali egipatski pastor mi je rekao: „Nemoj to ni slučajno učiniti.” Insistirali su da ponesem toplu odjeću. Rekao sam: „Zašto? Pa mi smo u pustinji.” A oni su rekli: „Sačekaj i vidjećeš.”

I bili su u pravu. Bilo je strašno hladno. Znete li da im je Bog dao oblak, prekrivač, rashladu u toku dana; dao im je oganj noću da ih grije. On im je davao dnevni obrok. Da li zato što su bili dobri? Šta je Bog mislio o Jevrejima za vrijeme izlaska? Čitajte Jevrejima 3 i 4 glava. Bio je vrlo nesrećan s njima pa ipak ih je blagoslovio zato što je Božja ljubav безусловna.

Tako kad sledeći put budete imali problem, nemojte reći da vas Bog kažnjava. Bog nikad ne kažnjava na način na koji kažnjava čovjek. Bog vas voli, On je tu da vas blagoslovi, i zato Isus kaže: „On daje dažd pravednima i nepravednima. Njegovo sunce obasjava i zle i dobre.”

Zatim Isus nastavlja u Mateju 5:46 i 47: „Jer ako volite one koji vas vole, kakvu platu imate? Ne čine li to isto i carinici?” Za ljude Hristovog vremena i za jevrejski um, poreznici su izjednačavani sa grešnicima. Ono što je Hristos govorio je da ako volite samo one koji su dobri prema vama, ne razlikujete se od grešnika. Ne smijem biti hrišćanin da bih volio svoje prijatelje jer čak i grešnici, ateisti, vole svoje prijatelje. Stih 47: „I ako pozdravljate samo svoju braću šta činite više od drugih? Ne čine li isto čak i poreznici?” Stoga, rekao je Isus, ne ponašajte se na prirodan način. Od hrišćanina se traži da voli svoje neprijatelje. Od hrišćanina se traži da se moli za one koji ga kunu.

U 48-om stihu On kaže: „Budite dakle savršeni, kao što je savršen Otac vaš na nebesima.” Mi pogrešno primjenjujemo tu riječ „savršen.” Isus ne kaže: „Budite bezgrešni.” On ovdje kaže: „Kao hrišćani vi morate voljeti na isti način na koji Otac vas voli, bez razlike, безусловno,” To je istinsko hrišćanstvo, i to je ta ljubav o kojoj Pavle govori. Ovo će se dogoditi kad se Božja ljubav razlije u našim srcima.

U Jovanu 13:34, Isus kaže: „Novu vam zapovijest dajem.” On govori svojim učenicima. Riječ „novu” ne znači sasvim novu. Grčka riječ „kainane” znači „obnovljena zapovijest.” Ta zapovijest je već data u Ponovljenom zakonu, a i u Levitskoj knjizi. Ali Jevreji su izopačili Božju ljubav u Starom Zavjetu i zato Hristos sada kaže učenicima: Ja obnavljam tu zapovijest. Ona u Bibliji nije nova ali je nova vama, a to je: „Morate voljeti jedan drugog na isti način na koji sam vas Ja volio.” Jovan 13:35, sledeći stih: „Po ovoj ljubavi (kaže Isus) svi ljudi će poznati da ste moji učenici.” Kad je Isus kazao: „Budite savršeni,” On je mislio: „Morate voljeti kao Bog što voli.”

Ima jedna jeres poznata kao „perfekcionizam.” Najbolji opis perfekcionizma koji sam ikad čuo dao je jedan naučnik. Rekao je: „Perfekcionista je osoba koja navlači beskonačne patnje da bi slijedio slovo, i koja daje beskonačne patnje svakom drugom dok pokušava postići tu perfekciju.” Ali pravi hrišćanin će voljeti čak i ako ta osoba to ne zaslužuje, čak i ako se okrenula protiv njega. Najveća potreba koju svijet ima je da vidi ljubav Božju kako se manifestuje u crkvi. Zato je Isus rekao: „Svijet će me znati kad vide Moju ljubav otkrivenu u vama,”

Treba da znamo kako se ovo može sprovesti u praksi i koji su koraci u tom sprovođenju. Potrebno je da uvidimo kako to djeluje u stvarnosti.

1. Prije svega moramo biti načisto da vi i ja ne možemo proizvesti agape. Ova ljubav je dar. 12-o,13-o i 14-o poglavlje 1. Korinćanima se bavi duhovnim darovima. 13-o poglavlje se bavi ovim agape darom. Pavle kaže da je to „najveći dar Svetog Duha.” Stoga nam je u Galatima 5 rečeno da je prije svega „rod Duha ljubav.”

Vi i ja ne možemo proizvesti ovu ljubav. Mi ne možemo napreći svoju moć volje i reći: „Od

sada pa ubuduće voljeću svoje neprijatelje.” Mi možemo imati želju, donijeti odluku, dati obećanje, ali to ne možemo ispuniti. Niko od nas to ne može učiniti. Kad prihvatamo dar Božji Sveti Duh dolazi da nastava u nama i donosi nam ovu ljubav. Treba da znamo da nam ova ljubav prvo daje mir pa tek onda pobjedu.

U 1. Jovanovoj 4:17 i 18 čitamo: „Ovim se ljubav među nama savršila, da imamo slobodu na dan sudnji jer kao što je On i mi smo na ovom svijetu.” Ova ljubav nam daje mir, sigurnost, slobodu suočavanja sa sudom ne zato što ste dobri, ne zato što su vam djela iznad prosjeka, već stoga što ste na ovom svijetu kao On, kao Hrist što je. Bog vas posmatra kao da ste u Njegovom Sinu a pošto je Sin po Božjoj volji, tako ste mu i vi po volji. Stih 18: „U ljubavi nema straha, nego savršena ljubav izgoni strah napolje; jer strah ima muku.”

Sve dok se plašite suda, suočavanja sa konačnim sukobom, sve dok niste sigurni za svoje spasenje, Božja ljubav se nikad ne može savršiti u vama. „A ko se boji nije savršen u ljubavi,” kaže Jovan. Tako sve dok ste nesigurni za svoje spasenje, sve dok se izjedate i govorite: „Pitam se da li ću podnijeti sud,” Božja ljubav se nikad ne može savršiti u vama zbog straha koji ne može stajati pod istim krovom sa Božjom ljubavlju. Oni su suprostavljeni. Vi i ja smo rođeni kao žrtve straha. To je rečeno u Jevrejima 2:14 i 15. Konačan strah koji svi imamo je strah od smrti. Svaki drugi strah je ogranak tog jednog straha. Ali hrišćanin se ne boji smrti, jer ima zalog života. Hrišćanin koji je prihvatio Hrista i koji je opravdan vjerom je „prešao iz smrti u život.” Jovan 5:24.

Božja ljubav čini još nešto. Pogledajte 1. Jovanovu 4:7: „Ljubazni, da ljubimo jedan drugoga; jer je ljubav od Boga. (Izvor ljubavi je Bog.) I svaki koji ljubi (svako ko manifestuje ovu agape dokazuje da je on) rođen od Boga i poznaje Boga.” Hrišćanska ljubav nije sredstvo opravdanja ali je dokaz opravdanja vjerom. Stih 12: „Boga niko ne vidje nikad.” Hristos je došao da pokaže da je Bog ljubav, ali sada je On na nebu i za pokazivanje te ljubavi zavisi od nas.

„Ako imamo ljubav među sobom, Bog u nama stoji, i ljubav se Njegova savršila u nama.” Vi ste prihvatili Isusa Hrista kao svoju pravednost. On je vaša pravednost, vi ste opravdani vjerom. Bog vam daje Svetog Duha, i prvo što Sveti Duh čini je davanje mira.

Svi mi znamo da su Deset zapovijesti standard pravednosti. Ali problem je što da bi vi i ja držali deset zapovijesti, potrebna nam je primjesa. Ta primjesa je agape. Isus je to pojasnio u Mateju 22:35-40. Jedan mladi je došao Isusu i pitao: „Koja je najveća zapovijest?” a Isus je tu zapovijest podijelio na dva dijela. Prve četiri zapovijesti bave se našim odnosom prema Bogu. Posljednjih šest bave se našim međusobnim odnosom, našim bližnjima itd. Isus je rekao ovom mladiću: „Voli Boga svog svim svojim srcem, i svom svojom dušom i svim svojim bićem, to je prva zapovijest. Druga je kao prva, voli bližnjeg svog kao samog sebe.” Upravo onako kao što prirodno, spontano, bezuslovno volite sebe, to je način na koji sada morate voljeti svoje bližnje.

„Na ovim dvjema zapovijestima stoji sav Zakon i Proroci.” (stih 40) Problem je što ako nemam ovu agape, ako je prirodno ne mogu proizvesti, onda ne mogu voljeti svog Boga ili bližnje na prirodan način. Ali ako mi Bog daje ovu agape kao dar da bih mu ga zauzvrat mogao vratiti držanjem prve četiri zapovijesti, predstavljao bih sebičnog Boga. Kad bi bilo tako, On bi vam pružao ljubav da bi mu se ona opet vratila. Stoga se gotovo nigdje u Bibliji ne može naći da nam je rečeno da držimo prve četiri zapovijesti. To ne znači da Bog ne želi da držimo prve četiri zapovijesti. Ali način na koji držimo te zapovijesti je vjerom. Pogledajte 1. Jovanovu 3:23. Dvije stvari se zahtijevaju od vas: „Vjerujte u ime Sina Njegova Isusa Hrista.” Ovako vi i ja možemo držati prve četiri zapovijesti. Drugim riječima, osnova držanja prve četiri zapovijesti je vjera. Ako imam vjeru, imaću samo jednog Boga i nijednog drugog. Ako imam vjeru, neću se oslanjati na svoja djela, ili na vladu, ili na socijalnu sigurnost; oslanjaću se na Gospodara subote, Isusa Hrista. Ako držite subotu bez vjerskog motiva (da vjera nije pobuda) vi ne držite subotu u skladu sa zapovijestima. Jedini način na koji vi i ja možemo

držati prve četiri zapovijesti je isključivo vjerom. To je sve što Bog želi od vas. Zato je Isus rekao u Mateju 6 u Propovijedi na Gori: „Tražite prvo carstva Božjega i Njegove pravednosti.” Stavite svoje povjerenje u Boga, u Njegovo spasenje, i On će zadovoljiti sve vaše potrebe.

Tako vam Bog daje agape ne da bi mu se ona mogla vratiti. Sve što On želi od vas je vjera. Bez vjere nemoguće je ugoditi Bogu. On vam daje ovu agape, ne da bi se ona vraćala vertikalno, (ona se vertikalno spušta) već d bi se vraćala horizontalno prema našim bližnjima. Zato Pavle može reći d se sav Zakon ispunja kad se međusobno volimo. Bog vam daje ovu agape kak bi se ona mogla horizontalno izliti na vaše bližnje. Kad to svijet vidi, oni će reći: „Sada znamo da je jevanđelje sila Božja na spasenje.” Zato je potrebno da svijet vidi, ne kako smo dobri, već ljubav Božju izlivenu kroz Svetog Duha. Kad to svijet vidi, zemlja će biti obasjana Njegovom slavom. Ljudski rod, ateisti, čak i naučnici koji traže dokaz i demonstraciju će reći: „Istina je, sada vidjesmo da ovi ljudi vole kao što nijedno drugo ljudsko biće ne može voljeti osim ako je Bog sa njim.”

U Djelima 4:32 i dalje vidimo kako se ova ljubav jednom pokazala u ranoj crkvi, i neprijatelji hrišćanstva, Ciceron, Celsus, istoričari koji su mrzjeli hrišćanstvo, morali su priznati: „Mi smo protiv njih, ali moramo priznati, ovi ljudi znaju kako se uzajamno voli.” Kad su govorili o agape svetkovini, oni nijesu razgovarali o divno ukrašenim stolovima sa svijećama. Oni su razgovarali kako gospodar i rob sjede zajedno dijeleći isto jer i to je bila agape; potpuna kontradikcija njihovoj kulturi.

Ovo je otkrivenje koje je potrebno da svijet vidi danas. I zato najveći rod opravdanja vjerom koji svijet treba da vidi nije podizanje naših ruku i hvala: „Hvalite Gospoda, ja sam spasen!” Svijet ne želi da zna da ste spaseni. To imamo unutra. Ono što svijet treba da vidi je: „Imate li ljubav Božju?” jer je to jedini način na koji mogu poznati Gospoda, preko Njegovog tijela crkve. Moja je molitva da nas jevanđelje preobrazi.

1. Da imate mir sa Bogom; da se možete suočiti sa bilo čim zato što znate da je Bog na vašoj strani.

2. Da svijet oko vas uvidi ovu ljubav Božju, ovu безусловnu, nepromjenljivu ljubav koja daje sebe i koja je otkrivena u Isusu Hristu.

Kad se to dogodi djelo će biti završeno, svijet će biti obasjan Njegovom slavom i doći će kraj. Neka nas Bog blagoslovi da poznamo tu istinu i ona će nas izbaviti.

Jedanaesto poglavlje

Adam, Hristova prilika ili tip (Rimljanima 5:11-14)

Sada ćemo obratiti pažnju na najvažniji pasus, ne samo u čitavoj poslanici Rimljanima već u cijeloj Bibliji. Ovo je pasus koji nam zaista otvara oči za jevanđelje našeg Gospoda Isusa Hrista i polaže temelj za razumijevanje pravednosti vjerom.

Veliki švedski teolog Anders Nygren, dobro poznati biblijski naučnik, napisao je jednu divnu knjigu, *Agape i Eros*. On je napisao odličan komentar poslanice Rimljanima u kojem komentariše Rimljanima 5:12-21: „Najbolje mjesto da se otpočne sa jednim sveobuhvatnim uvidom u značenje poslanice Rimljanima je poređivanje Adama i Hrista u petom poglavlju. To je ključ za cijelu poslanicu. Mi smo već etiketirali ovaj pasus kao najveće pitanje u Rimljanima... Kad dosegne do njenih visina, sve što prethodi i sve što slijedi pruža se pred nama u jednom sveobuhvatnom pogledu i mi vidimo kako se jedan dio direktno uklapa u drugi, kako se Pavlove misli korak po korak kreću pod njenom prisutnom prinudom. Sa ovim pasusom kao tačkom za orijentaciju, možemo sa sigurnijim razumijevanjem slijediti poslanicu od početka do kraja.” *Agape and Eros*, p.20 i 27.

Ovaj čovjek daje ispravnu izjavu! Ako razumijemo ovaj pasus shvatili smo jevanđelje i pravednost vjerom! Sada bih dodao dvije konstatacije.

1. Ovo je vrlo težak pasus prvenstveno zato što su misli koje Pavle ovdje prezentira u potpunoj kontradikciji sa zapadnjačkim umom. Zato ćemo se morati staviti u kožu jednog Jevrejina dok razmatramo ovaj pasus. Tekst koji će pomoći je 2. Timotiju 2:7 gdje Pavle daje mladom Timotiju jedan savjet koji i mi takođe možemo prihvatiti. Pavle je Timotiju pisao o nekim teškim stvarima i ono što on kaže je: „Razmisli šta govorim i neka ti Bog da razumijevanje u svemu.”

Dok razmatramo šta nam Pavle govori u Rimljanima 5:12-21 neka nam Gospod da razumijevanje. Mi to želimo pokušati pojednostaviti ali bilo bi dobro za nas da uklonimo svaku predrasudu jer one su najveća prepreka u proučavanju Biblije. Mi želimo otkriti ne ono što mi mislimo da Pavle govori, već šta Pavle zaista kaže. Nije pitanje ko je u pravu a ko u krivu. Pitanje je šta Pavle govori, jer je Pavle taj koji je bio nadannut da napiše ovaj pasus. Mi jednostavno moramo prihvatiti šta Bog govori kroz Pavla.

2. Ovaj pasus ne samo što je težak već i vrlo kontraverzan zato što je to ključni pasus koji koriste oni što propovijedaju doktrinu o „prvobitnom grijehu.” Danas postoje mnoge definicije „prvobitnog grijeha” i kad uzmem sve te definicije i procijenim ih na osnovu Pisma, dolazim do zaključka da je ova doktrina mješavina istine i zablude.

Ali naša briga je šta Pavle kaže u ovom pasusu. Postoje tri stvari koje možemo učiniti sa komplikovanim pasusom. Rimljanima 5 do Rimljanima 8 sadrže neke vrlo teške odlomke i mi ćemo koristiti isti metod za svaki od njih. Mi možemo ignorisati te pasuse kao neki što čine i reći: „Dakle, to je isuviše komplikovano i neću govoriti na tu temu.” Jedva da sam čuo neku propovijed zasnovanu na Rimljanima 5:12-21. Kad je Pavle pisao ovaj pasus, on nije namjeravao da bude komplikovan. On je namjeravao prenijeti jednu poruku koja je krajnje važna za nas. Ona nam neće biti na blagoslov ako je jednostavno ignorišemo. Drugi metod je naravno letimično preći preko toga tako da ne bude protivrječnosti ali ni to nije rješenje.

Preferiram treći metod a to je uhvatiti se u koštac sa ovim pasusom i vjerujem da se trebamo sučeliti sa njim kao Jakov što se borio sa anđelom i nije odustajao dok ga je Bog blagoslovio! Nosio sam se sa ovim pasusom pet godina i volio bih podijeliti sa vama šta sam otkrio. Bio je to veliki blagoslov za mene i želio bih da i vama bude veliki blagoslov!

U ovom poglavlju proučaćemo Rimljanima 5:11 do 14 koji daju osnovu za sledeća dva

poglavlja. Od ova četiri stiha želim se usredsrediti na jedan koji je problematičan tekst. To je Rimljanima 5:12: „Zato kao što kroz jednog čovjeka uđe na svijet grijeh, i smrt kroz grijeh, i tako se smrt proširi na sve ljude, jer svi sagriješite.“

Pavle kaže tri stvari u ovom jednom stihu:

1. On kaže da je grijeh ušao na svijet kroz jednog čovjeka. Riječ „svijet“ (grčka riječ je „kosmos“) ima više od jednog značenja. Ima najmanje šest značenja za ovu jednu riječ. Kontekst vam kazuje šta je značenje te riječi a ovdje riječ „svijet“ ima isto značenje kao u Jovanu 3:16, „Bog tako zavolje svijet.“ Ovdje riječ „svijet“ znači ljudski rod, ili čovječanstvo kojemu svako od nas pripada. Ono što Pavle kaže u ovoj prvoj konstataciji je da je grijeh postao naše nasleđe! On je postao dio nas kroz jednog čovjeka.

2. On kaže da je ovaj grijeh koji je ovaj jedan čovjek počinio donio istom smrt. Razlog za ovo je očit jer je Bog kazao našim praroditeljima da će u dan kad pojedju zabranjeni plod, dan kad sagriješite zasigurno, ili kako to jevrejska riječ postavlja „izvjesno“ umrijeti. To nije problem. Problem je u trećoj izjavi.

3. Ova smrt nije samo došla Adamu, već se širi na čitav ljudski rod, koji smo vi i ja, svako od nas. Ova smrt je postala univerzalna.

Pavle je bio bivši farisej i ekspert za zakon. On je znao šta je kazano u Ponovljenom zakonu 24:16 i Jezekilju 18. On je znao da legalno ne možete prenijeti krivicu i kaznu. Nijedan zakon to ne dopušta. Stoga on zna o čemu govori. On kaže: „Ova smrt se proširi na sve ljude jer svi sagriješite.“ Poslednja fraza koja je jedan nepotpun iskaz je uzrok problema. Mogu zamisliti na nebu neke od onih velikih naučnika koji su se borili sa ovim kroz vjekove Hrišćanske crkve kako dolaze Pavlu, rukuju se s njim i kažu: „Pavle, zašto nijesi završio rečenicu! Zar ne znaš kakve si nam glavobolje uzrokovao?“ I znam šta će on reći: „Zašto nijeste čitali kontekst?“

Postoje samo dva načina na koji vi i ja možemo završiti tu rečenicu. Da li je Pavle mislio da svi umiru zato što su svi sagriješili u Adamu ili je mislio da svi umiru zato što su svi sagriješili kao Adam? Mi ne možemo dobiti odgovor na ovaj problem u 12-om stihu. Moramo razmotriti kontekst i moramo mu prići iz svih uglova. I želim vam reći koji sam stav zauzeo. Uvjeren sam da nam Pavle ovdje kaže da svi umiremo zato što smo svi sagriješili u Adamu a ne kao Adam. I daću vam pet razloga. Četiri su biblijska a jedan je istorijski jer mi takođe moramo uzeti u obzir i istoriju. Preći ćemo ovih pet razloga kako bi razumjeli šta Pavle govori.

Razlog 1: Istorijski, nije istina da svi umiru jer su svi sagriješili kao Adam. Na primjer, umire beba od tri mjeseca ali ona nema lični grijeh. Ona nije sagriješila kao Adam pa ipak umire. Zato je to kontradiktorno onom što Pavle kaže jer Pavle kaže da se smrt proširila na sve ljude, bez izuzetka.

Razlog 2: je gramatički razlog. Pavle koristi aorist što je prošlo istorijsko vrijeme, stoga to podrazumijeva jedan čin za sve koji se desio u prošlosti. Da je Pavle imao na umu da su to naši lični grijesi koji nam donose smrt, onda bi upotrijebio sadašnje trajno vrijeme ali on to ne čini. U Rimljanima 3:23, Pavle daje sličan iskaz izuzev što tu dodaje nešto drugo. U Rimljanima 3:22,23 Pavle kaže da je jevanđelje o pravednosti vjerom primjenljivo na sve ljude, Jevreje i neznabošce. Razlog je to što nema razlike između Jevreja i neznabožaca jer svi sagriješite. Ovo je upravo ista tvrdnja koji on koristi u Rimljanima 5:12 takođe u aoristu: „Svi sagriješite.“ Ali on dodaje: „i pored toga svi griješite i ostadoše bez slave Božje.“ Tu u drugom iskazu on koristi sadašnje trajno vrijeme.

Ostati uskraćen za slavu Božju je drugi način da se kaže „griješiti“ jer „grijeh“ jednostavno znači „promašiti cilj.“ Cilj je uvijek slava Božja koja je ljubav Božja. Kad promašujemo agape, mi griješimo. Tako kad Pavle kaže u 1. Korinćanima 13: „Ako razdate sve imanje svoje siromasima, i ako predate tijelo svoje da se spali, a nemate agape, ništa ste.“ To znači da griješite. Tako je ono što Pavle kaže u Rimljanima 3:23: „Svi sagriješite u prošlosti, plus što svi sada osobno griješite.“ Ako se

drugi iskaz odnosi na naše lične grijehe, prvi iskaz bi morao biti šta se dogodilo u Adamu. Pavle kaže da smo sagriješili u Adamu, ali da imamo i lične grijehe. Mi sada griješimo i stoga aorist podrazumijeva čin koji se desio u prošlosti.

Argument 3: U Rimljanima 5:13 i 14, što je objašnjenje 12-og stiha, Pavle pojašnjava da su ljudi koji su živjeli od Adama do Mojsija umirali čak iako njihovi grijesi nijesu bili identični ili poput Adamovog prestupa. Oni su umirali čak iako njihovi grijesi nijesu bili kao Adamov grijeh što je u kontradikciji sa idejom da svi umiremo zato što smo svi sagriješili kao Adam. Pavle kaže upravo suprotno. Oni su umirali čak iako nijesu napravili grijeh kao što je bio Adamov prestup.

Argument 4: U Rimljanima 5:15 do 18, što je dio konteksta, Pavle vrlo jasno kaže po četvrti put da smo osuđeni i moramo umrijeti zbog Adamovog grijeha a ne zbog naših ličnih grijeha! Tako nam kontekst kazuje da se Adamova smrt proširila na sve ljude jer su svi sagriješili u Adamu! Ili da budemo što tačniji, bliži izvornom tekstu, „i utoliko svi sagriješite,” i završavamo ovu rečenicu sa kontekstom „u Adamu.”

Argument 5: Peti razlog je najvažniji argument. Ovaj peti argument je tako krucijalan da je važno da jasno shvatimo šta Pavle ovdje radi. U Rimljanima 5:12 do 21, Pavle poređuje Adama sa Hristom. Razlog zašto raspravlja o Adamu i našoj situaciji u Adamu od 12-og do 14-og stiha je to što želi iskoristiti Adama kao Hristov obrazac ili tip. On kaže: „Ono što nam se događa zbog Adama na isti način nam se događa zbog Hrista.” Postoji paralela. Nakon razmatranja naše situacije u Adamu, a zato on i raspravlja o njemu, Pavle kaže: „Adam je tip Onoga koji je imao doći.” On je obrazac, prilika Onoga koji dolazi. Ono što je istina za nas u Adamu mora biti istina i u Hristu! To je obrazac! To je paralela.

Da smo kazali da svi umiremo zato što smo sagriješili kao Adam, da bi bili korektni prema ovom pasusu morali bi učiti da se spasavamo, da se opravdavamo zato što smo poslušni kao Hristos. Niko nije poslušan kao Hristos i stoga se niko od nas ne spasava, i ovaj tekst više ne bi bio dobra vijest, bila bi to loša vijest. Ako smo izgubljeni zato što smo sagriješili kao Adam, onda bi morali insistirati, da bi bili fer prema Pavlovim spisima, da se spasavamo zato što smo poslušni kao Hristos. Ne samo da je ovo u kontradikciji sa ovdje prisutnom Pavlovom mišlju i preostalim dijelom Rimljanima, već bi bili krivi zbog učenja o legalizmu, što je daleko od poruke spasenja u Hristu.

Ima još iskaza koji će nam pomoći. „Što se tiče prvog Adama, ljudi dobijaju od njega samo krivicu i smrtnu presudu.” Bible Commentary, vol.6, page 1074. „Imamo razloga za beskrajno zahvaljivanje Bogu što je Hristos, svojom savršenom poslušnošću (ne vašom poslušnošću poput Njegove, već Njegovom savršenom poslušnošću) povratio nebo koje je Adam izgubio kroz neposlušnost. Adam je sagriješio i Adamova djeca (koja su svi mi) dijele njegovu krivicu i njene posledice. Ali Isus je ponio Adamovu krivicu, i sva Adamova djeca koja će pribjeći Hristu, drugom Adamu, mogu izbjeći kaznu prestupa.” Faith and Works, page 88. „Blagoslovena je duša koja može kazati kriv(a) sam pred Bogom, ali Isus je moj zastupnik. Prestupio(la) sam Njegov zakon, ne mogu spasti sebe, ali dragocjena krv koja je prolivena na Golgoti je sva moja nada (sve sa čime mogu izaći pred Boga). Izgubljen(a) sam u Adamu, ali obnovljen(a) u Hristu.” Sons and Daughters, p. 120.

Naš završni argument je iz Pisma. Sada će neko reći: „Da, to je istina. Mi svi umiremo zbog Adamovog grijeha ali to je samo prva smrt. Druga smrt je zbog naših ličnih grijeha.” To možda zvuči kao dobra teologija, ali ona ne može izdržati provjeravanje Pisma jer se riječ „smrt” pojavljuje dva puta u 12-om stihu. Ako analiziramo i napravimo egzegezu ovog teksta - pogledajte gramatiku, glagole i sve drugo u originalu - otkrićemo da se ista smrt koja je došla Adamu proširila na sve ljude.

Stoga, ako bi kazali da je smrt koju smo primili od Adama samo prva smrt onda bi takođe morali učiti da je sve što je Adam primio kad je sagriješio kad je pojeo zabranjeni plod, bila prva smrt. Pitanje je: „Kada je ušla druga smrt?” Šta je Bog mislio kad je rekao Adamu i Evi: „U dan kad pojedeš

ovaj zabranjeni plod umrijećeš!” Da li je mislio na prvu ili na drugu smrt? Svi znamo da je mislio zbogom životu zauvijek. U stvari, ovo je zvaničan stav crkve i takođe ispravan stav.

Rekao bih da je prva smrt bila zahtjev, neophodnost zbog jevanđelja. Poredim prvu smrt sa bolničkom čekaonicom. Imam zakazano kod doktora gdje je termin sastanka vremenski određen. Ne prigovaram doktoru jer je samo čovjek. On nije u stanju da predvidi, nema predznanje koje bi mu omogućilo da zna da će se predhodni pacijent zadržati tačno dvadeset minuta. Tako ako je za prethodnog pacijenta trebalo 25 minuta, ja sjedim u čekaonici 5 minuta. Često je to znatno duže.

Ali ako bi ovaj svijet, zbog jevanđelja, nastavio ovako šest hiljada godina, onda bi ljudi koji umiru morali čekati sud. Sud je na kraju vremena pa je prva smrt čekaonica do suda. Ali da nije bilo jevanđelja, Adam bi zakonski trebao umrijeti istog dana kad je sagriješio jer jevrejski tekst kaže da u isti dan kad sagriješite, izvjesno ćete umrijeti upravo tog istog dana. Tako u trenutku kad je sagriješio, Adam je stvarno pripao oblasti smrti. A da je umro tog istog dana, pitam vas, gdje bi mi bili? U grobu! Tako smrt koja nam dolazi kroz Adamov grijeh nije samo prva smrt; to uključuje drugu smrt. Mi se rađamo u izgubljenom rodu zbog Adama.

Ukupna namjera paralele u Rimljanima 5:12-21 između Adama i Hrista počiva na zamisli o solidarisanju čovječanstva u Adamu i Hristu. Velika većina od 510 puta, koliko se riječ „Adam” koristi u Starom Zavjetu, na jevrejskom jeziku sa samo rijetkim izuzecima, (uglavnom se koristi ova riječ) ima kolektivno značenje. Kad čitamo riječ „Adam” u Starom Zavjetu, ona se ne odnosi na jednu osobu. Odnosi se na sve ljude u jednom čovjeku. Riječ „Adam” znači čovječanstvo, ne samo jedinku.

U istom smislu, Hristos se pominje kao posljednji ili drugi Adam u Novom Zavjetu. Tako kad Novi Zavjet naziva Hrista drugim ili posljednjim Adamom, to se ne odnosi na jednog čovjeka među mnogim ljudima. Odnosi se na opšteg čovjeka, Isusa Hrista. Razlog zašto nas Bog osuđuje na smrt zbog Adamovog grijeha nije prenošenje krivice, već što sudjelujemo u Adamovom grijehu. Mi smo uključeni, ili da se poslužimo jezikom Jevreja, bili smo u Adamovim bedrima kad je sagriješio.

Taj život koji je Adam prenio na svoju djecu je život koji je već sagriješio; to je život koji stoji osuđen i zato život koji mora umrijeti. Jedini način na koji Hristova pravednost može biti naša nije putem prenošenja već zato što sudjelujemo u Hristovoj poslušnosti tj. uključeni smo u nju a jedini način na koji se to može desiti je tako što je Hristova ljudska priroda morala postati zajednička priroda palog roda kojemu je bilo potrebno iskupljenje, u protivnom mi propovijedamo neetičko jevanđelje. To je ono za šta se danas optužuje Hrišćanska crkva - legalna fikcija (zakonska ili pravna izmišljotina, pravni privid – prim. prev).

Pavle je diskutovao sa nama u Rimljanima 5:6-10 o čudesnoj, безусловnoj Božjoj ljubavi. U 11-om stihu on kaže: „I ne samo to (ne samo da smo srećni što je Božja ljubav безусловna) već se mi (hrišćani) radujemo u Bogu kroz Gospoda našega Isusa Hrista jer smo već (još jednom aorist, prošlo vrijeme, već smo) primili pomirenje.”

Nema prepreke između vas i Svetog Boga. U Hristu Bog vas posmatra kao da ste savršeni, kao da nikad niste sagriješili. Vi možete slobodno dolaziti Bogu, kroz Hrista, bez ikakve sumnje, sa čistom savješću ne zato što je ono što činite dobro već što u Hristu stojite savršeni.

Pavle nam ovo kaže u svojoj konstataciji u 11-om stihu. Ali sada on to želi pojasniti i smjesta se okreće Adamu. Adam nema ništa sa našim pomirenjem, ali on ga želi upotrijebiti kao obrazac, kao model, i zato opisuje našu situaciju u Adamu kako bi mogao na kraju 14-og stiha reći: „Na taj način Hristos nas je spasao, i baš kao što su svi ljudi obuhvaćeni Adamovim grijehom, isto tako su svi obuhvaćeni Hristovom poslušnošću.” Konstatujući u 12-om stihu da svi ljudi umiru, Adamova smrt se proširila na sve ljude jer su svi sagriješili u Adamu, ili utoliko su svi sagriješili, (i ja kažem u Adamu, jer smo to razmatrali u našem zaključku) Pavle nastavlja to dokazivati u Rimljanima 5:13,14.

Njegov dokaz je takođe težak pasus, zbog naših preubjeđenja o zakonu. Mi vjerujemo da je

zakon uvijek postojao što je tačno. Pavle to ne poriče ali on ovdje ne raspravlja o postojanju zakona. U Rimljanima 5:13 on kaže: „Jer do zakona grijeh bi na svijetu.” On nam ovdje daje nagovještaj da je postojalo vrijeme kad nije bilo zakona. „Do zakona” znači prije nego je Bog dao zakon. On koristi riječ „zakon” vezano za Deset Zapovijesti, kao legalni kodeks. Zakon je postojao od ranije ali Bog je postavio svojih Deset Zapovijesti crno na bijelo da ljudi vide na Sinajskoj gori. Ljudi su griješili pred Bogom prije nego je On stvarno dao zakon u pisanom obliku jer Pavle kaže u 13-om stihu: „Jer do zakona grijeh bi na svijetu” tj. u ljudskom rodu. Ljudski rod koji je živio od Adama do Mojsija je griješio. „Ali se grijeh ne primaše (uračunavaše) kad ne bješe zakona.”

Legalno Bog nije mogao reći tim ljudima: „Prekršili ste Mojih Deset Zapovijesti, zato morate umrijeti.” On to nije mogao uraditi jer još nije bio postavio Zapovijesti. Ako bi sutra vlada SAD odlučila da opozove zakon o saobraćaju i ograniči brzinu na 55 milja na sat, nijedan policajac me ne bi smio dirnuti dok ne zamijene znakove za ograničenje brzine. Sve dok stoji 65 milja na sat, čak iako bi federalna vlada izdala zakon, ne mogu me sankcionisati dok ne promijene zakon na oznakama. Tako ih Bog nije legalno mogao dirati radi njihovih grijeha pošto je Bog pravedan Bog. On to nije mogao učiniti pa ipak Pavle kaže u Rimljanima 5:14: „Nego carova smrt od Adama do Mojsija.”¹

Ovi ljudi su umirali. Ako njesu umirali zbog svojih ličnih grijeha, onda je jedini razlog to što su prestupili u Adamu. To je Pavlov argument. Igra riječi je takođe važna. Stih 14: „Nego carova smrt (to znači da su svi umirali) od Adama do Mojsija, čak i nad onima koji njesu sagriješili prestupivši kao Adam.” Ovdje imamo negaciju, oni njesu sagriješili; oni su griješili ali njesu sagriješili.

Da, oni su griješili, ali njihovo griješenje se razlikovalo. Nije bilo isto kao Adamov prestup. Zapazite igru riječi. U Bibliji postoji dvanaest riječi za grijeh, u Starom i Novom Zavjetu, i svaka ima specifično značenje. Riječ „grijeh” je promašiti cilj. Riječ „prestup” znači voljno, hotimično kršenje zakona. Vi nikad ne možete prestupiti bez poznanja zakona. Preduslov za prestup je poznavanje zakona. Ljudi od Adama do Mojsija su griješili ali njesu prestupali zato što Bog nije bio izrazio zakon u jasnim odrednicama. Oni su imali određeno shvatanje u svojoj savjesti kao što smo vidjeli u Rimljanima 2 ali nije bilo jasne Božje izjave: „Ne ubij. Ne kradi.” To je došlo na Sinajskoj gori.

Adamov grijeh bio je prestup zato što je on voljno prekršio zakon. Kad mu je Eva donijela taj plod on je znao da je to zabranjeni plod. On je znao da im je Bog zapovijedio da ga ne diraju. Tako kad je Adam sagriješio on je voljno kršio zakon. On je prestupio a Bog mu je rekao da će „u dan kad prestupi umrijeti.” Ovi ljudi su griješili, ali njesu prestupali pa ipak su umirali. Bog nije bio nefer ili nepravedan prema njima. Oni njesu umirali zbog svojih ličnih grijeha. Oni su umirali jer su sudjelovali, bili su uvučeni, ili da se poslužimo jezikom iz Jevrejima 7, bili su u Adamovim bedrima kad je Adam prestupio.

Znam da će neki sada reći: „Šta je sa Potopom?” Petar nam govori zašto su ljudi izginuli u potopu u 1. Petrovoj 3:19-21. Oni su umrli zato što su bili neposlušni jevandlju, ne zakonu. Bog je rekao Noju: „Napravi barku i pozovi ljude u nju!” A ušlo je samo osam duša. Ostali su bili neposlušni. Čitajte u Novom Zavjetu o kraju vremena. Jasno je da čovjek neće biti izgubljen zato što je loš ili je kršio Božji zakon. Čovjek je izgubljen iz samo jednog razloga. On je hotimično, voljno odbacio dar Božji, Isusa Hrista. Jovan 13:10: „Oni koji vjeruju neće biti osuđeni, ali koji ne vjeruju biće osuđeni jer ne vjerovaše (prihvatiše) u jedinog Sina Božjeg, Isusa Hrista.”

Marko 16:15: „Idite po svemu svijetu i propovijedajte jevanđelje. Ko uzvjeruje i krsti se biće spasen; ali ko ne vjeruje osudiće se.” Čovjek je izgubljen jer hotimično, voljno odbacuje ovaj dar. Da bi nas spasio Bog je uzeo vas, uzeo je mene, uzeo je opšteg čovjeka, ljudski rod, i stavio nas u Hrista.

¹ Tumačenje autora je zaista sjajno, pa ipak ovaj tekst bi se još mogao odnositi na činjenicu da je Mojsije **prvi** čovjek koji je vaskrsnut iz groba (naravno ne i prvi koji je prenesen na Nebo, jer znamo da je to bio Enoh ali kao živ čovjek) iako apostol Pavle naravno ne govori u tom kontekstu. (prim. prev.)

1. Korinćanima 1:30: „On nas postavi u Hrista” a u Hristu je nanovo ispisao našu istoriju. U toj istoriji mi imamo spasenje, potpuno i kompletno u toj istoriji, ljudski rod stoji legalno opravdan. To je bezuslovna dobra vijest jevanđelja. Ali sada ćete reći: „Zašto se svi ne spasavaju?” Zapazite u Rimljanima 5:15-18 dvije stvari koje Pavle kaže o nama u Hristu a koje ne pominje za nas u Adamu.

1. On naš položaj u Hristu naziva darom. Svi znamo da se u daru nikad ne može uživati dok ga ne primimo. Taj dar je za sve ljude. „Bog tako zavolje svijet da je dao svog Sina.” On nije dao svog Sina izabranima. Dao ga je svim ljudima. „Koji god povjeruje neće poginuti, već imati vječni život.” Ko god vjeruje uživaće taj blagoslov. Nema ni pomena o daru u terminima o Adamu, jer je naš položaj u Adamu prirodan položaj. Mi u Adamu imamo urođeno pravo. To je nešto što nam pripada po prirodi. Naš položaj u Hristu je dar i kao svaki drugi dar moramo ga primiti da bi ga uživali.

2. Pavle koristi jednu frazu za Hrista koju nikad ne upotrebljava za Adama. Ta fraza je „mnogo više.” Pod tim on podrazumijeva da u Hristu primamo mnogo više nego što smo izgubili u Adamu. Bog prosto ne povlači situaciju ljudskog roda u Adamu. On nam daje mnogo više nego smo izgubili u Adamu, najviše što može.

Zato se nikad neću žaliti na Adama: „Zašto si sagriješio?” jer da on nije sagriješio ne bih imao to „mnogo više.” Čak ću reći: „Hvala ti, Adame, za grijeh jer sad imam mnogo više od onoga što sam izgubio.” Ako izgubim deset dolara i ne mogu ih povratiti, biću vrlo razočaran. Ali ako mi neko dođe i kaže: „Čujem da si izgubio deset dolara, evo stotinu u zamjenu.” Ja ću reći: „Zahvalan sam što izgubih deset dolara.”

Jedanput smo imali strašnu oluju sa gradom. Žena mi je imala jedan stari auto koji nije vrijedio 500,00 \$ ali smo ga morali osigurati zbog ugovorne polise. Nijesmo imali izbora. Grad je vrlo ošteti auto ali nijesmo o tome izvijestili osiguravnicu jer je bio samo stara gomila krša. Ali jedan naš prijatelj je rekao: „Ako imate osiguranje, tražite ga!” Tako ga je moja žena povel do osiguravajućeg društva, oni su ga pregledali i dali joj 800,00\$. Zahvalili smo Gospodu za gradnu oluju jer smo bili bogatiji.

Mi smo mnogo bogatiji u Hristu nego smo ikad bili u Adamu. Bog nam je dao izobilnu milost. Hvala Bogu što je Isus bio voljan da se poveže sa nama, da nas otkupi ne samo od Adamovih i od naših ličnih grijeha, već da nam pruži mnogo više nego smo ikad izgubili u Adamu. Neka nas Bog blagoslovi dok se nosimo sa ovim pasusom. Poznaćemo istinu i istina će nas izbaviti.

Dvanaesto poglavlje

Dva Adama (Rimljanima 5:15-18)

Istina o dva Adama je jedna od najviše zanemarivanih doktrina u Svetom Pismu, ipak jedna od najvažnijih vezanih za jevanđelje. Kad bi Božji narod jasno shvatio ovu doktrinu i primijenio je, vjerujem da bi se desile tri stvari.

1. Hrišćanstvo bi se izliječilo od legalizma i svih njegovih oblika – vjekovnog problema.

2. Ova poruka, jasno shvaćena i primljena, izliječila bi nas od svakog antinomizma (doktrina koja uči da moralni zakon ne obavezuje hrišćane – prim. prev.), liberalizma (doktrina o slobodoumlju – prim. prev.), jeftine milosti koja se u posljednjoj dekadi infiltrira u crkvu i sličnih stvari. Jeftina milost i antinomizam jednostavno znače da pošto je Hristos sve završio možemo živjeti kako nam se sviđa. Ako zaista shvatimo jevanđelje, otkrićemo da nam ono nikad ne daje tu slobodu.

3. Kad bi razumjeli i primijenili ovu doktrinu, došlo bi do probuđenja i reformacije u crkvi koja bi obasjala zemlju Božjom slavom. Zato je potrebno toliko naglašavati ovaj pasus.

Ako želimo shvatiti ovu doktrinu, moramo prići ovom pasusu otvorenog uma. Moramo biti voljni da odbacimo sva predubjeđenja i predrasude, u protivnom nećemo biti u stanju da shvatimo šta Pavle pokušava kazati. On je nadahnuti pisac, ne mi. Ne smijemo umetati u tekst ono što mi mislimo da Pavle kaže, već se moramo zapitati: „Šta Pavle tačno kaže?”

Mi moramo primiti savjet iz sledećeg iskaza. Podnaslov je „Istraživanje doktrine,” i to je ono što ćemo raditi – istraživati doktrinu o dva Adama. „Nema opravdanja da iko zauzima poziciju kako nema više istine za otkrivanje, i da je naše izlaganje Svetog Pisma bez greške. Činjenica da su neke doktrine godinama smatrane istinom... nije dokaz da su naše zamisli nepogrešive. Godine neće načiniti istinu od zablude, i istina je dosledna sebi. Nijedna prava doktrina ništa neće izgubiti temeljnim istraživanjem.” Counsels to Writers and Editors, p.35. To je ono što ćemo primijeniti na ovaj pasus – posebno istraživanje.

Otkrili smo da Rimljanima 5:12-14 postavljaju temelj ovom značajnom proučavanju o dva Adama. Postoje dvije tačke koje ćemo pregledati.

1. Pavle raspravlja u Rimljanima 5:12-14 o situaciji čovječanstva u Adamu da bi pokazao da je Adam tip, prilika, obrazac Hristov. Ovo otkrivamo u posljednjem dijelu 14-og stiha, gdje Pavle kaže da je Adam „tip Onoga koji je imao doći (tj. Hrista).” Treba da se zapitamo, u kom smislu je Adam tip ili sličan Hristu. U stihovima 15-18 nalazimo da je Adam Hristova prilika samo u jednom smislu. Ono što je Adam učinio obuhvatilo je čitavo čovječanstvo, isto tako, ono što je Hristos učinio obuhvatilo je čitavo čovječanstvo. To je istina samo za Adama i Hrista. Zato je u Novom Zavjetu Hristos nazvan „posljednjim Adamom,” jer jevrejska riječ „Adam” znači čovječanstvo. U tom smislu su Adam i Hristos paralele ali otkrićemo da su takođe i suprotnosti u onom što su učinili, i stoga suprostavljeni po onome kako su obuhvatili čovječanstvo. Adam je sagriješio, Hristos je bio poslušan. Adam je donio osudu i smrt, Hristos je donio opravdanje na život. Postoji razlika u onom što su učinili.

2. Ovo je takođe krucijalno zbog Hrišćanske crkve, pošto je reformacija optužena od nehrišćana i čak rimokatoličkih teologa za pravnu fikciju, što je termin koji oni koriste. Tako je ovo važno u rješavanju tog problema. Razlog zašto je Adamov grijeh donio smrtnu osudu na čitavo čovječanstvo nije to što Bog prenosi Adamovu kaznu na nas. Da je to učinio, Bog bi postao nezakonit zato što je On sam rekao u 5. Mojsijevoj 24:16 da ne možete prenositi krivicu i kaznu. Imamo mnogo tekstova u Bibliji koji se time bave. 2. Carevima 14:6 to iznosi. Jezekilj 18:1-20, naročito 5-i i 20-i stih, bave se ovim pitanjem. Krivica i kazna se ne mogu legalno prenositi.

Ako bi majka ubice otišla sudiji i kazala: „Volim svog sina. Ne želim da ga vidim mrtvog. On je

mlad. Željela bih da umrem umjesto njega. Dobrovoljno ću umrijeti umjesto svog sina.” Sudija ne bi mogao kazati „da.” On ne bi imao zakonsko pravo da tako postupi jer legalao, bilo da je riječ o državnom ili Božjem zakonu, krivica se ne može prenositi.

Svi umiru jer su svi sagriješili u Adamu. Mi smo sudjelovali u njegovom grijehu. Bili smo uključeni u njegov grijeh. Svi vjerujemo da nas je Bog stvorio. Tu nema problema. Pitanje je: „Kad vas je Bog stvorio? Kad me je Bog stvorio?” Ima samo dvije mogućnosti. Ili kad me je majka začela ili kad je Bog stvorio Adama.

Ako bih kazao da me je stvorio Bog kad me je majka začela, onda bih morao uperiti prst na Boga što me stvara grešnog, sa izopačenom prirodom, a to bi bila hula. Biblija to ne uči. Na primjer, u Postanju 2:7 gdje je Bog udahnuo Adamu dah života, tu je riječ „život” u jevrejskom tekstu u obliku množine, ne u jednini. On je udahnuo u Adama dah „života” (mn.) Djela 17:26 kažu da je iz jednog Bog stvorio sve ljude da nastavaju na ovoj zemlji. Drugim riječima, mi smo množina Adamovog života a život koji nam je Adam prenio bio je život:

1. koji je sagriješio

2. koji je osuđen

3. koji legalno nema prava na život. U Adamu svi mi pripadamo oblasti smrti zato što smo sudjelovali u njegovom grijehu jer smo bili u njemu. Isto tako, sjedinjavanjem Hristovog božanstva sa opštom ljudskom prirodom čovječanstva kojemu je bilo potrebno iskupljenje, Hristos se kvalifikovao da bude drugi, poslednji Adam. Njegova poslušnost nam se može legalno pripisati, vama, meni, svakom ljudskom biću. To se može legalno izvršiti zato što je čitavo čovječanstvo bilo poslušno u Hristu. Mi smo sudjelovali u Njegovoj poslušnosti. Bili smo uključeni u Njegovoj poslušnosti zakonu i Njegovoj poslušnosti na smrt.

Evangelističko jevanđelje uči da je na krstu jedan čovjek umro umjesto svih ljudi. To je neetički. Zato je Hrišćanska crkva došla pod vatru pravne fikcije; protivreformatori su optužili reformatore za pravnu fikciju. Danas Muslimani optužuju hrišćanstvo za pravnu fikciju.

Jevanđelje nije pravnu fikciju. Mi smo stvarno umrli u Hristu. 2. Korinćanima 5:14 ne kaže da je jedan čovjek umro za sve. Tekst se nastavlja i kaže da su zbog onoga što je Hristos uradio, svi ljudi umrli u Hristu. Na krstu nije jedan čovjek umro za sve ljude, veću su svi ljudi umrli u jednom čovjeku. To je jevanđelje Isusa Hrista i to je razlog zašto mnogi ljudi ignorisu ovaj pasus, jer ne mogu dokučiti kako su svi ljudi mogli umrijeti u jednom čovjeku, sve dok odvajaju Hristovu ljudsku prirodu od čovječanstva kojemu je potrebno otkupljenje. Zahvaljujem Bogu što moderni naučnici otvaraju svoje oči i što Međunarodni kritički komentar (International Critical Commentary) sada zauzima stav da je Hristova ljudska priroda morala biti opšta ljudska priroda čovječanstva.

Zahvaljujem Bogu što se Nygren, čak i Karl Barth, Cranfield, svi ovi ljudi kreću ka poziciji da Hristova ljudska priroda mora biti čovječanstvo kojemu je potrebno iskupljenje, u protivnom mi propovijedamo neetičko jevanđelje. Kao što stoji u 1. Korinćanima 1:30, Bog vas stavlja, On stavlja mene u Hrista i Bog je Hrista učinio našom mudrošću, našom pravednošću, našim otkupljenjem, On je naše sve.

I zato je ovaj pasus u ovom poglavlju, dva Adama, temelj Hrista naše Pravednosti, Hrista u osnovi svega, što mnogi naučnici danas priznaju da je centralna tema Pavlove teologije. A to je srce poruke o opravdanju vjerom.

U Rimljanima 5:15 do 18 imaju dvije stvari koje Pavle kaže o Hristu i o našoj situaciji u Hristu, koje ne primjenjuje na Adama. Osim činjenice da su ova dva čovjeka učinila različite stvari, postoje dvije stvari koje Pavle primjenjuje na Hrista koje nijesu istina o nama u Adamu.

1. Kad pominje Hristovu poslušnost koja nas opravdava, on koristi frazu „besplatan dar.” Ovu frazu „besplatan dar” on primjenjuje u odnosu na Hrista ali nikad u odnosu na Adama. Ovo je vrlo

važno jer se besplatan dar nikad ne može uživati dok ga ne primimo. Ono što je istina o nama u Adamu nije besplatan dar. To nam pripada prirodnim pravom. Mi po stvaranju, po prirodi i urođenom pravu pripadamo Adamu. To je naše zakonsko pravo, dakle nije dar. Mi smo građani zemlje gdje smo rođeni; to je naše pravo. Mi nismo prirodno u Hristu; to je dar. Mi možemo odbaciti taj dar i vidjećemo šta se tada dešava.

2. Drugo što treba zapaziti u ovom pasusu o Hristu što nije istina o Adamu, je fraza „mnogo više,” izraz koji Pavle voli primijeniti na našu situaciju u Hristu. To znači da je ono što primamo u Hristu mnogo veće od onoga što smo izgubili u Adamu. Kad počnete otkrivati šta primamo u Hristu to je divno otkrivenje.

Sada pogledajmo Rimljanima 5:15: „Ali besplatan dar nije kao prekršaj.“ Hristos nije uradio isto što i Adam. Riječ „prekršaj” se odnosi na Adamov grijeh. Zapazite da je u jednini. Odnosi se na onaj grijeh koji je Adam počinio u Edemskom vrtu; grijeh koji je donio smrt svim ljudima. Zati on kaže: „Jer kad kroz grijeh (prekršaj) jednoga umriješe mnogi, (kad je jedan čovjek sagriješio mnogi su umrli) mnogo se više (tu imate frazu, mnogo više) blagodat Božja i dar izli izobilno na mnoge milošću jednoga Čovjeka.” Ono što nam je Bog dao nije samo besplatan dar, već to On definiše i kao milost. Ako djeci nešto poklonite za Božić ili za rođendan, to nije milost. To je besplatan dar; oni ga nijesu zaradili, ali nije milost.

Evo jedne ilustracije. Pođem kući svog prijatelja znajući da je on odsutan i istučem mu ženu, polomim namještaj i zapalim mu kuću a on se vrati i vidi kuću u pepelu, ženu gdje leži pretučenu i u modricama, sve ispremetano i polomljeno i pita: „Šta se dogodilo?” I ona mu kaže: „To je učinio tvoj prijatelj.” On uskače u auto i juri mojoj kući. Vidim ga gdje dolazi i kažem: „Pitam se ima li pištolj iza leđa.” Ima nešto iza leđa. Ne znam šta je to i drhteći držim njemačkog ovčara uza sebe u slučaju potrebe; otvaram vrata i on mi pruža ček na hiljadu dolara! To je milost!

Milost čini nešto vrlo posebno prema vašem neprijateljstvu i Rimljanima 5:6 do 10 kažu: „Dok bijasmo neprijatelji, grešnici, bezbožni, pomirismo se sa Bogom smrću Njegovog Sina.” To je milost, i Pavle kaže da je blagodat našega Gospoda, taj milostivi dar koji je od jednog čovjeka, Isusa Hrista, mnogo izobilnija od Adamovog grijeha. Ono što je Adam učinio donijelo je smrt mnogima. Ono što je Hristos uradio, kao dar, izobiluje u mnogima. Stih 16: „I taj dar nije kao onaj što dođe kroz onoga što sagriješ. Jer sud koji dođe od jednog grijeha donese osudu.” Kad je Adam sagriješio smrtna osuda je došla na sve ljude. „Ali besplatan dar koji dođe od mnogih grijeha, donese opravdanje.”

Sada ćemo ovdje zastati i razmotriti riječi „mnogo više.” Fraza „mnogi grijesi” u 16-om stihu je vrlo važna. Pavle nam je već izložio dva problema u Rimljanima 3:23. Pavle je rekao da nema razlike između Jevreja i neznabožaca u 22-om stihu a razlog je što su svi sagriješili - što je u prošlom vremenu. Svako od nas je sudjelovao u Adamovom grijehu, mi smo sagriješili u Adamu; ali pored toga imamo i vlastite lične grijehe. Nama manjka slava Božja. Fraza „nedostaje” ili „izgubiti slavu Božju” je drugi način da se kaže „griješiti”, jer riječ grijeh znači promašiti cilj.

Ono što Pavle kaže u Rimljanima 3:23 je: svi sagriješite i svi griješe. Mi smo sagriješili u Adamu, plus što imamo vlastite lične grijehe. Da je Hristos umro, da je izbrisao samo Adamov grijeh, mi bi još uvijek imali problem. Bio bi nam potreban još jedan Spasitelj za naše lične grijehe. Ali Hristos je učinio mnogo više od brisanja Adamovog grijeha. Njegova smrt nije samo smrt koju nam je Adam donio, Njegova smrt je i smrt koju smo mi zaslužili zbog vlastitih ličnih grehova. Krst je izbrisao Adamov grijeh, plus naše grijehe, prošle, sadašnje i buduće. To je preizobilje.

Ali to nije sve, jer čak i da je Bog izbrisao moje grijehe plus Adamov grijeh koji me osuđuje, to me još uvijek nebi spaslo jer Biblija kaže da samo pravednik može ići na nebo. Precrtavanje mojih grijeha i Adamovog koji me osuđuje, ne čini me pravednim. Jednostavno me čini neutralnim.

Ali Hristos je uradio mnogo više od prostog brisanja grijeha svojim životom, svojom

poslušnošću i svojom smrću. Pored toga, On je donio opravdanje. Kao što vidimo u 18-om stihu, On je donio opravdanje na život. Drugim riječima, On se nije samo pobrinuo za problem grijeha, već nas je načinio, u Hristu, pozitivno pravednim tako da vi i ja u Hristu stojimo savršeni pred Bogom i Njegovim svetim zakonom, ili kao što Pavle kaže u Rimljanima 10:4: „Hristos je svršetak zakona za pravednost onima koji vjeruju.” To je mnogo više od onoga što smo izgubili u Adamu. Iz tog razloga je Pavle volio frazu „mnogo više.”

Ali to nije kraj ovog pitanja. Stih 17: „Jer ako za jedan čovječiji grijeh carova smrt kroz jednoga.” Pavle ovdje kaže da Adamov grijeh nije prosto donio osudu na smrt. On je donio smrt kao osvajača! Riječ „carovati” znači vladati nad nekim. Kralj vlada nad narodom. Kad je Adam sagriješio, smrt je došla kao osvajač; što znači da niko od nas, nezavisno od jevanđelja, ne može izbjeći smrt.

Sjećam se kad sam bio u Ugandi, koja je jedanput bila pod protektoratom Britanske vlade, Idi Amin je uzeo četvoricu Engleza i natjerao ih da ga nose do jednog od njegovih prestola. On je sjedio gore dok su ga ova četvorica nosili. On je to nazvao breme bijelog čovjeka. Imao je majicu koja se pravila za sve ljude tamo a na majici je bila njegova slika sa natpisom: „Idi Amin, osvajač Britanske imperije.” Nekoliko mjeseci kasnije, počeo je da sluša bombardovanja i neke strašne eksplozije koje su dolazile od tanzanijskih vojnika. Oni su došli vrlo blizu njegovoj palati i premda je bio po mišljenju mnogih idiot, bio je dovoljno pronicljiv da zna da ne može pobijediti smrt. Prvo je pobjegao u Libiju, zatim u Saudijsku Arabiju gdje je u egzilu.

Niko ne može pobijediti smrt. Ali ima jedan čovjek koji je pobijedio smrt! Isus Hristos. I On je pobijedio kao opšti čovjek. Znači smrt je došla kao osvajač kad je Adam sagriješio. Nijedno ljudsko biće nije moglo izbjeći smrt. Druga polovina Rimljanima 5:17 kaže: „Mnogo više će oni koji primaju izobilje milosti i dar pravednosti carovati u životu kroz jednog, Isusa Hrista.”

Potrebno je da razumijemo značenje „vladaće u životu mnogo više.” Adam je donio smrt. Ako ju je Hristos samo zamijenio sa životom, to bi bio suprotan efekat. Ali Hristos je uradio mnogo više. On kaže da ćemo u Hristu carovati u životu. Pavle ovdje kaže da smo u Hristu „mnogo više” bogatiji nego smo ikad bili u Adamu. Srodan tekst je u Rimljanima 8:17 gdje nam je rečeno da smo sunaslednici sa Hristom.

Mi znamo da zajednički račun znači da obje strane imaju legalno pravo na taj račun. Dakle, sunaslednici sa Hristom znači da Hristos dijeli s nama, ne samo svoj život već i Njegov presto što je mnogo više od onoga što smo izgubili u Adamu. U Otkrivenju 20:6 čitamo: „Blagosloveni su oni koji imaju dijela u prvom vaskrsenju.” Znamo iz Solunjanima poslanice i drugih pasusa da hrišćani, vjernici, imaju prvo vaskrsenje. „Nad njima druga smrt nema moći” iz prostog razloga što su već umrli drugom smrću u Hristu i to prihvatili.

Ali mi nećemo prosto imati vječni život. „Carovaćemo s Njime hiljadu godina.” Nakon toga Hristos će premjestiti svoj presto s neba na ovu zemlju a u Otkrivenju 22:5 nam je rečeno da kad se to dogodi, carovaćemo s Njime zauvijek. I to je preobilje.

Najbolje što imamo u Adamu je trećerazredno građanstvo u univerzumu. U Bibliji nam je rečeno da je Bog broj jedan, On je stvorio anđele ispod Njega, a mi smo stvoreni malo nižim od anđela. Kad nas Hrist iskupi, On nas ne vraća samo od našeg izgubljenog stanja, što bi bilo divno da je učinio, već je uradio mnogo više od toga. U Efescima 2:6 nam je rečeno da nas je uzvisio iznad anđela, „da nas posadi s Njime na nebeskim mjestima u Hristu Isusu.” Dijelićemo Njegov presto. Mi smo mnogo bogatiji u Hristu nego smo ikad bili u Adamu. Dakle, odbaciti Hristov dar je ludost. Ne trebamo se nikad žaliti što je Bog dopustio da grijeh dođe na ovaj svijet. On je dopustio grijeh da bi nas mogao uzvisiti u Hristu. Hvala Bogu za to.

Stih 18: „Zato dakle kao što za grijeh jednoga dođe sud na sve ljude, tako (na isti način) i pravdom jednoga (njegovim Sinom poslušnosti) dođe besplatan dar na sve ljude rezultirajući u

opravdanje života.” Znači, ne jednostavno opravdanje, već opravdanje života. To znači da smo kvalifikovani za život u Isusu Hristu. Jedan čovjek je legalno osudio sve ljude. Jedan čovjek je legalno iskupio sve ljude. To je ono što Pavle ovdje govori. U Adamu, čitav svijet je legalno stajao osuđen. U Adamu, cio svijet je legalno pripadao oblasti smrti ali hvala Bogu za Njegov dar. „Bogu tako omilje svijet da je i Sina svog jedinorođnog dao da nijedan koji ga vjeruje ne pogine.” U Hristu, cio svijet stoji legalno opravdan na život. Jedina razlika je što je ovo opravdanje života dar i on se mora primiti. Rimljanima 5:17 drugi dio: „Oni koji primaju izobilje blagodati.” Mi to moramo primiti, u protivnom nema efekta.

U zaključku ovog proučavanja o dva Adama:

1. Adamov grijeh je doveo čitavo čovječanstvo pod smrtnu osudu. Ovdje je jasno da je to prva i druga smrt. Obadvije smrti nam dolaze kroz Adamov grijeh. Prva smrt postaje neophodnost zbog ostvarivanja jevanđelja, druga postaje stvarna plata za grijeh. Da nije bilo jevanđelja, ne bi bilo ni prve smrti. Ako to posmatramo iz jevrejskog teksta, Postanje 2:17, čitamo da je Bog rekao Adamu: „U dan kad sagriješite, vi ste mrtav čovjek i mrtva žena.” Naši starozavjetni naučnici ovo potvrđuju.

Razlog što Adam i Eva nijesu umrli taj isti dan bio je to što je postojalo Jagnje koje je zaklano od osnivanja svijeta. Legalno, Adam nije imao prava živjeti ni minuta više što znači da je umro vi i ja bismo umrli u njemu. To je mjesto gdje legalno pripadamo u Adamu. Stvarna smrt koja je došla Adamu zbog neposlušnosti bila je druga smrt. Bog nije raspravljao sa Adamom o dvije smrti. Adam nije znao ništa o prvoj smrti ili o drugoj. On je znao samo za jednu smrt: „Zbogom životu zauvijek.” To je jedina smrt za koju je znao kad mu je Bog zapovijedio da ne jede zabranjeni rod. Zato se vjeruje da je Adam imao uslovnu besmrtnost. Uslov je bio: „Ako slušaš živjećeš, ako ne slušaš umriješ zauvijek.”

2. Hristova poslušnost je učinila dvije stvari za čitavo čovječanstvo. Prvo, spasla je čitavo čovječanstvo samo od druge smrti. Hristov krst nas nije spasio od prve smrti, jer prva smrt nije plata za grijeh. Plata za grijeh je druga smrt. Tako kad Pavle konstatuje: „On ponese kletvu zakonsku za nas,” to znači da je On ponio drugu smrt.

Kad se u Jevrejima 2:9 kaže: „On je okusio smrt za sve ljude,” to se odnosi na drugu smrt jer u 2. Timotiju 1:10 stoji: „A sad se pokaza u dolasku Spasitelja našega Isusa Hrista, koji ukide smrt i donese život i besmrtnost na svjetlost kroz jevanđelje.” Kad je Hrist došao, On je učinio dvije stvari:

1. On je ukinuo smrt.
2. On je obasjao besmrtnost i život.

On je ukinuo drugu smrt na krstu. Najveći dokaz koji možemo dati je činjenica da čak i kad prihvatamo Hrista, kao hrišćani, mi još uvijek moramo umrijeti prvom smrću. Hrišćani imaju sahrane ali ne moraju žaliti kao nevjernici jer je prva smrt samo san. Ali Otkrivenje 20:6 kaže da oni koji prihvataju Hrista, koji imaju udio u prvom vaskresenju, nad njima druga smrt nema moći jer je Isus ukinuo tu smrt! On je ukinuo da mi ne bi umirali izvan Hrista. Mi smo umrli u Hristu i to ćemo proučavati u Rimljanima 6.

3. Imaju dvije stvari koje su vrlo važne. Spasenje od druge smrti i objava o opravdanju na život su najveći Božji dar čovječanstvu, u Hristu. Kad svijetu govorimo o Božjem daru, ove dvije stvari su se ispunile u svetoj istoriji našeg Gospoda Isusa Hrista. On nas je oslobodio od druge smrti i dao nam opravdanje na život. To sačinjava dobru vijest jevanđelja Ovo je zadatak koji je Isus povjerio svojim učenicima da idu i kažu svijetu. „Kažite svijetu da sam nanovo ispisao njihovu istoriju u svom Sinu, i u toj istoriji su oslobođeni od druge smrti i primili vječni život.” Ali, kao svaki dar, on se mora primiti da bi se uživao. Kad dobijate dar uvijen u paket, taj dar je bezvrijedan ukoliko ne otvorite paket. Dar Božji je za sve ljude, ali ako odbijate taj dar ne možete ga uživati.

To nas dovodi do najvažnije tačke. Oni koji hotimično, voljno i uporno odbacuju Božji dar

spasenja u Hristu namjerno izabiraju drugu smrt umjesto vječnog života. A pošto je Bog pravedan Bog, On će im na sudu dati ono što su odabrali. Ali oni više ne mogu optuživati Adama jer je Hristos ukinuo smrt koja je pripisana Adamu ili čak našim ličnim grijesima.

Jedina osoba koju mogu optuživati su oni sami. Oni ne mogu optuživati Adama; oni ne mogu optuživati Boga, jer Bog će reći: „Sve sam učinio da vas spasem u svom Sinu a vi ste odbili.” Znači ako namjerno, voljno, hotimično i uporno odbijamo jevanđelje, nema nade za nas. Jedini razlog zašto je čovjek izgubljen je zbog nevjerstva što je jedini grijeh koji Bog ne može oprostiti jer je nevjerstvo hotimično, voljno i uporno odbacivanje dara Božjeg. Jevrejima 2:3: „Kako ćemo izbjeći (sud) ako zanemarujemo toliko spasenje, koje prvo poče Gospod propovijedati, i koje nam potvrdiše oni koji su ga čuli.”

Tekst koji ovo jasno izlaže je Jevrejima 10-o poglavlje. Mnogima od nas je teško razumjeti ovaj tekst zbog pogrešnih koncepcija o „dva Adama” i o jevanđelju. Riječ „grijeh” nam obično znači prestup zakona ali ovdje se riječi „grijeh” mora dati ista definicija kao što je Hristos dao u Jovanu 16:9 gdje On definiše grijeh kao nevjerstvo. Sveti Duh će osvjedočiti svijet o grijehu zato što ne vjeruju u Njega.

Jevrejima 10:26: „Ako hotimično griješimo nakon što smo došli u poznanje istine, (ako sada voljno, namjerno odbacujemo poznanje istine, a ta istina je u Isusu Hristu – Ja sam Put, Istina i Život) nema više žrtve za grijehe.” Jevrejima 10:14: „Jer jednom žrtvom savršio je zauvijek one koj bivaju posvećeni.” Oni koji ulaze u Božje počivanje, kojeg je znak subota su oni koji bivaju posvećeni. „Počivanje” je vjerovanje, jer to pojašnjavaju Jevrejima 4:2,3: „Jer mi koji vjerujemo ulazimo u Njegov počinak. Ako namjerno odbacujemo tu žrtvu, nema druge žrtve koja može uzeti naše grijehe.

U Jevrejima 10:27 nam je rečeno šta preostaje: „Nego strašno isčekivanje suda, i revnost ognja koji će da pojede one koji se suprote.” Ovo je treći anđeo, koji kaže: „Ako primete znak zvijeri (koji je nevjerstvo) tad ćete primiti gnjev Božji koji se nepomiješano izliva (bez milosti) jer ste namjerno, voljno, uporno odbacivali jevanđelje.” Ostaje samo „strašno isčekivanje suda.”

Jevrejima 10:29 to vrlo jasno iznosi: „Koliko mislite da će goru kaznu zaslužiti onaj koji Sina Božjega pogazi, i krv zavjeta kojom se posveti smatra običnom, i uvrijedi Duha blagodati.”

Bog nas je spasio u Hristu po beskonačnoj cijeni. To spasenje je savršeno, kompletno i potpuno. Ako ga namjerno, voljno odbacujemo, nema nade za nas. Zato je Isus rekao da će se ovo jevanđelje o carstvu propovijedati po svemu svijetu za svjedočanstvo prije nego dođe kraj.

Riječ „svjedočanstvo” znači da više nema opravdanja za izgubljenost jer kad nam jednom dođe jevanđelje, poznanoe istine, i mi ga voljno odbacimo, ne možemo se opravdati, jer je to spasenje dar. Mnogo je lakše biti spasen nego izgubljen jer odbaciti taj dar znači izabrati drugu smrt umjesto vječnog života i vladanja sa Hristom.

Bog nam je povjerio da izložimo jevanđelje svijetu i zato treba da razumijemo dva Adama, jer da li smo spasen ili izgubljeni zavisi od toga kojem čovječanstvu pripadamo, čovječanstvu u Adamu, ili čovječanstvu koje je uvedeno u Hristu.

Kad prihvatamo naš položaj u Hristu, moramo Adamu kazati zbogom. Ne možemo istovremeno biti u Adamu i u Hristu jer oni pripadaju suprotnim taborima. Kad izabiramo naš položaj u Hristu, moramo reći zbogom svom položaju u Adamu i kad kažemo zbogom Adamu, mi ne kažemo samo zbogom smrti već i zbogom grijehu. Kad izabiramo Hrista, mi ne samo što prihvatamo život već odabiramo, prihvatamo pravednost. Mi moramo razumjeti suštinu, jer je Isus rekao: „Poznaćete istinu i istina će vas izbaviti.”

Trinaesto poglavlje

Vladavina grijeha i blagodati (Rimljanima 5:19-21)

S vremena na vrijeme primam male paketiće koji dolaze iz Palo Alto-a, Kalifornija. To su novine koje se zovu „Discovery Papers” i to su u stvari prepisi biblijskih propovijedi raznih evangelističkih propovjednika koje sabira čuveni evangelistički naučnik. On to čini zato što ima ogroman teret da obnovi propovijedanje Biblije za govornicima Sjeverne Amerike. To je vrlo vrijedan zadatak jer očajnička potreba crkve je biblijsko propovijedanje.

Otkrio sam u jednom pakovanju propovijed na temu Rimljanima 5:12-21. Bio sam vrlo radoznao jer najveći broj propovjednika obično izbegava ovaj pasus zato što je isuviše kontraverzan i sadrži puno poteškoca. Mislio sam: „Evo nekog ko to pokušava propovijedati, pitam se šta ima da kaže. Pročitao sam bilten ali na nesreću propovjednik je pokušao sažeti čitav pasus u jednoj propovijedi. Ne može se takav pasus obraditi u jednoj propovijedi ali bio sam impresioniran njegovim uvodom. Rekao je: „Od čitave poslanice Rimljanima nalazim da je ovaj tekst (Rimljanima 5:12-21) najteži za proučavanje. U stvari plašio sam ga se.” Želio da ga zaobiđe ali je osjećao da mu savjest to ne bi dopustila. „Godinama sam izučavao ovaj materijal ne otkrivši jasnu konturu niti shvatajući Pavlov dokaz. Ali dok sam ove sedmice razmišljao o ovoj istini shvatio sam da naša poteškoća leži u činjenici da ne prilazimo ovom pasusu sa Pavlovim umom. Zato što ne mislimo kao on što misli mi ne možemo potpuno shvatiti misli Božje. Promjenom svog načina mišljenja (ne promjenom Pavlovog načina mišljenja, što mnogi čine) značaj i slava Hristovog djela otkrivenog u ovom pasusu postali su veći nego ikada ranije.” Zatim on završava: „Molim se da se ovo i vama dogodi.”

Ubijeđan sam da je bitno da shvatimo ovaj pasus kao „Hrista našu Pravednost” i „Hristos u suštini” što je centralna tema Pavlove teologije. Neophodno je da razumijemo ovaj pasus da bi razumjeli Rimljanima. 6,7 i 8, ključne pasuse u poslanici Rimljanima.

Moramo se ostaviti naših predubjeđenja i prići ovom tekstu sa otvorenim umom. U prethodnom poglavlju u Rimljanima 5:15 do 18 otkrili smo da zbog Adamovog grijeha primamo osudu i presudu na smrt a zbog Hristove poslušnosti залог o opravdanju vjerom. Hristos je poništio ne samo Adamov grijeh već i naše svojim životom i smrću.

Ovaj pasus Rimljanima 5:12-21 prvenstveno koriste oni što uče doktrini o „prvobitnom grijehu.” Augustin je bio prvi koji je izmislio termin „prvobitni grijeh” što je mješavina istine i zablude. Na primjer, on je učio o „prvobitnoj krivici” što je nebiblijski jer krivica u svom legalnom smislu uključuje odgovornost; ona uključuje htjenje i Bog nas ne smatra odgovornim ili krivim za Adamov grijeh. Biblija to ne uči. Mi smo sudjelovali u njegovom grijehu pa podnosimo posledice, ali nijesmo krivi. Mi smo krivi, prema Novom Zavjetu, samo ako voljno, namjerno odbacujemo dar Božji, Isusa Hrista. Tada postajemo odgovorni.

Augustinovo učenje bilo je mješavina istine i zablude. On je učio da se svaka beba rađa sa mrljom grijeha koja se mora ukloniti krštenjem. To je nebiblijski. Krštenje ne uklanja ni jednu mrlju grijeha, Adamovog ili našeg. Krštenje je javno priznanje vjere. Ali dok je Augustin imao pogrešaka tako i Pelagian koji je bio Augustinova opzicija i koji je učio da se bebe rađaju nevine. Njegovo učenje je takođe bilo nebiblijsko. Mi se moramo okrenuti Svetom Pismu i upitati Boga: „Šta Ti kažeš?”

U Rimljanima 5:19 otkrivamo da Pavle dodaje još jednu dimenziju našem problemu u Adamu i takođe još jednu dimenziju rješenju u Hristu. Rimljanima 5:15 do 18: „Kao što neposlušnošću jednoga čovjeka mnogi postaše grešnici.” Pavle kaže da Adamov grijeh ne samo što donosi osudu na smrt već nas je Adamov grijeh načinio grešnicima. Ali mnogi to ne vole. Mnogi misle da se bebe

rađaju nevine i da kad sagriješe postaju grešnici; zato ne vole riječ „postaše.” Grčka riječ u stvari znači „postaše sastavnim dijelom” ali kakvo god značenje joj dali moramo joj dati isto značenje kad se koristi u odnosu na Hrista i nas; jer Pavle upotrebljava upravo taj isti glagol. On ne koristi različitu riječ, vrijeme je različito ali je glagol identičan. Ista riječ se koristi u odnosu na Adama i nas i u terminima o Hristu.

Ovo se mora naglasiti jer ako ga pogrešno primijenimo u odnosu na Adama, pogriješićemo i u odnosu na Hrista. Novi i Stari Zavjet vrlo malo govore o spasavanju beba. Međutim, znamo jedno iz Svetog Pisma da je svakom ko se rodi na ovom svijetu potreban Spasitelj bio beba ili odrastao čovjek, muškarac ili žena, Jevrej ili neznabožac, bilo da je živio u starozavjetnom ili novozavjetnom periodu, nijedno ljudsko biće neće dospjeti na nebo nezavisno od spasonosne milosti našega Gospoda Isusa Hrista. To je jasno učenje Svetog Pisma.

Sada dolazimo do sledećeg pitanja koje je nastavak prvog. Šta je istina? Griješimo li zato što smo grešnici, ili nas naš grijeh čini grešnicima? Ili da parafraziramo: kad jabuka postaje jabuka, od kada je zametnula, od trenutka kad se sije, ili kad počne donositi rod? Ako bih pošao u uzgajalište da kupim mladicu jabuku i rekao prodavcu: „Treba mi jedan izdanak jabuke.” „U redu,” odgovara on,” ovaj izdanak liči na jabuku ali ne mogu vam garantovati da jeste. Čekaćete dok donese rod i onda ćete znati da li je jabuka ili nije.” Mislite li da bih kupio tu sadnicu? Rekao bih prodavcu: „Treba da naučite svoj posao pa onda prodajete stvari za koje ste sigurni.” To bi mogla biti divlja jabuka a ja ne volim divlje jabuke.

Prema ovom pasusu mi smo postali grešnici Adamovim grijehom, zato smo rođeni grešnici a naši grijesi su jednostavno plod onoga što već jesmo. Dakle ako to preokrenem onda moram preokrenuti svoju situaciju u Hristu. Da li me moja pravednost čini pravednim ili je moja pravednost dokaz ili rod onoga što već jesam u Hristu? Da li vas Bog gradi pravednim prije nego vas proglasi pravednim? Pogrešna je teologija kazati da vas Bog natapa milošću, gradi pravednim a zatim proglašava svetim.

U 1. Korinćanima, u Pavlovom uvodu, on govori svetima u Korintu. Oni su bili sve samo ne sveti po svom ponašanju ali on ih naziva svetima jer smo u Hristu pravedni. Pravednost koju Bog proizvodi u meni je samo dokaz, rod, onoga što sam već u Hristu. Ovo je zaključak kako ja shvatam Rimljanima 5:19: „Jer kao što neposlušnošću jednoga čovjeka mnogi postaše grešnici tako će i poslušnošću jednoga mnogi postati pravednici.”

Postoji razlika između ova dva iskaza, naročito u riječi „postaše” i u vremenu. Pavle koristi ono što na grčkom zovemo aorist kad govori u odnosu na naš položaj u Adamu. On upotrebljava buduće vrijeme kad govori o našoj situaciji u Hristu. Svako od nas se već rodio kao grešnik jer nas je Adam načinio grešnicima prilikom pada - prošlo vrijeme. Ali još nijesmo načinjeni pravednicima. Postaćemo pravednici prilikom drugog Hristovog dolaska kad se ova propadljivost obuče u neraspadljivost. Tada i samo tada svi mi koji prihvatamo Hrista postaćemo pravedni. Do tada pravda će živjeti vjerom a tako i opravdanje i posvećenje – jedino vjerom.

Imamo tekstove i na drugim mjestima koji pokazuju da je to ono što Pavle uči. U 1. Korinćanima 15:49 Pavle kaže to isto ali iz različitog ugla. Stihovi 48 i 49 daju nam cijelu sliku: „Kao što je bio čovjek od praha, (Adam) tako su i oni koji su načinjeni od praha. (Adam je bio načinjen od praha i vi i ja se rađamo načinjeni od praha.) I kao što je nebeski Čovjek tako i oni koji su nebeski (oni koji prihvataju Hrista).” Sada u 49-om stihu vidimo kad će se ovo dogoditi: „I kao što nosimo (rađamo se sa) obličje zemljanoga, (to nije budućnost, to je nešto što je već istina o nama) tako ćemo nositi (u budućnosti) i obličje nebeskoga Čovjeka.”

Pavle nastavlja da objašnjava da je ono što je posijano u propadljivosti podignuto u nepropadljivosti. Prilikom vaskrsenja bićemo podignuti nepropadljivi. Čitajte cijelo 15-o poglavlje 1.

Korinćanima i zapazite da se 1. Korinćanima 15:21-28 bavi ovim istim pitanjem, dva Adama. Stihovi 21 i 22 sadrže ključni iskaz ovog odlomka u Korinćanima: „Jer budući da kroz čovjeka (jednina) dođe smrt, (ista ideja kao u Rimljanima) kroz Čovjeka (opet jednina) dođe i vaskrsenje mrtvih (U NKJV Bibliji prvi čovjek je sa malo “m”, a drugi sa veliko “M” i odnosi se na Hrista). Jer kao što u Adamu svi umiru, tako će (buduće vrijeme) i u Hristu svi oživjeti.”

Mi ćemo oživjeti u Hristu; mi ćemo postati pravedni, (budućnost) ali sada smo pravedni samo u Njemu vjerom. Naš položaj u Njemu je vjerom ne stvarnošću. Ovo ne znači da ne možemo živjeti pravednim životom ali čak i kad nam Bog daje potpunu pobjedu nad grijehom mi smo još uvijek grešnici po prirodi. Naša priroda se neće promijeniti sve do drugog Hristovog dolaska, i to je ono što Pavle misli kad kaže da smo postali ili načinjeni grešnicima kroz Adamov grijeh.

Kad je Adam sagriješio, njegova priroda je postala nagoniska, ljubav je ischezla, sebičnost je zauzela njeno mjesto i mi smo rođeni, svako od nas, sa sklonošću prema grijehu što je od Sotone a ne od Boga. Vidi drugo poglavlje knjige „Put Hristu” (Steps to Christ, pp.17-22).

U Rimljanima 5:20 Pavle dokazuje ono što kaže u 19-om stihu: „A zakon dođe uz to da se umnoži grijeh.” Riječ „doći” ili „ući” se koristi kad ulazimo u svoju kuću ili u crkvu. Šta je Pavle mislio kad je rekao da je zakon ušao? Bog je došao Avramu i dao mu obećanje. To obećanje je bilo o Mesiji koje je On ranije dao Adamu i Evi prilikom pada. Četiri stotine godina posle Avrama, Bog nije došao Mojsiju i rekao: „Mojsije, mislio sam dati zakon Avramu ali sam zaboravio i zato ga sad moram dodati.” Zakon nije dodatni ili ekstra zahtjev za spasenje koji je On zaboravio dati Avraamu.

Ono što Pavle podrazumijeva pod riječju „uđe” je da je zakon uveo obećanje. Bog nije dao zakon kao neki ekstra zahtjev uz vjeru. Zakon je ušao da bi grijeh mogao izobilovati. Ako bi posmatrali ovaj iskaz prema njegovom naličju, zvučao bi strašno. Izgleda kao da je Bog dao zakon da poveća grijeh, ali to nije ono što Pavle kaže. Pogledajte riječ „prestup.” Ona je u jednini i stoga se u svjetlosti konteksta ovog pasusa od 15-og stiha pa nadalje uvijek odnosi na Adamov grijeh.

On nam je kazao u Rimljanima 5:19 da nas Adamov grijeh čini grešnicima. „Jer kao što neposlušnošću jednoga čovjeka mnogi postaju grešnici.” Ova riječ „mnogi” uzrokovala je problem mnogima. Oni kažu da svi nijesu načinjeni grešnicima, samo „mnogi.” KJV Biblija izostavlja jednu riječ koja je u originalu, a to je određeni član. Ono što Pavle zaista kaže u 19-om stihu je: „Jer kao što neposlušnošću jednoga čovjeka (određeni član) mnogi” i kad on upotrebljava određeni član to znači „ljudski rod, čovječanstvo.” Ovo je istina i u 15-om stihu. Pavle kaže u 19-om stihu da je Adamov grijeh načinio ljudski rod grešnicima. Zatim u Rimljanima 5:20 kaže kako je Bog dao zakon da dokaže da je Adamov grijeh načinio ljudski rod grešnicima. Svi mi smo rođeni grešnici, a svi grešnici proizvode grijeh ali nam zakon kazuje da smo grešnici. Bog je dao zakon da dokaže da su svi pripadnici ljudskog roda nastali od Adama grešnici. Zato Pavle u Rimljanima 7:7 kaže: „Ne znadoh za grijeh osim kroz zakon.”

Adam nas je načinio grešnicima a zatim nam je Bog dao zakon da nam otvori oči i dokaže da smo grešnici kako bi mogli prihvatiti Njegovu milost kroz Njegovog Sina Isusa Hrista. Pavle nastavlja u drugoj polovini 20-og stiha: „Gdje se umnoži grijeh ondje se još većma umnoži blagodat.” Mi smo po prirodi grešnici, zato sve što vi i ja možemo proizvesti je grijeh. Mi ne možemo proizvesti pravednost iz grijeha i to je nemoguće.

Kad smo bili u Keniji dva sjajna mladića sa Oksfordskog univerziteta došla su na naš koledž. Pošto sam ja bio zadužen za vjerska pitanja pitali su me da li bi mogli prikazati film o moralnoj obnovi. To je pokret koji danas izumire ali po toj teoriji kad bi se svako ljudsko biće naoružalo sa tri fundamentalna principa: ljubavlju, čistotom i poštenjem na ovom svijetu bi vladao mir i ne bi bilo potrebe za ratom. Imali su divan film. Pokušavali su dokazati mladima da ako se naoružaju sa ova tri fundamentalna načela Afrika bi bila divno mjesto za življenje.

Bila im je potrebna moja dozvola da bi prikazali film pa sam rekao: „Nemam ništa protiv ovog filma, cijenim vašu brigu ali vi pokušavate dobiti banane sa pomorandže.” Pitali su me šta sam time mislio da kažem pa sam im rekao: „Od grešnika možete proizvesti samo grijeh a vi pokušavate proizvesti pravednost od grešnika. Vi to ne možete učiniti, samo Bog može. Ono što trebate da naučite je da se morate ponovo roditi. To je Isus učio Nikodima. On je rekao: 'Ono što je rođeno od tijela uvijek će ostati tijelo.' Tijelo može proizvesti samo grijeh. Ono može proizvesti samopravednost ali u Božjim očima i samopravednost je grijeh. Možda ona to nije u vašim očima ali u Božjim jeste.” Zakon je jednostavno dokazao da smo mi ljudska bića grešnici, on nas nije načinio grešnim, on je prosto skinuo poklopac našeg samorespektovanja i pokazao nam kakvi smo iznutra - truli.

Čitamo u Rimljanima 5:20 drugi dio: „Jer gdje se umnoži grijeh ondje se još većma umnoži blagodat.” Ono što je Bog uradio u Hristu je preobilje. On ne samo što je izbrisao Adamov grijeh već je poništio i naše grijehe, prošle, sadašnje i buduće (stih 16). Ali povrh toga, On ne samo da je izbrisao grijeh, što bi nas učinilo neutralnim, podmirilo naš dug, već je i donio punomoćje o opravdanju na život za sve ljude. I ne samo to; On je uradio mnogo više. Osudio je grijeh u tijelu. Tako gdje grijeh izobiluje, milost je još izobilnija. On je to uradio za nas; za cijeli ljudski rod.

U tom pogledu Pavle kaže u Rimljanima 5:21: „Da kao što grijeh carova u smrti (vi ste rođeni kao grešnik i ako dopustite da grijeh vlada u vašem životu to će se završiti vječnom smrću) tako sada uđe i blagodat da bi mogla carovati kroz pravednost na vječni život kroz Gospoda našega Isusa Hrista.” Adam je donio ovom svijetu vladavinu grijeha. Vi i ja smo rođeni pod tom vladavinom. Nijesmo imali izbora baš kao što nijesmo mogli birati u kojoj zemlji ćemo se roditi.

Pavle ovdje kaže da smo rođeni pod vladavinom grijeha i smrti i ako bi tu ostali to bi se završilo vječnom smrću. Ali on kaže da nije potrebno da se tu zadržavamo jer je došla nova vladavina koja je uspostavljena u Hristu Isusu, i ako se premjestimo u to carstvo, dopuštajući da vlada nad nama, proizvedeći u nama pravednost, kraj je vječni život.

Postoji jedno mjesto koje nije sasvim jasno u Rimljanima 5:19-21 ali koje Pavle pojašnjava u 1. Korinćanima 15. Ovo poglavlje je važno jer nam pomaže da shvatimo vladavinu grijeha i vladavinu milosti. Pavle upotrebljava dva termina vezano za Hrista u 1. Korinćanima 15:45 i 47: „Tako je i pisano, prvi čovjek Adam postade živo biće. Poslednji Adam postade životodavni Duh.... Prvi čovjek je bio od zemlje, načinjen od praha; poslednji Čovjek je Gospod sa nebesa.”

Jedan termin primijenjen na Hrista je u 45-om stihu. On je nazvan „poslednjim Adamom” a u 47-om stihu „drugim Čovjekom.” Ova dva termina, „poslednji Adam” i „drugi čovjek” su vrlo značajni, posebno kad pročitamo cio pasus. Kao poslednji Adam, Hristos je pribrao za sebe sve što je prvog Adama i završio sa Adamovim rodом na krstu jer život od Adama mora umrijeti, tu nema izbora, Gospod se nikad ne mijenja i Hristos nije došao da izmijeni zakon ili da ga ukloni; On je došao da ga ispuni.

Zakon kaže (Jezekilj 18:4): „Život (to je značenje riječi „duša”) koji sagriješi mora umrijeti.” Mi smo sagriješili u Adamu plus što imamo svoje lične grijehe, tako kako god to gledali, mi moramo umrijeti. Na krstu, ljudski rod je umro u Hristu kao što Pavle kaže u 1. Korinćanima 5:17: „Kad Jedan umrije, svi umriješe.”

Hristova smrt nije bila umiranje jednog čovjeka umjesto svih ljudi, što je lažno učenje o zamjeni. Svi ljudi su umrli u Jednome, što je biblijska definicija zamjene. Mi smo svi umrli, Adamov rod je završio na krstu ali u vaskrsenju Bog je podigao ljudski rod u Hristu sa novim životom, životom svoga Sina, koji je vječan i koji je besmrtn. To čitamo u 1. Jovanovoj 5:11: „Ovo je svjedočanstvo, da smo primili vječni život, a ovaj život je u Njegovom Sinu.” Hristos je ustao sa novim ljudskim rodом koji je otkupljen od starog. U tom smislu Pavle može kazati u 2. Korinćanima 5:17: „Ako je

neko u Hristu, novo je stvorenje. Staro prođe.”

Sada da napravimo kratak rezime. Adamov grijeh donio je smrt „mnogima.” U originalu ispred te riječi stoji određeni član, i „mnogi” se odnosi na čovječanstvo; to je jasno iz konteksta. Adamov grijeh je donio smrt mnogima, tj. čovječanstvu. Tako je i Hristova poslušnost donijela dar milosti, tj. život mnogima. Riječ „dar” se ne koristi vezario za Adama, ona se upotrebljava u odnosu na Hrista.

Rimljanima 5:16: Adamov grijeh je donio osuđenje čitavom čovječanstvu. Hristova poslušnost učinila je mnogo više. On nije samo izbrisao Adamov grijeh već i naše lične grijehe, prošle, sadašnje i buduće. U odnosu na nas sve je to bila budućnost jer je On umro prije 2000 godina. Zato Pavle koristi riječ „mnogi grijesi.” On ne samo što ih je izbrisao već i donio dar opravdanja čitavom čovječanstvu.

Rimljanima 5:17: Smrt vlada ili caruje nad čitavim čovječanstvom zbog Adamovog grijeha. „Mnogo više” će oni koji primaju dar Hristove izobilne milosti i pravednosti vladati sa Hristom kroz vječnost.

Rimljanima 5:18: Zbog Adamovog grijeha čitavo čovječanstvo se suočava sa vječnom smrtnom kaznom. Svi se rađamo u oblasti smrti; tu pripadamo po prirodi. Imamo još jedan tekst u Efescima 2:3. Mi smo po prirodi djeca gnjeva, što je ista stvar. Pavle kaže da je na isti način Hristova savršena pravednost donijela punomoćje o opravdanju na život čitavom čovječanstvu. Ovo sačinjava dobre vijesti jevanđelja.

Rimljanima 5:19: Adamov grijeh je rezultirao da se svi ljudi rađaju kao grešnici, tj. sa grešnom prirodom, što Pavle naziva grijehom u Rimljanima 7. On govori o grijehu koji nastava u njemu; zakon grijeha je u mojim udima. Hristova poslušnost će rezultirati pravednošću u svim novorođenim hrišćanima, tj. proslavljenj prirodi prilikom drugog Hristovog dolaska.

Rimljanima 5:20: Zakon jednostavno dokazuje da je Adamov grijeh načinio od ljudskog roda grešnike. Zakon nas ne pravi grešnicima, on prosto dokazuje što smo već u Adamu. Ali povrh toga Hristova spasonosna milost ne samo što je iskupila čovječanstvo iz grijeha već legalno opravdala sve ljude u Hristu.

Rimljanima 5:21: Stoga, baš kao što grijeh vlada svim ljudima od rođenja i vladao bi do smrti, neka sada zavlada milost, kaže Pavle; to je ono što on podrazumijeva pod riječju „mogla,” i dominira vašim životom, donoseći pravednost, dok vječnost ne uđe sa Hristovim drugim dolaskom. Ovo su činjenice, ali prosta egzegeza nekog pasusa nije propovijedanje, to se mora i primijeniti. Imamo tri vrlo važne smjernice:

1. Svaka beba se rađa pod vlašću grijeha, osude i smrti, zbog pada. Pavle ovdje jednostavno dokazuje ono što smo već prešli u Rimljanima 3:9-20. Svi su pod grijehom, nema ni jednog pravednog, nema nijednog koji čini dobro zbog pada. Nastaviti živjeti pod ovom vladavinom znači okončati vječnom smrću. Nema razloga da ostanemo pod ovom vladavinom jer je Hristos napravio put za izlazak i namjerno ostajanje pod ovom vlašću znači tražiti vječnu smrt. To znači da više ne možemo optuživati Adama zato što više nismo izgubljeni zbog Adamovog grijeha. Hristos ga je izbrisao, ali mi smo izgubljeni ako namjerno, voljno, uporno odbijamo dar Božji.

Zato stvarno pitanje na sudu nije „pitanje grijeha” već „pitanje Sina.” Bog će pitati svakog nevjernika: „Zašto si namjerno odbacio mog Sina kojeg sam ti dao po beskonačnoj cijeni?” Prihvatiti ovaj dar milosti vjerom znači živjeti pod vladavinom pravednosti koja se završava vječnim životom.

2. Vi se rađate u Adamu ali ne možete izabrati da ostanete u Adamu a u isto vrijeme prihvatiti vjerom da budete u Hristu, jer ova dva čovjeka predstavljaju dva suprotna tabora. Jedan predstavlja grijeh, Drugi predstavlja pravednost. Jedan predstavlja smrt, Drugi predstavlja život. Mi ne možemo na dvije strane. Ne možemo reći: „Prihvaću Hrista jer želim ići na nebo, ali istovremeno želim uživati u grijehu.” Rimljanima poslanica vrlo jasno iznosi da prihvatiti Hrista, Začetnika

pravednosti, znači reći zbogom Adamu, početniku grijeha. U 1. Korinćanima 15:45 i 47 čitali smo da je On završio sa Adamom i podigao nas u novoj prirodi pa ako hoćemo prihvatiti Hrista, moramo napustiti naš položaj u Adamu.

Na ovom svijetu počinjemo sa životom koji smo naslijedili od Adama i završavamo ga smrću, jer život koji nam je on prenio je život koji je osuđen na smrt. Mi započinjemo sa životom na ovom svijetu, i završavamo sa smrću. U jevanđelju je obrnuto, započinjemo sa smrću a završavamo sa životom. Nema života ukoliko prvo ne umremo. Mi ne možemo pripadati Adamu i Hristu u isto vrijeme.

Prije nekoliko godina bio je jedan čovjek koji je emigrirao iz Njemačke u Ameriku. Bio je vrlo pametan, i postao je odličan fotograf i milioner. Nekoliko godina kasnije, odlučio je da posjeti svoju domovinu gdje se rodio. Zato što je bio slavan i bogat, pisao je caru Wilhelmu. U pismu on je rekao: „Vjerovatno ste čuli o meni, ja sam Njemac-Amerikanac. Želim posjetiti svoje rodno mjesto, i želio bih da me službeno primite.”

Car Wilhelm je uzvratio vrlo lijepim pismom. Rekao je: „Znam Njemce i znam Amerikance, ali Njemce-Amerikance ne poznajem. Ako ste bili Njemac i postali Amerikanac, više nemate prava zahtijevati da budete Njemac.” Kad postajemo hrišćani, mi više nismo „adamovci”, mi smo hrišćani. Naše građanstvo je na nebesima. Mi živimo na svijetu ali više nismo od njega. Ne možemo biti istovremeno u Adamu i u Hristu, moramo načiniti svoj izbor. To je jasno učenje Novog Zavjeta.

3. Naša vječna sudbina zavisi od toga koju smo prirodu odabrali. Kad Biblija koristi riječ „nevjerstvo” kao grijeh koji donosi vječnu smrt, ili kao neoprostivi grijeh u Novom Zavjetu, to znači namjerna izbor ostajanja u Adamu i vlasti grijeha. Nakon što nam dođe jevanđelje, ako namjerno izabiramo da ostanemo u Adamu i pod vladavinom grijeha, onda ne bi trebali ni ići u crkvu jer bi to bilo gubljenje vremena. „Jedimo, pijmo i veselimo se, jer sutra ćemo umrijeti” bio bi naš slogan. Zato ne očekujte da uživate u grijehu i idete na nebo u isto vrijeme.

Ova borba nije ta o kojoj govorimo, već borba izbora. Nevjerovanje je namjerno, voljno odabiranje ostanka pod vladavinom grijeha koji je u Adamu. Vjerovanje znači voljno odabiranje nastavanja u Hristu, i u vladavini pravednosti. Mi moramo služiti gospodaru kojega smo odabrali: grijehu na smrt ili pravednosti na život; ne možemo imati oboje. Zato je ovaj pasus krucijalan da bi razumjeli 6-o, 7-o i 8-o poglavlje.

Pavle nam kazuje da postoje dvije ljudske prirode, jedna koja je uvedena Adamovim padom, i druga primljena Hristovom poslušnošću, Njegovim životom i Njegovom smrću. Mi smo po prirodi u Adamu, rađamo se u Adamu, stoga smo po prirodi djeca gnjeva. Ali, koji god vjeruje u Isusa Hrista neće poginuti već će imati vječni život. Moguće je za svakog od nas da se premjesti sa te pozicije u novu prirodu, jer je u Hristu Bog to već ispunio kao dar. On nas je stavio u Hrista prije 2000 godina i nanovo ispisao našu istoriju u Njemu tako da u Hristu stojimo savršeni. Bog gleda na nas kao da nikad nismo sagriješili. On nam je dao novi život, novi položaj i novu sudbinu i On nas pita: „Hoćeš li to prihvatiti?” Ako kažemo „da”, tada će nam Isus reći ono što je rekao u Jovanu 5:24: „Koji vjeruje u Onoga koji me posla ne dolazi pod osudu jer je prešao iz smrti u život.”

Moja je molitva da na ovoj platformi gradite svoje hrišćanstvo. Hrišćanstvo nije prosto priključivanje jednoj denominaciji. To što ste član crkve neće vas spasiti. Hrišćanstvo nije čin krštenja jer čin ne spasava nikoga; istina o krštenju je ono što spasava. Ta istina je umrijeti u Hristu, kazati zbogom Adamu, zakopati se u Hrista i vaskrsnuti u novinu života u Hristu. Zato je važno da propovijedamo istinsko značenje krštenja.

A što se tiče mene i moje porodice mi smo odabrali Hrista, da bude naša Pravednost, naš Spasitelj i naša Nada. Izgubili smo svako povjerenje u tijelo. Zato gradimo na platformi, „Ne ja, već Hristos.”

Četrnaesto poglavlje

Kršteni u Hrista (Rimljanima 6:3-6)

U nekim slučajevima naše prvo krštenje nije bilo pravo. Neki od nas su natjerani na to, drugi su bili pod pritiskom prijatelja, treći kršteni jer su i njihovi drugovi uradili to isto, ali svi mi imamo nešto zajedničko, nijesmo razumjeli značenje krštenja. Ima mnogo hrišćana, u svim denominacijama, koji su kršteni, ali koji su „sahranjeni živi.” Zločin je sahraniti nekog ko je živ. Pastor ima ovlaštenje da sahranjuje samo ljude koji su umrli.

Potrebno je da razumijemo značenje krštenja a najjasnije objašnjenje njegovog značaja dato je u Rimljanima 6:3-6. Čak iako imamo ispravan način krštenja to ne znači da imamo istinu. Način je ispravan samo kad ukazuje na istinu. Mnogi hrišćani nijesu shvatili istinsko značenje krštenja. Čuli smo da je krštenje memorijalna služba ali nema ni jednog teksta koji kaže da jeste memorijalna služba. Ono je javno priznanje jednog vrlo posebnog iskustva vjernika. U ovom poglavlju želimo razmotriti, ne način, već istinu krštenja. Jer Isus je rekao u Marku 16:15 i 16 gdje je dao veliki nalog: „Idite po svemu svijetu i propovijedajte jevanđelje. Koji god uzvjeruje i krsti se biće spasen.”

Krštenje kao čin obavlja pastor. On nas krsti u ime Oca, Sina i Svetog Duha. Krštenje kao istinu ne obavlja pastor, to radi Sveti Duh. U 1. Korinćanima 12 Pavle definiše pravo značenje krštenja. Razbojnik na krstu, kojemu je Hristos obećao nebo, nije mogao proći čin krštenja, ali je svakako morao proći kroz ovo iskustvo, jer je Isus mislio da je iskustvo to koje spasava. Čin ne spasava nikoga; istina spasava. Čin postaje važan samo kad je udružen sa istinom.

1. Korinćanima 12:13: „Jer jednim Duhom (ne jednim čovjekom, riječ „Duh” ima veliko “D” i odnosi se na Svetog Duha) svi se krstismo u jedno tijelo (tijelo se odnosi na Hrista) - bili Jevreji ili Grci, robovi ili slobodni, i svi se jednim Duhom napojismo.” Ovo je istina o krštenju, ali osnova se nalazi u Rimljanima 6:3. Tekst počinje iskazom: „Ne znate li?” Tragedija je što mnogi hrišćani ne znaju. „Ne znate li da se svi mi krstismo u Hrista Isusa.”

To je prvo: krštenje je uvijek u Hrista Isusa. Nije u crkvu ili neku denominaciju, jer nas ne može spasti nijedna denominacija. Pastor krsti u ime Oca, Sina i Svetog Duha, ali istina o krštenju je uvijek u Hristu Isusu.

U Galatima 3:27 vidimo šta Pavle podrazumijeva pod krštenjem u Hrista Isusa. Ovdje Pavle objašnjava šta znači biti kršten u Hrista Isusa, jer upotrebljava istu frazu, ali se i nadovezuje na nju: „Jer svi koji se krstiste u Hrista, (zapazite istu frazu) u Hrista se obukoste (obukoste se sa Hristom, postaste jedno sa Hristom).“ To znači biti kršten u Hrista.

Dopustite mi da ovo objasnim. Da bi nas Hristos spasao, da bi bio naš Spasitelj, On se morao identifikovati sa nama. On nas je morao preuzeti na sebe. Da bi to spasenje postalo efektivno, u vašem slučaju, u mom slučaju, mi se moramo identifikovati sa Hristom. To mora biti recipročno, jer Bog je ljubav. Čak iako je On iskupio sve ljude u Hristu, to otkupljenje može postati efektivno samo kad prihvatamo tu identifikaciju sa Hristovom svetom istorijom jer je Bog ljubav; On nije marksista. Marksizam vjeruje u dijeljenje, ali dijeli pod prijetnjom oružja. Bog vam ne daje svog Sina pod prijetnjom oružja. On kaže: „Dao sam ti svog Sina po beskonačnoj cijeni za Mene, ali tebi je to dar. Imaš dvije solucije, možeš ga prihvatiti ili odbaciti.” Zato Isus kaže u Jovanu 15 hrišćanima: „Budite u Meni i Ja ću u vama.” Ovo dvoje kompletira sliku.

Dok je istina da su svi ljudi opravdani u Hristu i da su već pomireni u Isusu Hristu, to spasenje postaje efektivno vjerom i krštenjem. Krštenje je jednostavno javno priznanje zajednice u vjeri sa Isusom Hristom. To znači biti kršten u Hrista.

U Rimljanima 6:3, druga polovina stiha, vidimo da naša zajednica sa Hristom u krštenju nije u

nekom nejasnom postupku. Ona je vrlo specifična: „Ne znate li da svi koji se krstismo u Hrista, u smrt Njegovu krstismo se?“, što znači da prihvatamo Njegovu smrt kao svoju smrt. Krucijalno je ovo znati, u protivnom nema efektivnog opravdanja.

Pavle objašnjava vrstu smrti kojom je Hristos umro u Rimljanima 6:10: „Je smrt kojom On umrije, umrije grijehu jedanput za sve.“ Znači Njegova smrt je bila za grijeh i mi želimo znati šta to znači. Božji zakon kaže: „Plata za grijeh je smrt“ i tragično je da neko pokušava ukloniti legalan okvir pomirenja. Zakon zahtijeva smrt. Jevrejima 9:22: „Bez prolivanja krvi (smrti) nema oprostjenja grijeha.“ Duša koja zgriješi mora umrijeti. To je jasno učenje Svetog Pisma.

Hristos nije došao da izmijeni smrtnu osudu jer da je to učinio prekršio bi sopstveni zakon. On je došao da ispunji smrtnu osudu i na krstu On je umro za grijeh. On je ispunio zakonsku pravdu i kad je opet ustao ostavio je grijeh u grobu, ne na tri dana već zauvijek. Zato Pavle kaže da je On umro jedanput. Ne može se dvaput umrijeti drugom smrću jer to znači zbogom tom grešnom životu zauvijek.

Pavle kaže u Rimljanima 6:10 za Hrista kad je ustao: „Ali život kojim sada živi (život vaskrsenja) živi Bogu.“ Naši grijesi, jer vlastitih nije imao, odvojili su Hrista od Boga. To je ono što je grijeh učinio Hristu. Grijeh nas odvaja od Boga što znači da nas odvaja od Izvora života, mira, radosti i sreće. Zato je Hristos vikao u agoniji, u krvavom znoju: „Oče, Oče, zašto si me ostavio?“ On je iskusio prokletstvo zakona. Ali Hristos se nikad više neće odvojiti od svog Oca!

Tekst u Rimljanima 6:10 se bavi Hristovom smrću i podsjetimo se, hrišćanin se krsti u Njegovu smrt. Stoga, u Rimljanima 6:11 Pavle kaže: „Tako (na isti način; to znači ta grčka riječ) i vi držite sebe da ste mrtvi grijehu.“ Drugim riječima, baš kao što je Hristos ponio grijeh do kraja na krstu, sada pošto ste kršteni u Hrista, kazali ste u svom srcu zbogom grijehu. Ostavili ste ga na krstu.

To je ono što je prikovano na krstu. To je bilo protiv nas, to nas je osuđivalo, to je prikovano sa Hristom i vi ste ga, krštenjem, ostavili tamo po sopstvenom izboru. Rekli ste: „Ovaj grešni život zaslužuje da bude na krstu i nigdje drugo.“ Sada možete živjeti Bogu jer u drugoj polovini 11-og stiha stoji: „Ne samo što zaista umrijeteste grijehu, već ste živi Bogu u Hristu Isusu Gospodu našem.“ Bog se nikad neće odvojiti od vas koji ste kršteni u Hrista. Nikad neće biti odvajanja. Da, biće odvajanje za one koji konačno, trajno odbacuju Hristov dar na kraju milenijuma, Bog će odstupiti, i kad to učini, nema izvora života.

Rimljanima 6:4: „Tako se s Njim pogrebosmo kroz krštenje.“ Neko ko umre može ostati s nama neko vrijeme, ali na kraju mora se sahraniti. „Novorođenje je rijetko iskustvo ovog vremena na svijetu. To je ralog zašto ima toliko poteškoća u crkvama. Mnogi koji uzimaju Hristovo ime su neposvećeni i nesveti. Oni su se krstili ali su sahranjeni živi.“ Bible Commentary 6, p.1075. Mi nemamo prava da nekog sahranimo živog. On se prvo mora suočiti sa Hristovim krstom. On može kazati da pitanjima doktrine, ali ako kaže ne Hristovom krstu nemate prava da ga krstite. Ja nije umrlo i zato on ne ustaje na novinu života u Hristu. Znači, u 4-om stihu zapažamo:

1. Mi smo umrli sa Hristom.
2. Mi smo sahranjeni.

Postoji jedno vrlo interesantno društvo u Engleskoj koje sprečava sahranjivanje ljudi koji nijesu umrli. Oni govore o nekoliko incidenata. Jedan od njih bio je u Kaliforniji. Sahrnili su čovjeka i zatrpali grob, i usred noći čovjek koji je bio zadužen za čuvanje groblja šetajući okolo čuo je neku buku. Šumovi su dolazili tačno sa mjesta gdje je ta osoba bila sahranjena. Požurio je u policiju i otkopali su ga ali bilo je prekasno. Otvorili su sanduk. Bio je iščupao kosu jer je bio poludio. Bio je sahranjen prije nego je umro.

To je bila tragedija. Ali još je veća tragedija sahraniti ljude koji nijesu duhovno umrli. Oni ne ostaju u tom grobu. Oni izlaze ali nevolja je u tome što zadaju glavobolje pastoru i drugim članovima

zajednice. Iz knjige Evangelizam, p. 319: „Povećanje broja članova zajednice koji nijesu obnovljeni u srcu i reformisani u životu je izvor slabosti u crkvi. Zanimljivo je činjenica da mnogi pristupaju crkvi a da se prvo nijesu sjedinili u Hristu.” Možemo se upitati da li je naše krštenje bilo zajednica sa raspetim, sahranjenim i ustalim Hristom.

Rimljanima 6:4 nastavlja i kaže da ne samo što umiremo sa Hristom, ne samo što se zakopavamo s Njime, već: „kao što usta Hristos slavom Očevom iz mrtvih, tako i mi da hodimo u novini života.” Svaki pravi hrišćanin mora kazati sa apostolom Pavlom ono što on kaže u Galatima 2:20: „S Hristom se razapeh” ne lažni koncept zamjene: „Hristos je umro umjesto mene.” Hristova smrt bila je opšta smrt. Jedan čovjek ne može umrijeti umjesto drugog čovjeka. Zakon to ne dozvoljava. Ukoliko ne umrete sa Njim, ta vam smrt ne postaje legalna. Mi smo umrli s Njim, sada ustajemo u novini života.

I Pavle kaže: „Razapeh se sa Hristom, ali još uvijek živim! No ne živim više ja, već Hristos živi u meni. A život koji sada živim, živim vjerom u Onoga koji me ljubi i predade sebe za mene.”

Rimljanima 6:7: „Jer koji umrije oprosti se od grijeha.” KJV Biblija kaže „oslobodi se” i ta riječ se ponavlja tri puta u Rimljanima 6, prvi put u 7-om, drugi u 18-om i treći put u 22-om stihu. Ali u 18-om i 22-om stihu koristi se jedna riječ, a u 7-om sasvim drugačija. Ako želimo u svojoj Bibliji riječ koja je identična sa riječju koju Pavle upotrebljava u 7-om stihu, u Djelima 13:39 u KJV ta riječ je „opravdan.” „Koji umrije opravda se od grijeha.” Tako riječ „dikaion” koju Pavle koristi na grčkom, ili „opravdan” ne znači slobodan u nekom drugom smislu. Prevod „slobodan” je ispravan, jer riječ „opravdan” znači „slobodan” ali slobodan u sledećem smislu:

1. Slobodni ste od vladavine grijeha. U Rimljanima 3:9, gdje Pavle izvodi zaključak o problemu grijeha, on kaže: „Čitav svijet je pod grijehom, pod upravom grijeha, svi su robovi grijehu.” To se iznosi i u Rimljanima 7:14. Ali sada vi i ja više nijesmo pod vlašću grijeha jer je grijeh umro. Grijeh koji vlada nad nama je razapet sa Hristom.

2. Potrebno je da znamo još jedan smisao u kojem Pavle koristi riječ „opravdan”. Zakon kaže: „Duša koja sagriješi mora umrijeti.” U trenutku kad se rodimo na ovom svijetu, čak iako naši roditelji, rođaci i posjetioci kažu: „Ti si divna beba,” zakon je već rekao: „Ti moraš umrijeti.” Mi se rađamo u oblasti smrti zbog pada. (Rimljanima 5:12-21) Rađamo se pod osudom zakona zbog grijeha jednog čovjeka. A zakon je nepopustljiv, neće odustati dok ne umremo. Kad umremo zakon kaže: „Sada sam zadovoljen.”

Ako ukradem 10.000\$, uhvate me i pošalju u KP dom na 5 godina, nakon tih 5 godina u zatvoru kad izađem, nijedan zakon me ne smije dirati za taj zločin. Ako bi neki policajac to pokušao, ja mogu reći: „Ja sam sada slobodan čovjek.” Znači grijeh vas više ne može uništiti, ne zato što ste dobri, već zato što ste već umrli u Hristu.

Rimljanima 6:5: „Jer kad smo jednaki s Njime jednakom smrću.” Riječ koju Pavle koristi je ona koju mi danas upotrebljavamo za kalemljenje. Kalemljenje je spajanje dvije grane u jednu i krštenje je to isto. Ono je naše kalemljenje u raspetog, sahranjenog i vaskrlog Hrista. „Jer ako smo postali jedno s Njim, u prilici Njegove smrti, (što se odnosi na grijeh) izvjesno ćemo biti i u prilici Njegovog vaskrsenja,” Ako je vaše krštenje istinsko, Bog vam kaže ono što je Hristos rekao razbojniku: „Danas, nebo je tvoje!” Vaše vaskrsenje je zagarantovano.

Imamo nešto što se mora vrlo pojasniti u Rimljanima 6:8: „A ako umriješmo s Hristom, vjerujemo da ćemo i živjeti sa Njim.” Dobro pazite šta ovdje Pavle kaže jer to nije u potpunoj kontradikciji sa našom prirodnom situacijom. Na ovom svijetu mi otpočinjemo sa životom a završavamo sa smrću i to je prirodan poredak stvari. U jevanđelju je suprotno. Mi otpočinjemo sa smrću a završavamo sa životom i riječ „ako” znači da ako ne umremo nećemo ni živjeti.

Sledeći tekst koji je mnogo jači dat je u Timotiju poslanici. Pavle je uputio Timotiju te riječi

zato što je Timotije bio mladić a mladi ljudi misle da nikad neće umrijeti, međutim i djeca mogu umrijeti. Čitamo Pavlovovu izjavu u 2 Timotiju 2:11: „Istinita je riječ, ako umiremo s Njim, to ćemo i živjeti sa Njim,”

Ako odbijate umrijeti sa Hristom nećete živjeti sa Njim. Ako ste živi sahranjeni, ne morate opet proći kroz taj čin. Otkrio sam značenje ovog pasusa deset godina nakon svog krštenja. Već pet godina sam bio propovjednik. Šta bi se dogodilo ako bi propovjednik bio ponovo kršten? Bilo bi ogovaranja: „Pitam se šta je zgriješio?”

Ne, nijesam uradio ništa loše, upravo sam otkrio istinu. I tako u Ugandi nijesam tražio ponovno krštenje. Stao sam ispod jedne smokve, vrlo simbolično, i rekao: „Bože, otvorio si mi oči, od sada pa nadalje želim se pokoravati istini.” Rekao sam: „Gospode, ne više 'ja' već Hristos koji mora živjeti u meni.” To mora biti cilj.

Rimljanima 6 se bavi stanovištem. Pavle shvata da premda ste u svom srcu umrli grijehu, još uvijek se borite, još uvijek padate, ali u svom srcu rekli ste zbogom grijehu. Ali jedno je jasno, nema vaskrsenja sa Hristom ukoliko prvo ne umrete sa Njim. To je tako prosto.

Poslednji stih koji pokrivamo u ovom poglavlju je Rimljanima 6:6: „Znajući ovo, da se naš stari čovjek razape s Njim.” Podsjetimo se da „stari čovjek” znači vaš stari život. Zato u NIV Bibliji stoji „vaš život sebi samome” tj. vaš stari život s kojim ste rođeni, koji je stajao osuđen, koji je morao umrijeti, razapet je sa Hristom. Ovdje Pavle koristi riječ „stari čovjek,” „stari život samome sebi,” ali u Galatima upotrebljava riječ „ja” za stari život samome sebi. „Da bi se grešno tijelo moglo pokvariti (ili uništiti).” Ali to nije ono što Pavle kaže pa je potrebno da objasnim. Ono što Pavle stvarno kaže u grčkom originalu je da bi se grešno tijelo moglo lišiti svoje moći ili učiniti nemoćnim.

Grci su vjerovali da je tijelo zlo ali Biblija to ne uči. Ovo naše tijelo nije zlo. Problem nije naše tijelo, lopov je onaj ko upravlja njime. Na primjer, ako bi išli autobusom odavde do udaljenog grada, imali bi dva vozača. Jedan vozi pola puta a drugi preostalu polovinu do našeg odredišta. Prvi vozač je vrlo nepažljiv, hvata krivine na dva točka i svaki put kad to čini srce vam je u ustima. Nemate mira. Problem nije autobus, problem je vozač, jer u obližnjem gradiću on silazi a drugi vozač preuzima autobus. Ovaj je vrlo pažljiv i vi sjedite opušteno govoreći: „Ovo je dobar vozač.”

„Tijelo” je naš stari vozač. Ono je umrlo na krstu u Hristu ali samo vjerom, a vjera nije realnost. Sve dok se brinemo za svoj svakodnevni život ono je još živo i ima priliku da pomoli svoju ružnu glavu. Najgori oblik njegove ružne glave je pojava pod maskom religije. Ono djeluje kao veoma „sveto” ali je tijelo. Podsjetimo se Isusovih riječi Nikodimu: „Ono što je rođeno od tijela uvijek je tijelo.” Ono možda može činiti mnoge dobre stvari. Ono možda može raditi mnoge vjerske stvari ali je uvijek motivisano svojim ja. Znači, naša djela su oskvrnjena; prljave haljine u Božjim očima. Samo Duh, novi vozač, je taj koji može proizvesti pravednost u nama. Tako svaki dan morate ponavljati: „Ne ja, već Hristos.” Pavle kaže: „Ne hodite po tijelu već hodite u Duhu” jer je tijelo razapeto. Galatima 5:24: „Mi koji pripadamo Hristu razapesmo tijelo sa svim njegovim željama.”

Stari čovjek se razapinje, stoga je ovo ljudsko tijelo, koje po sebi nije grešno, lišeno svoje moći grijeha. Vozač je mrtav. „Da ne budemo više robovi grijehu.” Niko ne može reći: „Bespomoćan sam. Imam grešnu prirodu.” Potrebno nam je krštenje jer nijesam više „ja” već Hristos koji mora hoditi u nama. Onaj Hristos od prije 2000 godina nije se promijenio. On je isti danas, sutra i zauvijek i život kojim je On živio, život ljubavi, život staranja, život samopožrtvovanja, On može živjeti danas u vama. Svijetu je potrebno da to vidi. Biblija predstavlja ovu istinu: iz mnogo različitih uglova pa imamo više primjera. Prvi primjer je iz 2 Mojsijeve. U 1. Korinćanima 10, Pavle uzima iskustvo Jevreja i povezuje ga sa spasenjem. U drugom stihu čitamo da su Jevreji koji su prešli Crveno more bili kršteni u Mojsija. Mojsije je Hristova prilika. Stihovi 3 i 4: „Svi jedoše istu duhovnu hranu, i svi piše isto duhovno piće.”

Taj se simbolizam zapaža i u Gospodnjoj večeri. Oni su jeli i pili duhovnu hranu. Zatim Pavle definiše šta pod tim podrazumijeva: „Jer oni piše od duhovne stijene koja iđaše za njima, a ta stijena bješe Hristos.” Peti stih: „Ali većina ih ne ugodí Bogu.” Izlazak iz Egipta bio je simbol spasenja. Egipat predstavlja svijet. Faraon predstavlja Sotonu, Božjeg neprijatelja, a prelazak Crvenog mora krštenje. Sada se kreću ka Hananu, obećanoj zemlji i dok putuju tamo oni žive o duhovnoj hrani, hlebu i krvi Isusa Hrista. Ali pojavio se problem jer nijesu kazali zbogom egipatskom životu. Tako dok su fizički bili izvan Egipta, njihova srca bila su u Egiptu. Govorili su: „Oh, želio bih da se mogu vratiti. Nedostaju nam krastavci, praziluk, a posebno pileтина.”

Stoga je njihovo krštenje bilo privid i pomrli su u pustinji. Postoje tri vrste ljudi koji će umrijeti, oni koji su nevjernici, oni koji su vjernici i oni koji su u pustinji. Od njih su najgori ljudi pustinje. Oni koji su u svijetu napokon i uživaju u njemu prije nego umru. Oni koji su hrišćani će umrijeti, ali potom slijedi vaskrsenje i vječni život. Ali u pustinji, nemamo nijednu od ove dvije grupe. Oni ne uživaju u svijetu u potpunosti, jer svaki put kad to čine ispunjeni su krivicom. Oni čak ne uživaju ni nebo jer su sahranjeni živi.

Bog ih nije mogao vratiti u Hanan dok se ponovo ne krste. On ih nije mogao provesti lakšim putem, proveo ih je kroz Petru i vi koji ste nekad tuda putovali znate koliko je to uistinu neravna i gruba staza. Prošli su Petru i stigli na Jordan. U knjizi Isusa Navina, Bog kaže Isusu: „Uradi dvije stvari, kad pređete Jordan (što je bilo njihovo ponovno krštenje) uzmi dvanaest kamenova iz pustinje i stavi ih nasred rijeke. I uzmi dvanaest kamenova iz rijeke, i odnesi ih u obećanu zemlju i načini oltar.”

Tih dvanaest stijena predstavljali su crkvu. Bog je ustvari kazao Isusu: „Život Egipta, koji su ponijeli sa sobom, ne može ići sa njima u Hanan. Moraju ga sahraniti u Jordanu. Moj život, koji morate vaskrsnuti, mora se ponijeti u obećanu zemlju.” Jordan postaje istinsko krštenje. Zato je Isus kršten, ne u Crvenom moru, već u Jordanu. Isus je rekao Jovanu Krstitelju: „Moraš me krstiti da se ispuni svaka pravda.” To je istinsko krštenje.

Godine 1975, prelazio sam Jordan sa svojom porodicom. Oni sada imaju most, pa ne morate čekati da opadne vodostaj. Zaustavio sam se nasred mosta i posmatrao prljavu vodu. Ona je vrlo čista na izvoru u Golanskim uzvisinama, ali kad dođe do mjesta gdje su Jevreji prešli prilikom izlaska sasvim je prljava. Prišao mi je jedan izraelski vojnik s puškom i bajonetom i kucnuo me u slabinu. Skočio sam i rekao: „Šta je bilo?”

Rekao je: „Šta tražiš?” Mislio je da sam možda Arap ili neko drugi. Kazao sam: „Ne, tražim kamenove.” A on je rekao: „Kakve kamenove?” Rekao sam: „Biblija kaže da su ovdje do današnjeg dana. Zar ne znate svoju istoriju? A on je rekao: „Oh da, majka mi je vjerovala u tu besmislicu. Ja ne vjerujem.” I ja sam rekao: „Jako loše! Zato gubite rat.” Povikao je: „Sklanjaj se!” A ja sam kazao: „Da, gospodine.” Jako je loše što je ostavio istinu kao što je u Hristu.

Godine 1981, uzeo sam sedmicu molitve na Middle East koledžu i jedan od mladića je zahtijevao krštenje. Bio je marionit, što je religija Srednjeg Istoka, jedna hrišćanska crkva. Njegovi roditelji su bili apsolutno bijesni. Tako je otac došao do mene i rekao: „Znate li šta radite?” Rekao sam: „Da, krštavam vašeg sina.” On je rekao: „Dozvolite da vam kažem, kad mi je sinu bilo dva mjeseca, vozio sam uz ogromni rizik po sebe cijelim putem do Jordana.”

On je bio Libanac, Arap, u arapskom logoru ali nikad jednog Libanca ne zovite Arapom, jer oni su Feničani. Rekao je: „Vozio sam čitavim putem do Jordana, zahvatio barel jordanske vode i krstio svog sina baš u vodi u kojoj je Hristos bio kršten, a sada ga vi krstite u ovoj prljavoj vodi kod Middle East koledža. To je nazadak.” Rekao sam: „Možda ste ga krstili u vodi, ali mogu li nešto da vas pitam?” Odgovorio je: „Da.” Da li je vaše dijete, ovaj dječak, plakao?” „Da, vrištao je i tresao glavom.” Rekao sam: „Reći ću vam zašto, odbacivao je to krštenje a sada ga prihvata. To je ta

razlika.” Objasnio sam mu tu istinu ali nije je prihvatio.

Važno je da znamo istinu o krštenju. Želio bih napraviti zaključak sa jednim iskustvom koje sam imao u Etiopiji. Nadam se da niko od vas neće morati da prode kroz to iskustvo. Ja posebno govorim mladim ljudima. Uzeo sam sedmicu molitve na koledžu u Etiopiji i dao mladima vremena za pitanja. Imali smo jednog jananskog Egipćanina koji se zvao Dahoud, i bio je stariji student mehanizovane poljoprivrede. Očito da je na času imao raspravu sa učiteljem „trebaju li hrišćani nositi oružje?”

U Egiptu morate dvije godine služiti armiju a oni nemaju medicinski korpus. Moraju nositi pištolje. Tako me je ovaj Egipćanin pitao: „Da li je grijeh za hrišćanina nositi oružje?” Znao je šta mu je učitelj govorio, da to nije u redu ali želio je da mu to dokažem iz Svetog Pisma, što je bilo njegovo pravo da pita. Rekao sam mu: „Dahoude, svaki Egipćanin koji se ne bori za svoju zemlju treba se stidjeti samoga sebe,” Svidjelo mu se to ali sam rekao: „Htio bih te nešto upitati. Da li si hrišćanin?”

Rekao je: „Da.” Onda sam kazao: „Da li si ikad vidio mrtve Egipćane koji se bore za svoju zemlju?” Rekao je: „Ne.” I ja sam kazao: „Ako si hrišćanin, ti si mrtav tom starom životu koji je pripadao Egiptu i ustao na novinu života u Hristu.” Ovo vama možda ne bi ništa značilo, ali njemu je nešto značilo. „Usput,” rekao sam, „Hristos je bio Jevrejin.” Ako kažete Arapu da je Jevrej on to ne voli. Rekao je: „Ne, nijesam mrtav!”

Kazao sam: „Dobro, ne želim da se raspravljamo. Mogu ti dati čitavu gomilu tekstova. Dozvoli mi da ti dam samo jedan. Dao sam mu Kološanima 3:3. Rekao sam: „Molim te čitaj ga iz tvoje Biblije, arapske Biblije.” Čitao je i Pavle tu kaže: „Ti si mrtav, i tvoj život je sakriven u Hristu Isusu.”

Odbio je da to prihvati. Rekao sam: „U redu, Dahoude, neću se raspravljati.” Tako sam otišao i vratio se u Addis Abebu, 150 milja odatle. Dvije sedmice kasnije, tačno dvije sedmice nakon sedmice molitve, on i jedan njegov instruktor testirali su traktor „John Deere.”

Najveći broj naših koledža u Africi je na brdima. Volimo da ih gradimo na brdima. Isprobavali su ovaj traktor, spuštajući se niz padinu, i otkazale su kočnice. Dahoud je sjedio na blatobranu, a vozač, njegov instruktor, na sjedištu. Kad su otkazale kočnice, traktor je dobio inerciju jer je bila strmina. U panici pokušao je usporiti traktor prebacivanjem na manji prenos brzine. Brzine nijesu bile sinhronizovane, pa kad je postavio mjenjač u neutralni položaj, nije mogao ušaltovati manju brzinu. Inercija se povećala, i išli su sve brže i brže a vozač je bio pobljedio od straha. Iskočio je i viknuo: „Spasavaj se.” Dahoud se bio sledio na blatobranu. Bio se isuviše uplašio i trebao je skočiti ali nije. Traktor je udario u drvo, prevrnuo se i prikliještio Dahouda ispod. Trabalo im je 20 minuta da podignu taj teški traktor i izvuku ga.

Tamo smo imali bolničarku i ona je ispitivala kuca li mu srce i rekla je: „Plašim se da je mrtav.” Čitav grudni koš bio mu je polomljen. Bolnica se nalazila tri milje dalje i hitno su ga prebacili tamo. Mladići su ušli u kapelu i počeli moliti. Ispitivala su ga dva doktora, jedan Švedanin, a drugi Etiopljanin obučeni u Americi, i objica su se složila da je mrtav. Potom su zamolili bolničarku da se pobrine za tijelo, i ona je donijela čaršav da prekrije njegovo tijelo. Dok mu je prekrivala glavu njegove oči su trepnule i ona je povikala: „Živ je!” Švedski ljekar je rekao: „Pretpostavljam da vam se priviđa.” Doktor Etiopljanin je kazao: „Dopustite mi da ga opet pregledam.” Koristio je stetoskop i opet ga pregledao, i osjetio slabšaše otkucaje srca. Nijesu imali adekvatnu opremu pa su radio vezom obavijestili naš štab gdje se nalazio avion misije. Poslali smo naš misijski avion i prebacili ga, u nesvjesnom stanju, u našu bolnicu u Addis Abbaba-i. Tu je ležao, nesvjesan, oko dvije sedmice, sav u zavojima. Izvršili su hirurški zahvat i sve što je bilo potrebno. Nakon dvije sedmice došao je k sebi pa sam pošao da ga posjetim.

Lice mu je bilo potpuno prekriveno zavojima. Samo su mu usta i oči bili otvoreni. Posmatrao me je, i ja sam njega, zatim sam se sagnuo i rekao mu na uvo: „Dahoude, kako si?” Prošaputao je:

„Dahoud je mrtav. Razgovaraš sa jednim hrišćaninom.” Kasnije mi je pričao da ga je Bog na teži način naučio istini kao što je u Hristu. Vratio se u Egipat i odbio da nosi oružje jer je bio hrišćanin. Nadam se da ne morate proći kroz to iskustvo. Bilo je gorko! Nosio je ožiljke čitavog života. Ali ako ste sahranjeni živi, vaše krštenje je varka. Moja je molitva da se sada pokorite krstu.

Petnaesto poglavlje

Opasnost od liberalizma (Rimljanima 6:1-13)

U ovoj studiji Poslanice Rimljanima proučavanje o krstu i njegovom punom značenju u našem hrišćanskom iskustvu je nepohodno za jasnije razumijevanje Pavlovog izlaganja. Tri studije o krstu (dostupne u knjizi ili na kasetama, *The Cross of Christ*) čine tri stvari za nas:

1. Doprinose da zaista cijenimo Isusa Hrista, da je hio voljan umrijeti, kazati zbogom životu zauvijek da bi mi mogli zauzeti Njegovo mjesto.
2. Proizvode u nama mržnju prema grijehu zbog onoga što je učinio našem Spasitelju.
3. Doprinose boljem razumijevanju pravednosti vjerom što će nam pomoći u našem proučavanju poslanice Rimljanima.

Pavle je pisac logičar i neophodno je da pregledamo ono što nam je već kazao u prvih pet glava Rimljanima. Pavlova tema ove poslanice je „Jevanđelje Božje.” Nakon predstavljanja i upućivanja dobrodošlice, on se bavi univerzalnim problemom grijeha čovječanstva od poglavlja 1:18 sve do 3:20. Zatim završava sa dvije činjenice:

1. Prva činjenica se nalazi u Rimljanima 3:9, a to je da smo svi mi, Jevreji i neznabošci, bez izuzetka, pod grijehom. To znači da smo pod kontrolom grijeha, mi smo mu robovi, a grijeh je naš gospodar.
2. Druga činjenica, Pavle nam to kazuje u stihu 3:19, je da smo mi takođe pod zakonom, i zato što smo grešnici, biti pod zakonom znači biti kriv i biti osuđen. Pavle slika vrlo mračnu sliku ljudskog roda u tom odjeljku.

Zatim u trećem poglavlju sa one dvije divne riječi, „ali sada,” on uvodi jevanđelje, stihovi 21-31. Postoje dvije stvari koje nam on kazuje o jevanđelju:

1. On definiše jevanđelje kao „pravednost od Boga.” Pod tim podrazumijeva: (a) to je pravednost potekla od Boga, (b) planirana od Boga, (c) ispunjena od Boga, (d) ona je sasvim od Boga.
2. On nam kazuje da je ova pravednost nešto čenu nijesmo doprinijeli ni ni jednu jotu. Ona je savim od Boga, ispunjena u Hristu, bez ikakvog doprinosa s naše strane. Stoga nam je ona dar tako da se spasavamo milošću. Kad prihvatamo taj dar vjerom, to se zove pravednost ili opravdanje vjerom.

Zatim u 4-om poglavlju Pavle nastavlja da brani ovu divnu istinu od trostruke opozicije koja je uglavnom dolazila od Judaista:

1. Naša djela.
2. Obrezanje, što je bilo od ogromnog značaja za Jevreje.
3. Držanje zakona koje, međutim, ni na koji način ne doprinosi opravdanju vjerom. To je u potpunosti Božje djelo.

U 5-om poglavlju on se okreće subjektivnom iskustvu, plodovima opravdanja vjerom koji su takođe trostruki. Prvi rod je mir sa Bogom. Ovo je očajnička potreba mnogih; oni nemaju mir. Zapamtimo, mir dolazi kroz opravdanje vjerom, ne onim što Bog čini u nama, već onim što je već ispunio u Hristu, što ste prihvatili vjerom. Ali to nije sve.

Drugi rod je to što stojimo u milosti, što znači da smo sada u poziciji gdje možemo zahtijevati Božju silu kroz nastavanje Duha da živimo životom koji Bog želi od nas.

Treći rod je da postoji nada koju nam donosi opravdanje vjerom, a ta nada je dvostruka:

(a) Sada možemo iskusiti Hristovu ljubav i širiti je oko sebe, ljubav „koja ne traži svoje,” ljubav koja je sila jevanđelja, ljubav koja je ispunjenje zakona.

(b) Ali ta nada je i iznad toga i ona je takode proslavljanje, kad će se ova raspadljivost obući u nepropadljivost prilikom drugog Hristovog dolaska.

Zatim u drugoj polovini Rimljanima 5:12-21, što je vrlo težak pasus, Pavle polaže temelj našeg spasenja i naše osude. On se bavio univerzalnim problemom grijeha; on se bavio pravednošću Božjom, i sada kaže da je izvor toga u Adamu i Hristu. Mi smo izgubljeni u Adamu na isti način na koji se spasavamo u Hristu. Drugim riječima, naša vječna sudbina se zasniva na djelima ta dva čovjeka. U Adamu svi umiremo, u Hristu svi će oživjeti.

Šesto poglavlje Rimljanima se bavi opasnošću koja dolazi od propovijedanja vječnog jevanđelja. Ta opasnost dolazi od ljudi koji iskrivljuju tu poruku.

Postoje dvije stvari koje đavo mrzi i on čini sve da ih sakrije od vas. To su:

1. Jasno razumijevanje ljubavi Božje. On ne želi da znate ili shvatite da je Božja ljubav bezuslovna, da je vječna, i da se nikad ne mijenja.

2. On ne želi da znamo jevanđelje ili da ga jasno razumijemo pa je pokušao zaslijepiti misli nevjernika. U 2. Korinćanima 4:3,4 Pavle nam kazuje: „Ako je jevanđelje sakriveno onima koji su izgubljeni, sakriveno je zato što je bog ovoga svijeta (koji je Sotona) zaslijepio njihove oči da ne vide slavnu istinu jevanđelja.”

Ali on tu ne staje. Kad ulazi u Hrišćansku crkvu, on ima određen način postupanja sa hrišćanima koji su već prihvatili jevanđelje. On je pripremio dva falsifikata – oba površno liče na jevanđelje, ali u osnovi su neprijatelji jevanđelja.

Sada mi dopustite da vam objasnim šta je falsifikat. Kad sam bio misionar u Etiopiji, pisao mi je moj otac koji je kolekcionar markica i kovanog novca govoreći: „U Etiopiji ima jedna kovanica koja se zove Marija Tereza. Izmislili su je Italijani kad su vladali nad Etiopijom od 1930. do 1935. godine. To su rijetke kovanice ali želio bih da mi jednu pronađeš jer su i vrlo vrijedni novci.”

Ispričao sam to jednom Etiopljaninu i rekao: „Znate, teško je nabaviti te kovanice.” On je rekao: „Ne, možete ih nabaviti svuda, prodaće vam ih djeca na ulici.” I tako sam zaustavio jedno dijete koje je prodavalo drangulije, i istini za volju imao je tri, ne jednu već tri kovanice. Tako sam se s njim pogađao kao tipični Afrikanac i mislio da sam postigao dobru cijenu. To je ipak bilo prilično novca, ali otac mi je rekao da su vrlo vrijedne, pa sam mislio da bi mi mogao dati nešto zauzvrat. Poslao sam te kovanice ocu a on mi je pisao i rekao: „Sine moj, treba nešto da naučiš. Od ove tri samo jedna je prava. Druge dvije su bili falsifikati.”

Ali za mene nije bilo razlike. Posmatrao sam ih i posmatrao ali nijesam mogao uočiti nikakvu razliku između lažnih i prave. Ali oko eksperta zna razliku. Otac je rekao: „Ta dva lažnjaka ne vrijede ništa; previše si ih platio.” Mislio sam da sam napravio posao ali zahvalio mi se na kovanici koja je bila prava.

Kad posmatramo ta dva falsifikata bez jasnog razumijevanja jevanđelja, mi nasijedamo jer Sotona je vrlo pametan. Sada da ih etiketiramo:

1. Prvim se Pavle već bavio u četvrtom poglavlju Rimljanima. Mi ga zovemo „legalizam.” Legalizam po mnogo čemu liči na jevanđelje.

2. Za drugi ima mnogo imena. Jedno od njih je „libertinizam” (nama bliža riječ je „liberalizam” – prim. prev.) ali se ponekad naziva antinomizam. „Anti” znači „protiv” u engleskom jeziku, a nomizam je od grčke riječi „nomos” koje je zakon. „Libertinizam”, što je riječ koju bih radije koristio sada, ili

„jeftina milost” su takođe termini koji se upotrebljavaju.

Do sada smo vidjeli da je jevanđelje pravednost Božja i da je u Hristovoj svetoj istoriji već ispunjeno sve što je neophodno da bismo išli na nebo. Ono što libertinizam kaže je: „Pošto sam već spasen Hristovom zaslugom, pošto je On uradio sve, onda sigurno imam slobodu da radim što mi se sviđa.” Drugim riječima, jevanđelje i njegov besplatni dar spasenja sada se koristi kao opravdanje za uživanje u stvarima ovoga svijeta i čak u grijehu, ne teškim grijesima već grešnim željama koje se ispunjavu. Volio bih dok razmatramo Rimljanima 6-u glavu da objasnim da ovo nije istina. Sloboda i dopuštenje nijesu isto. Da, jevanđelje me oslobađa, ali me ne oslobađa da radim što mi se prohtije.

Kad je Kenija dobijala nezavisnost od Velike Britanije neki Afrikanci su bili vrlo mudri. Poigrali su se sa ovim divnim događajem. Kupili su neke male formulare i otišli svojim drugovima Afrikancima koji nijesu bili mnogo obrazovani i rekli im: „Znate li da će kad dobijemo nezavisnost (oni su to zvali „uhuru”) ova evropska auta biti naša. Želite li jedno?” i oni bi odgovarali: „Da.”

„Sve što morate platiti su dva šilinga a mi ćemo vam dati potvrdu i kad nezavisnost dođe auto je vaš.” Tako su oni sakupljali novac i davali im potvrde. Na dan nezavisnosti ovi siromašni mali ljudi su sa svojim potvrdama tražili brojeve tablica svog auta da vide koji je njihov. Bili su obmanuti što se tiče značenja istinske nezavisnosti.

Nekoliko godina kasnije radili smo u školi u Kamagambou. Moja žena je uživala u posjećivanju afričkih tržnica a ja sam morao da vozim što je vrlo teško kad vam ispred auta šetaju kokoške i magarci. Kad smo se rastali na tržnici, ugledao sam grupu Afrikanaca koji su sjedeli sa lisicama na rukama. Bili su stariji ljudi, i rekao sam sebi: „Ovi ljudi izgledaju vrlo jadno. Poći ću k njima, sjesti i razgovarati malo.” Pošto sam govorio njihovim jezikom razgovarao bih s njima dok mi se žena ne vrati iz trgovine. Pitao sam ih: „Šta ste uradili da morate biti u lisicama s policajcem koji vas naoružan čuva?”

I jedan od tih ljudi, najstariji iz grupe, mi je rekao: „Kad će se završiti ova nezavisnost?” A ja sam rekao: „Žao mi je, ona je tu da ostane.” „Oh,” rekao je on, „želio bih da se završi.” Rekao sam: „Šta time mislite da kažete?” Odgovorio je: „Kad su nam govorili da dobijamo nezavisnost, mislili smo da nećemo morati plaćati porez.” Mislili su da sloboda znači oslobađanje od poreza.” Starac je rekao: „Sada plaćamo veći porez nego kad su Britanci bili ovdje pa želimo da se vrate.”

Sjedio sam s njima i objasnio da sloboda znači odgovornost. „Ako želite slobodu više ne možete zavisiti od Britanskog budžeta za ispomoć. Vi morate sami sebe izdržavati, i vaša vlada će se izdržavati ubiranjem poreza od vas.” On je rekao: „Ali to nam nijesu rekli kad smo se borili za nezavisnost, i dobili su našu podršku.” „Dobro,” rekao sam, „to je tipično za političare. Oni nikad ne kažu istinu, osim onoga što godi našem tijelu.”

Ali Pavle nam ne uskraćuje istinu. On nam kazuje istinu: biti slobodan u Hristu ne znači imati dozvolu da radimo što nam se prohtije. Ranije sam napomenuo da je jevanđelje opasno. Daću vam neke divne iskaze, ali oni su opasni. Zato što su opasni neki pastori ih čak i ne citiraju. Jedan je Rimljanima 5:20, odličan iskaz: „Gdje se umnoži grijeh ondje se još većma umnoži blagodat.” Ono što je Pavle podrazumijevao pod ovim je: „Nema veze koliki si grešnik, jevanđelje te može spasti.”

Ali ima ovdje jedan problem: svi mi imamo prirodu koja ne samo što je grešna, čak i posle obraćenja, već imamo prirodu koja voli grijeh. Ne varajte se; vaš obraćen um može mrzjeti grijeh, ali vaša priroda, sve naše prirode, će voljeti grijeh do sudnjega dana. Kad čitamo ili slušamo ovu divnu konstataciju koju Pavle pravi u Rimljanima 5:20, možemo je izopačiti i tumačiti ovako: „O Pavle, ti kažeš da je milost tako divna da što više griješim veća milost će poništavati moj grijeh. Hvalite Gospoda! Nastavimo da griješimo da bi milost mogla izobilovati.” Pavle to ne misli ali tijelo vam govori da je to ono što on misli pa iskrivljujemo Pavlove riječi zarad vlastite koristi. Pavle se bavi tim problemom u Rimljanima 6:1-14.

Drugi iskaz se nalazi u Rimljanima 6:14: „Jer grijeh neće vama ovladati, jer niste pod zakonom već pod milošću.” Pavle je ovdje mislio na deset zapovijesti. On troši sasvim malo vremena na to. Pavle misli da svaki put kad padate zakon vas ne može osuditi jer više niste pod njim, To znači da grijeh više nema vlasti da vas kazni. Pogledajte 1. Korinćanima 15:56: „Žalac smrti je grijeh.” Grijeh dobija vlast da nas ubija od zakona. Ali ako više niste pod zakonom, grijeh vam to više ne može činiti. Vi ste slobodni od osude zakona i njegovog prokletstva. Biti pod zakonom znači da svaki put kad zgriješite, zakon kaže: „Duša koja sagriješi mora umrijeti” ali hrišćaninu zakon to ne može reći, jer on više nije pod njim, on je pod milošću. Ovo je dobra vijest i u isto vrijeme opasna vijest.

Ta opasnost s kojom se moramo suočiti je: „Pošto me zakon ne može osuditi, onda sada mogu raditi šta želim.” Dopustite mi da vam dam jedan primjer. Moja žena i ja smo uglavnom radili u zemljama trećeg svijeta, i tamo diplomate, osoblje ambasada, ima ono što oni nazivaju diplomatski imunitet, što znači da ih zakon dotične države ne može sankcionisati. Imali su posebnu pločicu sa natpisom „CD” („Corps Diplomat”) i to je značilo da ne podliježu zakonu. Tako ako bi diplomata prekoračio dozvoljenu brzinu, policajac koji ga je uhvatio ne bi imao prava da ga kazni. Mogao je i parkirati auto na nedozvoljenom prostoru i nijedan policajac mu ne bi smio pisati kaznu. Neki od njih su uživali u tome i kršili državni zakon.

Tijelo će reći isto: „Nastavi griješiti. Napokon više nijesi pod zakonom. Ti si pod milošću.” „Pod milošću” vam ne daje tu slobodu. Odgovor je: „Bože sačuvaj, to je nezamislivo!” Pavle se sada bavi tom opasnošću. Zbog istorijske pozadine u pokušaju razračunavanja sa tim jeretičkim učenjima, i iz drugih razloga, počeli smo naglašavati zakon u našim ranim godinama. Rezultat je bio da smo nesvjesno postali legalisti. Onda smo, da bi dobili propovjednike koje priznaje Američko teološko udruženje (American Association of Theology), legalni sistem teologije u ovoj zemlji, morali slati svoje naučnike na univerzitete da bi mogli dobiti zvanje doktora teologije i filozofije, da bi oni mogli zauzvrat mogli dolaziti i učiti nas.

Ti naučnici, vrlo fini ljudi, išli su na ove univerzitete i otkrili nešto što nikad nijesu imali u svojoj crkvi, a to je mir u Hristu. To im je pružilo tako divan osjećaj da su se vratili sa bremenom unošenja mira u svoju crkvu.

Zato je osnovni naglasak u njihovim knjigama i propovijedima pokušaj da se ljudima pruži mir, kroz opravdanje vjerom. Ali đavo je vrlo pametan. On je vrlo srećan ako može premjestiti ljude ove crkve iz legalizma, što je jedan falsifikat, u drugu krajnost, antinomizam, drugi falsifikat. Njega nije briga kojem taboru pripadate i to je ono što je on uradio.

Prvi tabor, legalizam, je gori u izvjesnom smislu zato što spolja uvijek izgleda dobro. Spoljašnje ponašanje je uvijek dobro u legalizmu. Problem legalizma je iznutra, ne spolja, što se vidi iz Isusove osude fariseja kad ih je nazvao licemjerima. „Vi ste kao okrečeni grobovi koji se spolja vide lijepi, a iznutra su puni mrtvačkih kostiju i svake nečistote.” To je Hristova ocjena legalizma.

Antinomizam ima jednu prednost. On je otvoren i možete ga vidjeti, i zato postoji nada da se popravi. Spolja antinomizam izgleda gore od legalizma, ali oba pripadaju Sotoni. Ono što mi želimo je istina kao što je u Hristu a ni legalizam niti antinomizam ne pripadaju istinskom jevanđelju. Ovdje se Pavle bavi sa antinomizmom. Dok idemo korak po korak to je vrlo jasno. Rimljanima 6:1: „Šta ćemo dakle reći? Da li ćemo nastaviti (zapazite sadašnje trajno vrijeme) u grijehu da bi milost mogla izobilovati?” On se osvrće na Rimljanima 5:20, „Da li je to ono što ja učim da možete uživati u grijehu jer što više griješite veća milost će pokrivati vaš grijeh?” Zapazite njegov odgovor: „Bože sačuvaj!” Svakako ne! To je nezamislivo. Hrišćanin ne može donijeti takav zaključak jer se to ne zasniva na našim obećanjima da ćemo biti dobri, već na istini kao što je u Hristu kojoj smo podređeni. „Kako ćemo mi koji smo umrli grijehu još živjeti u njemu.” Ova fraza, „umrli grijehu,” pojavljuje se

tri puta u Rimljanima 6:1-13. Ovo je prvi put da se pojavljuje i primjenjuje se na vjernika.

U 10-om stihu pojavljuje se drugi put gdje se ne primjenjuje na vjernika već na Hrista; jer je naše subjektivno iskustvo uvijek bazirano na objektivnoj istini, istorijskom Hristu. Deseti stih: „Jer smrt kojom On (Hristos) umrije, umrije za grijeh jedanput za sve.” Drugim riječima, kad je Hristos umro na krstu, On je dokrajčio grijeh. On nije samo umro, ponijevši naša grešna djela koja nas osuđuju, već je i dokrajčio grijeh koji nastava u nama kao načelo. On je ponio grijeh u grob i tu ga ostavio, ne na tri dana već zauvijek. On je ostavio grijeh u grobu, jedanput i za sve; On je svršio sa grijehom. Zato u poslanici Jevrejima stoji da kad On drugi put dođe više se neće baviti problemom grijeha; On se njime bavio na krstu, ostavivši ga u grobu. On je umro jedanput i za sve; On neće više umirati.

Deveti stih kaže: „Znajući da Hristos, ustavši iz mrtvih, više ne umire. Smrt više nema vlasti nad Njim (jer grijeh nema više vlasti nad Njim).” On je preuzeo naše grijehe, oni su bili ovladali Njime (imali vlast nad Njim), oni su ga odveli u grob ali kad je ustao iz mrtvih On je zauvijek ostavio grijeh u tom grobu.

Rimljanima 6:10, druga polovina: „Ali život koji On živi, Bogu živi.” To znači da više nikad neće morati iskusiti napuštanje od Boga do čega su doveli naši grijesi na krstu. Stih 11: „Tako (na isti način) i vi držite (smatrajte) sebe da ste mrtvi grijehu a živi Bogu u Ristu Isusu Gospodu našem.”

Hrišćanin je osoba koja je prihvatila svoju poistovjećenost sa Hristom. Prije dvije hiljade godina, Bog nam je pripojio svog Sina kako bi nas u Hristu iskupio. Sada, krštenjem, mi se pripajamo javnim priznanjem, kroz vjeru, Njemu, i tako je to sada reciprocitet. On nam se pridružio i iskupio nas, mi se pridružujemo Njemu i prihvatamo Njegovu istoriju kao svoju.

U pogledu praktičnog hrišćanstva čitamo u Rimljanima 6:5: „Jer ako smo se ujediniili u obličju Njegove smrti.” „Ujediniili” je u svršenom vremenu što znači da je to prošli akt, nešto što se već desilo jer kad se krstite to vam je postala istorijska činjenica. Ali kad dođe do vaskrsenja, iznenada „bićemo i u obličju Njegovog vaskrsenja.” Imamo prošlo vrijeme za smrt i buduće vrijeme za vaskrsenje. Bog ne kaže: „Jednog dana umriješ grijehu.” Vi ste već umrli grijehu. „Jednog dana ustaćeš i ići na nebo,” to je budućnost. Pogledajte Rimljanima 6:8. Radnja je u aoristu što je mnogo jači oblik prošlog vremena, nešto što se dogodilo jedanput i za sve: „A ako umriješmo s Hristom (ne budućnost već prošlost) vjerujemo (sada budućnost) da ćemo i živjeti sa Njim.”

Mora se pojasniti da je uslov ne zakona već jevanđelja da ako želite živjeti sa Hristom vi morate umrijeti sa Njim. A ako ste umrli sa Hristom, to znači da ste ostavili grijeh u svom grobu koji nije grobnica, već voda u kojoj ste kršteni. Vi ste ostavili grijeh u tom grobu.

Pavle kaže: „Ako ste umrli grijehu i prekinuli s njime odnos, kako onda možete reći da je u redu griješiti? Zar ne shvatate svoje krštenje? Vi protivrječite svojoj pravednosti vjerom.” Sada pogledajte Rimljanima 6:7: „Jer onaj koji umrije oslobodi se od grijeha.” Razmotrimo ovo vrlo pažljivo da uočimo šta je Pavle mislio. On ne kaže: „Jer onaj koji umrije oslobodi se na grijeh.” On kaže: „Oslobodiste se od grijeha” što je sušta suprotnost.

Ali šta on podrazumijeva pod riječju „oslobođen.” Riječ „slobodan” ili „oslobođen,” prošlo vrijeme, se koristi tri puta u Rimljanima 6; prvi put u Rimljanima 6:7: „Onaj koji umrije oslobodi se od grijeha.” Drugi put u 18-o stihu: „I oslobodivši se od grijeha.” Opet, ne „na grijeh” već „od grijeha.” I poslednji put u 22-om stihu koji kaže: „Ali sada oslobodivši se od grijeha.” U originalu, riječ „slobodan” koja je upotrijebljena u 18-om i 22-om stihu je posve različita riječ od one u 7-om stihu. Pavle je zamijenio riječi jer u 7-om stihu ima dva značenja, dok u 18-om i 22-om stihu ima samo jedno značenje riječi „oslobođen.” Dopustite da objasnim.

Podsjetimo se zaključka do kojeg Pavle dolazi u Rimljanima 3:9 da smo svi pod grijehom. Biti pod grijehom znači da smo njime rukovođeni, mi smo robovi grijehu, grijeh je naš gospodar sve dok

živimo. Kad umremo, grijeh ne može više vladati nad nama. To je značenje 18-og, 22-og, a i 7-og stiha.

Ali Pavle ima još jedno značenje u 7-om stihu i zato upotrebljava drugu riječ. On koristi riječ „opravdan,” istu onu u KJV Bibliji u Djelima 13:39. Rimljanima 6:7: „Onaj koji umrije opravda se od grijeha.” Dakle „opravdan“ bi značilo više od prosto oslobođen od vladavine sile grijeha. To takođe znači oslobođen od osude grijeha. Opravdana osoba nikad ne može biti osuđena od zakona, jer zakon samo osuđuje grešnika, dok u Hristu vi niste grešnik.

Dakle dopustite mi da objasnim kako to Pavle koristi. Vrlo je važno da to razumijete. Recimo da sam ukrao 10.000\$ i uhvaćen sam. Izveden sam na sud i oglašen krivim. Sudija mi dosuđuje pet godina zatvora. Idem u KP dom i provodim tamo svojih pet godina. Kad izađem, legalno ne stojim osuđen za tu pljačku; ja sam oslobođen (platio sam dug) što je druga riječ za „opravdan.” Više me policija ne može dirati za taj zločin; ne zato što nijesam ukrao taj novac, već što sam platio cijenu za taj zločin. Preuzeo sam kaznu koju je taj zločin uključivao.

Dakle Božji zakon kaže: „Duša koja zgriješi mora umrijeti.” Kad ste umrli grijehu sa Hristom, oslobodili ste se od podložnosti zakonu. Rimljanima 7:1 kaže: „Zakon ima vlast (autoritet) nad vama sve dok živite.” Ali u trenutku kad umrete zakon kaže: „Ispunio si pravdu zakona, više te neću dirati. Kad umrete sa Hristom, vi ste i legalno oslobođeni. Tako imate dvije slobode:

1. Oslobođeni ste od vladavine, od sile grijeha. To ne znači da sila grijeha nije u vama, ali legalno kroz Hristov krst, ona više ne može polagati pravo na vas. Znači kad vas tijelo, zakon grijeha kuša i kaže: „Zašto ne griješiš?” vi možete reći zakonu grijeha: „Ti mi više nijesi gospodar! S tobom sam završio zauvijek!”

2. Vi imate prava to činiti, jer kad ste umrli sa Hristom vi ste se oslobodili od vlasti grijeha. Ali to ne znači da ne padate.

Sada dolazimo do vrlo važne tačke, i moramo biti načisto sa tim. U Rimljanima 6 Pavle se ne bavi djelima. Imajte na umu da se Pavle ne bavi djelima već stanovištem prema grijehu jer premda ste možda rekli zbogom grijehu u svom srcu, to ne znači da ne padate. To ne znači da nemate borbi. Vi vrlo dobro znate da se još uvijek borite i da još uvijek padate. Ali djela jednog hrišćanina nikad ne smiju biti kamufliranje grijeha. Drugim riječima, naš stav prema grijehu uvijek mora biti negativan, čak iako na djelima mnogo puta padamo.

Mi znamo da nam Bog može dati potpunu pobjedu jer vjerujemo da je Božja sila veća od sile grijeha. Pavle se ovdje ne bavi djelima već stanovištem prema grijehu. Hrišćanin ne može kazati u svom srcu da je u redu griješiti baš zato što je umro grijehu. Rimljanima 6:11 kaže: „Hrišćanin se treba smatrati mrtvim grijehu.” Ako sebe smatramo mrtvim grijehu, ne možemo reći: „U redu je griješiti.” To bi bila kontradikcija. Kako možemo reći: „Mrtav sam grijehu” s jedne strane a s druge: „U redu je griješiti.” Rečnik kaže da „biti mrtav“ nečemu znači potpuno prekinuti taj odnos. Kad čovjek umire, on kaže zbogom životu; „mrtvi grijehu” znači zbogom grijehu.

Ali sada u Rialjanima 6:12: Zato što ste umrli grijehu, zato što ste prihvatili svoju smrt grijehu u Hristu, i sada ste živi samo Bogu, koji je Začetnik (Autor) pravednosti a ne grijeha – ovo je sve „u Hristu” – „dakle ne dopuštajte grijehu da vlada nad vama.” Prije nego ste prihvatili Hrista, grijeh je vladao nad vama; tu niste imali izbora. Nema nečeg takvog kao slobodan čovjek, kad govorimo u duhovnim okvirima.

Neka zamlja može ekonomski slobodna, može biti politički slobodna. Mi možemo biti slobodni, živjeti u slobodnoj zemlji, govoriti šta želimo. U nekim djelovima svijeta to ne smijemo činiti. Ali duhovno niko od nas nije slobodan od grijeha rođenjem. Mi se rađamo pod zakonom, takođe i pod grijehom, ali kad smo prihvatili Hrista i umrli s Njime, oslobodili smo se od vladavine, dominacije grijeha. Da, on je još u nama, jer smo umrli vjerom, ne realnošću. Samo je Hrist umro u

stavnosti ali mi sada ne moramo slušati zahtjeve grijeha.

Jednog dana razgovarao sam sa osobom čiji bivši muž je nešto zahtijevao od nje. I ona me je pitala: „Moram li mu se pokoravati?“ Rekao sam: „Da li ste razvedeni?“ Kazala je: „Da.“ „Onda,“ rekao sam, „ne morate mu se pokoravati. Vi ste slobodni. Jako je loše što ste se razveli ali ne morate mu se pokoravati. On više nema vlasti nad vama.“

Isto je sa grijehom. U Hristu grijeh više nema vlasti nad vama. Vi ste slobodni. Pavle kaže: „Uživaj i primijeni tu slobodu.“ Znači kad vam grijeh dolazi i kaže: „Želim da griješiš“, možete reći zakonu grijeha: „Ostavi me, više nijesi moj muž; više mi nijesi gospodar.“ „Tako ne dopuštajte grijehu da vlada vašim smrtnim tjelesima da bi mu se pokoravali u njegovim strastima što činite prije svog obraćenja.“

3. Broj tri, opet negacija: „Ne davajte svojih udova za oruđa nepravdnosti na grijeh, nego dajte sebe Bogu (zapamtite sada ste živi Bogu) kao koji ste živi iz mrtvih, i ude svoje Bogu kao oruđa pravednosti.“ Naša tijela nijesu grešna. Grešan je onaj ko upravlja. U nepažljivoj vožnji problem nije auto, problem je vozač. Taj stari vozač je umro pa kad Pavle kaže: „Znajući ovo da se naš stari čovjek razape“, to znači da je vaš stari život s kojim ste rođeni umro na krstu i kad se to dogodilo tijelo je lišeno svoje sile na grijeh. Grijeh više ne treba vladati nad vama.

Zamislite šta bi se dogodilo kad bi se crkva pokorila ovoj istini. Ne bismo se morali brinuti o legalizmu, i ne bi se morali brinuti o „kompromisima koji se šunaju“ jer jevanđelje nije ni jedno ni drugo. Nije legalizam, niti antinomizam.

Svakodnevno se podsjećajte šta ste u Hristu i da ste mrtvi grijehu. On više nema autoritet da vlada nad vama. Vi ste ne samo mrtvi grijehu, već živi Bogu, zato neka vas Božji Duh sada kontroliše. I neka vam Božji Duh da silu. Pavle želi da znamo ko smo kao hrišćani. Mi smo mrtvi grijehu i živi Bogu, a krštenje je bilo javno priznanje da smo prihvatili ovu dvojaku istinu u Hristu - mrtvi grijehu i živi Bogu.

Moja molitva je da grijeh više ne vlada nad vama. Vi više ne morate biti rob grijehu. Oslobođeni smo od njegove dominacije. Neka Bog bude vaš gospodar. Nema ničeg ljepšeg nego imati Boga za gospodara jer je On vaš dobri Otac čija ljubav je vječna, i koji će vam dati sve što zna da je najbolje za vas, ne što vi znate, već što On zna, a On zna više od nas. Neka na Bog blagoslovi da poznamo ovu istinu i primijenimo je, i dogodiće se reformacija i preobražaj u crkvi jer je Hristov krst sila Božja na spasenje.

Šesnaesto poglavlje

Nijeste pod zakonom nego pod blagodaću (Rimljanima 6:14,15)

Neki hrišćani još uvijek osjećaju da su „pod zakonom” pa moramo otkriti šta je Pavle mislio kad je rekao da mi hrišćani više nijesmo pod zakonom, već pod milošću. Znamo da Bog nema različite metode spasavanja ljudi jer postoji samo jedan način da Bog spase čovjeka sve od Adamovog pada a to je jedino milošću. Pavle je to pojasnio u Rimljanima 4. Avraam je bio spasen ne djelima, ne obrezanjem, ne pomoću zakona već vjerom u spasonosnu milost Isusa Hrista.

Mi se moramo podrobnije pozabaviti onim šta Pavle misli kad kaže da nijesmo pod zakonom. Prije svega pogledajmo šta nije mislio:

1. On nije mislio da je zakon ukinut kako bi se zamijenio sa milošću. On to nigdje ne uči u Bibliji. On ne misli ni da su milost i zakon suprostavljeni. Dopustite mi da to ovako postavim: Bog je Autor zakona. Bog je Autor milosti. Ako su milost i zakon suprostavljeni onda je Bog protiv samoga sebe, i tu imamo problem.

2. Drugo što trebamo znati je da je definicija pravednosti zakon, bilo da je uzimamo u kontekstu Starog ili Novog zavjeta. Ne postoje dvije definicije pravednosti. Štap za mjerenje pravednosti je zakon. Stoga je zakon vezan za oba zavjeta. Razlika je što je u Starom Zavjetu čovjek morao ispuniti zakon da bi bio spasen. U Novom Zavjetu Bog ispunja zakon da nas spase. Razlika nije u tome što jedan ima zakon a drugi nema zakon. Znači Pavle ne misli da kad nas On oslobađa ispod zakona i stavlja pod milošću da je Bog završio sa zakonom ili da milost nema ništa sa zakonom. Vidjećemo da su zakon i milost kompatibilni.

Pavle troši čitavo poglavlje Rimljanima 7 na ovo pitanje jer to nije samo problem koji postoji danas, to je problem koji je postojao i u njegovo vrijeme. On će nam reći kako smo i zašto oslobođeni ispod zakona. Potrebno je da razmotrimo koje su činjenice kad on kaže: „Više nijesmo pod zakonom već pod milošću.”

Milost i zakon nijesu antagonizmi. U stvari, kad se Pavle obraća hrišćaninu vezano za hrišćansko življenje, on koristi zakon kao štap za mjerenje pravednosti. Dozvolite da vam dam dva primjera. Pogledajte Galatima 5:13,14. Da bi imali podlogu čitajmo šta Pavle kaže u Galatima 5:1: „Stojte dakle u slobodi kojom nas Hristos oslobodi. I nedajte se opet u jaram ropstva uhvatiti.”

Dakle Pavle nam kazuje da nas Isus oslobađa. Oslobađa od čega? Na šta se on poziva kad kaže da smo slobodni? Šta podrazumijeva pod ropskim jarmom? On nam ovo objašnjava u Galatima 4:4,5 pa je potrebno da se vratimo kako bi mogli razumjeti od čega nas je Bog oslobodio: „A kad se navršio vrijeme, posla Bog svog Sina, rođenog od žene, rođenog pod zakonom. (Hristos je ovdje došao pod zakonom) da iskupi one koji su bili pod zakonom, (Bog nas oslobađa ispod zakona kroz Hrista) kako bi mogli primiti posinaštvo.”

U Rimljanima 6:14, on jednostavno konstatuje činjenicu da više nijesmo pod zakonom jer nas je Hristos oslobodio ispod zakona. U Galatima 5, on se obraća Galatima koji su bili ostavili jevandjelje o pravednosti vjerom i vratili se pod zakon: „Stojte pod kišobranom milosti. Ne vraćajte se pod zakon, jer je to ropski jaram.”

Zvuči kao da je Pavle protiv zakona ali on je u stvari protiv legalizma. To je ropski jaram. Imajući ovo na umu pogledajmo 13-i i 14-i stih: „Jer vi ste, braćo, pozvani na slobodu.” „Vi, braćo” se odnosi na hrišćane. Pozvani smo na slobodu u tom smislu što više nijesmo pod zakonom, „samo da ne koristite slobodu kao priliku za tijelo, već kroz ljubav služite međusobno.”

Ne zloupotrebljavajte svoju slobodu ispod zakona. U stvari, kaže on, morate voljeti jedan drugog. Zatim u 14-om stihu kaže da kad se međusobno volite, vi ispunjate zakon. Jer sav zakon se

ispunja u jednoj riječi: „Ljubi bližnjeg svoga kao samog sebe.” Znači Pavle nije protiv zakona kao standarda hrišćanskog življenja. Ali šta on podrazumijeva pod „slobodni ste od zakona”? Sjetimo se našeg proučavanja „problema grijeha” koje je počelo u Rimljanima 1:18 sve do Rimljanima 3:20. Želim da zapazite zaključke do kojih je Pavle došao, dva zaključka:

1. Prvi se nalazi u Rimljanima 3:9, a to je: „Svi mi, Jevreji i neznabošci, bez izuzetka, smo pod grijehom.”

2. Drugi je u Rimljanima 3:19: „Jevreji i neznabošci su svi i pod zakonom.”

Kad spojite ova dva zaključka dobijate strašnu sliku. Čitav svijet je kriv. Dozvolite da objasnim. Okrenite 1. Korinćanima 15. Zašto je tako strašno biti pod grijehom i biti pod zakonom u isto vrijeme? Evo odgovora: 1. Korinćanima 15:56: „Žalac smrti je grijeh.” Grijeh ubija ali grijeh ne može ubiti sam po sebi, potrebno mu je dobiti silu da vas ubije. „A sila ili moć grijeha je zakon.”

Problem je što kad sastavite grijeh i zakon, konačan rezultat je smrt. Za Adama nije bio problem, prije pada, biti pod zakonom. Danas nije problem nepalim anđelima biti pod zakonom. Za mene i za vas je problem biti pod zakonom, jer smo grešnici, a grešnik koji je pod zakonom je osuđena osoba.

Hristos nas nije samo oslobodio ispod grijeha jer čak iako smo prihvatili Hrista, čak iako smo oslobođeni od grijeha, ne činimo li grijehe ili smo bezgrešni? Ako činimo grijeh, onda, ako smo pod zakonom, zakon će nas osuditi, svaki put kad padamo.

Posledica ovoga je da su ljudi puni krivice. Oni nemaju mir, nemaju sigurnost, jer svaki put kad padaju osjećaju se osuđenim. Zatim moraju ići na kolena i reći: „Bože, molim Te oprosti mi, nijesam mislio to da uradim”, dok su čitavo vrijeme mislili šta će uraditi. Bog može čitati naše pobude, On zna da naše tijelo voli grijeh.

Zato ne blefirajte Boga. Vi možete blefirati svog pastora, bračnog druga, svoje prijatelje, ali ne možete Boga. Bog to zna i zato nas je oslobodio ispod zakona da bi mogli imati mir. To je dobra vijest ali takođe i opasna vijest. I to je kontekst Rimljanima 6 gdje Pavle kaže: „Grijeh vas ne može dotaći, ne može vas uništiti, jer nijeste pod zakonom, vi ste pod milošću.”

Ispricaću vam jedno iskustvo. Bili smo na odsustvu iz Etiopije na put za Toronto u posjetu sestri moje žene. Najjeftiniji auto koji smo mogli kupiti bio je jedan veliki sa 8 cilindara koji je trošio puno goriva ali tada je gorivo bilo jeftinije. Ali imao sam strašan problem. Mašina je bila V8 a američka vlada je bila izdala zakon o ograničenju brzine na 55 milja na sat – dupli petparac kako su ga zvali – a to nije brzina za motor V8. Imao sam i dva pomoćna vozača pozadi, sina i kćerku, naročito kćerku. Svaki put kad bi skazaljka prešla 55, opominjala me da sam pod zakonom, da će me uhvatiti policija ako ne usporim.

Bili smo iznenađeni što u Americi ne hvataju prekoračenje brzine sustižući vas i vozeći pored vas. Oni su imali mali aparat, zvani radar, koji im je kazivao vašu brzinu i skrivali su se u krivinama gdje ih ne možete vidjeti. Moja kćerka je to znala pa je rekla: „Ovo je Amerika, ovo nije Afrika gdje te jure.” Kad imate brže auto ili brži motocikl, oni imaju puno poteškoća da vam napišu prijavu. To je bila sloboda koju smo imali u Africi.

Ali prešli smo granicu i našli se u Kanadi. U Kanadi ulice su vrlo slične američkim. Ona nije zapazila da je ograničenje brzine u Kanadi 75 milja na sat dok ja jesam. Sada sam bio slobodan, nije više bilo duplog petparca. Tako je skazaljka išla na 65, 70. A srce moje kćerke je lupalo sve brže. Začula je sirenu, pogledala iza i šta mislite da je vidjela? Policijski auto sa uključenim rotacionim svjetlom kako nam se približava. Vozio sam 70 milja na sat i mislila je da policija dolazi po mene. Ni ja nijesam znao zašto nas sustižu. Za trenutak sam pomislio da sam napravio neki prekršaj. Ali držao sam 70, i ona je rekla: „Pazi, stiže te!” A ja sam rekao: „Sve što može uradiditi je da me strpa u zatvor.”

A ona je rekla: „Ko će voziti?” Ja sam bio jedini vozač u autu. Međutim, auto je prišlo i prošlo nas, a ona je uzdahnula sa olakšanjem: „Tata, baš si srećan.” Ne, nijesam bio srećan. Više nijesam bio pod duplim petparcem. Bio sam slobodan. On me nije mogao sankcionisati za prekoračenje brzine jer nijesam prebrzo vozio u Kanadi. Dao bih mu priliku da sam išao preko 75. Bio sam slobodan ali ne slobodan da vozim kojom hoću brzinom. Pod milošću vi ste slobodni, ali nijeste slobodni da radite šta vam se sviđa.

Biti slobodan od zakona je divna vijest. Noćas možete slobodno spavati ne brinući se da li ćete ga tvoriti ili ne. Ali to je opasno. U Rimljanima 6:15 Pavle ponavlja isto pitanje kao u 1-om stihu, osim što se u 1-om stihu bavi drugom opasnom konstatacijom koju smo pokrili u Rimljanima 5:20: „Gdje se umnoži grijeh ondje se još većma umnoži blagodat.”

Jedini razlog za postavljanje tog pitanja u Rimljanima 6:15 je zato što sloboda od zakona nosi opasnost za grešnog čovjeka jer je on može zloupotrijebiti. Pavle kaže: „Šta ćemo dakle reći? Hoćemo li griješiti (koristi sadašnje trajno vrijeme, „uživati u grijehu”) zato što nijesmo pod zakonom već pod milošću?” „Da li to znači biti slobodan od zakona, da možemo griješiti, raditi šta hoćemo?” I odgovor je: „Bože sačuvaj!”

Želim vam kazati dobre vijesti ali želim vas i upozoriti da ne učim da, nakon što ih čujete, možete ići i reći svojim prijateljima: „Zar nije divno što više nijesmo pod zakonom i zato ga ne trebamo držati?” Pavle nam ne daje ovu slobodu; ni vaš pastor vam ne daje tu slobodu. Ali za nas je važno da znamo da smo slobodni od zakona jer Bog ne brine za naša djela; On je zabrinut zbog naših pobuda, ili zašto radimo to što radimo.

Ako radite ono pravo iz straha od kazne ili iz želje za nagradom, to nije hrišćanstvo, to je paganizam. Zato treba da razumijemo da hrišćani služe Bogu iz drugačijeg razloga nego što pagani služe svojim bogovima, u protivnom hrišćanstvo se ne razlikuje od drugih religija. Oni također imaju vrlo visoke moralne standarde, ponekad veće od naših, ali razlika je to što hrišćanin služi Bogu sa uvažavanjem, sa radošću, mirom, ljubavlju, a ne iz straha.

Dakle kakva je prednost biti pod milošću? Prije svega, kao što sam već napomenuo, milost nije suprotstavljena zakonu. I drugo, milost nije uklonila zakon. Mi nijesmo pod Starim Zavjetom, ali to ne znači da je zakon uklonjen. Dao sam vam Galatima 5:13,14; sada dozvolite da vam dam Jevrejima 8:10. U Novom Zavjetu Bog uzima isti zakon od kojeg vas je oslobodio, ali vas ne vraća pod njim, niti ga ispisuje na kamenim pločama da bi vas zaplašio, već ga stavlja u naša srca. On ga čini dijelom naših želja.

Dakle, šta znači biti pod milošću? Neke od privilegija i prednosti boravka u milosti su prvo što svaki put kad padate, ne postajete neopravdani. To je dobra vijest. Ali to vam ne daje slobodu da radite šta hoćete. Kad griješite pod zakonom, zakon vam neće reći: „Volim te, znam da si mi bio neposlušan, ali zato što te volim neću te kazniti.”

Zakon nikad neće saosjećati sa vama, i zakon nikad neće opozvati vašu kaznu. On će samo izvršiti kaznu na vama. Pod zakonom grešnik strada kad griješi. Milost ne ignoriše grijeh ili ga opravdava. Milost je pravedna, zato ona ne može ignorisati grijeh. Ali razlika je u tome što pod milošću grešnik ne strada; Autor milosti, Isus Hristos, strada.

Objašnjenje se zasniva na izjavi koju smo čitali u Galatima 4:4. Kad je Bog poslao svog Sina, poslao ga je pod zakon. Imam jedan omot koji predstavlja zakon i držim ga iznad glave; on je iznad mene. Mi smo rođeni pod zakonom, jer u Adamu svi ljudi su smješteni pod zakon. Dakle Hristos nije ukinuo zakon ali Bog je poslao svog Sina pod zakon. Hristos je došao pod zakon, i ja više nijesam pod zakonom, ja sam pod Hristom, ili pod milošću.

Znači Hristos je zauzeo moje mjesto pod zakonom. Dakle da sam imao izbora da budem pod zakonom, ili da Hristos bude pod zakonom umjesto mene, šta bih izabrao? Znam da sam loš ali znam

i to da je Hristos savršeno ispunio zakon. Moj položaj u Njemu me ne osuđuje jer nema osuđenja za one koji su u Hristu. To zato što Hristos nije ukinuo zakon, On ga je ispunio. Rimljanima 10:4: „Hristos je svršetak zakona za pravednost svima koji vjeruju.” Ako mi zakon kaže: „Ti si grešnik, moraš umrijeti!” ja ću reći zakonu: „Ali već sam umro u Hristu.” Ili ako mi zakon kaže: „Moraš mi se pokoravati da bi živio”, ja neću reći zakonu: „Pokušavam,” reći ću: „U Hristu, već sam te poslušao”, jer pod milošću imam pravednost; u Isusu Hristu već imam pravednost koju zakon zahtijeva od mene. To je dobra vijest. Imam mir, imam sigurnost.

U Galatima 5:13.14: „Pozvani smo na slobodu” ali ne smijemo dozvoliti da nas ova sloboda odvede u raspusan život. Okrećemo sledeći tekst, ovog puta iz Petrove poslanice. Čitamo u 1. Petrovoj 2:13-16: „Budite dakle pokorni svakoj vlasti čovječijoj, Gospoda radi: ako caru kao gospodaru, ako li upraviteljima... Jer ovo je volja Božija, da dobrim djelima zadržavate neznanje bezumnijeh ljudi – kao slobodni.”

Petar misli da ne činimo dobro zato što ćemo biti kažnjeni, ili što ćemo dobiti nagradu. Mi smo slobodni od te brige. Hrišćani ne čine dobro ili pokušavaju držati zakon zato što žele izbjeći kaznu. Oni su slobodni od tog problema. Mi činimo dobro „kao slobodni” pa ipak ne koristimo svoju slobodu kao plašt za zlo, (ili dozvolu za griješenje) već kao sluge Božje.

Mi smo sluge Božje, Isusa Hrista, a Hristos je Autor pravednosti, ne grijeha. Zapamtite da grijeh ima posledice. Pod zakonom grijeh kažnjava grešnika. Pod milošću, grijeh kažnjava Autora milosti. Drugim riječima, griješiti pod milošću ne znači osudu, ali griješiti pod milošću znači kazati u redu je da se Hristos razapne. U studiji o krstu za hrišćanina grijeh nije kršenje zapovijesti; grijeh je zabadanje noža u Hrista. To je ono što je Stari Zavjet učio o odnosu grijeha i vjernika.

Kad bi vjernik sagriješio on je donosio Jagnje u svetinju i sveštenik mu je davao nož. Tim nožem on nije ubijao sebe, ubijao je jagnje, priznajući: „Moji grijesi su te ubili.” Mi ne možemo olako uzimati grijeh pod milošću. Griješiti pod milošću znači zabadati nož u Hrista i zato moramo mrzjeti grijeh zbog onoga što on jeste i što čini našem Spasitelju.

Treća privilegija boravka u milosti je da pod zakonom kad smo činili dobro, činili smo ga iz dva razloga: iz straha od kazne ili iz želje za nagradom. To je ono što obično radimo kad smo pod zakonom. Dopustite da vam dam jedan primjer. Juče sam poslao jedan veliki ček na mjesto zvano IRS (Internal Revenue Service). Nijesam to učinio iz radosti, ili što volim to da radim. Ali kad dajem desetak ne plaćam iz istog razloga iz kojeg plaćam porez. Desetak plaćam iz jednog razloga, porez plaćam iz drugog razloga. Porez plaćam zato što sam pod zakonom dok živim u Americi. Otkrio sam da je Amerikanac koji putuje u inostranstvo podložan američkom zakonu sve dok su porezi u opticaju. A ja sam to naučio na teži način. Tokom godina koje sam proveo u misiji, nijesam slao nikakav porez natrag. Rekao sam: „Dakle, ja živim u Etiopiji.” Kad sam se vratio, smijali su mi se i rekli: „Zašto nijesi platio porez? Zašto nijesi poslao taksu?” Odgovorio sam: „Niko mi nije rekao. Živio sam u stranoj zemlji.” „To nema veze.” I tako su mi saopštili: „Platićeš šest posto takse za sve što duguješ.” Zatim sam donio svoje papire, oni su izračunali i dugovao sam nulu jer šest posto od nule je nula. U misionskom polju nijesam dovoljno zarađivao da platim ni jedan jedini cent.

Mi nijesmo shvatili jevanđelje ako pokušavamo poštovati Božji zakon iz istog razloga zbog kojeg moramo plaćati porez. Kad posmatramo zakon, ne smijemo ga gledati kao čini i ne čini. „Slušaj me ili u protivnom...” On se više ne primjenjuje na nas, zato što više nijesmo pod zakonom. Ali kad posmatramo zakon, mi gledamo karakter svog Spasitelja i kažemo: „Ovakav želim da budem.”

Postoji još jedna privilegija pod milošću. Milost nas ne oslobađa samo od osude i milost nas ne oslobađa samo od kletve, već je milost, kao što smo vidjeli u Rimljanima 5:2, i sila koja nam omogućava da držimo zakon. Pavle je rekao Korinćanima: „Jesam što jesam milošću Božjom.” „A ta milost koja mi je data nebi uzalud, potrudih se većma od svih vas (apostola).”

Milost je sila koja nam može dati pobjedu nad grijehom i proizvesti u nama karakter našega Gospoda Isusa Hrista. To je milost, i to je privilegija koju imamo kao hrišćani. Divno je biti pod milošću, nema više osude, nema nesigurnosti. Pod milošću postoji mir, sigurnost, ali i sila.

Postoji opasnost kazivanja zbogom milosti. Sve dok živimo pod kišobranom milosti ne može biti osude, grijeh više ne vlada nad nama; grijeh više nema izvršnu silu nad nama jer on može vršiti egzekuciju samo kad dobije moć od zakona. Ali mi više nismo pod zakonom, stoga nas grijeh ne može dotaći u smislu plate za grijeh. Da, grijeh nas može povrijediti, ali nas ne može doticati. Pod milošću nije grešnik onaj ko strada, već Hristos. I samo kad ovo shvatimo možemo razumjeti Davidove riječi, Davidova molitva nakon onih strašnih stvari koje je uradio sa Vitsavejom (Bathsheba) i njenim mužem je bila: „Bože, protiv Tebe i samo Tebi zgriješih.”

David je povrijedio Vitsaveju; povrijedio je njenog muža. Njen muž je umro zbog onoga što je David uradio. Ono što im je David uradio nije ih lišilo neba ali ono što je učinio Hristu bilo je prikivanje Spasitelja na krst radi svojih grijeha. David je shvatio da stvarna osoba koje je povrijedio kad je sagriješio nije bila Vitsaveja, nije to bio ni njen muž, već je bio Spasitelj. Zato je rekao: „Učini mi Bože čisto srce.” Kad je Josif bio kušan nije rekao: „Ne mogu ovo uraditi jer ću biti kažnjen.” Rekao je: „Kako mogu učiniti ovaj grijeh i zgriješiti protiv moga Boga.” Ovakav treba biti i naš odnos prema grijehu.

Sve dok živite pod milošću, slobodni ste od osude, slobodni od kletve, jer vas grijeh ne može doticati, jer niste više pod zakonom. Ali zapamtite da u dan kad kažete zbogom tom kišobranu milosti, što je moguće, vi ste završili. Vi kažete zbogom milosti, ne padanjem, već hotimičnim, voljnim, istrajnim stavom: „Ne želim više Hrista, On mi ne treba.”

Jedno od najvećih bremena đavola je izbacivanje hrišćana iz milosti a postoje tri načina da se to postigne.

1. Prvi način je najgori u tom smislu što je bio najuspješniji u životu mnogih hrišćana. Radi se o izopačavanju jevanđelja. U Galatima 3 nalazimo da je problem Galata bio što su neki ljudi bili izopačili jevanđelje Isusa Hrista. Pavle je rekao da su bili savršeni u Hristu, kroz Svetog Duha ali da sada pokušavaju unaprijediti to savršenstvo djelima, obrezanjem, držanjem zakona. Drugim riječima, izvrtati jevanđelje znači graditi spasenje dijelom od Hrista i dijelom od sebe. To se desilo Galatima.

Dakle milost i zakon nijesu antagonizmi, oni su u istom taboru. Ali, milost i grijeh nikad nijesu partneri. Milost i grijeh su antagonizmi. Zato ako se pokušavate spasti djelima, ne spasavate se milošću, vi se spasavate pod zakonom. Spasti se držanjem zakona i spasti se milošću se ne da pomiriti, nikad ih ne možemo spojiti. Pavle kaže u Galatima 5:4: „Vi koji se pokušavate opravdati zakonom odvojiste se od Hrista; otpadoste od milosti.”

U Hristu imamo savršenu pravednost koja je stoprocentna pravednost. Mi joj ne možemo ništa dodati i ne možemo je poboljšati. U trenutku kad to pokušavamo mi kažemo zbogom Hristu i mi ga se odričemo, odbacujemo ga. Tako je jedan način na koji đavo uništava vaš položaj pod milošću da vas stavi pod legalizam, i u tom smislu Pavle se obraća Galatima u Galatima 5:1: „Molim vas ne ostavljajte svoju slobodu u Hristu, ne vraćajte se ropskom jarmu.” Stih 4: „Ako koristite zakon kao sredstvo spasenja, otpadoste od milosti.”

2. Drugi metod koji Sotona koristi je mahanje drangulijama ovoga svijeta ispred naših očiju tako da stvari ovoga svijeta postanu privlačnije od nebeskih. Biti hrišćanin uključuje neke poteškoće jer nebo je još uvijek budućnost. Mi živimo na neprijateljskoj teritoriji. U ovu zamku uglavnom se hvataju mladi. „Pogledajte, trava je zelena na ovoj zemlji.”

Imamo primjer sina rasipnika. On kaže: „Umoran sam od života kod svog oca,” Kasnije je otkrio da je život kod oca bio deset puta bolji od života ovoga svijeta. Dimas je bio jevanđelista s Pavlom ali Pavle, u zatvoru, kaže Timotiju u 2. Timotiju 4:10: „Dimas me ostavi, omiljevši mu

sadašnji svijet i otide.” To znači da zato što je Pavle bio u zatvoru zbog jevanđelja, Dimas je napustio jevanđelje.

Treći metod je za većinu od nas budućnost. Sotona će razoriti naš položaj pod milošću progonstvom. On će nam tako zagorčati život da to više nećemo moći podnositi i mi ćemo reći: „Predajem se,” i vratiti se u svijet. Isus je rekao u Mateju 10:22: „Svijet će mrzjeti na vas, ali koji izdrži do kraja biće spasen.”

Milost pripada Bogu. Taj kišobran je za sve ljude. Mi smo došli pod njim vjerom. Napuštamo ga nevjerovanjem a nevjerstvo je hotimično odbacivanje Hrista. Moja molitva je da nikad, nikad ne kažete zbogom svojoj vjeri. Sve dok ste vjernik, vi ste pod kišobranom milosti i grijeh nema vlast nad vama, jer više niste pod zakonom. Zato grijeh više nema izvršne sile nad vama, jer mu zakon ne može dati autoritet izvršne vlasti kad ste pod milošću. Zakon vas je već kaznio u Hristu.

Neka nas Bog blagoslovi, da možemo shatiti ovu divnu privilegiju boravka pod milošću. Ali istovremeno, ne izvrćimo ovu istinu i ne koristimo je kao opravdanje za grijeh. Neka vas milost kontroliše. Neka nam milost našeg Gospoda bude izvor mira ali i izvor našeg hrišćanskog življenja. Moja je molitva da naučimo živjeti u privilegiji boravka pod milošću, a ne pod zakonom i da se ova milost vidi u životu svakoga od nas.

Sedamnaesto poglavlje

Robovi Božji (Rimljanima 6:16-23)

U misionskoj službi moj saradnik u odjeljenju za propovjednike bio je jedan američki crnac. Često smo radili zajedno sa pastorima. Imao je jednu omiljenu ilustraciju gdje je pokušavao prikazati odnos između jevanđelja i našeg prihvatanja jevanđelja. Naravno mogao je vrlo ubjedljivo da ispriča tu priču jer se bavila jednim robom koji je bio prodat na jugu Amerike prije građanskog rata. Tu priču smo već ispričali u 6-om poglavlju ali ponoviću je i ovdje kao ilustraciju primjenjivu na ovo o čemu ćemo govoriti.

Taj rob je bio stasit, snažan mladić. Izveden je na javnu prodaju a aukcionar je pokušavao ubijediti gomilu da bi ako ga kupe napravili velik posao, jer je bio jak i mišićav. I dok je držao govor rob je otvorio ustao i rekao: „Neću za nikoga da radim!” Aukcionar ga je pogledao i rekao: „Ti da čutiš! Radićeš sviđalo ti se to ili ne!”

Licitacija se nastavila, i napokon je jedan čovjek koji je stajao u pozadini ponudio najviše, najveću svotu za ovog roba, istupio je sa novcem, platio aukcionaru a ovaj mu je dao ključeve kako bi mogao skidati okove sa ruku i nogu ovog mladića. Dohvatio je lance kojim je bio vezan i rekao: „Hajdemo.”

I dok ga je novi vlasnik vukao kroz gomilu, rob je gundao: „Neću raditi za vas!” A novi vlasnik je ćutao, nije rekao ni riječi dok se nijesu malo udaljili od gomile. Zatim je uzeo ključ i skinuo mu okove s nogu i ruku. Progovorio je i rekao robu: „Nijesam te kupio da te iskorištavam. Kupio sam te da te oslobodim.” Jadni rob nije znao kako da to primi, nikad nije iskusio nešto slično. Za nekoliko trenutaka bio je potpuno zanijemio i onda, shvatajući šta je ovaj čovjek uradio, pao na koljena i rekao: „Gospodaru, služiću ti dok sam živ!”

U osnovi, to je Pavlov argument u ovom pasusu koji pokrivamo. Ipak moramo biti svjesni činjenice da je ropstvo bilo nešto što se praktikovalo u rimskom svijetu Pavlovog vremena. U stvari, izgleda da je između 40 i 60 procenata stanovništva Rimske imperije bilo robovi. To je zaista velik

broj. Znači ropstvo je bilo nešto sasvim obično u Pavlovo vrijeme i zato on koristi ovu ilustraciju za izlaganje istine koju pokušava preći vezano za život pod milošću.

Ali prije nego razmotrimo pasus, želio bih vas podsjetiti na kontekst Rimljanima 6. Ovo treba da imate na umu jer ono što Pavle radi u 6-oj glavi je jedna od opasnosti jevanđelja. Te opasnosti su dvostruke. Đavo ne voli jevanđelje, on ga mrzi, i imaju dvije stvari koje on radi u Hrišćanskoj crkvi. Izvan Hrišćanske crkve on radi nešto drugo i pokušava da ljudima zaslijepi oči da nebi prihvatili jevanđelje. Ali unutar hrišćanstva ima dva falsifikata koja smo pokrili prošli put:

1. Prvi falsifikat je legalizam, koji po mnogo čemu liči na jevanđelje, ali u stvarnosti je krivotvorina jevanđelja. Ukratko, legalizam predstavlja subjektivno iskustvo, bilo da su to dobra djela, ili obrezanje koje su judaisti nametali u Pavlovo vrijeme, držanje zakona, ili čak iskustvo dara jezika. Legalizam je nešto subjektivno o čemu zavisite u manjoj ili većoj mjeri za svoje spasenje.

Jevanđelje je jasno. Ono donosi rodove. Ali mi moramo razlikovati rodove jevanđelja, koji su svetost življenja, od legalizma, koji je življenje svetog života kako bi poboljšali svoj rejting pred Bogom ili da bi zadobili spasenje. Pavle se bavio ovim problemom u 4-om poglavlju, gdje nam je jasno pokazao da naša djela, obrezanje ili držanje zakona ni na koji način ne doprinose našem spasenju.

2. Sada u 6-om poglavlju on se bavi drugim problemom, a to je antinomizam, ili libertinizam, ili jeftina milost. Jevanđelje je da se u potpunosti spasavamo kao besplatan dar. To što nas spasava je u potpunosti Božja inicijativa u Hristu. Ali, pošto imamo grešnu prirodu, vrlo nam je lako izopačiti tu istinu i reći: „Pošto više nijesam pod zakonom već pod milošću, zašto ne bih nastavio da griješim? Napokon, zakon me ne može osuditi. Ja sam pod milošću, ne više pod zakonom.” Jevanđelje je izvanredna, bezuslovno dobra vijest, ali ono je i opasno. I ta dva opasna iskaza kojima se Pavle bavi u Rimljanima 6 nalaze se u Rimljanima 5:20 i Rimljanima 6:14. U 20-om stihu on je konstatovao: „Gdje se umnoži grijeh ondje se još većma umnoži blagodat.” Drugim riječima, vi to možete izopačiti i reći: „Pavle, što više griješim veća milost mi oprašta, veća milost će me spasti. Zato hvalite Gospoda, nastavimo griješiti da bi milost bila što izobilnija!” To je izopačenost. I zato Pavle kaže: „Da li je to ono što mislim?” U Rimljanima 6:1: „Šta ćemo dakle reći, hoćemo li nastaviti u grijehu da bi milost izobilovala?” I njegov odgovor je: „Nezamislivo! Svakako ne!” KJV Biblija, „Bože sačuvaj!” Hrišćanin je osoba koja je umrla grijehu u Hristu. Kako možete vi koji ste umrli grijehu reći u redu je griješiti. Vi protivrječite svom prihvatanju jevanđelja.

Zatim u Rimljanima 6:14 on daje drugu divnu izjavu: „Jer grijeh neće vama ovladati, jer nijeste pod zakonom, već pod milošću.” Ono što on ovdje misli je: „Grijeh više nema autoritet. On više nema legalnog prava da vas osudi, da vrši egzekuciju nad vama jer više nijeste pod zakonom već pod milošću.”

U 1. Korinćanima 15:56 stoji: „Žalac smrti je grijeh, ali sila grijeha je zakon.” Poput diplomata u zemljama trećeg svijeta, oni imaju diplomatski imunitet, ambasador može kršiti propis o ograničenju brzine u Keniji, a policija ga ne smije dirati, jer više nije pod zakonom Kenije, on ima diplomatski imunitet. Dakle, hrišćanin ima imunitet od osude zakona. Zakon vam više ne može reći ako griješite: „Ako padneš moraš umrijeti!” To je i dobra i opasna vijest.

Pavle postavlja to pitanje u Rimljanima 6:15: „Šta dakle, (zapazite isto pitanje kao ranije osim što je različit pristup) hoćemo li griješiti zato što nijesmo pod zakonom već pod milošću? (Da li nam ova sloboda pod milošću daje dozvolu da uživamo u grijehu?)” Njegov odgovor je isti kao u 2-om stihu 6-og poglavlja: „Svakako ne! To je nezamislivo! Bože sačuvaj!”

Zatim Pavle otpočinje u stihovima 16-23 da dokazuje koristeći se robovlasničkim društvom kao ilustracijom, da je takav odnos kontradikcija jevanđelju. On zna za hrišćansku borbu ali sada se bavi odnosom prema grijehu. Počecemo sa 16-im stihom. Hrišćanin mora znati dvije stvari:

1. On mora znati da je kad se krstio u Hrista umro grijehu. O tome govori treći stih: „Ne znate li da kad se krstiste u Hrista u smrt Njegovu krstiste se?” „A Njegova smrt bila je grijehu.” (10-i stih) „Tako i vi dakle morate smatrati sebe mrtvim grijehu a živima Bogu.” (11-i stih)

2. Druga stvar koju moramo znati je: „Ne znate li kome dajete sebe za slugu u poslušanje, robovi ste onoga koga slušate, ili grijeha za smrt, ili poslušanja za pravdu?”(16-i stih)

Prvo što bih želio iznijeti ovdje dok razmatramo 16-i stih je nešto što je jednom Amerikancu teško shvatiti, jer je njemu sloboda sve. Naši oci su se borili za slobodu.... Sloboda je sve. Sjećam se kad sam bio u Ajdahou (Idaho) država je pokušavala proturiti jedan zakon. To je bilo onda kad je čovjek po imenu Dallas ubio policajca. U to vrijeme oni su pokušavali izdati zakon koji bi imao zabraniti nošenje vatrenog oružja u državi Ajdaho. Ljudi su gnjevno ustali govoreći: „Vi nas lišavate naše slobode!”

Divno je imati političku slobodu. Divno je imati ekonomsku slobodu. Ali budimo sasvim jasni, kad govorimo u duhovnim relacijama, u odnosu na duhovne stvari, nema ničeg takvog kao sloboda. Vi ste ili rob grijeha, i đavola, koji je začetnik grijeha, ili ste rob Božji, koji je Začetnik pravednosti. Nema nezavisnosti na duhovnom području. I mi se moramo s tim suočiti.

Ali, dok razmatrate ovaj pasus zapazite da je ropstvo pod grijehom naše prirodno nasleđe. Drugim riječima, da nije bilo jevanđelja, ne bismo imali izbora, svi bi se radali kao robovi grijehu, kao što smo danas. Ali zbog jevanđelja mi možemo izabrati ko će nam biti gospodar.

Pavle to pojašnjava u Rimljanima 7:14: „Zakon je duhovan, a ja sam tjelesan, (to je riječ koju on koristi. KJV koristi riječ „čulan”) prodan pod grijeh (ili prodat kao rob grijehu).” Kad je Adam pao mi smo prodati kao robovi grijehu. U robovlasničkom društvu, ako je neki čovjek prodat kao rob, zatim imao djecu, njegova djeca se nijesu radala slobodna, i ona su takođe bila rođena kao robovi. Drugim riječima, gospodar je bio vlasnik ne samo svog roba već i njegove žene, odjeće, kuće, porodice, djece, svega. To je ropstvo u biti; vi ne posjedujete ništa! A grijeh je naš gospodar, po nasleđu.

Jevreji su bili izgubili ovu istinu. Oni su propustili da shvate ono što su reformatori zvali „potpuna izopačenost.” To su primjenjivali na neznabošce. Da, kazali su, ovi neznabošci su pod grijehom, ali mi ne. Sjetimo Pavlovog dokazivanja, gdje on sve od Rimljanima 1:18 do Rimljanima 3:20 dokazuje da su i Jevreji i neznabošci svi pod grijehom (9-i stih). Ili da nema razlike između Jevrejina i neznabošca, svi su sagriješili, svi su pod zakonom.

U Jovanu 8 Isus pokušava dokazati Jevrejima da im je potreban Spasitelj, da su i oni bili robovi grijehu. Ta konstatacija se nalazi u Jovanu 8:32, gdje Isus govori Jevrejima: „I poznaćete istinu i istina će vas izbaviti.” Šta je podrazumijevao pod „istinom” nalazimo u 36-om stihu. Podrazumijevao je sebe. „Zato ako vas Sin oslobodi, zaista ćete biti slobodni.”

Ali Jevreji su mislili da ih Isus vrijeđa. U 33-em stihu, oni mu odgovaraju: „Mi smo Avramovi potomci (mi nijesmo neznabošci), mi smo Avramova djeca, i nikad nikom nijesmo robovali. (Kako možeš reći, „Oslobodićete se?”)

Isusov odgovor je u 34-om stihu: „Zaista, zaista vam kažem, koji god čini grijeh, rob je grijehu.” Pavle će ovo dokazati u Rimljanima 7:14-25. On kaže da čak iako odaberete, nezavisno od milosti, da držite zakon, ako izaberete da činite dobro, vi to ne možete ostvariti. Um će vam se zarobiti (zakonu grijeha i smrti, tijelu) i nagoniti vas da radite ono što ne želite raditi.

Dakle ne moram vas ubjeđivati, jer se nadam da ste svi iskusili ovo o čemu govorim. Vi ste donosili odluke, davali obećanja, ali da li ste ih ispunili? Znači, mlade dame, kad vam muškarac kaže: „Ako se udaš za mene voljeću te čitavog svog života,” zapamtite, ukoliko nije pod milošću, neće moći održati to obećanje. Neke od vas će možda to morati naučiti na teži način. Isto važi i za vas muškarci. Samo milošću se možemo izbaviti od te sile, od ropstva grijehu. Zapamtite da nemamo

slobodu na duhovnom području. Na ovom svijetu postoje dva gospodara, Sotona i Hristos, grijeh i pravednost, i vi i ja smo robovi jednog ili drugog.

Druga izjava Isusa Hrista se nalazi u Mateju 6, Propovijedi na Gori. Isus je propovijedao svojim sledbenicima. Matej 6:24: „Niko ne može služiti dva gospodara.” Niko ne može služiti oba gospodara istovremeno jer ovi gospodari pripadaju suprotnim taborima, „jer će na jednoga mrziti, a drugoga ljubiti,” ili drugačije rečeno jednom biti lojalan, a prezirati drugoga. Zatim On objašnjava ko su ta dva gospodara: 2Ne možete služiti Bogu i Mamonu.”

Neki prevodi kažu „novcu” ali kad bi Pavle ili Isus danas bili ovdje, vjerovatno bi kazali: „Ne možete služiti Bogu i matreijalizmu,” ili „ne možete služiti Bogu i sebi“ (svome ja), jer srž svih materijalističkih problema je svoje ja. Vi ne možete biti pod Bogom, a još uvijek popuštati sebi, ili će vas grijeh nadvladati. Vi morate odabrati svog gospodara. Ako ste izabrali Hrista za Gospodara, nećete se brinuti šta ćete jesti, šta ćete piti ili u šta ćete se odjenuti. Osoba koja je zabrinuta za te stvari je pod Mamonom. Tražićete carstva Božjeg i Njegove pravednosti i Bog će zadovoljiti sve vaše potrebe.

U Rimljanima 6 Pavle kaže da postoje dva gospodara. Prije nego je došlo jevanđelje bio je samo jedan gospodar, grijeh. Ali sada imaju dva gospodara. Da, mi se radamo pod grijehom, to je naš prirodni gospodar. Ali zbog jevanđelja, vi imate izbor, imate slobodu da izaberete svog gospodara. I Pavle kaže u 16-om stihu, ako ste izabrali grijeh kao svog gospodara onda ćete griješiti dok vas grijeh ne povede u grob. Ali ako ste izabrali Boga kao svog Gospodara, ako ste odabrali Pravednost kao Gospodara, tada ste rekli zbogom grijehu. Ne možete imati oboje kao gospodare.

Proučimo još jedanput vrlo pažljivo ova dva gospodara. „Ili grijeha za smrt ili poslušanja za pravednost.” Pavle ne koristi „vjeru” jer jedan je poslušnost grijehu a drugi pravednost vjerom. Upotrebom riječi „poslušnost” Pavle daje ovoj rečenici legalistički prizvuk. Za Pavla, riječ „vjera” je bila više od mentalnog pristanka na istinu. Jedan naš član crkve imao je sudar. Auto mu je bilo polupano, i između ostalog pitao sam ga: „Da li je bio osiguran?” Rekao je: „Bila su osigurana oba auta, moj i auto mladića koji nas je udario.” On je vjerovao da će dobiti novac od osiguravajućeg društva. To je mentalni pristanak na istinu.

Ali za Pavla, vjera je bila više od toga. Ona je poslušnost istini. U Rimljanima 1 Pavle najprije predstavlja sebe govoreći: „Ja Pavle, sluga Isusa Hrista.” Ali u grčkom originalu stoji riječ „doulos” što znači „rob.” „Ja Pavle, rob Isusa Hrista.” U samom uvodu on obavještava hrišćane u Rimu koga je odabrao kao svog Gospodara. U trenutku kad je postao rob Isusa Hrista, morao je raditi ono što mu je Hristos nalagao. Sjetimo se da je Pavle načinio svoj izbor na putu za Damask gdje je rekao Gospodu: Gospode, sada sam tvoj rob. Šta hoćeš da radim? I Bog je rekao dvije stvari: „Prvo, želim da budeš Moj apostol. Drugo, tebe sam odabrao da ideš neznabošcima i propovijedaš jevanđelje.” Pavle je odvojen za jevanđelje Božje.

Zatim u 2-om, 3-em i 4-om stihu, on ukratko objašnjava šta podrazumijeva pod riječju „jevanđelje.” „To je obećanje Božje (u 2-om stihu).” Znači u Starom Zavjetu jevanđelje je bilo obećanje Božje. U 3-em i 4-om stihu: „Ovo obećanje se ispuni u Isusu Hristu, koji postade jedan od nas da bi nam bio Spasitelj, i posvjedoči da je od Boga i Sin Božji svojom svetošću.”

Rimljanima 1:5 je ljudski odgovor: „Kroz kojeg primismo milost i apostolstvo za poslušnost vjeri (ili poslušanje vjere).” Tu je riječ „poslušnost” ono što bi na grčkom nazvali genitiv dodatka, što znači riječ koja opisuje vjeru. Za Pavla, vjera je poslušnost. To je Pavlova osnovna definicija vjere. Poslušajte šta on kaže u Rimljanima 6:17: „Hvala dakle Bogu što bivši robovi grijehu (zapazite da niste birali, vi ste bili robovi grijehu) poslušaste od srca (povjerovaste od srca) tu nauku kojoj se predadoste.” Hrišćani u Rimu su poslušali jevanđelje. On ih podsjeća na tu činjenicu, stoga ako su poslušali jevanđelje, rekli su zbogom svom robovanju grijehu.

U Rimljanima 10, Pavle upotrebljava riječ „poslušnost” u negativu. On se bavi Jevrejima i obraća im se: „Duboko se brinem za vas, ali vi ste izgubljeni. A razlog što ste izgubljeni nije što ste loši, nije zato što Bog nije održao svoje obećanje.” Nije zato što je Bog propustio da ispuni ono što im je obećao, razlog je jedan. Rimljanima 10:16: „Oni svi ne poslušashe jevanđelje.” „To je razlog zašto ste izgubljeni, vi ne poslušaste jevanđelje.”

Zatim on citira Isaiju da se odbrani. Taj navod ne sadrži riječ „poslušati,” tamo stoji „vjerovati.” Pavlu su „vjerovati” i „poslušati” sinonimi. „Jer Isaija reče: 'Gospode, ko vjerova propovijedanju našem?’” (Isaija 53:1). Poslušati jevanđelje ne znači činiti nešto. Slušati jevanđelje znači pokoravati sebe ili svoju volju istini kao što je u Hristu. Bog vam dolazi kroz jevanđelje i kaže: „U mom Sinu, ti si umro. Ti moraš umrijeti, ti si grešnik. Ali umro si u mom Sinu.”

Poslušati jevanđelje je reći: „Bože, prihvatam smrt Hristovu kao svoju smrt.” To je pokoravanje jevanđelju! U jevanđelju vam se kaže da ste živi Bogu; postali ste rob Božji. A poslušati jevanđelje je reći: „Sada sam, Gospode, tvoj rob. Upotrijebi me, čini samnom što želiš.” To je poslušnost jevanđelju i potpuno pokoravanje sebe Isusu Hristu.

Ali vi kažete: „Ne želim biti rob.” Ako to odbacujete, vi ste rob Sotone i grijeha. Tu nemate izbora. Vi možete blefirati sebe: „Ja samslobodan.” Ako ste slobodni, dozvolite da vas nešto pitam: „Dokažite to!” Živite jedan dan, ne tražim da živite nedelju dana, živite jedan a da ne griješite, u mislima, riječima i djelima. Ako to možete, molim da me obavijestite. Zaslužujete medalju. Ali vi zaslužujete i više od toga, zaslužujete da živite negdje drugo, ne na ovoj zemlji. Poslaćemo vas na Mars, jer je ovaj svijet pun grešnika. Samo milošću Božjom možemo biti ono što Bog želi da budemo. Isus je rekao u Jovanu 15:5: „Bez Mene ne možete činiti ništa.” Nikad to nemojte zaboraviti.

Pavle opominje hrišćane u Rimu, i nas kroz njih: „Zapamtite, hrišćanin je osoba koja je rob ne više grijehu već Bogu i Njegovoj pravednosti.” I on kaže u Rimljanima 6:17,18: „Bogu hvala. Bili ste robovi grijehu, onda vam je došlo jevanđelje, i šta ste učinili? Vi ne odbacistе jevanđelje, pokoriste mu se, poslušaste ga, i sada oslobodivši se od grijeha, od njegovog jarma, postadoste robovi pravednosti.” Ali postoji razlika između ova dva ropstva. Pod grijehom mi nemamo izbora. Kad ste rob grijehu, vi radite ono što vam grijeh kaže. Ali pod Hristom Bog nikad ne vrši prinudu; On ne kaže: „Tvori pravdu ili ću te kazniti” jer Njegovo ropstvo je ropstvo Onoga ko je voljeni Gospodar.

Želio bih vam dati jedan primjer. U Starom Zavjetu, čak i u Pavlovo vrijeme u Rimu, postojale su dvije vrste robova. Ako biste se u Pavlovo vrijeme osloboditi od ropstva, to nije rješavalo vaš problem jer u to vrijeme nije bilo socijalne sigurnosti i blagostanja. Moglo bi vam se desiti da umrete od gladi. Postojale su dvije vrste ropstva. Bilo je robova koji su bili kupljeni i radili pod diktatorom, kao kad je onaj aukcionar govorio robu: „Radićeš sviđalo ti se to ili ne.” To je jedna vrsta ropstva. Druga vrsta ropstva je kad radite za nekog čovjeka jer ste odabrali da budete njegov rob premda imate slobodu da ga napustite. U Starom Zavjetu ovo je bilo simbolički izraženo jednim vrlo interesantnim zakonom koji je Bog dao Jevrejima, da ako bi rob bio otkupljen vlasnik ga ne može zadržati više od 7 godina. Nakon 7 godina, on se mora osloboditi. Ali sloboda bi tom robu ponekad značila mnogo problema, naročito kad je gospodar bio ljubazan, predusretljiv i brižljiv, rob bi mu se obratio i rekao: „Znam da se završio moje period od 7 godina, ali htio bih do kraja života da vam budem rob.”

Takvom robu bi probadali uši i to je bio znak da ste postali rob prema vlasitom izboru. Dakle Bog želi da budemo takvi robovi. Zato je potrebno da zapazimo u Rimljanima 6:17: „Poslušaste iz srca.” Nije bilo prinude; Bog nikad ne primorava. Evo jednog primjera: Jevreji u Izlasku; Bog ih je hranio sa manom. Biblija nas izvještava da je imala ukus peciva sa blagom primjesom meda. Rastvarala se u ustima ali zamislite da živite o pecivima, da ih jedete za doručak, ručak i večeru, sedam dana sedmično za 40 godina. Ne subotni kolač, sve što ste imali bila je mana. Naročito subotom je bila lošijeg kvaliteta jer su to bile zalihe. Tako su imali manu za doručak, ručak i večeru.

Jevreji su počeli gundati: „Bože, umorni smo od ovog mana, mana, mana. Želimo piletinu.”

I Bog je rekao: „Imaćete je, sve što želite.” Dao im je prepelice, mnogo prepelica. Da li ste nekad plivali u moru piletine? Jeli su je dok im nije počela izlaziti iz ušiju. To je jevrejski izraz. Bog im je dao te prepelice premda to nije bila Njegova želja; oni su ih tražili. Takvog Gospodara mi imamo. Ako kažete Bogu: „Želim uživati u grijehu” On neće reći: „Možeš uživati u grijehu ali Ja ću te kazniti.” On kaže: „Drago moje dijete, grijeh će te povrijediti. Ako tebe povrijedi ranjava i Mene jer te volim.” Nema prinude; Bog ne želi nikakvu prisilnu poslušnost; On želi poslušnost iz srca.

Sledeći primjer je u Djelima 8. Prema biblijskom izvještaju, prvi neznabožac koji je kršten u hrišćanskoj crkvi bio je evnuh iz Etiopije. Bio je u Jerusalmu na bogoslužjenju kao obraćeni Jevrej, boreći se sa knjigom proroka Isaije, i Bog mu je poslao Filipa. I Etiopljanin je rekao Filipu: „O kome govori ovaj prorok?” Filip je otvorio usta i propovijedio Isusa Hrista i Njegovo raspeće. Evnuh je rekao: „Tamo ima vode, želim da se krstim.” Filip nije rekao: „Ne, ne, samo trenutak, moram ti postaviti trinaest pitanja.” On je postavio samo jedno pitanje. Stih 37: „Ako vjeruješ svim svojim srcem, krstiću te.” Zapamtite, vjera je poslušnost. „Ako si poslušan iz srca, krstiću te.”

Sjećam se kad sam prvi put bio u Etiopiji dali su mi jednog mladog jevanđelistu koji mi je bio podređen. Otkrio sam kroz tri sedmice da ovaj čovjek nije bio obraćen. On je bio jevanđelist, riječ koju u Africi koristimo za pripravnike. Rekao sam sebi: „Ovaj čovjek treba prvo da se obrati. Imao je sve zube zlatne i kad se smijao oni su svjetlucali. Bio je dobar glumac, volio je da vas tapše po leđima i da se izvlači. Rekao sam sebi, ovaj čovjek treba da zna poruku krsta. Tako sam odvojio malo vremena i objasnio mu krst, i on je rekao: „Vi otežavate stvar.” A ja sam rekao: „Ne, brate, samo nas krst oslobađa.” Rekao je: „Možete li dati par dana da razmislim o tome?” Odgovorio sam: „Da, moraćeš izračunati cijenu.”

Vratio se dva dana kasnije s osmijehom od uha do uha: „Brate Sequeira, prihvatio sam krst!” A ja sam rekao sebi: „Izgleda da me laže, ali ne mogu mu suditi.” Rekao sam: „Hvala Gospodu,” i dodao, „Poznaću te po rodovima.” Tri sedmice kasnije otkrio sam da je lagao od početka do kraja. Radio je za dvije denominacije istovremeno; primao je platu i od nas i od Norveške misije. Nadležna osoba bila je jedna dama koja je govorila švedski, i ja govorim švedski pa sam joj rekao jednog dana kad smo se sreli šta sam otkrio. Provjeravala je: „Vi znate ovoga čovjeka?” Rekao sam: „Da li je isti kojega ja znam sa zlatnim zubima?” „Da,” rekla je ona.

Jednog dana, išao sam da ga posjetim a on nije znao da dolazim. Bio je veoma zbunjen. Lagao je. Da li smo poslušali jevanđelje iz srca? Moja briga je duhovna. Ako nijeste poslušali, ako još uvijek zavisite o sebi za podršku, ako još uvijek zavisite o sebi za opstanak, šta ćete raditi kad dođe kriza i kad vam vjera bude testirana?

I zato se molim da poslušate jevanđelje iz srca, i više ne brinete šta ćete jesti i šta ćete piti. Neka Bog brine o tome. Čak iako bi morali umrijeti od gladi, to je Njegov problem, ne naš. Ali naša vječna sigurnost je zagarantovana kad smo pod Hristom, jer ovo poglavlje tako završava. Rimljanima 6:19: „Kao čovjek govorim, kako bi to rekli ljudi.” Borio sam se sa prvim dijelom Rimljanima 6:19, „Kao čovjek govorim, zbog slabosti vašeg tijela.” Da bismo otkrili o čemu Pavle govori vrat ćemo se u to vrijeme i otkriti da su javni govornici Pavlovog vremena bili stručnjaci za kazivanje priča i korišćenje filozofije da bi postigli željeni utisak na ljude. Pavle ovdje kaže: „Ponašam se kao jedan od njih, dajući vam jednu ilustraciju, priču o robovima, jer je teško razumjeti ovo što pokušavam da vam prenesem. Drugim riječima, Pavle kaže: „Ja ne pričam priče.” U 1. Korinćanima 1:17, on je rekao: „Kad vam dođoh, ne dođoh sa premudrim riječima, da ne bi krst Hristov silu izgubio.”

Mnoge priče su ispričane sa propovjedaonica, ali se nije dovoljno propovijedalo. Propovjedaonica je za izlaganje Božje riječi. I Pavle kaže: „Kad koristim ilustraciju, to ne radim da vas zabavim.” „Premda to nije moj način dajem vam ovu ilustraciju zato što imate poteškoća da

shvatite ovu istinu. Zatim on nastavlja, druga polovina 19-og stiha: „Jer kao što dadoste ude svoje za robove nečistoti i bezakonju na veće bezakonje (NKJV) tako sad dajte ude svoje za robove pravdi na posvećenje.”

Pavle ovdje kaže da oba ropstva imaju svoj razvoj. I još jednom mladi, želim vas upozoriti, oba ova ropstva imaju razvoj. Sjećam se jednog mladića na koledžu u Etiopiji koji mi je rekao: „Pastore, ono što vi učite je istina, ali ja želim uživati u ovom svijetu, pa kad budem vaših godina, prihvaću Hrista, ali molim vas ne tražite od mene da to sada učinim. Moram uživati u životu.” Ali on je protrustio da shvati sledeće: što više okrećete leđa Hristu, grijeh se razvija. Alkoholičari su ljudi koji su se uhvatili na sitan mamac, koji su počeli sa „jednom čašicom” ili pićem za društvo. Grijeh vas hvata i jednom kad vas dokači, pojavi se mnogo problema, vas i vašu porodicu snalaze svakojačke poteškoće, jer postoji razvoj.

Samo zato što sada odbacujete jevanđelje ne znači da ćete opet imati istu priliku. Grijeh vas zarobljava dok ne dođete do tačke odakle nema povratka. Nikad se nemojte igrati sa jevanđeljem i odlagati prihvatanje, jer je to ono što đavo želi. Đavo će reći: „Gledaj, ti si isuviše mlad. Treba da uživaš u životu dok ne ostaraš. Kad budeš jednom nogom u grobu tada prihvati Hrista.”

To je obmana, mladi, jer postoji razvoj i ako dopustite grijehu da se nastavi u vama sve jače i jače će vas prisvajati dok ne dođete do tačke odakle se, kao Saul, nećete moći vratiti Bogu. Tada je s vama gotovo. Vidio sam mnogo mladih u tom taboru. Molim vas stoga, mladi, ne tretirajte jevanđelje olako. Da, grijeh će vam donijeti zabavu, divna zadovoljstva, ali molim vas pogledajte Rimljanima 6:23: „Konačan ishod grijeha je smrt,” kaže Pavle. Da, danas se zabavljate, ali sutra morate umrijeti. Stih 20: „Jer kad bijaste robovi grijehu, slobodni bijaste što se tiče pravednosti.”

To ne znači da ste bili nesposobni tvoriti pravednost, već niste bili sposobni proizvesti istinsku pravednost. Postoje neki ljudi koji ne vole 20-i stih. Istina je da grešan čovjek može raditi mnoge dobre stvari ali nikada sa pravom pobudom. Stoga samo hrišćanin može proizvesti pravednost lišenu svoga „ja” u njoj zato što je primio dar Božje безусловne ljubavi. Zato Bog kaže u Isaiji 64:6: „Sva vaša pravednost je kao prljave haljine.” To nije zato što su djela rđava, već zbog loših pobuda, i što smo robovi grijehu. Nemoguće je za neobraćenog čovjeka proizvesti pravednost bez sebičnih pobuda. To je ono što su reformatori podrazumijevali pod „potpunom izopačenošću.”

Rimljanima 6:21 i 22 kažu da ova dva ropstva imaju razvoj. Kad smo se rodili kao robovi grijeha on se počeo razvijati. Kad prihvatamo Hrista i pravednost postane način života, zapazite da i tu postoji razvoj. Ne možemo očekivati da novoobraćeni hrišćani žive na isti način kao oni koji su 30 godina proživjeli nakon prihvatanja Hrista. Tu mora postojati rast. Dok rastemo u pravednosti i svetosti i posvećenju, mi padamo. Ali nema osude jer nijesmo pod zakonom već pod milošću. Ali zapamtite da smjer ili razvoj mora biti ka pravednosti. Zato 21-i i 22-i stih kažu da svako ropstvo ima plod: „Kakav plod imadoste dok ste bili robovi grijehu? Sada ga se stidite, jer konačan rezultat tog ploda je smrt. Ali sada oslobodivši se od grijeha.” Pavle govori onima koji su iz srca poslušali jevanđelje Isusa Hrista: „I postavši robovi Božji, takođe imate rod.”

U Galatima 5 Pavle objašnjava da je rod Duha ljubav, radost, svetost, umjerenost, a ovdje u Rimljanima 6:22 on to uobličava u jednoj riječi, svetost ili posvećenje. „A kraj je vječni život.” Znači oba ropstva imaju razvoj, oba ropstva imaju rod, i u 23-em stihu, vidimo da oba ropstva imaju konačan rezultat: „Jer plata za grijeh je smrt.” Pavle ne koristi riječ „plata” za vječni život jer je vječni život dar. Pravednost se reprodukuje u vama ali nikad kao doprinos vječnom životu. Rodovi su dokaz, ali nikad sredstva spasenja.

Osamnaesto poglavlje

Oslobođeni ispod zakona (Rimljanima 7:1-6)

Tokom čitave istorije Hrišćanske crkve vodio se veliki spor oko sedmog poglavlja Rimljanima. Ljudi poput Origena, Wesleya, velikih naučnika Wysea, Moffata, britanskog naučnika, C.H. Dodda, zauzeli su stav da Pavle govori o neobraćenoj osobi. S druge strane, imamo Augustina, Luthera, Calvina, i slavnog švedskog teologa, Anders Nygrena, britanskog naučnika John Stotta, koji kažu: „Ne, on govori o hrišćaninu.“ I tako se polemika nastavila.

Ne znam da li ste se borili sa ovim ali ja jesam. Postoji nekoliko razloga na osnovu kojih bi ustvrdili da Pavle govori o hrišćaninu:

1. Od 14-og stiha nadalje Pavle prelazi sa prošlog vremena, koje je bilo predominantno u prethodnim stihovima, na sadašnje trajno vrijeme. Teško da bi ovo mogao biti slučaj da je govorio o svom iskustvu prije obraćenja.

2. Drugi razlog bi bio to što je ono o čemu Pavle govori u Rimljanima 7, ta strašna borba sa porazom, potpuno kontradiktorno onom što on kaže o sebi kao fariseju u Filibljanima 3:6. Tamo on kaže: „Što se tiče zakonske pravednosti bio sam bez mane.“ U Rimljanima 7:24 on uzvikuje: ”Ja nesrećni čovjek!” što je potpuna kontradikcija njegovom iskustvu prije obraćenja.

3. Treći razlog koji ću dati je 22-i stih, gdje Pavle kaže: „Uživam u zakonu Božijemu.” Nije normalno za neobraćenog čovjeka da uživa u zakonu Božjem. U stvari, Rimljanima 8:7 kaže: „Jer tjelesno mudrovanje (prirodan čovjek) neprijateljstvo je Bogu, sa zakonom Božjim, i ne pokorava se Božjem zakonu.” Znači, 22-i stih upućuje da on govori o svom hrišćanskom iskustvu.

4. Zatim, pogledajte kontekst cijelog odjeljka; Rimljanima 5, 6, 7 i 8, se bave hrišćaninom. Zašto bi se on iznenada okretao svom nehrišćanskom iskustvu?

5. Konačno, postoje iskazi, kao Rimljanima 8:23, gdje on govori o uzdisanju, i Galatima 5:17 gdje govori o borbi između tijela i duha što se slaže sa Rimljanima 7, i ima veze sa hrišćanskim iskustvom.

Ali kad posmatram Rimljanima 7 kao jedinku, ubijeđen sam da je postavljati pitanje govori li Pavle o vjerniku ili nevjerniku, promašaj cilja koji je Pavle imao na umu kad je pisao ovo poglavlje. Pavle čak nije ni mislio o tom pitanju. Ono što Pavle čini u Rimljanima 7 je dokazivanje vrlo važne tačke, pitanja s kojim se vi i ja moramo suočiti. Radi se o sledećem: Božji sveti zakon, koji je dobar, koji je duhovan, koji je pravedan, i grešna ljudska priroda, koja je ista u vjerniku i u nevjerniku, (zato je pomenuto pitanje beznačajno) su nekompatibilni. I zato što su nekompatibilni, vi i ja nikad ne možemo biti spaseni djelima zakona.

Pavle je napravio konstataciju u Rimljanima 6:14 koja bi Jevrejskoj zajednici bila hula a vjerovatno i nekim hrišćanskim zajednicama. U Rimljanima 6:14, Pavle kaže: „Hrišćanin nije više pod zakonom, već pod milošću.” On nam je kazao u Rimljanima 3:19 i 20 da smo pod zakonom. I zato što smo pod zakonom čitav svijet stoji osuđen.

U Rimljanima 6:14 on kaže da hrišćani više nijesu pod zakonom a razlog za to je što smo oslobođeni ispod zakona. Ali za Pavla je davanje takve konstatacije bilo vrlo rizično jer je planirao da posjeti Rim, i da nije objasnio šta je mislio i zašto je vjerovao to što je vjerovao (ne samo zato što je bio nadahnut već što je postojao i stvaran razlog), bio bi linčovan da je pošao u Rim bez objašnjenja. U Djelima 21 čitamo o jednom iskustvu kroz koje je Pavle prošao. Pavle se bio vratio sa svog trećeg misionskog putovanja, i poput dobrog evanđeliste podnio izvještaj. Izvještaj je glasio da je Bog obilno blagoslovio njegovu službu, tako da su neznabošci po cijelom Srednjem Istoku prihvatili jevanđelje. A braća u Jerusalmu, stubovi crkve, rekli su Pavlu: „Znaš da smo i mi imali slični

blagoslov u Jerusalamu. Mnogi Jevreji su takode prihvatili jevanđelje.” I svi su rekli: „Hvalite Gospoda.”

Ali Jakov, predsjednik Generalne Konferencije, je rekao Pavlu: „Ali imamo jedan problem. Ovi jevrejski hrišćani su slušali o tebi i misle da si jeretik, da si protiv zakona Božjega, i protiv hrama, i protiv naroda. Mi znamo da nijesi protiv zakona; ti si protiv legalizma, Ali oni ne razumiju o čemu govoriš. Krivo su te shvatili. Zato molimo te, Pavle, zašto nešto ne učiniš. Obrij glavu (to za Pavla nije bilo teško jer nije imao mnogo kose, tako nam bar kažu naučnici) i podredi se procesu očišćenja kako bi pokazao jevrejskim hrišćanima da nijesi protiv zakona.”

Na nesreću, ovaj divan plan proizveo je kontraefekat. Vjerujem da taj savjet nije bio od Boga. Bio je to Jakovljević dobar savjet koji je postao kontraproduktivan. Ako neko prođe proces očišćenja, on priznaje da je pogriješio. A oni su ga optuživali da je protiv zakona.

Tako pošto je prošao taj proces i konačno ušao u hram – prije toga nije mogao – uhvatila ga je grupa Jevreja. Zapazite šta su oni rekli u Djelima 21:28. Vikali su: „Ljudi Izraelci, pomagajte! (Uhvatili smo lopova!) Ovo je čovjek (šta je njegov problem) koji svugdje uči ljude protiv (1) naroda (on je protiv Jevreja), (2) protiv zakona, (3) protiv ovog mjesta (hrama), a svrh toga, on uvede i Grke (ove varvare) u hram, i ukalja Božju svetinju.”

Tako kad Pavle kaže u Rimljanima 6:14: „Više nijesmo pod zakonom,” to su one konstatacije koje su ga uvalile u nevolju i on mora da objasni. U 7-om poglavlju Pavle nas obavještava kako smo se oslobodili od zakona i zašto. U ovom važnom poglavlju Pavle uvodi predmet u Rimljanima 7:1-6: „Ili ne znate braćo, (jer govorim onima koji znadu zakon).” On ima posebnu grupu unutar Rimske zajednice kojoj naslovljava ovaj problem, onima koji poznaju zakon. Prvo čemu su se Jevreji učili dok su odrastali kao bebe bio je zakon, Zatim on daje ovu osnovnu konstataciju: „Zakon ima vlast nad čovjekom dok je živ.”

Riječ „vlast” znači vladavinu, jurisdikciju. Ono o čemu on govori je istina za svaki zakon. Sve dok živite vi ste pod zakonom gdje živite. Ako umrete, onda vas zakon više ne drži. To je istina za ma koji zakon. Naravno sada se postavlja pitanje: „O kojem zakonu on govori?” Objašnjavao sam mojem pastoru u Etiopiji da je Pavle imao na umu prvenstveno moralni zakon, ali je uključivao i čitavi zakon jer Jevreji nijesu pravili tu razliku između ceremonijalnog i moralnog zakona kao što mi činimo. Zaprepastio se što sam rekao da je to bio moralni zakon. Pitao sam: „Zašto?” Rekao je: „Zato što sam upravo stigao sa Middle East koledža, a učili su nas da je to bio ceremonijalni zakon.” Rekao sam: „Ko vas je učio?” Odgovorio je: „Ne mogu se sjetiti njegovog imena. Bilo je to vrlo teško ime. Ali znam da je bio doktor filozofije i teologije.” Rekao sam: „Dobro, pogledajmo šta Pavle, doktor teologije, ima da kaže.” Zamolio sam: „Pročitajte 7-i stih.” I on je pročitao. Rekao sam: „Čitajte glasnije.”

„Šta ćemo dakle reći? Je li zakon grijeh? Izvjesno ne, nasuprot. Jer ja ne znadoh za grijeh osim kroz zakon; ne znadoh za želju dok zakon ne kaza: ne zaželi.” Rekao sam: „Koji zakon Pavle citira?” Odgovorio je: „Nikad nijesmo čitali 7-i stih.” Budimo pošten i sa ovim odeljkom. Treba da znamo u kom smislu i zašto smo oslobođeni ispod zakona. To je ono o čemu govori u Rimljanima 7.

Zatim Pavle izlaže jednu ilustraciju u Rimljanima 7:2 i 3. To je teška ilustracija, ali moramo je razumjeti u kontekstu Biblije. „Jer je udata žena privezana zakonom za muža dokle god on živi.” Drugim riječima, kad se žena uda za čovjeka, ona ostaje s njim do kraja života, dok on ne umre. To je ono što Pavle kaže jer Biblija uči da kad se dvoje ljudi udruže u bračnoj zajednici oni se udružuju dok ih „smrt ne rastavi.”

Ali riječ „vezana” znači više od prosto, „Ona je povezana s njim.” To takode znači da je zakonski pod njim. Dakle, postoje tri zakona i želimo znati koji da primijenimo. Pavle ne govori o sva tri zakona. On govori o drugom zakonu. Ovo kažem jer ne želim da iko koristi preimućstvo zakona

broj dva ako je hrišćanin.

U Efescima 5:25 nalazimo da se zakon broj tri primjenjuje na hrišćane: „Muževi ljubite svoje žene kao što i Hristos ljubi crkvu, i sebe predade za nju.” Zapamtite, Hristos je volio crkvu čak i kad „ona” nije bila dobra prema Njemu. Zakon broj jedan je bio kad je Bog stvorio Adama i Evu. Oni su bili jednaki. Ali kad je ušao grijeh, On im je dao drugi zakon koji nalazimo u Postanju 3:16: „A ženi reče, (Bog je rekao Evi) veoma ću umnožiti tvoje muke i tvoje trudničke bolove.” Bog nikad nije namjeravao da ovaj svijet bude prenaseljen. Grijeh je donio prenaseljenost. „Veoma ću umnožiti ne samo tvoje muke već i tvoju trudnoću,” što znači da će grijeh donijeti više ljudi na ovaj svijet nego je to Bog u početku namjeravao. „S mukom ćeš djecu rađati, želja će ti biti za svojim mužem, i on će nad njom vladati.”

U Etiopiji kad su Marksisti zadobili vlast, etiopska vlada je rekla ženama: „Sada ste jednake sa svojim muževima, ne dozvolite im da vladaju nad vama.” I jedan Etiopljanin se vratio kući, a žena mu nije bila spremila večeru. Upitao je: „Gdje je večera?” A ona je rekla: „Odlučila sam da možeš kuvati vlastitu večeru.” On nije bio voljan da prihvati marksističku filozofiju, otišao je do ormarića, izvukao revolver i ubio je. Mnogi ljudi koriste svoje preimućstvo, čak i u Americi zloupotreba žena je strašna prvenstveno zbog grijeha. Čovjek želi gospodariti nad svojom ženom ali Pavle kaže: „Žena je vezana zakonom za svog muža sve dok on živi.”

Problem je što je ova žena našla drugog čovjeka, divnog druga. I ona kaže: „Željela bih da se udam za njega.” Dakle, šta je problem sa prvim brakom? Postoje tri problema vezano za prvi brak:

1. Njen muž nije saosjećajan. Kad pogriješi, kad joj zagore špageti, on joj prebacuje: „Kazniću te zbog ovoga!” Ona kaže: „Molim te, bila sam zauzeta. Nijesam se sjetila da je prekidač na trojci.” On kaže: „Baš me briga da li si pogriješila ili ne, kazniću te.” To je sve što on može uraditi; nema saosjećanja. Jednog dana on joj kaže: „Spremi mi pirinač sa mesom.” A ona reče: „Ali nikad to ranije nijesam kuvala!” Tako on poziva njenog pastora: „Možete li da dođete i pomognete mi?” Pastor može ali ona kaže mužu: „Ti znaš kako se to sprema, možeš li mi pomoći?”

2. I on kaže: „Moj posao nije da pomažem, moj posao je da ti naređujem šta da radiš.” Tako pod jedan, on ne može saosjećati s njom; pod dva, on neće ni prstom mrdnuti da joj pomogne!

3. Sve što može uraditi je zapovijediti joj da ga sluša a kad ne sluša on je osuđuje i tako je uvijek pod krivicom, uvijek živi u strahu, bez mira, dajući sve od sebe da ugodu mužu. Sada nalazi drugog čovjeka ali ne može se udati za njega jer je on i dobar drug. I ona kaže: „Voljela bih kad bi mi muž umro.” A to je najgori problem, on neće umrijeti. Čak i kad bi mu stavila arsenik u piće on neće umrijeti.

Razlog je taj što je prvi muž zakon. Budimo sasvim jasni: zakon je dobar, on je svet, njegovi zahtjevi su dobri; ali postoji nešto što zakon ne može uraditi.

1. On ne može saosjećati s vama zato što zakon nije osoba, to su pravila. Kad vas policajac uhvati za prekoračenje brzine i milostivo vam oprost, što se vrlo rijetko dešava, zapamtite da vam nije oprostio zakon o saobraćaju, već policajac. Ono što je on uradio u stvari je suprotno zakonu. Opraštajući vam on krši zakon jer nije zaposlen da vam oprašta, nijeste platili kaznu da vam oprost. Vi ste mu platili da vas kazni jer je to sve što zakon može uraditi. On nije osoba, on nema osjećanja, ne može saosjećati.

2. Zakon vam ne može ni pomagati. U Rimljanima 8:3 čitam: „Jer što zakonu bješe nemoguće.” Zakon ne može proizvesti pravednost u grešnoj osobi. On može zahtijevati pravednost, ali nikad je ne može proizvesti. On vam čak ne može ni pomoći. Sve što zakon može uraditi je da vam kaže kao u Glatima 3:10: „Proklet je onaj koji me ne sluša i ne čini sve što mu kažem da radi.”

Možemo zapaziti zašto živjeti pod zakonom znači živjeti pod strahom, živjeti pod nesigurnošću, živjeti bez mira, bez sigurnosti. I vi kažete: „Željela bih da se udam za drugog

čovjeka.” Taj drugi čovjek je Isus Hristos.

1. Pod jedan, On može saosjećati s vama. Jevrejima 4:15: „Nemamo Poglavara sveštenečkog koji ne može saosjećati s nama, jer i On sam u svemu bi iskušan, pa ipak ne sagriješi.” (Zato ga On može nadvladati.)

2. On može uraditi i više od saosjećanja s vama, može vam pomoći. Jevrejima 4:15: „Jer nemamo Poglavara sveštenečkog koji ne može saosjećati s našim slabostima, već u svemu bi iskušan kao mi, osim grijeha.” Kakav divan muž! On može saosjećati samnom. Nevolja je što sam već vezana sa ovim starim čovjekom. Šta da radim? Jevrejima 2:18: „Jer u tome i On sam (tj. Hristos) postrada bivši kušan pa može pomoći i onima koji se iskušavaju.” Znači Hristos može saosjećati, može priteći u pomoć.

3. Ali najbolje sa Hristom je to što On ne osuđuje. Rimljanima 8:1: „Nema osude za one koji su u Hristu.” Ako pogledate poslednji stih 6-og poglavlja, prije nego je prešao na 7-o poglavlje, Pavle kaže dvije stvari: „Plata za grijeh je smrt.” Zakon daje platu za grijeh jer 1. Korinćanima 15:56 kaže: „Žalac smrti je grijeh, ali sila grijeha je zakon.” Zakon kaže grijehu: „Ti moraš umrijeti.” Milost ne kaže grešniku: „Moraš umrijeti.” Milost kaže grešniku: „Imam poklon za tebe. To je vječni život.” To je dar od Boga.

„Bogu tako omilje svijet da nam je dao Isusa Hrista, da nijedan koji ga vjeruje ne pogine, već da ima vječni život.” Tako se vječni život ne zarađuje, on je dar grešnicima. Ali sada, problem je što prvi muž neće umrijeti. Stavljam mu otrov u piće a on odbija da umre jer u Mateju 5:18 čitam: „Dokle nebo i zemlja stoji, neće nestati ni najmanjeg slova ili jedne tittle iz zakona dok se sve ne izvrši.” Ona nema rješenja. Prema ovoj ilustraciji, žena želi da joj muž umre, ali problem je što on neće umrijeti. I oni koji kažu da je sa zakonom svršeno ne znaju da zakon ne može umrijeti.

„Dobro,” kaže drugi čovjek,” ne mogu te uzeti ako si još uvijek udata za prvog čovjeka i zato prvo što moram uraditi je poništavanje tvog braka.” Da bi se to postiglo treba riješiti dva problema:

1. Ne možeš navesti prvog muža da počini preljubu jer tada bi imala biblijsku podlogu za razvod. Ali muž je dobar, on je svet.

2. On odbija da umre. Znači, s koje god strane to posmatrali nema rješenja sa ljudske tačke gledišta. Tako Hristos kaže: „Ja imam rješenje.” A žena kaže: „Zaista, koje?” „Zašto nebi ti umrla?” Ona kaže: „Ja da umrem? Ako umrem kako se mogu udati za tebe?” „Oh, nijesam mislio da umreš sama po sebi. Dopusti mi da te uzmem i dokrajčim. Kad te dokrajčim, anuliraću tvoj prvi brak, zatim ću te podići i bićeš moja žena.”

U Rimljanima 7:4, nalazimo rješenje. U ovoj ilustraciji žena želi da joj muž umre, ali uistinu muž ne umire, umiremo mi, žena: „Za to, braćo moja, i vi postaste mrtvi zakonu (prvom braku) kroz tijelo Hristovo.”

Sada da se vratimo našem proučavanju krsta, u Rimljanima 6.

1. Hristova smrt bila je opšta smrt.

2. Prilikom krštenja, vi ste se krstili u Hristovu smrt. Dvije stvari se događaju kad umirete sa Hristom:

1. Rimljanima 6: vi se oslobađate od grijeha.

2. Rimljanima 7: vi se oslobađate ispod zakona.

Zakon je još uvijek tu, ali vi više nijeste u braku sa zakonom. Tako vam zakon dolazi i kaže: „Slušaj me ili ćeš umrijeti.” Vi mu možete reći: „Nađi drugu ženu da joj to kažeš jer ja više nijesam pod tvojom jurisdikcijom!”

Ali, znači li to da možete raditi što vam se sviđa? Ne, jer nijeste udovica, nijeste slobodna, ne radi se samo o jednoj osobi. U oba slučaja ste u braku, ali sada ste udati za nekog drugog. Pogledajmo sve ovo u Rimljanima 7:4: „Stoga, braćo moja, i vi postadoste mrtvi zakonu kroz tijelo Hristovo da bi

mogli biti udati za drugoga, Onoga koji ustade iz mrtvih, da plod donesemo Bogu.”

U Jovanu 15:1 vidimo šta ovaj drugi muž ima da kaže o ovom plodu. U prvom braku, živjeli ste pod onim što zovemo pravila, čini i ne čini. Ali u novom braku, kurs je ovaj: Jovan 15:1: „Ja sam pravi čokot, i Otac je moj vinogradar,” Stih 4: „Stojte u meni, i ja u vama. Kao što grana ne može donijeti rod sama od sebe, ukoliko nije na čokotu, tako ni vi ukoliko ne nastavate u meni.”

U prvom braku, vidimo šta je proizvedeno. „Ali ako se udaš za mene, „kaže Hristos,” ja ne tražim da nešto radiš, tražim da nastavaš u meni.” Jovan 15:5: „Ja sam čokot, vi ste loze. Onaj ko nastava u meni i ja u njemu donosi mnogi rod. Jer bez mene ne možete činiti ništa.”

Ovdje apostol Pavle kaže: „Ako se udate za Hrista donijecete mnogi rod.” Rimljanima 7:5: „Jer kad bijasmo u tijelu.” Te riječi „u tijelu” znače „prije nego umrijesmo,” u našem neobraćenom stanju, dok smo još bili pod zakonom, udati za zakon, zavisni o sebi samima jer nam zakon neće pomoći. Grjehovne strasti bile su pobuđene zakonom i djelovale u našim udima donoseći rod na smrt.”

Jedini rod koji donosite pod zakonom je grijeh, koji završava u smrti. Rimljanima 7:6: „Ali sada (sada kad ste prihvatili Hrista i postali Njegova nevjesta) oslobodismo se od zakona (znači ispod zakona) umrijevši onome što nas držaše.” Prije nego ste prihvatili Hrista, prije nego ste se krstili u Hrista, zakon vas je stezao u svom zagrljaju što znači da je za svaku neposlušnost mogao reći: „Ti moraš umrijeti!” Tragedija je kad kažemo ljudima da svaki put kad hrišćanin pada, zakon kaže da on mora umrijeti. Mi ih još uvijek stavljamo pod zakon. Zato je crkva nesigurna a posljedica je nedonošenje rodova. Za Boga rod nije raditi nešto dobro, to je raditi dobro sa pravom pobudom.

Pogledajmo šta nam apostol Pavle kaže u Jevrejima 2:14,15: „Budući pak da djeca imaju tijelo i krv, tako i On uze dijel u tome, da smrću satire onoga koji ima državu smrti, to jest đavola; i da izbavi one koji god od straha smrti u svemu životu biše robovi.” Pavle ovdje kaže da se mi ljudska bića rađamo sa strahom od umiranja i čak iako ste čvrsti, kad se suočite sa smrću obuzima vas taj strah.

Imao sam rođaka koji je radio za Ujedinjene Nacije. Bio je agronom. Bile su tri zemlje na svijetu koje su pokušavale proizvesti novo žito, hibrid pšenice i raži, zvano tritikel. Možda ste čuli o tome u Kanadi, Meksiku i Etiopiji. Moj rođak je radio za Etiopiju. Bio je rimokatolik ali nije upražnjavao vjeru, i nije uviđao potrebu za Bogom. Jednog dana letio je iz jedne od baza u avionu etiopske nacionalne kompanije, i desilo se da pilot i kopilot uđu u neki spor. Pošto je tamo proveo 7 godina, razumio je jezik. Raspravljali su koji smjer treba da zauzmu. Pilot je bio obučen za velike „džet” avione ali pošto ih nijesu imali zamolili su ga da leti sa letilicom na propeler. Kopilot je bio navikao na te letelice pa je rekao: „Ne, vi idete u pogrešnom smjeru.” Pilot je rekao: „Ko bolje zna, ja ili vi?”

I tako su oni raspravljali. A tu je bio i moj rođak, sjedio je u prednjem separeu slušajući kako se ova dva čovjeka raspravljaju jer nije bilo pregrade između pilota i putnika. Kad je trebalo da uzlete avion se počeo tresti i odbio da uzleti. Pogledao je napolje vidjevši kako se približavaju velikim eukalptusima koji su bili pravo ispred njih i iznenada se sjetio Boga. Oborio je glavu čvrsto se držeći i rekao: „Gospode, spasi me!”

I Gospod ga je spasao. Krilo letelice je udarilo u grane a motor i propeler su se odvojili. Propeler se još uvijek okretao ogromnom brzinom, razbivši prednji dio letilice. Otvorio je oči, i propeler mu je zakačio sat ne dotakavši ga. Bio je veoma blizu smrti. Podigao je pogled ugledavši plavo nebo, a ispred je bila letilica potpuno zbrisana, šest ljudi, dva pilota i troje turista koji su bili jednostavno samljeveni. Iskočio je sa oko devet stopa visine i onda se sjetio da je bilo putnika pozadi pa je otvorio vrata i izvukao ih napolje.

Mi imamo Boga koji može spasti i imamo Boga koji ne polaže krivicu svaki put na vas kad padate. On kaže: „Razlog što si pao je to što si za trenutak prestao nastavati u Meni. Neka te ovo podsjeća da samo kad stojiš u Meni možeš donositi rod.” Rimljanima 7:6: „Bijasio zadržani

zakonom i ne moramo više služiti po slovu, već u duhu.” Čitajte cijeli pasus da bi uvidjeli šta Pavle kaže u 6-om stihu: „Ali sada se oslobodismo od zakona, umrijevši onome što nas je držalo, da služimo (zapazite da novi brak ne znači ljenčarenje, već služenje) u novini Duha a ne u starini slova.”

Treba da znamo šta Pavle podrazumijeva pod „novinom duha i starinom slova.” Pod zakonom, vi ste služili zakonu, ali iz jednog razloga – iz straha: straha od kazne, straha da ćemo biti zbrisani, straha od prokletstva. Tako ste svaki put kad ste držali zakon to činili iz straha jer da ga niste slušali, zakon bi vas kaznio. Tragedija je kad hrišćani služe Bogu iz straha. „Novina Duha” znači da služite Bogu iz ljubavi, jer ga cijenite. Kad Pavle kaže u Filibljanima, „Jer meni je život Hristos.” Kad kaže, „Ja sam rob Isusa Hrista,” on to ne kaže iz prinude. „Svim svojim srcem želim biti rob Isusa Hrista. Želim da mu služim, ići ću gdje me On pošalje, radiću što mi On kaže, jer je On moj Prijatelj i Spasitelj, i voljan sam sve uraditi za Njega zato što ga volim.” Pavle kaže u Galatima 5:6: „U Isusu Hristu niti što znači obrezanje niti neobrezanje, već samo vjera koja kroz ljubav radi.“

Ako niste oslobođeni ispod zakona, a zovete se hrišćanin, krivi ste za preljubu jer ova ilustracija nam kaže da ako se žena uda za drugog čovjeka dok je još uvijek vjenčana sa prvim čovjekom, ona čini preljubu. Imam osjećaj da imamo mnogo duhovnih preljuba i preljuba u crkvi jer neki još žele da budu pod zakonom.

Zakon i Hristos nijesu neprijatelji. Problem je što su zakon i grešna priroda neprijatelji. Problem nije zakon, zakon je svet, on je dobar, duhovan, pravedan. Problem je što se ja kao grešnik u prvom braku ne podnosim sa zakonom i stoga taj brak nikad ne može funkcionisati. Mogu samo da živim u strahu i nesigurnosti. Ali kad prihvatam Hrista i oslobodim se ispod zakona, i vjenčam sa Hristom, On ne samo što mi daje mir, ne samo što mi daje sigurnost, i ne samo što mi daje nadu, već On proizvodi i rodove. A rod je u skladu sa zakonom. Ono što nijesam držao u prvom braku sada je u skladu sa onim što nijesam držao jer u Galatima 5:22 stoji: „Rod Duha je ljubav, radost, mir, trpljenje, dobrota, vjernost, ljubaznost, samokontrola, blagost. Na to nema zakona,” što jednostavno znači da zakon nije protiv takvih stvari.

Ono što smo propustili držati u prvom braku, držimo u drugom, bez straha, sa radošću i mirom. Mislím da se slažemo da je drugi brak divan ali neka nas Bog oslobodi od zamisli da se još uvijek upravljamo sa čini i ne čini. Mi više nijesmo pod Starim Zavjetom. Mi smo pod Novim Zavjetom a u Novom Zavjetu zakon se ne ispísuje na kamenim pločama, on se upísuje u srcu. On postaje dijelom našeg uživanja, naših želja. Ali moramo zapamtiti, ta želja i uživanje u zakonu nijesu dovoljni, mi trebamo nastaviti u Hristu.

I uvjeravam vas da je život kojim je Hristos živio prije 2000 godina, život ljubavi, upravo život kojim On želi živjeti danas u nama. Moja je molitva da se ovaj život pokaže u našim životima, da svijet još jedanput vidi Boga iskazanog u tijelu i da mu slavu i hvalu.

Devetnaesto poglavlje

Odviše grešan (Rimljanima 7:7-13)

U Rimljanima 6 Pavle podsjeća krštene hrišćane da smo u Hristu umrli grijehu. To znači da smo u Hristu, ovom smrću, oslobođeni od dominacije grijeha. Zatim u 7-om poglavlju, prvih šest stihova, on ističe da u Hristu, u ovoj istoj smrti kojom smo oslobođeni od vlasti grijeha, takode smo otpušteni od jurisdikcije zakona.

Kad se slože ove dvije činjenice stvara se problem jer zakon nam je dao Bog; drugim riječima Bog je Autor zakona. Zvuči kao da Pavle kaže da su zakon i grijeh sinonimi, ili su u najmanju ruku partneri, pripadaju istom taboru. Ako to kažemo, onda tvrdimo da je Bog takode i Autor grijeha.

Zato od 7-og do 13-og stiha Pavle prije svega razjašnjava ovaj problem. Zatim on nastavlja sa prikazivanjem svrhe koju zakon ima u Božjem planu spasenja. Ovo je vrlo važan pasus jer sadrži neke veoma važne pouke za nas kao narod, zato ćemo ići korak po korak i razmotriti šta Pavle pokušava da kaže. U 7-om stihu on počinje sa pitanjem: „Šta ćemo dakle reći, je li zakon grijeh?” A već nam je rekao u Rimljanima 6:22 da se „oprostismo se od grijeha.” Zatim Pavle pita: „Da li ovo znači da je zakon srodan sa grijehom?” I njegov odgovor je: „Bože sačuvaj - svakako ne!” Da, postoji odnos, a odnos je ovaj: zakon nam određuje šta je grijeh. „Nasuprot, ja ne znadoh za grijeh osim kroz zakon, jer ne znadoh za želju da zakon ne kaza: ne poželi.” Sada bih želio da ovdje zastanemo i izvučemo dvije vrlo važne stavke:

1. Ovaj iskaz u 7-om stihu nam kazuje koji zakon je Pavle prvenstveno imao na umu razmatrajući naše oslobođenje ispod zakona. „Ne poželi,” pripada Dekalogu. „Ne znadoh za grijeh osim kroz zakon.” Nema drugog zakona koji određuje grijeh osim moralnog zakona. U stvari ako ste griješili izvan moralnog zakona onda Deset zapovijesti više nijesu savršena definicija grijeha. Stoga, svako dokazivanje da se Pavle ovdje bavi ceremonijalnim zakonom se ne slaže sa samim pasusom. Naravno za jednog Jevrejina zakon su bile pet knjiga Mojsijevih a ponekad se mislilo na cio Stari Zavjet. Ali možete zapaziti da Pavle prvenstveno ima na umu moralni zakon od kojeg smo oslobođeni. Znam da to zvuči kao jeres. Zato je ovo poglavlje teško. Ali budimo poštteni. I kažem vam, ako izopačite istinu koju Pavle ovdje iznosi, izostaće i jedan blagoslov; a pokazaću vam i koji u nastavku proučavanja.

2. Ali sada želim istaći sledeću vrlo važnu stavku. On je imao deset zapovijesti na biranje i odabrao je, „Ne poželi.” Poželjeti ne znači „činiti” nešto. „Poželjeti” znači gajiti želju, čeznuti ili žudjeti za nečim što vam ne pripada.

Mislim da je Pavle imao naročit razlog za odabiranje ove zapovijesti jer ovdje nam on kazuje nešto što treba da znamo, da je Božja definicija grijeha potpuna kontradikcija, ili suprotnost od ljudske definicije grijeha. Važno je da ovo shvatimo, jer ako projektujemo ljudsku definiciju grijeha na zakon, ili na Boga, propustićemo suštinu namjere davanja zakona.

Dakle zašto mislim da je to različito? Dozvolite da ilustrujem. Recimo da idem glavnom gradskom ulicom i tu vidim parkiran najnoviji Porsche sa šest prednjih prenosnika i svim dodatnim uređajima za ostavljanje crnih tragova na asfaltu. Posmatram taj auto i moji muški instinkti za brzinu preplavljaju mi srce. Gledam u komandnu tablu i brzinomjer da vidim koliko je moćan i pokazivače za prenos i kažem sebi: „Želio bih da imam ovaj auto.” Policajac ne može doći i uhapsiti me za krađu tog automobila. Može li me Božji zakon optužiti za grijeh? Da, jer čovjekova definicija grijeha je akt. Zato je farisej mogao ustati i reći: „Ja nikad nikoga nijesam ubio,” ili „nikad nijesam počinio preljubu,” ali Isus je rekao: „Samo trenutak, samo trenutak.”

Slušajte šta je u Mateju 5 Isus rekao ovim samopravednim farisejima. Pretpostavljam da je

uradio to isto kad je pisao na pijesku, kad je Marija bila uhvaćena „na djelu.” Matej 5:21: „Čuli ste kako je kazano starima (tome su vas učile vode crkve): ne ubij.” To je navod iz Deset zapovijesti. Ali kako su fariseji, književnici i judaističke vode tumačili tu zapovijest? Za njih je ubistvo bio akt i mislili su da ako vas ubiju biće u opasnosti od suda, tj. to je osuda i smrt.

Matej 5:22: „Ali (kaže Isus) ja vam kažem, (ovo je prava definicija te zapovijesti) da će svaki koji se gnjevi na brata svojega ni za što biti u opasnosti od suda. A ako ko reče bratu svojem: raka! biće kriv skupštini; a ako ko reče: budalo! biće u opasnosti od paklenog ognja.” Drugim riječima, ubijanje ne počinje aktom, ono počinje željom koju ste gajili. Sjetimo se da dok je Isus govorio, neki Jevreji su već planirali ubistvo Isusa Hrista. I dok su se bavili Hristom već su počinili taj čin u svojim umovima.

Zatim On nastavlja sa istom idejom u 27-om i 28-om stihu: „Čuli ste kako je kazano starima: ne čini preljube. Ali ja vam kažem, koji pogleda na ženu sa željom već je počinio preljubu sa njom u svom srcu.”

Grieh moramo posmatrati sa Božje tačke gledišta. Posebno se obraćam onima koji misle da mogu ići na nebo zato što su dobri. Dozvolite da vas nešto upitam. Imate posao za ponedjeljak, neko vam dolazi i želite to obaviti sada. Ali danas je subota i vi sjedite u crkvi ali razmišljate: „Pitam se da li bih dobio 150.000\$?” Vi mislite o poslu, fizički vi ste u crkvi, spolja izgleda kao da slušate pastora; ali iznutra vi premišljate o poslu. Da li ste prekršili subotu? Sa pastorove tačke gledišta, ne. Sa Božje tačke gledišta, da. Sa tačke gledišta zakona, da. Dakle možete li shvatiti zašto: „Djelima zakona nijedno se tijelo neće opravdati”? Mi imamo problem.

Želim vam dati još jedan tekst, jer nam ovaj tekst može pomoći da se pozabavimo sa problemom s kojim smo se suočili. Kad kažem „mi” mislim Hrišćanska crkva. I zato što se još uvijek borimo sa tim pitanjem, mi ga na neki način zaobilazimo.

Prije svega, iskušenje. Da li je iskušenje grijeh? Iskušenje je želja, ali iskušenje nije grijeh. Sada se postavlja pitanje: „Kad iskušenje postaje grijeh?” Sa ljudske tačke gledišta, iskušenje postaje grijeh kad počinite odgovarajući akt. Ali slušajte kako Jakov definiše prelazak kušanja u grijeh. Zapazite analogiju koju on ovdje koristi. Jakov 1:14: „Ali svako se kuša privučen vlastitim željama (tj. tjelesnom strasti, željom očiju, ponosom života – ljudskim željama, željama tijela) i mami.”

Znači kad u našoj ljudskoj prirodi postoji žudnja, to je iskušenje. Bilo da dolazi spolja ili iznutra, iskušenje je nešto što je izvan volje Božje. Jakov 1:15: „Tada zatrudnjevši želja rađa grijeh (to je čin); a grijeh kad naraste donosi smrt.” Imamo začinjavanje, imamo rađanje, i imamo smrt. Mi moramo gledati na stvari iz Božje perspektive, a ne ljudske. Ovo možemo nasloviti i iz drugog ugla – držanje zakona. Da li je držanje zakona čin ili je to ljubav? Kako Biblija definiše držanje zakona? „Ljubav je ispunjenje zakona.” Ali u Novom Zavjetu, u 1. Korincanima 13, čitam da ako razdam imovinu siromašnima, i čak ako predam svoje tijelo na smrt zarad dobrog uzroka ili čak pristanem na mučenje, a nemam agape; ne držim zakon; to ništa ne vrijedi.

Mi kao hrišćani ne smijemo biti zavedeni mentalitetom, svojom kulturom, svijetom ili mišljenjem naučnika. Danas se vodi spor oko stvaranja. Mi to moramo posmatrati sa Božje tačke gledišta. Da li je svijet stvoren za jedan doslovni dan, ili je stvaran hiljadama godina? Pitanje nije: „Da li je Bog stvorio ovaj svijet?” Svi mi to vjerujemo, napokon nadam se da vjerujemo. Ali takođe se moramo i zapitati: „Šta Biblija uči o tome kako je On stvorio ovaj svijet?” Da li je koristio svoje ruke? Ne. On je govorio. Morao je biti veoma spor govornik ako mu je trebalo hiljadu godina da kaže: „Neka bude svjetlost.” Mi se rugamo Bogu kad kažemo da mu je trebalo toliko vremena.

Zato se vratimo i budimo pismocentrični hrišćani, bilo da se bavimo zakonom ili nečim drugim. Zato trebamo razmotriti ovaj pasus sa biblijske tačke gledišta. U Rimljanima 7 zapažamo dvije stvari:

1. Pavle ovdje ima na umu moralni zakon. Budimo poštenji sa kontekstom. Ne možemo reći da

je 7-i stih moralni zakon a 6-i ceremonijalni zakon. Sada bi mi umetnuli u tekst ono što želimo da stoji, a ne što Pavle kaže jer 7-i stih počinje sa pitanjem a to pitanje je vezano za 6-i stih: „Izbavismo se od zakona.”

2. Grijech prema zakonu, Božjem zakonu, ne otpočinje sa aktom, već sa željom kojoj ste kazali „da” u svojoj savjesti. Pretpostavimo da putujem u Seattle i ožednim, siđem sa auto-puta i zaustavim se kod „7 eleven” na piće, uđem i kažem: „Mogu li dobiti sok od pomorandže?” A prodavac kaže: „Žao mi je, nemamo sokova. Čekamo na kamion, i sve što imamo je pivo.”

I kažem sebi: „Ovdje me niko ne poznaje. Napokon, ne može mi naškoditi jedno pivo, a i Pavle je rekao da je malo vina dobro za želudac.” Mi smo stručnjaci u racionalizaciji sa Biblijom. I tako kažem: „U redu, uzeću jednu limenku.” Zatim čujem da dolazi neko auto da napuni gorivo i osvrćem se i gle, to je član lokalne crkve. Okrećem se ka prodavcu koji je upravo pošao do frižidera da mi donese piće i kažem: „Usput, baš sam se sjetio da sam na zadatku, ništa od pića.” Da li sam zgriješio? Za člana crkve, ne. On nije vidio da sam učinio nešto loše. Ali pred zakonom Božjim, ja sam već sagriješio. I kad ovo shvatamo, to će uništiti svaku ideju da možemo spasti sebe držanjem zakona, ili što smo dobri.

Dobrota je od Boga. Zato je Isus rekao čovjeku koji ga je pitao: „Kakvo dobro moram činiti?” „Zašto me zoveš dobrim? Niko nije dobar sem Bog.” Kad smo se time bavili čitali smo u Rimljanima 3: „Nijednoga nema dobrog, nijednoga koji dobro čini, nema nijednog pravednog.” Ali idemo na Rimljanima 7:8: „A grijeh uze početak kroz zapovijest, i načini u meni svaku zlu želju; jer je grijeh bez zakona mrtav.”

Pavle se podigao kao Jevrejin, a Jevreji su posmatrali grijeh samo u terminima čina, i zato nije shvatao da je griješio kao farisej. Kako znam? Jer on tako kaže u Filibljanima 3:6: „Po pravdi zakonskoj bijah bez mane.” Ali kad je otkrio da je grijeh više nego čin, kad je otkrio iz Božjeg zakona da je grijeh želja koju gajimo, rekao je sebi: „Ja nesrećni čovjek!” Kazao je sebi: „Ono što sam mislio da mi daje život davalo mi je smrt.”

Stihovi 9 i 10: „A ja življah nekad bez zakona, a kad dode zapovijest onda grijeh oživlje a ja umrijev. I nađe se da mi zapovijest bi za smrt koja bješe data za život.” Šta on misli kad kaže: „Življah jednom bez zakona”? Ima mnogo tumačenja. Neki naučnici kažu da je Pavle mislio da kad je bio dijete sve do dobi uračunljivosti, što je za Jevreje bila dvanaesta, trinaesta godina, za to vrijeme je znao zakon, imao je osnovno znanje, ali ga nije razumio. Mislio je da je živ, ali kad je postao sin zakona, što je termin koji se koristio za one koji postaju fariseji, što znači revnovanje za zakon, otkrio je da je grešnik koji zaslužuje smrt.

Ali sugerisao bih da je ovo tumačenje pogrešno jer nigdje u Novom Zavjetu – a prisjetimo se da gotovo polovinu Novoga Zavjeta čine Pavlovi spisi – on nikad i ne pominje ovu tenziju dok je bio farisej. Kad čitate Pavlovo opisivanje sebe prije obraćenja, on uvijek govori o sebi kao dobrome čovjeku. Ono što Pavle kaže ovdje u 9-om stihu je da je bilo vrijeme kad je mislio da će mu zakon dati život zato što ga drži. Njegova crkva, njegova religija mu je kazala: „Ako držiš zakon, živjećeš.” Njegova crkva je uzela zakon i pretvorila ga u pravila i on se tih pravila pridržavao. On je mislio da držeći ta pravila poštuje zakon; bio je živ, i stoga predodređen za život.

Onda mu je jednog dana Bog otvorio oči i pokazao mu pravo značenje zakona, i to on obznanjuje u 10-om stihu: „A zapovijest koja bi da donese život nađoh da donosi smrt.” Otkrio je da zakon nikad ne daje život grešniku. Sve što zakon daje grešniku je smrt. Plata za grijeh je smrt. Zakon Božji tako kaže.

Dakle, trebamo biti jasni jer smo i mi upali u istu zamku. Mi stvaramo pravila, i mislimo da sve dok se držimo tih pravila poštujemo zakon Božji i tako postajemo samopravedni, samozadovoljni. Jevreji su imali svakojaka pravila. Dopustite mi da vam izložim par njih. Mnoge građevine na

srednjem istoku su sa ravnim krovom, i oni ga koriste kao terasu, za večernje sedeljke ili posjete kad to vrijeme dozvoljava. Ali oni nijesu imali stepeništa kao mi što imamo u svojim domovima. Imali su drvene ljestve koje bi postavljali i peli se na krov. Ali kako su noću nailazili lopovi, morali su ih sklanjati unutra. Dakle, ako bi subotom poželjeli da se malo relaksiraju nije im bilo dopušteno da iznesu te ljestve iz kuće i postave ih uz krov jer ako bi to učinili, prekršili bi subotu i to bi bio rad.

Ali ako bi jedan dio ljestava doticao zemlju, drugim riječima, ako bi ih povlačili, to nije bio grijeh. Divno zar ne? Imali su izgovore. Tako bi oni vukli ljestve, osiguravši da jedan dio dotiče tlo, i u tom slučaju ne bi grijeshili.

Sjećam se kao mladić da mi je sveštenik govorio da ako dotaknem pecivo, Gospodnju večeru, zubima i slomim ga, sagriješio bih i krv bi se izlila. Sjećam se sa velikim strahom kad bi sveštenik stavio to pecivo na moj jezik, činio sam sve da ne dotakne moje zube. Jednom se to dogodilo i zahvatila me panika. Zamišljao sam kako mi se krv izliva iz usta i zato mogu zamisliti i jednog Jevreja koji bi greškom podigao ljestve od tla kako na koljenima moli: „Bože, oprosti mi, nijesam namjeravao da to učinim, bila je to greška.”

Sledeći primjer je dobar za mladiće. Imali su zakon da ne smijete pješčiti puno kilometara, puno milja, oni su imali drugačije mjere, u subotu. Oni su to zvali subotno putovanje. Recimo da je to bilo pola milje. Momak je poželio da posjeti svoju djevojku, koja je živjela dvije milje odatle. Kako je to mogao izvesti a da ne prekrši subotu? Oni su imali divne izgovore. Ako biste putovali pola milje i zaustavili se i pili, ili uzeli samo gutljaj vode, ili jeli, onda ste mogli produžiti još pola milje. Znači oni bi hodali pola milje i pokucali nekom na vrata i rekli: „Oprostite, mogu li dobiti čašu vode?” I svako je znao zašto se to radi. Tako bi popio gutljaj iako nije žedan, i kazao: „Hvala.” Zatim je mogao pješčiti još pola milje. Nakon toga bi opet uzeo gutljaj vode, i prešao još pola milje, dok ne bi stigao do kuće svoje djevojke. Mogao je posjetiti djevojku a ipak držati subotu.

Šta se pak dešavalo ako je to bilo izvan naseljenog područja gdje nije bilo kuća? I za to su imali rješenje. Ako bi gutali pljuvačku, i to je bilo prihvatljivo. Znam da se smijete ali i mi smo postavili pravila. I namećemo ih u svojim domovima, i u svojim crkvama i zato mi neki dolaze i kažu: „Zašto nam ne kažete kako držati subotu?” Pitajte Gospodara od subote. Subota ne pripada meni. Ona pripada Bogu.

Jednog dana došao mi je sin i sa njim grupa djece. Željeli su da prisustvuju nekoj vrsti rodea u susjednom gradu. Bilo je to u nedelju, ali naravno morali su putovati u subotu. U Americi nije pogrešno putovati subotom ali ako to pokušate u Africi, vi grijeshite. Svaka zemlja ima svoja pravila. To je problem. U Skandinaviji možete subotom ići na plivanje. U Italiji subotom igrate fudbal, a možete se baviti i drugim sportovima.

I tako su došli kod mene za dopust. Rekao sam: „Kako vam mogu dozvoliti da uradite nešto što mi ne pripada. To je kao da me pitate: 'Možemo li podići novac sa tuđeg računa u banci?' Ne mogu vam dati novac koji mi ne pripada.” Rekao sam: „Zašto ne pitate Gospodara tog dana?” Nijesu shvatili šta sam mislio, pa sam im predočio tekst u Isaiji 58:13 i 14. Tamo stoji: „Ako odvratiš nogu svoju od subote, ne čineći što je tebi drago...”

Mi ne želimo pravila. Naša djeca su umorna od pravila jer to nije hrišćanstvo. Pavlu su bila data pravila i on ih se pridržavao misleći da će tako zadobiti nebo. Onda je Bog rekao: „Ne, ta pravila nijesu moje zapovijesti. One su ljudska tradicija i tim pravilima si izvrtao Božji zakon.” Kad shvatimo zapovijest kao Pavle, otkrićemo da nam ona donosi samo smrt; jer u 11-om i 12-om stihu sam čitao: „Jer grijeh, uzevši početak kroz zapovijest, prevari me i njome me ubi. Zato je zakon svet, i zapovijest sveta, i pravedna i dobra.”

Zatim on stvara sledeći problem u 13-om stihu: „Dobro li dakle bi to što mi donese smrt? Svakako ne! Nego grijeh da se pokaže grijeh donoseći mi smrt onim što je dobro, da bude grijeh

odviše grešan zapoviješću.” Zapazite da je ovdje riječ „grijev” u jednini, ne odnosi se na djela, već na ono što jesmo.

Dakle šta nam Pavle u stvari ovdje kaže? Želio bih vam dati četiri razloga zašto je Bog dao zakon. Pavle je otkrio svrhu zakona kao hrišćanin, i on nam to ovdje izlaže.

1. Zakon definiše grijeh. Ne kao što ga mi definišemo već kao što ga Bog definiše. Pavle kaže: „Ne znadoh za grijeh da zakon ne kaza: ne zaželi. Ljudi kažu da je grijeh čin. Božji zakon kaže da je grijeh želja koja se gaji. Ne bih to znao, kaže Pavle, osim kroz zakon. Znači zakon nam je potreban da bi dobili ispravnu definiciju grijeha.

2. Zakon ne samo da definiše grijeh, već ga izvlači iz njegovog skrovišta i eksponira. Grijeh nastava u nama, i treba ga izvesti na otvoreno. Ako želim izvesti životinju iz njenog skrovišta postaviću mamac. Zakon izvodi grijeh koji je skriven u nama na otvoreno. Ako želite da se poslužimo modernim izrazima, on izvodi grijeh iz podsvijesti u svijest. Grijeh je skriven duboko u nama, on je dio nas i zakon ga izvlači. Ovo nas dovodi do trećeg razloga.

3. Kako ga zakon izvodi napolje? Ovo ćete možda teško progutati, ali kad shvatite o čemu je riječ, znaćete da je istina. To zato jer zakon provocira grijeh. Šta podrazumijevam pod „provocira grijeh”? Pomoći ćemo se jednom ilustracijom. Kad sam bio direktor našeg koledža u Ugandi imali smo dovoljno novca da kupimo traktor za našu farmu. Stari traktor je bio olupina i jedva je išao. Jedan od razloga zašto je bio u tako lošem stanju je što su ga mladi koji su radili na farmi koristili kao taksi. Trpali su se na njega umjesto da prepješače tu jednu milju do farme, a vozač ih je dovezio sve do same njive tako da su se zaglavili i sve je otišlo u komade.

Zato sam rekao: „Ovaj traktor će duže trajati od onog starog,” i postavio pravilo. Pravilo je glasilo da nijedan student ne smije sjediti na blatobranu. Ako bi to učinili imali su da plate 10 šilinga globe što je u to vrijeme bilo oko 75 centi, ili možda nešto više od toga. Za jednog Afrikanca to je bilo puno novca. I baš sledećeg dana, jedan student je sjedio na blatobranu. Ono što je bilo još gore je to što on čak nije ni bio radnik na farmi. Uхватili su ga, doveli u moju kancelariju, i ja sam rekao: „Zašto si to uradio? Znao si za pravilo.” Rekao je: „Nikad to ne bih uradio da nijeste donijeli to pravilo.” Ljudska priroda koja je grešna ne voli da joj se sugerise šta da radi.

Ljudska priroda koja je grešna je pobunjena prema zakonu, i u trenutku kad im kažete: „Ne čini to!” oni će baš to uraditi. Kad su nam djeca bila mala – kćerka mi je imala tri godine – bili smo ovdje na odsustvu. Po prvi put u svom životu, okusili su trešnje. Trešnje ne rastu u Africi i bili su uzbuđeni; bilo je to divno voće. Dakle, vratili smo se u Afriku, i godinu dana kasnije bili u posjeti mojoj majci na obali. Imala je biberovo drvo koje rađa bobice i izgledalo je kao trešnja. Moja djevojčica je povikala: „Mama, trešnje!”

Njena majka je rekla: „Ne, to nijesu trešnje.” I zatim je konstatovala: „Ne jedite ih jer peku.” Za njen mali um, „peći” je moralo imati veze sa vatrom. Kako plod može proizvesti vatru? Tako je jedino što je mogla uraditi bilo kad joj je majka rekla: „Ne čini to,” “Učini to!” Tako ih je jela. Naravno alarm za požar je proradio i morali smo joj davati vode i činiti sve što smo mogli da smirimo vatru. Ona to nije opisala kao paljevinu. Rekla je: „Trešnja me je ujela.” To je bila njena definicija žarenja. Njen brat, koji je dvije godine stariji, je rekao: „Kakve su bile?” Odgovorila je: „Ujele su me, one peku!” pokušavajući da se posluži majčinih riječima. Ona to nije mogla dokučiti. I morali smo je podsjetiti: „Ako ih budeš jela, biće opet isto.” Sledećeg dana, probao je i on. Morali smo mu kupiti sladoled, jer je bio stariji, i trebao nam je jači materijal da smirimo požar jer je bio uzeo više od svoje sestre.

Vjerujem da kad postavljamo pravila u našim školama, mi ohrabrujemo djecu da kažu: „Uradiću to.” Mi moramo voljeti svoju djecu u ponašanju. Moramo naći pravi pristup tako da zamrže grijeh. To zato što je ljudska priroda prirodno pobunjena. Kad stavite natpis „Ne gazi travu” u

školskom dvorištu, odmah ćete vidjeti kako mladi prelaze pravo preko travnjaka. To nije zato što su oni gori od starijih, već zato što smo grešni i zakon izvodi na otvoreno pobunjenu prirodu.

4. Ali zakon čini i nešto drugo, on osuđuje grijeh na smrt. On nam kazuje da će nas grijeh odvesti u grob. Dakle budimo otvoreni, grijeh je prijatan. Ako mi kažete da grijeh nije privlačan, vi lažete. Jer ako grijeh nije privlačan onda kušanje postaje beznačajno. Iskušenje je strašna privlačna sila jer je ono čime se kušamo poželjno i grijeh je prijatan. Ali konačan rezultat grijeha je smrt. Zakon mi to kaže. Koji zakon? Moralni zakon. Dakle da sumiramo:

1. Grijeh prevazilazi čin. Definicija grijeha je dalja od čina, to je želja koja se gaji.

2. Zakon otkriva grijeh iz njegovog skrovišta.

3. On provocira grijeh tako da shvatamo da je ljudska priroda u neprijateljstvu sa Bogom i Njegovim zakonom. Rimljanima 8:7.

4. On osuđuje grijeh na smrt.

Ali dok Pavle prelazi na 13-i stih, on razbija svaku nedoumicu: zakon nije odgovoran za bilo koju od ove četiri stvari. Sve što zakon čini je prosto upućivanje u to. Zakon nije odgovoran za moje grijehe, on nije odgovoran za moju smrt, on nije odgovoran za provociranje neprijateljstva u meni prema Bogu. Zakon mi jednostavno otvara oči i pokazuje šta sam. Grijeh je taj koga moramo kriviti za ove četiri stvari.

Ali kakav udio zakon ima u planu spasenja? On mi pokazuje da: 1. Grijeh je varalica jer je začetnik grijeha Sotona. Biblija ga naziva „ocem laži.” Prva laž koju je izrekao našim praroditeljima bila je: „Ako jedete od ovog roda nećete umrijeti.” Grijeh je obmanuo Pavla, govoreći da možete ići na nebo ako ste dobri. Grijeh vara i nas govoreći da nije nikakvo zlo ako se mladi upuste u iskustva sa drogom. „Suviše smo mladi, isuviše jaki, grijeh nam nikad ne može naškoditi”, kažu oni dok ne bude prekasno. Treba da shvatimo da je grijeh varalica, a krajni rezultat te obmane je smrt, on ubija. Ali to nije jedini razlog zašto je Bog dao moralni zakon. On je također dao moralni zakon da kad ovo otkrijemo možemo pribjeći Hristu kao rješenju. Zato u trenutku kad kao narod insistiramo da zakon koji se pominje u Galatima nije bio moralni zakon, mi uništavamo tu svrhu zakona.

Rimljanima 7 nas izvještava da je svrha zakona dvostruka: da nas zatvori u tamnicu grijeha i da nam ukaže na Hrista kao jedino rješenje problema grijeha. Možemo zaključiti sa Galatima 3:19: „Čemu dakle zakon služi?” Ovdje Pavle nema na umu ceremonijalni zakon. Da, tačno je da ako čitamo cijelu poslanicu Galatima, uključeni su i moralni i ceremonijalni zakon, ali kad dođemo do Galatima 3:19 i dalje, Pavle naročito ima na umu moralni zakon. „Dodade se (tj. dodade se obećanju koje je bilo dato Avraamu) zbog prestupa.”

On je dodat da pokaže nama ljudskim bićima da smo prestupnici. Zakon nam je bio dat prije Hrista da nam pokaže da smo bili grešnici kojima je potreban Spasitelj. „Dokle sjeme ne dođe.” To sjeme je Hristos. Kad obećanje dođe, zakon je završio svoj posao jer u Galatima 3:21 i dalje čitamo: „Je li zakon protiv obećanja Božijeg? Svakako ne. Jer da je dat zakon koji može dati život, zaista bi pravednost bila od zakona.”

Ali Bog nije dao zakon da nam da život. Dakle zašto je Bog dao zakon? “Ali pismo zatvori sve pod grijeh, (u to me zakon uvjerava) da se obećanje dade kroz vjeru u Isusa Hrista onima koji vjeruju.” „A prije dolaska vjere (prije nego je Hristos došao) bismo pod zakonom čuvani.” Čuvani smo u zatvoru bez nade da umaknemo (isto kao Rimljanima 7) za vjeru koja bi se nakon toga otkrila. Stoga je zakon bio naš vaspitač (nastojnik, policajac – grčka riječ je pedagogi) koji nas dovodi Hristu, da bi se opravdali vjerom.

Ali sada ne zaboravimo 25-i stih: „Ali kad dođe vjera (jednom kad smo pronašli Hrista) više nijesmo pod čuvarom.” Čuvar je zakon. Mi više nijesmo pod jurisdikcijom zakona. Zakon više ne može reći: „Ako me ne slušaš, umrijećeš,” jer više nijesmo pod njim. Mi smo pod milošću. Ali zakon

je odigrao vrlo važnu ulogu da me dovede pod milost jer jevanđelje je, kao što sam mnogo puta naglasio, „Ne ja, već Hristos” a „ne ja” je najteži dio u toj formuli.

Da bi nam ukazao na značaj ovoga, Bog je dao zakon da bi mogli kazati „ne ja” ili da se poslužimo Pavlovim riječima u Filibljanima 3, Bog nam je dao zakon kako bi „izgubili povjerenje u tijelo i radovali se u Isusu Hristu.” To je namjera Rimljanima 7. Ovo poglavlje poslanice Rimljanima ima da odigra vrlo važnu ulogu. Neka nam Bog da razumijevanje. Molim se u Isusovo ime da odbacimo sva svoja predubjeđenja i budemo poštteni sa ovim pasusom, da nas istina izbavi.

Dvadeseto poglavlje

Ja nesrećni čovjek (Rimljanima 7:14-25)

U ovom poglavlju govorićemo o tome da li Pavle u Rimljanima 7 raspravlja o neobraćenom ili postobraćenom hrišćaninu, vjerniku ili nevjerniku. Razlog zašto ima tako mnogo kontraverzi o ovom pasusu je to što đavo zna da su ovo krunski pasusi za razumijevanje jevanđelja, a posebno doktrine o pravednosti vjerom. Ali neću ostaviti ove pasuse po strani jer znam šta su značili za moju službu i moj hrišćanski život i želim da se isto dogodi vama.

Ali htio bih nešto zatražiti od vas. Želim da ostavite sva svoja predubjeđenja jer su ona najveća prepreka za razumijevanje istine. „Nije naše da usklađujemo riječ Božju sa svojim osjećanjima i zamislima već moramo prilagoditi svoja osjećanja i ideje Riječi Božjoj.” Review and Herald, June 10, 1890. Za ovo imamo posebnu riječ u teologiji; mi to zovemo egzegeza. Mi ne smijemo umetati u tekst ono što želimo da on kaže. Moramo dopustiti Riječi Božjoj da kontroliše naše zamisli. Isaija 8:20: „Zakon i svjedočanstvo tražite, ako ne propovijedaju prema riječi, to je zato što nema svjetlosti u njima.”

Naš udio je da tačno otkrijemo šta Pavle pokušava da kaže ovdje u Rimljanima 7:14-22. Stih 14 je ključni iskaz u ovom pasusu. Pavle kaže: „Znamo da je zakon duhovan, ali ja sam tjelesan, prodan pod grijeh.” Riječ „ja”, lična zamjenica, se pojavljuje 25 puta u ovom pasusu od 14-og do 25-og stiha. Čovjek stiće utisak da Pavle govori o sebi. Do tog razumijevanja dolazimo čitajući na engleskom. Ali podsjetimo se da je Pavle ovo pisao na grčkom, i imao je srednjoistočni um. On nije upućivao na sebe. Pogledajte taj iskaz u 14-om stihu. On kaže: „Ja sam tjelesan prodan pod grijeh.” Ovo nije istina samo za Pavla, to je istina o čovječanstvu. On nam je već kazao u Rimljanima 3:9 i 21 da je čitav svijet pod grijehom, cio svijet je pod zakonom i stoga je cio svijet kriv pred Bogom pod zakonom. Tako se „ja” ne odnosi na Pavla kao pojedinca. On koristi riječ „ja” u odnosu na opšteg čovjeka; on „ja” upotrebljava u generičkom smislu. Ono što Pavle kaže je: „Ovo je istina za svako ljudsko biće koje pokušava živjeti život zakona nezavisno od Boga.” Jer zakon je duhovan a ja sam tjelesan i ovo dvoje se ne mogu usaglasiti. Tijelo se u i od sebe ne može usaglasiti sa zakonom. Stoga pitanje nije dali Pavle govori o vjerniku ili nevjerniku.

Dopustite mi da vas podsjetim šta smo proučavali. Rimljanima 7:14-25 je podijelilo Hrišćansku crkvu skoro od vremena apostola. Ima ljudi poput Origena, koji je umro oko 254 godine n.e., Johna Wesleya, velikog engleskog reformator 18-og vijeka, Weissa, njemačkog naučnika, Moffata, i C.H.Dodda, britanskog naučnika, i svi oni su zauzeli stav da Pavle ovdje govori o iskustvu prije obraćenja. S druge strane, imamo Augustina, Luthera, Calvina, velikog švedskog teologa Nygrena i britanskog naučnika Johna Stotta, koji stoje pri stavu: „Ne, Pavle govori o svom iskustvu u obraćenju.” Ali savremeno istraživanje dolazi do zaključka sve više i više da Pavle ne govori ni o

jednom ni o drugom stanju. On ima jedno na umu osobu koja pokušava živjeti dobrim životom nezavisno od Boga. A to se može primijeniti i na vjernika i na nevjernika.

Da bi razumjeli ovaj pasus, Rimljanima 7:1-6, moramo imati na umu ključni pasus, koncept, glavnu temu koja je u 6-om stihu: „Mi hrišćani se izbavismo od jurisdikcije zakona.” Rimljanima 7:4: „Zato, braćo moja, i vi postaste mrtvi zakonu kroz tijelo Hristovo.” Zatim 6-i stih, posljednji dio: „Ali sada se oslobodismo od zakona umrijevši onome što nas je držalo kako bi „služili u novini duha.”

Pavle nam kaže da kao hrišćani više nismo pod jurisdikcijom zakona. I zapamtite, kad smo se bavili ovim pasusom vidjeli smo da je zakon koji je Pavle prvenstveno imao na umu bio moralni zakon, jer u 7-om stihu on kaže da je zakon bio taj ko mu je rekao da je grešnik, pošto nije znao šta je zaista grijeh dok nije čuo zakon kako kaže: „Ne poželi.” A to je moralni zakon. Naravno, Pavle, budući da je bio Jevrej, imao je čitavi zakon na umu, ali misli se prvenstveno na moralni zakon.

Biti oslobođen ispod zakona znači da hrišćanin više ne zavisi o svom ponašanju u odnosu na zakon za spasenje. Pavle se ovdje ne bavi hrišćanskim življenjem već ovdje polaže temelj za to življenje. Osmo poglavlje je život u Duhu ali ako ne shvatimo Rimljanima 7, hrišćansko življenje će postati beznačajno, beskorisno ili prazno, postaće borba bez nade i bez mira.

U Rimljanima 7:7-13 Pavle objašnjava da problem boravka pod zakonom nije bio u zakonu. Zakon je svet, dobar, duhovan. Ali problem smo mi. Mi smo tjelesni, prodani pod grijeh. Od 15-og do 25-og stiha on dokazuje da sa svetim zakonom i grešnim tijelom uvijek imamo nekompatibilnost. Bilo prije obraćenja ili posle njega ovo dvoje nikad ne mogu živjeti u skladu. Zapamtite da nema promjene koja se događa u našoj prirodi kad iskusimo novorođenje. Postoji promjena u našim umovima, u našem stanovištu; mi smo iskusili novorođenje ali nema promjene u našoj prirodi. Priroda vjernika i priroda nevjernika su identične. I zato kad dođemo do Rimljanima 8:22 i nadalje Pavle kaže da: „Mi uzdišemo, čekajući na iskupljenje ovoga tijela.“

Mi smo kao hrišćani spaseni, ali naša priroda još nije iskupljena. Mi moramo čekati do drugog Hristovog dolaska kad će se ova raspadljivost obući u neraspadljivost, i tada ćemo biti slobodni od ove grešne prirode koja hrišćanski život pretvara u borbu. Imajmo to na umu.

Postoje neki ključni iskazi u Rimljanima 7:14-25. Pavle je u 14-om stihu konstatovao da je zakon duhovan, a on ili čovjek tjelesan. Zatim on opisuje šta se događa kad se ovo dvoje sastave. Mi možemo izabrati da budemo dobri, da držimo zakon, ali kako to ostvariti ne znamo, i to je njegov dokaz. Stih 15: „Jer ne znam što činim, jer ne činim ono šta hoću, nego našta mrzim ono činim. Ako li ono činim šta neću, slažem se sa zakonom da je dobar.”

Ovdje zapažamo da postoji sukob između uma, koji želi činiti dobro, volje koja je izabrala da radi što je pravo i prirode koja se ne slaže sa tim. Dakle ako niste imali ovu borbu, trebate se zapitati o svom obraćenju jer vjerujem da je Pavle imao vjernika na umu. Postoje najmanje četiri ili pet razloga zašto:

1. Rimljanima 5, 6, 7 i 8 se bave hrišćaninom, a ne neobraćenim čovjekom.

2. Počevši od 14-og stiha, Pavle prelazi sa prošlog vremena koje je koristio od 7-og do 13-og stiha, na sadašnje trajno vrijeme, što znači da ne raspravlja o prošlom iskustvu već je to pitanje sadašnjeg trenutka.

3. U Rimljanima 7:22 on konstatuje sledeće: „Jer imam radost u zakonu Božjemu po unutrašnjem čovjeku.” Postoje dvije stvari koje bih htio reći o ovom stihu. Prvo, fraza „unutrašnji čovjek” je fraza koju Pavle koristi samo u odnosu na vjernika. Na primjer, u 2. Korinćanima 4:16 Pavle govori o vjerniku kad koristi tu frazu „unutrašnji čovjek” ili „unutrašnji um.” “Zato ne gubimo prisebnost (tj. mi vjernici ne gubimo prisebnost) premda se naš spoljašnji čovjek i raspada, (misli na tijelo) ali se unutrašnji obnavlja svaki dan.”

On govori o obraćenom umu. Ako okrenete Efescima 3:16, nalazite istu ideju. Pavle nikad ne

primjenjuje tu frazu na nevjeniku, koristi je samo za vjernika. Efescima 3:16: „Da vam da silu (hrišćanima u Efesu) po bogatstvu slave svoje, da se učvrstite Njegovim Duhom za unutrašnjeg čovjeka.”

Ako posmatrate Efescima 2:3 Pavle nam tu kaže da su um i tijelo nevjernika usklađeni sa grijehom „ispunjavajući želje tijela i uma.” To je neobraćeni čovjek. Ali kad se radi o vjerniku, njegov um je okrenut ka Bogu. On ima obnovljen um i to je ono što znači grčka riječ „pokajanje,” promjena uma. Ali njegovo tijelo se ne mijenja i upravo to je Isus pokušao predložiti Nikodimu u Jovanu 3:6 gdje On kaže: „Ono što je rođeno od tijela uvijek ostaje tijelo.” Vi ne možete promijeniti tijelo. Tijelo će se jedino promijeniti prilikom drugog Hristovog dolaska. Znači, očito je da Pavle ovdje raspravlja o vjerniku.

4. Postoji još jedan dokaz. Postoje neke konstatacije koje Pavle daje u svojim poslanicama (on je napisao skoro pola Novog Zavjeta) koje se tiču njegovog iskustva prije obraćenja. Primjer je Galatima 1:14. Sledeći dobar primjer je Filibljanima 3:6. Gdje god govori o svom iskustvu prije obraćenja kao fariseja, on ništa ne pominje o borbi. Na primjer, u Filibljanima 3:6 on kaže: „Po pravdi zakonskoj bijah bez mane.”

Ni pomena o borbi, samo kao hrišćanin on govori o toj borbi. On to čini u Rimljanima 8:3, i Galatima 5:17, borba između tijela i Duha.

Ali želim da zapazite da Rimljanima 7:14 do 25 nije kraj hrišćanskog iskustva. Stvarno iskustvo jednog hrišćanina opisano je u Rimljanima 8, „Život u Duhu.” Ali da bi nas pripremio za taj život u Duhu, on mora uraditi nešto što je krajnje važno, a to je uništiti u vjerniku svako povjerenje koje bi mogao imati, ili za koje se vezivao, u svoju prirodnu sposobnost, jer formula jevanđelja, bilo da govorimo o datoju ili o uračunatoj pravednosti, uvijek je ista: „Ne ja, već Hristos.” A najteži dio je „ne ja.”

On to želi dobro pojasniti, jer nastavlja sa „mi znamo” a to je zaključak do kojeg on želi da dođemo, u 18-om stihu, „jer ja znam.” On nam kazuje šta je to što treba da znamo: „Da u meni, tj. u mojem tijelu, (što je grčka riječ za ljudsku prirodu) ne nastava ništa dobro.” On ne kaže: „Djelimično sam loš ili osamdeset posto sam loš ili čak devedeset devet posto sam loš. On kaže: „Ničeg dobrog nema u meni.” Najveći dokaz je da čak iako izaberemo da činimo što je pravo, mi to ne možemo ostvariti. „Jer htjeti imam u sebi, ali učiniti dobro ne nalazim (nemoguće mi je).”

Sada idemo na sledeću stavku koja je vrlo važna. Neka Pavle govori. Razlog zašto se tijelo ne može usaglasiti sa zakonom je to što ono ima nešto u sebi što to onemogućava. Pogledajte kako Pavle naziva taj problem. On to ne naziva sklonost ka grijehu. On ga zove: „Grijeh nastava u meni.” Stih 17: „A ovo više ja ne činim nego grijeh koji živi u meni.”

Pavle to naziva grijeh. A kad je pisao Rimljanima 7 on je bio u najboljim godinama za razmišljanje. U 20-om stihu, on to ponavlja: „A kad činim ono što neću, već ja to ne činim nego grijeh koji živi u meni.”

Čitajte 22-i sa 23-im stihom radi konteksta: „Jer radujem se u zakonu Božjemu po unutrašnjem čovjeku (moj um, koji je podređen jevanđelju, koji je prihvatio Hrista, ljubi zakon, želi držati zakon, izabrao je da drži zakon) ali vidim drugi zakon, (drugu silu, drugo načelo) koji nastava u mojim udima, koji se suproti (ratuje sa) zakonom uma mogega, i zarobljava me zakonom grijeha koji je u udima mojima.” Grijeh nije samo ono što činimo, grijeh je ono što imamo u sebi, ono što jesmo. Ali imam neke dobre vijesti za vas; nema osude za one koji su u Hristu Isusu. Proučavaćemo iskaz u Rimljanima 8:1 koji je dat u kontekstu ne „grijeva” u množini, već „grijeha” koji nastava u nama.

Razlog zašto se ovo naglašava je jer želimo jasno učenje Novog Zavjeta dobro pojasniti. Čak i da nam Bog da potpunu pobjedu nad grijesima, a vjerujem da On to može učiniti, mi smo još uvijek grešnici, jer naša priroda se ne mijenja u posvećenju. Sve što se mijenja je naš karakter. Dakle, mi

smo još uvijek grešnici i naša jedina nada je kišobran opravdanja vjerom.

Želio bih biti još jasniji: ja veoma vjerujem u posvećenje. Vjerujem u posvećenje, ali sam poput farmera koji pokušava gajiti jabuke. Kad pokušavate gajiti jabuke, na šta se usredsređujete, na plod ili na drvo? Drvo. Plod prirodno dolazi ako je drvo pravo. A drvo u hrišćanstvu, u jevandelju je opravdanje. Plod je posvećenje. Opravdanje vjerom, čiji rod je svetost življenja.

Ako je drvo pogrešno, nije važno koliko vremena trošimo propovijedajući i proklamujući posvećenje, rod će zasigurno biti pogrešan. Za pastora postaje beskorisno i poražavajuće iskustvo proizvoditi djela iz zajednice kad je drvo pogrešno. Uvjeren sam da smo pogriješili kod drveta. Kad konačno dođemo do tačke „Ne ja, već Hristos,” rodovi će doći, i zemlja će biti obasjana Njegovom slavom. Kad Bog posmatra hrišćansko življenje, On to ne čini kao čovjek. Čovjek gleda na ponašanje. Bog gleda na pobudu, na srce, a mi ne možemo imati prave pobude ako smo još uvijek pod krivicom i nesigurnošću i živimo u strahu da li ćemo zadobiti nebo ili ne. To je nemoguće, to je dio prirodnog zakona.

Zato Pavle želi uništiti svaku ideju da se možemo načiniti prihvatljivim pred Bogom, ili poboljšati svoj položaj pred Njim ponašanjem. Spasenje je potpuno od Boga; ono je dar. Da, za sve drugo na ovom svijetu moramo raditi, ali hvala Bogu, spasenje je dar. To je biblijsko učenje.

Pavle kaže da u nama nastava grijeh. To nije čin, to je sila. On ga naziva zakon, načelo, koje vi i ja čak ni uz pomoć volje ne možemo pobijediti. Da, možemo ga nadvladati nekoliko trenutaka, nekoliko dana, možda i nekoliko mjeseci zavisno od snage volje koju imamo, ali mi ne možemo pobijediti zakon grijeha. I zbog ovoga Pavle uzvikuje u 24-om stihu: „Ja nesrećni čovjek. Ko će me izbaviti (ne iz „grijeva” već) iz tijela smrti ove?”

Sada vam želim izložiti nešto što možda niste zapazili. Pogledajte riječ „nesrećni” u 24-om stihu. Ta riječ se samo dvaput pojavljuje u Novom Zavjetu u originalu i oba puta se koristi u suprotnom smislu. U Rimljanima 7:24, Pavle govori o osobi, što uključuje i njega samog, koja je otkrila da u njoj nema ništa dobro. I tako on uzvikuje: „Ja nesrećni čovjek, ko će me osloboditi od ovog tijela u kojem nastava zakon grijeha koji će me jednog dana povesti u smrt. Ko će izbaviti ovog nesrećnog čovjeka?”

Ista riječ se nalazi u knjizi Otkrivenja, 3-e poglavlje, 17-i stih. Tu ne govori Pavle, to je Hristov govor grupi ljudi zvanoj Laodikejci. Ovi Laodikejci kažu sebi i o sebi: „Bogati smo, obogatili smo se, i ništa ne trebujemo.” Ali Vjerni Svjedok, Hristos, kaže: „Vaš problem je što ne znate. Vaš problem je podsvjesan. Vi ne znate. Ne znate da ste nesrećni.” Bilo bi nade kad bismo znali, ali nevolja je što ne znamo. Moramo li to naučiti na teži način, kao Petar? Isus je rekao učenicima: „Svi vi ćete me ostaviti.” A Petar je rekao: „Da, možda si u pravu za ostale, ali što se mene tiče griješiš. Umrijeću za tebe!”

Bio je iskren ali nije znao. Pitanje nije iskrenost, pitanje je što Petar nije znao da nema ničeg dobrog u njemu, da je nesposoban da ostane pri toj želji ili je ispuni. On je zaista mislio to što je rekao, ali nije zna da u njemu postoji zakon grijeha koji onemogućava da sprovede tu odluku. I tako u vrijeme probe, on se odrekao svog Gospoda, ne jednom ili dvaput, već tri puta. Treći put je to učinio uz zaklinjanje što je za Jevrejina bio neoprostivi grijeh.

Moramo li proći kroz to Petrovo iskustvo da bi rekli sa Pavlom: „Ja nesrećni čovjek”? Ako ne dođemo do tog stava u svojim srcima – ne mislim da to kažemo svojim ustima, jer je lako reći, „Ja sam nesrećan,” ali u srcu misliti, „Nijesam tako loš” – mi ne možemo kazati s Pavlom u 25-om stihu: „Zahvaljujem Bogu kroz Isusa Hrista.” Ukupna namjera Rimljanima 7 je uništiti svako povjerenje u sebe o koje bi se kačili, tako da možemo kazati: „Ne ja, već Hristos.” “Hvala Bogu za Isusa.” Oni koji uče da se opravdavamo samo u Hristu, ali da se posvećujemo Hristovim i sopstvenim zaslugama, treba da čitaju Pavla i temeljno prouče ovaj pasus jer kroz čitave Pavlove spise, od početka do kraja,

moj dio je vjera, Božji dio je pravednost.

Pavle, u svom zaključku Rimljanima 7, kaže: „Dakle, ovo je istina o meni izvan Hrista. Ovo je moja pozicija ako pokušavam živjeti nezavisno od Hrista. Sam po sebi mogu služiti zakonu samo svojim umom.

Riječ „ja sam” na grčkom je „ego.” Ali Pavle nije prosto upotrijebio riječ „ego.” On je dodao i drugu riječ, „autos ego” što je mnogo naglašenije nego to prevod ističe. To znači, „Prepušten sebi, u i od mene samog, izvan Hrista, bilo prije ili poslije obraćenja, ja sam potpuno nesposoban držati zakon u praksi, jer moje tijelo, moje ljudsko tijelo jedino služi zakonu grijeha. Ja mogu držati zakon samo u terminima želje da ga držim, uživajući u tome, želeći da ga držim, i odabirajući da ga držim. Ali u stvarnosti, ja sam, prepušten sebi, ne mogu ga držati.”

Ali otkrićemo kad pređemo na Rimljanima 8 da se pravednost zakona može ispuniti u nama ako ne hodimo više po tijelu, u svojoj vlastitoj snazi, već u Duhu. I to je slavna slika Rimljanima 8.

Da li ste došli do zaključka do kojeg je došao veliki apostol Pavle, da li ste došli do stava da nema ništa dobro u meni? Jeste li voljni kazati sa Pavlom: „Sve ono što sam postigao, čak i kao hrišćanin, sve ono za šta sam mislio da popravljaju moj položaj pred Bogom, sada sam voljan smatrati samo smećem i odbaciti ga na deponiju, kako bih našao Hrista, nemajući svoje pravednosti, koja je od zakona, već pravednost koja dolazi kroz vjeru, pravednost Božju, koja je moja, i koja je djelotvorna jedino vjerom.”

Moja je molitva da se borite sa Rimljanima 7, shvatite da Pavle govori o vama, o meni, i kaže: „Ako želiš da Hristos bude tvoja Pravednost, moraš kazati zbogom svakom povjerenju u sebe, i dopustiti Njemu da bude tvoja Pravednost.” Nadam se da će ovo biti istina i dok hodimo u duhu, želja da živimo za sebe će nestati. Ne samo povjerenje, već želja, i živjećemo za Hrista. I moja je molitva da naši mladi kažu da hrišćanstvo nije činiti ili ne činiti, već je hrišćanstvo Isus Hrist. On mi je sve.

Mi imamo Spasitelja koji ne samo što nas iskupljuje iz naših grijeha, hvala Bogu za to, već nas izbavlja i iz grijeha koji nastava u nama. U Isusu Hristu imamo potpunog Spasitelja. To je Spasitelj kojeg vam želim predstaviti. Neka vas Bog blagoslovi.

Dvadeset prvo poglavlje

Istina kao što je u Hristu (Rimljanima 8:1-3)

Hristova ljudska priroda je jedan od najvažnijih predmeta u proučavanju pravednosti vjerom. Rimljanima 8:3: „Jer što zakonu bješe nemoguće, jer bješe oslabljen tijelom, posla Bog Sina svojega u obličju tijela grjehovnoga, i za grijeh osudi grijeh u tijelu.”

„Kad želimo proučavati neki duboki problem, (to je dubok problem, ali kad želite proučavati nešto duboko) usredsredimo svoje umove na najčudesniju stvar koja se ikad dogodila na zemlji ili nebu, utjelovljenje (inkarnaciju) Sina Božjeg. Ljudska priroda Sina Božjeg je sve za nas. To je zlatna karika koja povezuje naše duše sa Hristom, i kroz Hrista sa Bogom. Ovo treba biti predmet našeg proučavanja. Hristos je bio stvaran čovjek, i On je dao dokaz svoje poniznosti postavši čovjek. I On je bio Bog u tijelu. Kad pristupamo predmetu Hristovog božanstva zaodjevenog plaštom ljudskosti, obratimo pažnju na riječi koje je Hristos uputio Mojsiju kod žbuna koji je goreo: „Skinu obuću sa svojih nogu jer mjesto gdje stojiš je sveta zamlja.“ Mi moramo pristupiti proučavanju ovog predmeta sa poniznošću učenika, sa pokajničkim srcem. Proučavanje Hristovog utjelovljenja je plodonosno polje, koje će zauzvrat nagraditi istraživača koji duboko kopa za skrivenom istinom.” The Bible Commentary, „The Most Marvelous Thing in Earth or Heaven“; E.G. White, pp.904,905.

Postoje četiri stvari koje trebamo razmotriti dok proučavamo ovaj navod.

1. Hristova inkarnacija je duboka studija. To će opteretiti vaš um do krajnosti, ali zapazite da je to najčudesnija stvar koja se ikad dogodila na zemlji ili na nebu.

2. Hristova ljudska priroda je sve za nas. Potrebno je da ovo proučavamo jer je to od životne važnosti za naše spasenje, kako u pogledu opravdanja tako i u terminima posvećenja, što ćemo vidjeti kasnije.

3. Treće što možemo izvući iz ovog navoda je da ovoj studiji moramo pristupiti sa poštovanjem i poniznošću, voljni da učimo. Ono što vi mislite ili što ja mislim nije bitno. Važno je šta uči Riječ.

4. Konačno, ova studija je plodonosna i nagradiće one koji kopaju duboko.

Ali nigdje u ovom iskazu ili drugdje ne nalazimo da je ovo pitanje oko kojeg se moramo sukobljavati, pa bih predložio pristup koji obično sam koristim. Sugerisao bih i vama da ga koristite. U svakoj crkvi, u svakoj denominaciji, učenja crkve se mogu svrstati u tri kategorije:

A: Mi imamo fundamente, zovemo ih osnovna vjerovanja.

B: Zatim postoje ne-fundamentalna vjerovanja.

C: Najzad, postoje učenja crkve koja se smatraju ne-esencijalnim. Evo te politike. Kod osnovnih vjerovanja, moramo biti jedinstveni. Ako nijesmo jedinstveni u osnovnim vjerovanjima, crkva ima problem. U nefundamentalnim vjerovanjima, moramo biti susretljivi. Moramo se međusobno respektovati. U neesencijalnim učenjima, mora postojati sloboda.

Dakle bez obzira šta mislili o Hristovoj ljudskoj prirodi, denominacija to prihvata kao nefundamentalno vjerovanje i stoga dopušta da se uče oba pogleda. Potrebno je da naučimo da se međusobno poštujemo, jer u nefundamentalnim vjerovanjima svako mora biti uvjeren za sebe, to je stvar između njega i Boga. Nećemo riješiti nijedan problem, nećemo primiti nikakav blagoslov kad se sukobljavamo.

Želim vam dati jednu ilustraciju, U jednoj crkvi gdje sam kao pastor vodio odbor za naimenovanja, crkva je izglasala jednog vrlo finog, pobožnog posvećenog hrišćanina za starješinu, ali se nijesmo potpuno slagali po ovom predmetu. On je bio starješina, ja sam bio pastor. Šta mi je bilo činiti? Nikad ga nijesam osuđivao. Respektovao sam ga. Bio je fin hrišćanin i dobro smo radili. Sarađivali smo i postali prijatelji. Onda sam jednog dana rekao: „Možemo li kad bude malo vremena

sjesti i porediti zapažanja? Poštovaću vaš stav. Vi poštujuete moj. Kažite mi gdje griješim, ja ću vam reći gdje vidim problem u vašem stavu i pokušajmo zajedno to proučiti.”

Rekao je: „Dobro. Radićemo zajedno.” Tako smo počeli proučavanje. Dao sam mu materijal na čitanje, i on je meni i pravili smo poređenja, razmatrajući slabosti svakog područja. Hvala Bogu, godinu dana kasnije rekao je da želi da se mijenja. Ali želim naglasiti to da sam počeo sa osuđivanjem nigdje ne bismo stigli. Kad se međusobno osuđujemo za nefundamentalna vjerovanja, kad postajemo netolerantni jedni prema drugima, to je znak legalizma. Legalisti neće da tolerišu različite poglede. Potrebno je da se međusobno respektujemo u pogledima. Znači, želim da budemo jasni da ako imaju neki među vama, a znam da imaju, koji pripadaju suprotnom taboru u odnosu na moj, ja ću ih respektovati. Ali molim vas, budimo poštteni sa Riječju Božjom. Savjest vam nikad ne smije biti protiv volje Božje. Proučavajte, borite se sa ovim pitanjem, to je važno. Ali naučimo se međusobno poštovati.

Pošto smo ovo rasčistili, želio bih odgovoriti na dva važna pitanja na koja moramo odgovoriti kad se bavimo ovim predmetom, koja su životna u Rimljanima 8:1-3. Prvo pitanje je: „Zašto je Hristos postao čovjek? Šta je bila Božja namjera kad je poslao svog Sina u ljudskom tijelu? Zašto je „Riječ postala tijela i nastavala među nama”? Dakle, to je važno pitanje. U stvari, to je srž istinske hristologije. To zato što je Hristos postao čovjek, ne zato što je želio posjetiti ovu zemlju; On nije morao postati čovjek da bi posjetio ovu zemlju. Postojao je razlog i imaju tri odgovora:

1. Neki uče da je On postao čovjek da dokaže da čovjek može držati zakon, neki kažu, pošto ga je Bog stvorio; neki kažu u njegovom palom stanju uz pomoć Svetog Duha. Ali primaran razlog zašto je On postao čovjek je da dokaže da se zakon može održati. Istina, činjenica da je Hristos stvarno održao zakon u svojoj ljudskoj prirodi dokazuje da čovjek može održati zakon, ali u Pismu nigdje ne nalazim da je ovo razlog zašto je On postao čovjek. To nije primaran razlog. Ovo nećemo naći u Bibliji.

2. Drugi odgovor je da je On postao čovjek kako bi nam bio primjer. Da li Biblija ovo uči? Odgovor je da. Dopustite da vam dam par tekstova: Okrenite 1. Petrovu 2:21. Petar koristi Hrista kao primjer kako mi hrišćani trebamo stradati kad smo pogrešno predstavljeni i lažno optuženi, da ne trebamo uzvraćati već podnositi kao Hristos što je činio. I tu on daje Hrista kao primjer. 1. Petrova 2:21: „Jer na ovo ste pozvani, (obraća se vjernicima) jer i Hristos postrada za nas, ostavivši nam primjer, da i mi hodimo Njegovim stopama.” Istu ideju imate u Pilibljanima 2:5-8, gdje Pavle moli vjernike da imaju Hristovu poniznost. U 5-om stihu on kaže: „Neka se ovo misli među vama što je u Hristu Isusu.” Zatim on govori o Hristovom samoodricanju u stihovima 6-8.

Ali kad god Biblija i Novi Zavjet govore o Hristu kao primjeru, koriste ga samo kao primjer vjernicima koji su već prihvatili Hrista i koji stoje opravdani vjerom. Ali kad Biblija govori o Hristu i Njegovoj prirodi u odnosu na svijet, nikad ga ne koristi kao primjer. Hristos nije primjer svim ljudima. On je samo primjer novorođenom hrišćaninu.

Oni koji naglašavaju poziciju „primjera”, oni koji tu stavljaju naglasak, često su optuženi, i to u velikoj mjeri s pravom, za legalizam ili perfekcionizam. „Teorija primjera pomirenja”, što je teološko učenje među izvjesnim teolozima, je jeres zato što predstavlja Hrista kao primjer u terminima našeg spasenja. Drugim riječima, mi moramo slijediti Njegov primjer da bi se spasli, i to je legalizam. Zato bih želio naglasiti da „Hristos naš primjer” nije primarna namjera Hristovog zaodijevanja ljudskošću. To je sekundarna namjera, ali ne primarna.

3. Ovo nas dovodi do trećeg odgovora. Hristos je postao čovjek prvenstveno da bi mogao spasti palog čovjeka. Sam Isus je rekao: „Sin čovječiji je došao da traži i nađe izgubljeno.” Kad je anđeo govorio Josifu o začecu koje je Marija upravo bila iskusila, anđeo je uputio Josifa, u Mateju 1:21, da kad se ovaj dječak rodi: „Nazvaćete ga Isus, jer jer će on spasti svoj narod iz njihovih grijeha.”

U Galatima 4:4 i 5, Pavle nam kaže: „Ali kad se navrší vrijeme, posla Bog Sina svojega, rođenog od žene da iskupi one (zato da bi ih iskupio) koji su bili pod zakonom.”

U Jevrejima 2:14-17, rečeno nam je da je Hristos sudjelovao (dijelio) u našoj prirodi da bi se mi mogli spasti od smrti i straha smrtnoga. Znači primarni razlog, sama srž hristologije, zašto je Hristos postao čovjek je da bi bio Spasitelj svijeta. A onima koji vjeruju, On kaže: „Želim da me koristiš kao primjer.”

Pošto smo došli do ovoga, prelazimo na sledeće pitanje a to je: „Kako nas je Njegovo utjelovljenje spaslo?” Utvrdili smo činjenicu da je postao čovjek kako bi bio Iskupitelj svijeta. Pitanje je: „Kako nas je to utjelovljenje spaslo?” Ovo je takođe vrlo važno pitanje, a u crkvi imamo dva odgovora. Ne slažemo se o tome kako nas je spasao. Jedni kažu da nas je spasao „zastupnički.” Drugi kažu da smo spaseni „istinski.” Dakle, šta znače ova dva stava jer svaki tabor zauzima različitu poziciju o Hristovoj ljudskoj prirodi? Oni koji uče zastupničkom stavu tvrde da je Hristos morao uzeti Adamovu bezgrešnu prirodu prije pada.

Riječ zastupnik znači „osoba koja djeluje umjesto drugog.” Ovo je njihov dokaz: oni kažu da je grijeh dvojni problem. Grijeh je ono što jesam i ono što činim. Ja sam po prirodi grešnik.” Doticali smo ovo pitanje u Rimljanima 7:17,20 i 23 gdje Pavle uči da ima grijeh koji nastava u našim udima, u našoj prirodi. U 24-om stihu on to naziva zakon grijeha i smrti.

Ali grijeh je i spoljašnje ponašanje i Hristos me je morao spasti od oboje: od onoga što jesam i od mojih propusta. Kako je to uradio? „To je vrlo prosto, kažu oni. „On je uzeo Adamovu bezgrešnu prirodu kao zamjenu da bude umjesto grešne ljudske prirode kako bi nas Njegova bezgrešna priroda spasla od naše grešne prirode i Njegovo bezgrešno ponašanje, koje je Njegov život i smrt, od našeg grešnog ponašanja. Tako nam Njegova bezgrešna priroda plus Njegovo bezgrešno ponašanje donose potpuno i kompletno spasenje; i Hristos je savršeni Otkupitelj.” Dobro zvuči! Zvuči divno! Zvuči ubjedljivo! Ali ima jedan glavni problem. U stvari postoje dva problema, ali jedan je glavni. Ovo čini jevanđelje neetičkim. Savršeno je prihvatljivo imati zamjene u fudbalu ili košarci i u obrazovnoj profesiji imamo učitelje zamjenike. Čak je prihvatljivo da imamo zamjenu za ono čime se hranimo, kao zamjenu za meso. Ali kad primijenite ovu definiciju o zamjeni na nekog ko djeluje umjesto drugog, legalno se suočavate sa jednim etičkim problemom. To je osnovni princip svakog zakona, vi ne možete dopustiti nevinoj osobi da strada umjesto krive osobe. Nijedan zakon to neće dozvoliti. Nijedan sudija ne bi bio legalno prav da dozvoli majci da podnese smrtnu kaznu za svog sina bez obzira koliko to željela, jer je to neetički.

Dakle kad je Bog uspostavio teokratiju u Izraelu, On je jasno kazao u 5. Mojsijevoj 24:16 da se krivica i kazna ne može prenositi. On je dao zakon, i u stvari, želio je vidjeti da se zakon sprovodi. Zapazite kako se ovaj zakon ispunio u 2. Carevima 14:6. Kad je Izrael ostupio od ovog načela i počeo prenositi kaznu i krivicu, Bog im je poslao breme preko proroka Jezekilja. U Jezekilju 18:5-20 vidjećete kako Bog polaže breme na ljude koji prenose krivicu i kaznu.

Stoga, ako Bog kaže da se krivica i kazna ne mogu prenositi ili da nevini čovjek ne može stradati umjesto krivog, onda zastupnički stav postaje neetički. I zato što je neetički oni koji propovijedaju ovakav stav, poput reformatora, bivaju optuženi za „pravnu fikciju” ili „zamišljeni prelazak na pravednost.” Danas ovaj isti pogled osuđuju muslimanski naučnici koji kažu da ovo učenje čini hrišćanstvo najneetičijom religijom na svijetu. Zastupnički stav ima taj glavni problem.

Drugi problem je to što ako Hristos nije morao postati „ja” da se poistovjeti sa mnom, da bude moj Spasitelj, onda očito je da se ja ne moram identifikovati sa Njim da bih bio spasen. Sve što moram uraditi je prosto prihvatiti, jednostavno vjerovati (a riječ „vjerovati” se tumači kao mentalni pristanak na istinu) kazati „da” i Nebo je moje. Ali istinska vjera, kao što smo već vidjeli, zahtijeva poistovjećivanje sa Hristom. Njegova smrt je naša smrt. Njegov život je naš život. Njegova sahrana je

naša sahrana. Pavle će u Rimljanima 6:5 upotrijebiti istu riječ koju koristi u Rimljanima 8:3: „Jer kad smo jednaki s Njim jednakom smrću, bićemo i vaskrsenjem.” Naše vaskrsenje će biti stvarno jer je Njegovo vaskrsenje bilo stvarno. Ishod je, ako se ne poistovjetimo sa Hristom, završićemo sa onim što se zove jeftina milost. „On je sve učinio. Spasen sam. Hvalite Gospoda. Mogu činiti što želim.” Istinsko spasenje, istinsko jevanđelje, istinsko opravdanje vjerom, to ne dopušta.

Šta je sa onima koji kažu da nas On stvarno spasava? Šta oni pod tim podrazumijevaju? Dakle, oni kažu da nas Hristos nije mogao spasti dok se prvo nije kvalifikovao da postane naš Spasitelj. Kako se to On kvalifikovao? On je uzeo na sebe ljudsku prirodu kojoj je potrebno iskupljenje, ljudsku prirodu koja je stajala osuđena. On je uzeo na sebe kako bi nas mogao otkupiti; ne umjesto nje, već da otkupi nju samu.

Znači kad je Hristos preuzeo našu opštu ljudsku prirodu kojoj je trebalo iskupljenje, On se kvalifikovao da bude drugi Adam, Spasitelj svijeta. A zatim je svojim životom i smrću ne samo obezbijedio spasenje, već stvarno izmijenio istoriju čovječanstva u sebi. I to je poruka Rimljanima 8:1-3. Mi imamo novu istoriju u Hristu, nov identitet, nov položaj. Mi stojimo savršeni u Hristu, stojimo pomireni, legalno opravdani. To nije bilo samo priprava, bilo je stvarno spasenje za sve ljude. To je dobra vijest jevanđelja.

Imajući ovo za podlogu, prelazimo na Rimljanima 8. Znamo da je veliko pitanje oko riječi „obličje.” Grčka riječ za „obličje” može značiti „sličnost”, i Pavle je koristi na oba načina, u Rimljanima, i na drugim mjestima. Mi ne možemo otkriti pravo značenje „obličja” u Rimljanima 8 jednostavnim proučavanjem značenja riječi. Moramo je posmatrati u kontekstu i rekao bih da smo se toliko zaglavili s tom jednom riječju u 3-em stihu, da zaboravljamo ukupno značenje pasusa koje Pavle pokušava da prenese.

Umjesto da se zamajavamo sa riječju „obličje”, čitaćemo jedan vrlo pouzdan i vrlo dobar komentar grupe naučnika pod Cranfieldovim izdavaštvom koji su fini biblijski naučnici. To je Međunarodni kritički komentar: „Pod grešnim tijelom (ovo se odnosi na Rimljanima 8:3) Pavle jasno podrazumijeva grešno tijelo, tj. palu ljudsku prirodu. Ali zašto je rekao u „obličju” grešnog tijela umjesto jednostavno „u grešnom tijelu”?

Postoji pet alternativnih rješenja za ovaj problem, tri su vrlo liberalna stava, ali ćemo razmotriti dva od njih, oba se uče unutar crkve. Oni koji uče zamjениčkom stavu i kažu da je Hristos preuzeo Adamovu prirodu prije pada koriste dokaz broj dva da Pavle uvodi „obličje” kako bi izbjegao nagovještaj da je Sin Božji ponio palu ljudsku prirodu. „Poput našeg palog tijela, ali ne stvarnog tijela, već samo kao a ne identičnog sa njim, jer je nepalo.” Ovakav stav, iako je tradicionalno rješenje, (tj. ovo uči Evangelistička crkva) otvoren je za opštu teološku primjedbu da je paloj a ne nepaloj ljudskoj prirodi trebalo iskupljenje. Drugim riječima, ako je Hristos došao da spase palog čovjeka, besmisleno je da uzima nepalu ljudsku prirodu.

Čitaćemo peti dokaz koji je drugi argument kojim se služe oni koji zauzimaju stav da je Hristos preuzeo našu palu prirodu: „Namjera upotrebe riječi 'obličje' ovdje je bila da se uzme u obzir činjenica da Sin Božji nije, budući poslan od Oca, preobražen u čovjeka, već prije da je preuzeo ljudsku prirodu dok je još uvijek ostao On sam.” Ili, Božanstvo nije postalo čovjek, Božanstvo je preuzelo na sebe ljudsku prirodu, ali Hristos je još uvijek bio Bog.

Prema ovom pogledu „obličje” ima svoj smisao „obličja” ali namjera ni u kom slučaju nije dovesti u pitanje ili potisnuti stvarnost Hristovog grešnog tijela, već privući pažnju na činjenicu da dok je Sin Božji istinski preuzeo grešno tijelo, On nikad nije postao grešno tijelo i ništa više, niti čak grešno tijelo u koje se nastanio Sveti Duh (to su vjernici) i ništa više. On je uvijek ostao On sam.” Drugim riječima, Bog, Njegovo božanstvo, se nikad nije promijenilo. Ono je ostalo božanstvo. „On je uzeo na svoju bezgrešnu božansku prirodu našu grešnu prirodu.” Medical Ministry, p. 181, E.G.

White.

Zatim počinje kritika svakog od ovih stavova, a o stavu broj dva stoji: „Već smo ukazali na ozbiljnu teološku primjedbu u odnosu na stav broj dva (ta primjedba je bila da je Hrist došao da spase palog čovjeka a ne nepalog čovjeka).” Zatim što se tiče broja pet, koje je „pali” stav: „Zaključujemo da se stav broj pet mora prihvatiti kao najvjerovatnije objašnjenje Pavlove upotrebe riječi „obličje”, pri čemu je Pavle mislio da je Sin Božji preuzeo na sebe istu palu ljudsku prirodu koja je naša; ali da u Njegovom slučaju ta pala ljudska priroda nikad nije bila u cjelosti On. On nikad nije prestao biti Vječni Sin Božji.

Ako priznajemo da je Pavle ovo imao na umu i vjerujemo da je Sin Božji preuzeo palu ljudsku prirodu, vjerovatno ćemo biti skloni da ovdje uvidimo i referencu na neprekidnu borbu (stalni rat koji je Isus Hristos vodio za čitavog svog zemaljskog života) u kojoj je On tjerao našu pobunjenu prirodu (tj. našu grešnu prirodu) na savršenu pokornost Bogu.” Zatim oni citiraju neo-ortodoksnog naučnika, Karl Bartha:

„Oni koji vjeruju da je pala ljudska priroda ta koja je bila preuzeta imaju još više povoda od autora Heidelbergškog katehizma da posmatraju Hristov život na zemlji u iskupiteljskom značenju; jer prema ovom pogledu Hristov život prije Njegove stvarne službe i smrti nije bio prosto stajanje tamo gdje je stajao nepali Adam, bez predavanja iskušenju kojem je Adam podlegao, već otpočinjanje od tačke odakle mi počinjemo, podređivanje svim pritiscima zla koje nasljeđujemo i korišćenje sveukupnog neobećavajućeg i nepodesnog materijala naše pokvarene prirode u izvedbi savršene bezgrešne poslušnosti.”

Danas to naučnici propovijedaju. Jedan od vrhunskih komentara Hrišćanske crkve, Međunarodni kritički komentar, zauzima stav da je Hristos preuzeo palu prirodu. Ali sada razmotrimo kontekst. Rimljanima 8:1: „Nikakva dakle sad.” Riječ „dakle” smjesta mi kazuje da je ovaj stih povezan sa predhodnim iskazima koje je Pavle dao. Podsjetimo se da nije bilo podjele na poglavlja i stihove kad je Pavle pisao. On nam je upravo kazao u Rimljanima 7:14-25 da postoji problem u njegovom životu, problem u svakom ljudskom životu. A to je da grijeh nastava u nama. Zakon grijeha je u našim udima. U 24-om stihu on uzvikuje u očajanju: „Ja nesrećni čovjek! ko će me izbaviti od tijela smrti ove?” Imam tijelo koje stoji osuđeno na smrt jer u njemu nastava grijeh. Ko će me osloboditi ne samo od grijeha, mojih djela, već od onoga što jesam? To je pitanje. Njegov odgovor je u Rimljanima 7:25: „Zahvaljujem Bogu kroz Isusa Hrista Gospoda našega.”

Tu on dalje ne objašnjava ništa pa idemo na Rimljanima 8:1 da vidimo njegovo objašnjenje „zahvaljujem Bogu kroz Isusa Hrista.” On kaže: „Dakle nikakva sada nema osuđenja za one koji su u Hristu Isusu.” Da li grijeh još uvijek nastava u vašim udima? Ne govorim o ponašanju, govorim o nastavanju grijeha u vama, u vašim udima. Odgovor je 2da,” jer hrišćani još uvijek imaju grešno tijelo. Stojite li osuđeni? Ne u Hristu; nema osude za one u Hristu.

Zapazite u NIV-u, Good News Bible, ili nekoj savremenoj verziji, druga polovina prvog stiha nije kao u KJV: „Koji hode ne po tijelu, već po Duhu.” Najvjerodostojniji rukopisi nemaju taj drugi dio. Uvjeran sam da je ovo književni dodatak, ne prevashodno zbog te tekstualne činjenice već zato što ako bi Pavle umetnuo taj iskaz tu u prvom stihu, protivrječio bi sopstvenoj teologiji. Zato što bi govorio da se opravdavamo jer nešto činimo, hodimo u Duhu. Načinio bi posvećenje sredstvom opravdanja koja Pavle osuđuje.

Da, posvećenje je plod opravdanja, nikada sredstvo. Taj dio, „hode po duhu a ne po tijelu”, pripada 4-om a ne 3-em stihu. Sve što Pavle kaže u 1-om stihu je da: „Nema osuđenja za one koji su u Hristu.” U 2-om stihu nalazimo zašto nema osuđenja za one koji su u Hristu. To zato što se nešto dogodilo u Hristu: „Zakon Duha života u Hristu (ne u vama već u Hristu – uradio je nešto za mene) oslobodio me je zakona grijeha i smrti.”

Riječ „oslobodio me” je u prošlom istorijskom vremenu. Ona je u aoristu. To je nešto što se već dogodilo u prošlosti. Ja sam i vi ste već oslobođeni od zakona grijeha i smrti, ali smo oslobođeni u Hristu. Dakle, kako vas je Hristos mogao osloboditi od zakona grijeha i smrti ako nije preuzeo prirodu koja je to imala? Zatim u 3-em stihu on nam kazuje kako se ovo dogodilo, daje nam detalje: „Jer što zakonu bješe nemoguće.”

Zakon Božji nas nije mogao osloboditi od zakona grijeha i smrti, i on je to već pokrio u Rimljanima 7. Tijelo je nesposobno držati Božji zakon jer je slabo. Ono što nije mogao zakon uraditi, uradio je Bog. On je to učinio poslavši svog Sina u ljudskoj prirodi koja je kao vaša i moja.

„I za grijeh, osudi grijeh u tijelu.” Zapazite da on nije osudio „grijehe,” vaše ili moje ponašanje; On je osudio „grijeh” u jednini. Na šta Pavle upućuje kad koristi ovu frazu, „grijeh u tijelu”? Fraza „grijeh u tijelu” se nalazi u 3-em stihu, fraza „zakon grijeha i smrti” koja se nalazi u 2-om stihu, fraza „zakon grijeha koji se nalazi u mojim udima” u Rimljanima 7:2; fraza „grijeh koji nastava u meni” u Rimljanima 7:17 i 20 – sve su sinonimni termini. Pavle se ovdje ne bavi našim ponašanjem; on se bavi izvorom naših problema, osnovom našeg problema koji je grijeh što nastava u nama.

Oni koji uče poslepadnom gledištu imaju problem. I mi takođe moramo biti poštteni sa našim gledištem. Ako je Hristos preuzeo tu grešnu prirodu koja ima grijeh koji nastava u njoj, i koja me osuđuje, ne čini li to i Hrista grešnikom kojemu je potreban Spasitelj? To je argument prijedpadnog stava. To je validan argument.

Na nesreću rješenje koje im se nudi je neprihvatljivo. Ni ja ga neću prihvatiti. Oni (poslepadna grupa) kažu da grešna priroda nije grijeh. „Da,” kažu oni, „mi imamo sklonost prema grijehu, mi imamo naklonost prema griješenju, ali to nije grijeh.” Imali bismo poteškoća dokazujući to iz Rimljanima 7, i iz drugih odjeljaka. Biblija to naziva grijeh, tako da ovo nije rješenje. Grijeh nije pojedinačan problem, to je dvojni problem.

Dakle šta je rješenje? Otkrio sam nešto u Novom Zavjetu. Kad god Novi Zavjet govori o Hristovoj ljudskoj prirodi, uvijek koristi riječ odrednicu. U Rimljanima 8:3 odrednica je „obličje.” U Jovanu 1:14 i Galatima 4:4 upotrijebljena je riječ „postade,” grčka riječ je „ginomai.” U 2. Korinćanima 5:21 takođe imamo riječ „učini,” „On učini grijehom.” U Jevrejima 2:14 odrednica je „sudjelovati” ili „dijeliti.” On je sudjelovao u našoj ljudskoj prirodi.

Ono što Novi Zavjet uči je: u utjelovljenju Isus Hristos je postao, bio načinjen, sudjelovao, dijelio, ono što smo mi; ali ono što smo mi nije mu pripadalo urođenim pravom. Mi nikad ne smijemo učiti da je Hristos imao grešnu prirodu. To bi bila jeres. Time bismo ga izjednačili u cjelosti sa sobom. On je preuzeo na sebe našu grešnu prirodu. On je preuzeo na sebe ono što pripada nama, ne Njemu. Tačno je da ako bi Hristos popustio željama te prirode koje su grešne, ako bi popustio toj prirodi makar i mislji, postao bi grešnik kojemu je potreban iskupitelj. Ali sve dok ne bi dopuštao toj prirodi da ga kontroliše ili da nađe izraza u Njemu, On ne bi bio grešnik. On je bio načinjen grijehom, bio je načinjen tijelom, ali nije bio grijeh. Drugim riječima, mi nikad ne smijemo uvlačiti volju Hristovu, um Hristov u grijeh. To bi ga načinilo grešnikom. Da, On je preuzeo našu prirodu, On se borio sa našom prirodom, ali je pobijedio tu prirodu i On je kaznio tu prirodu na krstu, i to je ono što kaže 3-i stih. Na krstu On je uzeo tu prirodu i kaznio je ili je dopustio egzekutorima da je kazne kako bi se mi oslobodili od zakona grijeha i smrti. Dakle, kakav je naš zaključak? Kakav je blagoslov ove divne istine? Dvostruk.

1. Vi i ja smo grešnici, ne samo zbog naših grijeha, već zbog onoga što jesmo. Ja sam grešnik po prirodi, plus ja sam grešnik po ponašanju. Isus me je spasio od oboje, ne zastupnički. On je preuzeo moju prirodu i On je kaznio tu prirodu na krstu kako bih se spasio od svog grijeha. Ali u toj smrti, svi moji grijesi koje je ta priroda produkovala su takođe umrli jer kad posijete drvo jabuke, jabuke takođe umiru. Kad se bavio sa samom srži mog problema grijeha, On se bavio i drugim problemom,

griehom. Toga radi (a ovo je prvi blagoslov): „Nema osude za one koji su u Hristu.” Čak i da vam Bog da potpunu pobjedu nad griehom, još uvijek stojite kao grešnik jer će vas vaša priroda osuditi. Ali u Hristu imam slobodu kako od svoje prirode tako i od svog ponašanja. Imam savršenog Spasitelja.

2. Ali to nije jedini blagoslov koji primamo, mi primamo drugi blagoslov iz ove istine, koji ćemo detaljno proučiti. Drugi blagoslov je da je moguće da se pravedni zahtjevi zakona, koji sami nijesmo mogli držati, ispune u nama koji ne hodimo po tijelu već po Duhu. Ako hodimo po tijelu imaćemo frustraciju Rimljanima 7.

Ovaj isti Duh koji je nadvladao i kaznio zakon grijeha u Hristu, ovaj isti Sveti Duh koji je proizveo pravednost u Hristovoj ljudskoj prirodi koja je identična sa našom, taj isti Duh je sada dostupan vama i meni koji smo novorođeni hrišćani. Kad hodimo u Duhu, ti pravedni zahtjevi, ne neki od njih, već svi pravedni zahtjevi zakona mogu se ispuniti u nama; ne da nas opravdaju, već kao dokaz da je jevanđelje sila Božja na spasenje. Hristova ljudska priroda nam je sve.

Ova tri stiha su krajnje presudna jer mi u ovim stihovima Pavle kazuje da je Isus došao ne samo da me spase iz mojih grijeha, koji su mnogi, već, da citiramo Jovana Krstitelja u Jovanu 1:29: „Evo Jagnje Božje, koje uzima (ne grijehe, riječ je u jednini) grijeh svijeta.”

On je uzeo izvor našeg problema i sa tim i naše grijehe. Tako u Hristu, koji je postao jedan od nas, imamo savršenog Otkupitelja. Imamo novu istoriju i imamo novu nadu. Kažem, „Hvalite Gospoda” za Spasitelja koji je došao ne na pola puta između Boga i čovjeka gdje je Adam stajao prije pada, već je došao gdje jesam, bijući bitke kroz koje sam prolazim. Mi sada imamo Sveštenika na nebu koji može saosjećati s nama i koji nam može pomoći i zahvaljujem Bogu za takvog Spasitelja. On je moj stariji brat, nadam se i vaš za šta se molim u Isusovo ime.

Dvadeset drugo poglavlje **Život u Duhu (Rimljanima 8:4-13)**

Do 8-og poglavlja Rimljanima Pavle ne uvodi Svetog Duha. Ne zato što on nema visoko mjesto za Svetog Duha ili što mu je Sveti Duh manje važan. Ali Pavle je vrlo sistematičan teolog, i od svih njegovih spisa Rimljanima poslanica je najsistematičnija prezentacija plana iskupljenja. Važno je da slijedimo njegovu logiku i njegove korake.

Hajde da sažmemo odakle Pavle dolazi i gdje ide. Predstavivši se i uputivši na svrhu pisanja Rimljanima, prvo s čime Pavle počinje je univerzalni problem grijeha. On počinje u Rimljanima 1:18 sve do Rimljanima 3:20, i u tom odjeljku slika vrlo mračnu, čemernu, beznadežnu sliku ljudskog roda, i Jevreja i neznabožaca.

Zatim uništivši svako povjerenje koje bi njegovi čitaoci mogli imati u sebe i njihovu sposobnost da spasu sami sebe, on uvodi jevanđelje. Za Pavla jevanđelje je „pravednost Božja ostvarena u svetoj istoriji našeg Gospoda Isusa Hrista” i tu u toj pravednosti je jedina nada za čovjeka u spasenje.

Potom on ovo tumači iz svakog razboritog ugla. On ga brani i dolazi do jasnog zaključka da je, „ne ja, već Hristos,” jedina nada za čovjeka da ostane pravedan pred Bogom, sada i na sudu. Kad je ovo završio, on se okreće radu Svetog Duha u planu spasenja. To je vrlo sistematično. Zapazite da u Pavlovim spisima i u spisima Novog Zavjeta, a posebno učenjima samog Isusa, svaki član Božanstva ima vrlo važan, vitalan udio u našem spasenju. U Novom Zavjetu ćete uočiti da je Bog Otac „Predsjednik.” Na primjer u Jovanu 3:16 i 17 čitamo: „Bogu tako omilje svijet da je dao svog

jedinorodnog Sina.” On je poslao svog Sina, ne da nas osudi već da nas spase.

U Galatima 4:4 čitamo da: „Kad se navrši vrijeme, posla Bog Sina svojega.” I kroz čitav Hristov život On je to jasno obznanio: „Ja dođoh da izvršim volju Onoga koji me posla.” Otac je Direktor, Predsjednik plana spasenja. Hristos je Spasitelj. U Mateju 1:21, dato je uputstvo Josifu kad je anđeo najavio rođenje Spasitelja. Anđeo je rekao Josifu da će Marija, koju je oženio, roditi sina. „I nazvaćete ga Isus, jer će On spasti svoj narod od njihovih grijeha.” Riječ „Isus” znači „Spasitelj.”

Zadatak Svetog Duha je prenošenje ljudskom rodu onoga što je Bog već stekao u svom Sinu Isusu Hristu, koje je vječno iskupljenje. Tako je Sveti Duh Prenosilac, i to je to što Pavle obrazlaže u Rimljanima 8. Zadatak Svetog Duha nije da nas spase, već da spasenje koje je već realizovano u svetoj Hristovoj istoriji odjelotvori i načini ga stvarnim u našem iskustvu. Zadatak Svetog Duha može se podijeliti u tri faze:

1. Prva faza je opravdanje.
2. Druga faza je posvećenje.
3. Konačno, treća faza je proslavljanje.

Već smo nešto vremena potrošili oko opravdanja ali želim vas podsjetiti na neke važne činjenice razmatranjem jednog pasusa iz riječi Isusa Hrista. Pavle je jasno izložio da nam Sveti Duh ukazuje na Hrista kao čovjekovu jedinu nadu u spasenje. Hristos je ovo takođe vrlo jasno iznio. U Jovanu 16 Isus ukratko objašnjava kako legalno opravdanje koje je Hristos već zadobio na krstu postaje efektivno u ljudskom rodu. U Jovanu 16:8 Isus je opisao svojim učenicima jednu od misija Svetog Duha. Kad otpočne pravosnažnost Svetog Duha, On će uvjeriti ili osvjedočiti svijet u tri stvari:

1. u grijeh
2. u pravednost
3. i u sud.

„U grijeh jer Me ne vjeruju.” (stih 9). Čovjek je izgubljen, ne zato što je grešnik, već zato što je bez Hrista. Sveti Duh osvjedočava svijet da, bez Hrista, nema nade. To je ono što je Pavle pokušavao da objasni u prvom odjeljku Rimljanima. Cio svijet je pod grijehom; cio svijet je kriv pred Bogom; jedina nada za čovjeka je Hristos.

Zatim u Jovanu 16:10 Isus nastavlja da objašnjava u kom smislu će Sveti Duh osvjedočiti svijet u pravednost: „Za pravednost, što idem k Ocu svojem, i više me nećete vidjeti.” Hristos je mislio da ga je Bog poslao na ovaj svijet da pripremi pravednost za svijet, a činjenica da se vraća znači da je Njegov zadatak pripremanja te pravednosti, sticanja te pravednosti svršen posao. On se vratio Ocu obavivši zadatak, u stvari jedna od Njegovih poslednjih molitvi nalazi se u Jovanu 17:4: „Oče, posao svrših koji si mi Ti dao da radim.”

Stih 11 kaže da je svijet osuđen i da ako odbacujete jevanđelje, ako odbacujete dar Božji, onda imate sud. Ali šta se dešava kad čovjek shvati da je njegova jedina nada Hristos i prihvati Isusa kao svog ličnog Spasitelja? Posao Svetog Duha nije završen. Onda je Njegov zadatak da reprodukuje u vjerniku, koji je sada zadobio mir i sigurnost, pravedni karakter Hristov. To je ono što On namjerava uraditi sa svakim od nas koji smo prihvatili Hrista kao Spasitelja.

Želim naglasiti, da ne bi bilo zabune, da se posvećenje nikad ne smije učiti kao doprinos spasenju. Naše spasenje je samo u Hristovoj istoriji ali posvećenje je krajnje važno jer je ono rod, to je dokaz o opravdanju vjerom. Danas svijet neće vjerovati dok ne vidi. Današnji svijet je postao kao Toma. On je odbio vjerovati da je Hristos ustao iz mrtvih dok nije vidio Spasitelja vlastitim očima i stavio svoje prste u rupe od klinova na Njegovim rukama i nogama i rupu na Njegovoj slabini. Svijet danas živi u naučnom dobu, a naučni metod neće dopustiti i neće prihvatiti ništa kao činjenicu ukoliko se to ne demonstrira. Tako posvećenje ima vrlo posebno značenje za nas koji živimo u

posljednjem vremenu.

Potrebno je da znamo mjesto posvećenja jer nam ono u najboljem slučaju daje samo trećinu od onoga što je istina o nama u Hristu kroz opravdanje. U Hristu imamo tri stvari:

1. Mi imamo savršen karakter. Mi stojimo savršeni u Hristu u ponašanju.

2. Mi stojimo savršeni u pravdi u Hristu. Zna li da „nema osude za one koji su u Hristu” jer nas je On oslobodio od osude? Svaki grijeh koji smo počinili i svaki grijeh koji ćemo počiniti do svoje smrti, već je prebrinut na Hristovom krstu.

3. Ali to nije sve, mi imamo treći divni blagoslov u Hristu. Mi stojimo savršeni po prirodi u Hristu jer, kao što smo vidjeli dok smo proučavali prva tri stina Rimljanima 8, On je osudio zakon grijeha i smrti u svom tijelu. On ga je osudio; On ga je kaznio. Posvećenje je samo proces iskustva karaktera Hristovog, ne pravde jer se pravda svršava samo umiranjem druge smrti, a samo je Hristos umro drugom smrću za nas.

U posvećenju se nikakva promjena ne zbiva u našoj prirodi. Naša priroda će ostati grešna kao što je bila prije obraćenja, stoprocentno grešna do smrtnog časa. Samo u proslavljanju, prilikom drugog Hristovog dolaska, ova raspadljivost će se obući u neraspadljivost. U stvari, u Rimljanima 8:22-25 Pavle nam kazuje da čitavo stvorenje, uključujući i nas koji smo primili Svetog Duha, uzdiše, čekajući na iskupljenje tijela. Kad se to dogodi, borba će biti završena. U Filibljanima 3:20,21 Pavle nam kazuje da on nestrpljivo očekuje Hristov dolazak. On je to nazvao blaženom nadom, ne zato što želi da hoda zlatnim ulicama i živi u vilama, to je jedan egocentrični pogled na drugi dolazak. On želi drugi dolazak zato što je umoran od ovog grešnog tijela. Tako on kaže: „Isčekujem drugi Hristov dolazak, da bi se ovo zlo, pokvareno tijelo moglo preobraziti da bude kao Njegovo slavno tijelo, koje je On pripremio za nas.”

Rimljanima 8:4-13 se bave životom u Duhu, ili životom koji vodi Božji Sveti Duh, što je Božja namjera za svakog hrišćanina. Život hrišćanina je Duhom vođen život, i to je cilj a u ovom pasusu Pavle postavlja temelj za to. Zatim u 12-om, 13-om, 14-om, 15-om, i dijelom 16-om poglavlju on će nam dati praktične aplikacije na taj osnov.

U stihovima 1, 2 i 3 on nam kazuje kako nas je Bog oslobodio. Duh života koji je bio u Hristu, i zakon grijeha i smrti koji je On preuzeo zaodijevanjem u našu ljudsku prirodu, sreli su se u Isusu Hristu. Tu je Isus, kroz silu Svetog Duha, bio pobjednik. On je kaznio zakon grijeha i smrti a to je uradio iz dva razloga:

1. Stih 1: Da ne bi bilo „više osude za one koji su u Hristu.”

2. Stih 4: „Da bi se pravedni zahtjevi zakona mogli ispuniti u nama koji ne hodimo više po tijelu već po Duhu.”

Kad je Pavle govorio o jevanđelju, rekao je da je Hristos umro za sve ljude ali kad u 4-om stihu koristi riječ „nama” on ne govori o svim ljudima, on govori o vjeniku koji je kazao u svom srcu: „Ja nesrećni čovjek, ko će me spasti? Zahvaljujem Bogu kroz Isusa Hrista.”

Riječ „nesrećan” se pojavljuje samo dvaput u čitavom Novom Zavjetu. Prvi put u Rimljanima 7:24. Drugi put se pojavljuje u poruci Laodikeji, Otkrivenje 3:17, gdje Hristos, Vjerni Svjedok, govori grupi ljudi i kaže im: „Vi ne znate da ste nesrećni.” U dan kad kažemo: „Ja nesrećni čovjek,” možemo reći: „Zahvaljujem Bogu kroz Isusa Hrista” jer formula jevanđelja je „Ne ja, već Hristos.”

Takvim ljudima on govori. “Nama” se odnosi na one koji nemaju povjerenja u tijelo, već se raduju u Hristu i on kaže da ako (tu postoji uslov za posvećenje) hodimo u Duhu a ne po tijelu pravedni zahtjevi zakona će se ispuniti u nama, a pod tim Pavle ne podrazumijeva mehaničku poslušnost zakonu. Vi ne morate imati Duha da bi se mehanički pokoravali zakonu. Fariseji su bili eksperti u mehaničkoj poslušnosti zakonu.

Kad Pavle govori o pokornosti zakonu, posebno u Rimljanima 13:10, on će nam reći da je ta

ljubav, ova безусловna agape ljubav Božja, ispunjenje zakona. Kad smo vođeni Svetim Duhom, rod Duha je ljubav a ljubav je ispunjenje zakona.

Ali postoji jedan uslov: „Koji ne hode po tijelu već po Duhu.” Da bi to pojasnili, riječ „hoditi” koja je ključni glagol u 4-om stihu je u sadašnjem trajnom vremenu. Ono što Pavle ovdje kaže je: „Pravedni zahtjevi zakona mogu se ispuniti u nama (vjernicima) koji stalno ne hodimo po tijelu već stalno hodimo po Duhu.”

Imaju dvije riječi ovdje u 4-om stihu koje trebamo pojasniti. Riječ „tijelo” i riječ „Duh.” Radi značenja ove dvije riječi Pavle je potrošio nešto vremena u 4-oj glavi baveći se tijelom. Pavle postavlja pitanje: „Šta ćemo kazati za Avraama da je našao po tijelu?” Potom uviđamo da riječ tijelo ne znači mesnati dio našeg tijela. To nije ono o čemu Pavle govori. Pod riječju tijelo on podrazumijeva prirodan život s kojim se vi i ja rađamo, koji primamo preko naših roditelja, koji su oni zauzvrat primili od svojih, dok ne dođemo do Adama. Drugim riječima, tijelo se odnosi na grešnu ljudsku prirodu koja je naša rođenjem, prirodan život. Pod Duhom on podrazumijeva život Hristov koji je On položio za nas na krstu, i koji ulazi u nas kroz nastavanje Svetog Duha. Sveti duh je Onaj što prenosi život Hristov u nas.

Znači mi imamo dva života, i to je ono što nas čini različitim od nevjernika. Nevjernik ima samo jedan život, prirodan život i sa tim životom može uraditi dvije stvari: može činiti grijeh i može tvoriti samopravednost. Ali u Božjim očima oboje je neprihvatljivo jer u Isaiji 64:6 čitamo da je „sva naša pravednost kao nečiste haljine.” Život Duha je nešto što samo vjernik ima. Stihovi 9 i 10 kažu: „Ali vi nijeste u tijelu već u Duhu aka odista Duh Božji stoji u vama. A ko nema Duha Hristova on nije od Njega.”

Mi ne pripadamo Hristu ukoliko nijesmo iskusili novorođenje. Isus je ovo objasnio Nikodimu. Nikodim je pokušavao proizvesti pravednost po tijelu, a Isus je rekao u Jovanu 3:6: „Ono što je rođeno od tijela, tijelo je.” Mi to ne možemo promijeniti i to je strašna stvar u legalizmu. Legalizam je pravednost proizvedena po tijelu. Spolja ona izgleda vrlo privlačno, vrlo sveto, ali iznutra je puna truleži.

Jednog dana jedan od mojih pastora u Etiopiji, tvrdovrati legalista koji je mislio da propovijedam jeres, došao je k meni i rekao: „Možete li mi, molim vas, pomoći?” Svo vrijeme mi je protivrječio a sada dolazi i pita me mogu li mu pomoći. Rekao sam: „Svakako, šta je vaš problem?” Rekao je: „Kćerka mi je napustila crkvu i dovela me u nemilost. Pokušao sam,” govorio je sa suzama u očima, „da je urazumim i neće da me sluša, ali znam da vas vrlo poštuje. Molim vas ubijedite je da se vrati, možete li?”

Rekao sam: „Dobro, pokušaću sve što mogu.” Ona je bila studentkinja na univerzitetu pa sam pošao na univerzitet i posjetio je. Ovako mi je rekla: „Pastore, želite li znati istinu?” Rekao sam: „Da. Šta je problem?” Rekla je: „Ispričaću vam. Kad moj otac dođe u crkvu, kad stane iza propovjedaonice izgleda kao svetac, u stvari čak možete vidjeti oreol oko njegove glave ali u kući je đavo.”

Legalizam produkuje licemjere, ljude koji izgledaju kao sveci ali u kući su đavoli. Mi imamo problem zbog legalizma. Krijemo ga ispod površine ali stradaju žena i djeca. Mi ga ne priznajemo javno, ali oni koji rade kao pazitelji u domovima legalista znaju. Legalisti se pokazuju sveti kad dolaze u crkvu, ali kod kuće su đavoli.

Zato je potrebno da shvatimo da se samo u Hristu, dok hodimo u Duhu a ne po tijelu, život Hristov reprodukuje u nama. On će to uraditi samo za one koji počivaju u opravdanju vjerom jer posvećenje nije plod legalizma, ono je plod opravdanja vjerom i ničeg drugog. Znači potrebno je da se suočimo sa ovim, i Pavle to iznosi, posebno u Rimljanima 8.

U Rimljanima 8:4 Pavle nam kazuje da ne trebamo hoditi po tijelu već u Duhu jer hodeći u Duhu, pravednost zakona se reprodukuje u nama. Zatim u Rimljanima 8:5 on kaže: „Jer oni koji žive

po tijelu usredsređeni su umovima svojim na tjelesne stvari. Ali oni koji žive po Duhu duhovno misle.” Tijelo se bavi našom grešnom prirodom. Duh se bavi životom Hristovim koji je ušao u nas kroz Svetog Duha.

Prije nego proučimo 5-i stih, pogledajmo 2. Petrovu 1:4. Slušajte kako ovo Petar postavlja, jer Pavle ovdje čini isto a Petar je u savršenom skladu sa Pavlom. U stihovima 1-3, on govori o divnim obećanjima koja su naša kroz Isusa Hrista. U 2-om stihu on Hrista naziva našim Bogom i Spasiteljam Isusom Hristom. Isus Hrist je naš Spasitelj, to je bio Njegov dio u planu spasenja. Ali u 4-om stihu čitam: „Kroz koja (tj. kroz obećanja Hristova) nam se dadoše prevelika i predragocjena obećanja (u Hristu imamo divna i velika obećanja) da bi kroz njih mogli biti sudionici Božanske prirode, izmakavši pokvarenosti koja je na svijetu kroz strast.”

Tijelo, prirodan čovjekov život, dominira kroz tri pobude, a te tri pobude su u 1. Jovanovoj 2:16: „tjelesna želja, želja očiju, i ponos života.” Jednog dana bio sam u supermarketu da kupim filter za ulje za svoj auto i tu je takođe bila jedna dama koja je kupovala sa sinom. Sve što je sin ugledao želio je da ima, pa bi to dohvatao a majka ga je opominjala: „Vrati to nazad!” On je nastavio da to radi a ona ga je i dalje opominjala i na kraju je posustala i lagano ga ošamarila, što je potrebovao na prvom mjestu. Onda je povikao i rekao: „Majko, zašto to ne mogu imati?” Skoro sam joj rekao: „On je jednostavno prirodan” jer tijelo želi ono što vidi.

Jedan blagoslov koji smo imali u Africi, posebno nekim djelovima Afrike kad bi išli u supermarket bio je što smo gledali redove i redove toalet papira. Moja djeca nikad nijesu rekla: „Želim jedan.” Ali u Americi to je problem jer vidimo stvari o kojima ranije nijesmo ni mislili. Bio sam u Los Angelesu, na sastanku pod šatorima, i pastor me je poveo na mjesto koje oni zovu „price club” gdje je bio član. Imali su mikrotalasnu peć i dama iza kase mi je rekla: „Možete skuvati svoju hranu za minut, što je velika ušteda u vremenu, jer imate dvije stvari koje sada rade, mikrotalas koji je brz, i kuvalo na pritisak u mikrotalas.”

Rekao sam: „Divno, trebao bih ovo kupiti.” Onda sam se opomenuo, tijelo želi sve. Šta fali čekati još jedan minut? Tako sam rekao: „Ne.” Ali tijelo je tijelo, ono želi sve: veći vatromet, veća kola, veće kuće, i kad osposobe svoju djecu, ona to žele za sebe. Tijelo želi sve. Tjelesna želja, zatim želja očiju i ponos života, mi želimo biti broj jedan.

Ali Pavle kaže da um ne smije biti „pod upravom tijela” jer to znači Rimljanima 8:5. Ljudi koje kontroliše prirodan život dopuštaju da njihovim umovima gospodari tijelo. Zapamtite, naša priroda, naše tijelo, neće se mijenjati do drugog Hristovog dolaska. Ne smijemo pothranjivati zamisao da će se naša priroda poboljšati dok napredujemo kao hrišćani. Naša priroda će ostati tijelo do smrtnog časa. Ono što se mijenja je naš karakter jer promjena koja se desila u hrišćaninu nije u njegovoj prirodi već u umu.

Grčka riječ, „metanoia,” u prevodu „pokajanje”, znači promjenu uma. A Pavle kaže: „Neka sada vaš um kontroliše Duh a ne više tijelo.” Pavle nam pomaže da shvatimo kako to da postignemo i usmjerimo svoje umove na duhovne stvari u Filibljanima 4:8. Ovdje nas on jednostavno savjetuje hodimo u Duhu, što znači da usredsredimo svoje umove na duhovne stvari. U Filibljanima 4:8 vidimo šta to uključuje gdje on daje isti savjet: „Napokon braćo, što je god istinito, što je god plemenito, što je pravedno, što je čisto, što je ljubazno, kakav god dobar glas, i ako ima kakva vrlina ili nešto vrijedno hvale to mislite.”

Pitanje je: „Šta vam prolazi kroz um dok vozite autoputem, ili dok tuširate, kad ste slobodni i nijeste koncentrisani na svoj posao? Šta vam pada na pamet, o čemu mislite?” Da li o svjetovnim stvarima, zaradi, poboljšanju životnog standarda, o modi, ili o Božjim stvarima? To je način da saznate hodite li po tijelu ili hodite u Duhu.

Pavle ne kaže da je hrišćanin koji hodi po tijelu izgubljen. On kaže da je osoba koja hodi po

tijelu na opasnom tlu jer u 6-om stihu čitamo: „Jer čulno usmjeren um znači smrt.” Doslovan tekst glasi na grčkom: „Čulno (tjelesno) nastrojen um vodi u smrt.” Dakle, šta znači riječ „čulan.“ Riječ „tijelo” na grčkom je „sarks.” Riječ koju Pavle koristi za čula je „sarkicos,” što znači „um kontrolisan tijelom” ili kako bi mi to rekli „tjelesan um.” Drugim riječima, ako dopuštate da vam se um bavi sa one tri osnovne pobude tijela, to znači biti čulno nastrojena uma. Ako vam je um uvijek preokupiran stvarima ovoga svijeta, materijalnim ovosvjetovnim stvarima, onda hodite po tijelu, a ako to činite to će vas odvesti u smrt. Imati tjelesan um je opasno, jer je tijelo oruđe Sotone koje on koristi dok vas na kraju ne odvoji od Hrista.

U misionom polju smo imali učiteljicu koja mi je jednom pričala vrlo zanimljivo iskustvo iz svog života. Dok je bila na koledžu, imala je jednu želju, da bude misionar. Stoga se sprijateljila sa jednim studentom teologije, koji je imao istu želju. Odlučili su da se vjenčaju prije nego su završili koledž i onda u posljednjoj godini svog školovanja on je odlučio da promijeni poziv sa teologije na inženjering.

Ona je time bila vrlo razočarana ali je mislila da nije bio pozvan za službu. Diplomirao je, dobio odličan posao, i bio aktivan član u crkvi, u stvari postao je starješina. Nakon nekog vremena kolega s posla mu je predložio: „Hajde da igramo golf” i ovaj čovjek je rekao: „Nikad u životu nijesam igrao golf.” Ipak su pošli i svidjelo mu se. Tako su išli jednom sedmično; nema ničeg lošeg u tome. Nevolja je što je počeo žudjeti za tim pa su išli dvaput sedmično. To nije bilo dovoljno i zatim su išli tri puta sedmično. Treći put je bila srijeda pa je prestao ići na molitvene sastanke. Onda je išao četiri puta nedeljno, i dolazio kući vrlo umoran pa je subota postala vrijeme za leškarenje; nije imao vremena za crkvu. Spavao je subotom, i vrlo rijetko dolazio u crkvu.

Njegova žena je uvidjela da postepeno odlazi od Boga i shvatila da ako se ovo nastavi on bi bio izgubljen pa ga je molila: „Zar ne vidiš šta se s tobom dešava?” ali je nije slušao ili prihvatao savjet. Napokon se obratila Gospodu nakon tri dana posta i molitve i rekla: „Gospode, nema veze šta ćeš mu učiniti; molim te, želim ga na nebu. Vidim da se odvaja od Hrista, čini što je god neophodno.” Bila je na koljenima, boreći se sa Gospodom, kad je telefon zazvonio. Bila je to kompanija njenog muža. Zavarivao je u tanku iz kojeg nije bio uklonjen neki gas, zaspao i umro u tanku. Bog ga je odveo na počinak. Ona je vjerovala, i ja vjerujem da je u pravu, da ga je Bog pozvao na počinak kao jedini način da ga vaskrsne u carstvu. Pričala nam je: „Kad sam otkrila da nema više nikakve potrebe da ostanem kući javila sam se u misionisku službu” i obrela se u Etiopiji.

Bog će uraditi sve da nas spase ali ako nastavimo hoditi po tijelu, mi slijedimo put koji vodi u smrt jer tijelo nema prava da živi. To je jasno svjedočanstvo Biblije. Jedino mjesto za tijelo je krst. Galatima 5:24: „Oni koji pripadaju Hristu razapeše tijelo sa svim njegovim željama.” „Ali ako hodite u Duhu,” kaže Pavle, „imate mir i imate život,” jer život Duha je život koji donosi mir i pobjedu; on donosi pravednost zakona. Stih 7: „Jer tjelesan um je neprijateljstvo Bogu.”

Naša grešna priroda i sveti Bog su nekompatibilni. Zakon Božji i naše tijelo su nekompatibilni. Glavni naglasak Rimljanima 7 je da su naš prirodni život i zakon nekompatibilni. Prirodno, za nas je nemoguće držati zakon. Mi možemo držati slovo zakona, ali nikada Duh i to je ono što Pavle ovdje kaže. Stih 8: „A koji su u tijelu (misli se na one koji hode u prirodnoj snazi svoje sile) ne mogu ugoditi Bogu.”

Mi možemo ugoditi čovjeku, možemo ugađati sebi, možemo ugoditi braći, pastoru, ali ne možemo ugoditi Bogu, jer Bog ne gleda na naša djela. On gleda na naša srca. Samo srce koje je preobraženo, koje se pokajalo, može biti ugodno Bogu. Stih 9: „Ali sada vi nijeste u tijelu, već u Duhu, ako odista Duh Božji nastava u vama.” Pavle kaže: „Ako nemate Duha, vi možete biti član crkve, vaša imena mogu biti u knjigama, ali ako nijeste iskusili novorođenje, vi nijeste od Njega.”

Jednog dana došli su mi Jehovini svjedoci i raspravljali smo o nekim teološkim pitanjima, jer

znam nešto o Jehovinim svjedocima. Pitao sam: „Pripadate li grupi od 144.000?” Oni dijele svoje članstvo u dva tabora: 144.000 koji će ići na nebo i koji će moći prisustvovati Gospodnjoj večeri, i ostatak koji neće ići na nebo već uživati nebo na zemlji. Rekla je: „Ne.” Onda sam ja rekao: „Prema vašoj teologiji vi nemate Duha.” Kazala je: „To je tačno, ja nemam Duha, samo 144.000 imaju Duha.” Pročitao sam joj ovaj tekst, i bila je šokirana saznanjem da ako nemate Duha vi ne pripadate Hristu. Rekao sam: „Uzmite ovo svojoj braći i proučavajte Bibliju.“ Ako nemate Duha vi niste Njegovi.

Stih 10: „A ako je Hristos u vama.” Za Pavla Duh Božji koji nastava u vama i Hristos koji nastava u vama su sinonimi jer je Duh Hristov predstavnik. On je Parakletos na grčkom što znači Utješitelj ili Advokat. On je Onaj što predstavlja Hrista. Ako On nastava u vama, „tijelo je mrtvo grijeha radi.” Drugim riječima, vi ste potčinili svoj prirodan život krstu. „Ali Duh je živ pravednosti radi.” U 10-om stihu formula je: „Ne ja, već Hristos.”

Stih 11: „Ali ako Duh Onoga koji je podigao Brista iz mrtvih nastava u vama, Onaj koji je podigao Hrista iz mrtvih daje život i vašim smrtnim tjelesima kroz svog Duha koji nastava u vama.” Pavle ovdje kaže da postoje dvije sile u vama, jedna je sila tijela, zakon grijeha i smrti; druga je zakon Duha i života. Koja je od njih jača, koja je veća? Šta je sila zakona grijeha i smrti? Koja je najveća moć tijela? To je grob. Grijeh ubija. Ako možete nadvladati smrt, vi možete pobijediti grijeh. Nijedno ljudsko biće u i od sebe nikad nije pobijedilo grob.

Ali postoji jedan Čovjek koji je pobijedio grob, i to je Isus Hristos. On je to postigao silom Duha koji bitiše i ova ista sila koja je pokazala u Hristu da je sila Božja veća od sile grijeha, sada je dostupna i nama. Stih 12: „Stoga braćo (vjernici), mi smo dužnici.” Riječ „dužnici” znači da imamo obavezu ali ta obaveza nije tijelu jer je hrišćanin osoba koja je podredila tijelo krstu. Ono tamo pripada. Ono nema prava da nas kontroliše.

Dužni smo da živimo ne po tijelu jer, ako to činimo, umriječemo (to će nas odvesti u smrt): ali ako Buhom morite djela tjelesna, živjećete.” Neka sada novi život koji ste primili prilikom obraćenja vlada vama, usmjerava vas, kontroliše vas. Kad Sveti Buh živi u nama dešavaju se dvije stvari:

1. Mi morimo, završavamo sa djelima tijela. On ne misli sa svim djelima već grešnim djelima tijela.

2. Pravednost zakona se ispunja u nama.

Ali zapamtite, sve ove divne privilegije su plodovi opravdanja. Nikad ne smijemo gledati na posvećenje kao sigurnost spasenja ali moramo voditi računa o posvećenju; moramo brinuti o hrišćanskom življenju jer smo na gledanje svijetu. Svijet nas posmatra. Ranije sam rekao, i ponavljam, i ponoviću to mnogo puta, riječi čuvenog paganskog filozofa Ničea, kad je kazao Hrišćanskoj crkvi: „Ako vi hrišćani očekujete od mene da vjerujem u vašeg Otkupitelja, morate izgledati mnogo više iskupljeni.”

Više se ne trebamo brinuti o sebi; nebo je naše, zasigurno. „Nema više osude za one koji su u Hristu.” Dakle mora postojati samo jedna briga: „Gospode, molim te, neka svijet vidi kakav si Ti u meni.” Kad se to dogodi okrenućemo svijet naglavačke. Bog ne zavisi o brojevima.; On zavisi o muškarcima i ženama, koji ostavljaju svoje ja po strani i voljni su da se potpuno potčine Duhu koji nastava u njima.

Kad se to dogodi više nećemo morati gurati ljude, „Čini ovo i ono.” Imaju neki koji me žele gurnuti iza propovjedaonice: „Kaži našem narodu šta ne trebaju činiti.” Mogu vam govoriti dok ne poplavim u licu, ali ako ne hodite u Duhu izgubićete strpljenje sa mnom. Mi imamo Duha koji je voljan hoditi u vama. Imamo silu koja nam je dostupna i ta sila će reprodukovati u nama karakter našeg Gospoda Isusa Hrista. Svijetu je očajnički potrebno da ga vidi. Molim se u Isusovo ime da ga ne razočarate.

Dvadeset treće poglavlje

Blažena nada (Rimljanima 8:14-30)

Jednog dana morao sam voditi jednu vrlo tužhu sahranu. Mladić, star 16 godina, kojega sam krstio prije tri godine, upravo je bio izgubio svog druga sa akademije. Vraćao se kući, i oko pola milje niz drum iz nekog razloga, niko ne zna zašto, zaokrenuo se i naletio na stanični traktor pri brzini od oko 50 milja na čas. Traktor je prskao nadvoje i on je naravno smjesta bio mrtav.

Bila je to vrlo tužna sahrana; svi njegovi drugovi su bili tu; bilo je mnogo svijeta. Opraštali su se sa ovim mladićem i jedno od pitanja koja se obično postavljaju u ovim prilikama bilo je: „Zašto je Gospode život ovog vrlo obećavajućeg mladića prekraćen tako rano?” Pavle nam u Pismu kaže da čitamo: „Znamo da sve ide na dobro.”

Ponekad je to teško vjerovati, zar ne? U ovom poglavlju bavićemo se jednim od Božjih divnih načina da nam pomogne dok smo ovdje na ovoj zemlji iščekujući tu blaženu nadu, Hristov povratak. Mi možda ne razumijemo zašto se nešto događa ali znamo jedno, da nas Bog nije ostavio bez Pomoćnika. Ovaj pasus je zaista nastavak onoga što smo pokrili u prethodnoj glavi.

U Rimljanima 8 Pavle se po prvi put okreće radu Svetog Duha u životu vjernika. Vidjeli smo da je hrišćanski život život vođen Svetim Duhom; to je život koji kontroliša Sveti Duh; život kojim vlada Sveti Duh jer je to život Duha.

U Jovanu 14:16 kad je Isus predstavljao Svetog Duha svojim učenicima, On je dao Svetom Duhu vrlo posebno ime. To ime nije na engleskom, ono je na grčkom i otkrićete da je ova riječ vrlo korisna. Obećanje koje je Isus dao svojim učenicima je za nas do kraja svijeta. Isus kaže: „Moliću Oca, i On će vam dati drugog Utješitelja (KJV), da bi nastavao s vama zauvijek.”

Ta riječ, „Utješitelj,” dolazi od jedne vrlo zanimljive grčke riječi, „Parakletos,” od glagola „parakleo.” Ta riječ, sačinjena od dvije riječi, „para” i „kleo,” znači, „Onaj ko je pored vas da vam pomaže.” NKJV ima korektan prevod te grčke riječi: „Moliću Oca i On će vam dati drugog Pomoćnika, da bi nastavao s vama zauvijek.” Riječ „Pomoćnik” je sveobuhvatna. Kad vam je potrebna utjeha, Sveti Duh će vam dati utjehu. Kad vam je potrebno podučavanje, On će vas voditi u svaku istinu. Kad vam treba posrednik, On će biti vaš posrednik.

Isus je ovo iznio u Jovanu 14. On je naš Utješitelj u 16-om stihu, naš Učitelj u 26-om. Zatim u Jovanu 16:13 On je naš Vodič. Hristos je došao da nam pomogne u terminima spasenja. Sveti Duh je naš Pomoćnik u terminima hrišćanskog življenja do slavne i blažene nade. Znači Pavle predstavlja Svetog Duha u Rimljanima 8:14-30 kao našeg Pomoćnika i otkrićemo da u ovom pasusu, Duh nam pomaže u tri važna područja:

1. U Rimljanima 8:14-17 Duh nam pomaže da se ponašamo, djelujemo, živimo kao djeca Božja.

2. U stihovima 18-25, Pavle nam kaže da nam Sveti Duh pomaže da izdržimo poteškoće i stradanja dok čekamo na slavnu pojavu našeg Gospoda Isusa Hrista, što je proslavljanje.

3. U stihovima 26-30 Pavle nam kazuje da nam Sveti Duh pomaže u hrišćanskom rastu i pokazuje kako se moliti da bi molitve bile djelotvorne. Ovdje Pavle predstavlja Svetog Duha kao što ga je Hristos najavio Hrišćanskoj crkvi. On je naš Parakletos.

Ići ćemo korak po korak i vidjeti kako nam Duh pomaže. U 13-om i 14-om stihu, Pavle podsjeća hrišćanina da nemamo jednu opciju već obavezu. Ta obaveza je i negativna i pozitivna. Negativna jer više ne smijemo hoditi po tijelu, koje je naš prirodan život a što čine nevjernici. Sada kao hrišćani mi još uvijek imamo prirodan život, i moguće je da hodimo po prirodnom životu. Pavle definiše takve hrišćane kao čulne hrišćane, hrišćane čije ponašanje nije onakvo kakvo bi trebalo biti.

„Mi imamo obavezu,” kaže Pavle, „a naša obaveza je ne hoditi po tijelu, već u Duhu. Neka ovaj novi život, koji vam je došao kroz kontrolu Svetog Duha, vlada vama, vodi vas, da bi i svijet vidio Hrista u vama kroz Svetog Duha.” Nakon toga, u 14-om stihu odakle počinje naš pasus, Pavle kaže: „Jer koji su vođeni Duhom Božjim, oni su sinovi Božji.”

Izvorni tekst to kaže malo drugačije. Ovako bi glasio doslovan prevod: „Jer koji su vođeni Duhom Božjim, oni se ponašaju kao djeca Božja.” Bog želi da se ponašamo kao Njegova djeca jer jesmo Njegova djeca. Mi se ne ponašamo kao Njegova djeca da bi postali Njegova djeca, mi smo to već i On kaže: „Zato se ponašajte u skladu s onim što ste.”

Ako se ponašamo suprotno onom što jesmo, Biblija takve ljude zove licemjerima. Licemjer je onaj koji radi ono što nije. Bog ne želi da postupamo kao hrišćani, u terminima djelovanja. On želi da se ponašamo u skladu sa onim što već jesmo, djeca Božja. On shvata da to sami ne možemo postići pa nam je potreban Parakletos da to ispuni. On kaže: „Oni koji su vođeni Duhom, oni će otkriti to vođstvo svojim životnim stilom, oni će hoditi kao djeca Božja.”

Jasan primjer šta znači hoditi kao dijete Božje nalazi se u Mateju 5 gdje Isus u Propovijedi na Gori suprostavlja hodaње po tijelu sa hodaњem u Duhu. On to ne kaže doslovice, ali je očito, to se podrazumijeva. U Mateju 5:43 On konstatuje ono čemu su Judejce učili ljudi koji su bili zastranili, i upali u zamku legalizma. Legalista je čovjek koji se pokušava ponašati kao dijete Božje. Evo kako se to završava, 43-i stih: „Čuli ste da je kazano, 'Ljubi bližnjeg svojeg i mrzi na svoje neprijatelje.'“

Hristos ovo obrazlaže i kaže: „Ne morate biti hrišćanin da bi voljeli svoje bližnje i mrzjeli svoje neprijatelje; svako to može uraditi. Ali Ja vam kažem, želim ovako da živite.” Stih 44: „Ali ja vam kažem, ljubite svoje neprijatelje, blagosiljajte one koji vas kunu, činite dobro onima koji mrze na vas, i molite se za one koji vas kleveću i progone.” To je nemoguće činiti bez Parakletosa. U Mateju 5:45 Isus kaže da ovo činimo „da bi bili sinovi Oca vašega koji je na nebesima.” „Molim vas ponašajte se kao djeca Božja. Ovako se ponašaju Božja djeca, oni vole svoje neprijatelje, oni blagosiljaju one koji ih kunu, oni čine dobro onima koji ih mrze, da bi bili djeca Oca svojega koji je na nebesima.” Hristos nastavlja da objašnjava u Mateju 5:45 Očevu ljubav prema ljudskom rodu, i dobrima i zlima.

Pavle nam kaže u Rimljanima 8 da ako smo vođeni Duhom, ljudi oko nas će to znati. Oni će reći: „Ovi ljudi se ponašaju kao Božja djeca.” U istoj Propovijedi na Gori Isus je rekao u Mateju 5:14: „Vi vjernici ste svjetlost svijetu.” U 16-om stihu On kaže: „Neka se sija vaša svjetlost da svijet vidi vaša dobra djela, vašu ljubav prema neprijateljima, vaše blagosiljanje onih koji vas kunu, molitve za one koji mrze na vas. Neka ovo vide, i slave Oca vašega koji je na nebesima.”

Zapamtite, samo oni koji su vođeni Duhom mogu ovo činiti. Vi to ne možete postići naporom volje ili donošenjem odluka. Jevreji su to pokušali i rekli: „Sve što kažeš činićemo” ali nijesu to ostvarili. Kad smo vođeni Duhom to će se otkriti jer je moguće za Svetog Duha koji je podigao Hrista iz mrtvih da obuzda naša smrtna tjelesa i proizvede pravednost. U Rimljanima 8:15 on nastavlja i kaže: „Jer ne primiste duha ropstva.”

Svugdje kroz Pavlove spise, ropstvo se povezuje sa legalizmom. U Galatima 5:1 on kaže da ste oslobođeni; ne vraćajte se ropskom jarmu. Rimljanima 8:15: „Ne primiste duha ropstva opet da se bojite, već primiste Duha posinačkoga, kojim vičete: Ava Oče.” Nema mira, nema sigurnosti, nema nade u legalizmu. Spolja to možda izgleda divno ali mi stalno živimo u strahu i to je tragedija, da hrišćani žive u strahu.

Tekst koji je vrlo važan za nas koji živimo u vrijeme suda je 1. Jovanova 4:16-18, i zapazite šta apostol Jovan ima da kaže onima koji vjeruju u Boga. Stih 16: „I mi poznasmo i vjerovasmo.” Ovdje postoje dvije stvari. Pitanja koja se imaju postaviti su: „Znamo li, i vjerujemo li?” Kao hrišćani moramo znati i vjerovati bezuslovnoj, samopožrtvovanoj ljubavi koju Bog ima za nas. Vidjeli smo to dok smo se bavili Rimljanima 5:6-10.

Mi znamo i vjerujemo ljubav koju Bog ima za nas. Razlog zašto nas Bog voli nije što smo dobri ili što to zaslužujemo već stoga što je Bog ljubav. Za Boga je prirodno da nas voli, jer je Njegova ljubav bezuslovna. „I onaj ko nastava u toj ljubavi, nastava u Bogu i Bog u njemu.” Rezultat ovoga je u 1. Jovanovoj 4:17: „Ljubav se savrši (tj. naše znanje i naše vjerovanje ljubavi se savršava među nama u ovome:) da imamo slobodu na dan suda.”

Ako se još uvijek plašite Božjeg suda kao hrišćanin, vi niste shvatili Božju ljubav; vi se niste savršili; još ste žrtva straha. Jovan ovo iznosi u 1. Jovanovoj 4:18. Razlog zašto imamo slobodu na dan suda nije što smo zadovoljni svojim ponašanjem, već zato što: „Kao što je On i mi smo na ovome svijetu.” To je dobra vijest. Takođe 1. Jovanova 4:18: „Nema straha u ljubavi, jer savršena ljubav izgoni strah, jer strah uključuje muku. Ali onaj ko se plaši ne savršuje se u ljubavi.” Sva djela proizvedena iz straha su neprihvatljiva Bogu. Takva religija ništa ne vrijedi.

U Rimljanima 8 Pavle kaže da ćemo mi koji smo vođeni Duhom dati dokaz svojim ponašanjem i živjeti kao djeca Božja. Mi nismo primili duha ropstva koji proizvodi strah, već smo primili Duha posinaštva, kojim vičemo, „Ava Oče.” Te dvije riječi su vrlo zanimljive, „Ava Oče.” Ava je aramejska riječ, što je bio jezik Jevreja Hristovog i Pavlovog vremena, i ta riječ jednostavno znači „Oče.” Druga riječ koju je Pavle upotrijebio je „Pater” što je „Otac” na grčkom. Znači ako bi doslovno preveli ove dvije riječi, imali bi „Oče, Oče.”

Bili Jevreji ili neznabošci nije bitno; ako smo hrišćani obraćaćemo se Bogu kao „Ocu.” Pavle kaže da je On naš Otac, ne naš Sudija, ne naš Egzekutor, već naš Otac, koji voli svoju djecu i želi da ih obaspe svim blagoslovima. Zatim nastavlja u 16-om i 17-om stihu: „Sam Duh nosi svjedočanstvo s našim duhom da smo djeca Božja.”

Ljudska bića su načinjena od tri elementa, i Pavle ovo ističe u 1. Solunjanima 5:23. Sačinjeni smo od duha, duše i tijela. Nijedan od ovih elemenata ne može nezavisno egzistirati. Njihova nezavisna egzistencija je grčka zamisao, ne hrišćanska ili biblijska. Ali svaki od ova tri elementa vrši određenu funkciju. Životinje imaju samo tijelo i dušu, ali ljudska bića imaju tijelo, dušu i duh. Jedan od aspekata duha je naša savjest. Naša savjest pripada carstvu duha i Pavle ovdje kaže da nas Sveti Duh, koji sada nastava u nama, osvjedočava kroz savjest da smo djeca Božja. Mi se možda ne osjećamo kao Božje dijete, ali zapamtite, Duh osvjedočava našu savjest da smo djeca Božja jer smo u Hristu.

Zato što smo djeca Božja, 17-i stih nastavlja: „A kad smo djeca, i nasljednici smo sa Hristom, (mi dijelimo sa Hristom ono što Njemu pripada) ako zaista stradamo s Njim da se s Njim i proslavimo. „Neophodno je naglasiti da, da bi nas spasao, Hristos se morao identifikovati sa nama. Da bi se to spasenje odjelotvorilo, mi se moramo identifikovati sa Njim. Kad to činimo, sve što je istina o Hristu moramo prihvatiti kao istinu o nama, ne samo dobro već i loše.

Kad je Hristos došao na ovaj svijet On je došao sa neba; Njegovo građanstvo ne pripada ovome svijetu. On je Sin Božji ali je došao na svijet koji je pod zlim, Sotonom. Tako je Sotona, koristeći svijet, otežao život za Isusa Hrista. Isus je stradao dok je bio ovdje jer nije bio od svijeta. On je jasno rekao: „Moje carstvo nije od ovoga svijeta.” On je patio ali Njegova patnja bila je samo za jedno vrijeme. On je stradao i htio da strada da bi se mi spasli. Mi moramo biti voljni da stradamo, da bi se Njegovo ime proslavilo. Ali ono što Pavle ovdje kaže je da ako želimo uživati proslavljanje koje je Hristos primio kad se vratio na nebo, i mi se moramo izjednačiti sa patnjama koje je On iskustio na ovom svijetu. U Danilu 8:17 nalazimo dvije stvari o kojima Pavle govori:

1. Mi smo sunasljednici sa Hristom u svim blagoslovima koje imamo. Potrebno je da se stalno podsjećamo ko smo u Hristu. Mi smo sunasljednici sa Njim. Šta to znači?

Ako se vratimo na knjigu proroka Danila, 2 glava, tu nalazimo velik lik načinjen od različitih metala a svaki metal predstavlja jedno carstvo. To su bili Vavilon, Medo-Persija, Grčka i Rim, sve

velike nacije. Tu su bila i podijeljena carstva ali carstvo na koje se fokusiramo nije bilo predstavljeno kipom već stijenom.

Ako čitate Danilo 2 otkrićete da su više puta iskorišćeni prostor i riječi da se objasni stijena nego drugi elementi, ali razlika između kamenog carstva i ostalih je ta što će svako od njih biti uništeno. Ali kameno carstvo će biti vječno carstvo. I ono će zauzeti svu teritoriju drugih carstava.

A U Danilu 7 nam je rečeno da će sveci Najvišega vladati sa Hristom zauvijek u tom carstvu kad se uspostavi. Treba da imamo na umu tu slavnu nadu pa evo još dva teksta koji će vam pomoći. Otkrivenje 20:6, gdje nam Jovan kaže: „Blažen (a ta riječ znači srećan) je onaj ko ima dijela u prvom vaskrsenju.”

2. Vjernici imaju dijel u prvom vaskrsenju. Nad nji ma druga smrt nema moći jer u Hristu, mi smo već umrli drugom smrću. On je preuzeo patnju, mi uživamo dobit. Vi i ja nikad nećemo morati umrijeti drugom smrću jer smo već umrli drugom smrću u Hristu.

Ali Jovan tu ne staje. Ne samo što druga smrt nema moći, već ćemo vladati sa Hristom hiljadu godina. To izgleda dugo vremena, ali zapamtite to je mnogo vremena zato što mi ljudska bića danas živimo u kontekstu vremena, mi smo vremenski vezani ljudi ali kad odemo na nebo živjećemo u kontekstu vječnosti, a hiljadu godina u vječnosti je kao treptaj oka, kao djelić sekunde. To je kao kap u okeanu.

Ako bi uzeli čašu vode iz okeana, nivo vode se uopšte ne bi smanjio. To je beznačajno. Isto tako hiljadu godina biće kao ništa. Nakon hiljadu godina Bog će premjestiti svoj presto sa neba na ovu zemlju jer će ova zemlja koja se pobunila protiv Njega biti centar njegovog carstva. U Otkrivenju 22 čitamo da kad premjesti svoj presto ovdje, mi ćemo doći sa Njim, i vladati sa Njim. Otkrivenje 22:5: „Carovaćemo s Njim zauvijek” jer je Njegovo carstvo vječno carstvo. Vladati sa Njim jer smo sunaslednici sa Hristom. On je Car nad carevima, čiji smo mi carevi.

Pavle nam ovdje kaže da će to biti naša privilegija. To se događa prilikom proslavljanja. U međuvremenu, moramo stradati jer živimo na neprijateljskoj teritoriji. Želim vam dati jedan tekst, on je izvan konteksta, ali to je tekst koji moja supruga uvijek koristi u nevolji, i vrlo je koristan. Taj tekst je: „A kad to prođe.” Kad god prolazite kroz poteškoće, zapamtite, to će proći. Ništa s čime se suočavate na ovom svijetu nije trajno. To je privremeno. Želim vas podsjetiti da dok ćete možda patiti za malo vremena to je samo jedno razdoblje. Naša stvarna nada, naša blažena nada je Hristov dolazak.

Ali mi ljudska bića ne možemo čekati. Mi želimo sve sada. U Americi to je naročito loše jer ova zemlja nas je učila da možemo uživati stvari sada a platiti za to kasnije ali Biblija to ne kaže za nebo. Biblija jasno govori da sada moramo patiti a uživati kasnije. Da li je to vrijedno patnje? Slušajte Pavla u Rimljanima 8:18. Pavle govori o stradanju, i neka nam Bog da ovakav odnos. Kroz šta god prolazili, to neće biti onoliko koliko je Pavle prošao. Pavle je imao mnogo problema. Doživio je brodolom, bio bičevan, klevatan, lažno optužen od vlastite braće pa ipak je rekao: „Jer smatram da sadašnja stradanja nijesu vrijedna porediti se sa slavom koja će se otkriti u nama.”

Patnje kroz koje vi i ja moramo proći su kao kap u okeanu, jer Pavle govori u kontekstu vječnosti i mi trebamo živjeti u kontekstu vječnosti jer smo već primili vječni život u Isusu Hristu. Ali dok čekamo na tu slavnu nadu, mi ćemo uzdisati, i Pavle to kaže u Rimljanima 8:19: „Jer čekanje stvari željno očekuje otkrivanje sinova Božjih. Jer stvar je bila podređena propadljivosti ne svojevrijedno, nego za volju onoga koji je pokori za nad.”

Kad je grijeh ušao na ovaj svijet, Bog nije uništio svijet. On je rekao: „Da, svijet je proklet zbog pada, ali dao sam vam nadu, i dok ta nada ne postane realnost (o kojoj će govoriti u 24-om i 25-om stihu) moramo patiti, moramo uzdisati, moramo strpljivo čekati.” Stihovi 21,22: „Jer će se i sama stvar osloboditi od ropstva raspadljivosti na slobodu slave djece Božje. Jer znamo da sva stvar uzdiše i tuži s nama do sad.” Mi tačno znamo šta to znači, zato moramo zaprašivati naše zasade sa nečim prije

nego ih insekti osvoje. Pokušavali smo i bez toga ali ne vrijedi dok ne uložimo puno novaca i truda oko njih.

Jednog dana u Keniji, bilo je oko 11:00 noću kad mi je došao jedan afrički učitelj sav očajan. Rekao je: „Žena mi se porađa. Možete li je, molim vas, prebaciti u bolnicu?” (Koja je bila 5 milja dalje.) Požurili smo njegovoj kući i nakon što smo je smestili u kola, tu se porodila. Nijesam doktor pa sam bio užasnut. Prekoračio sam ograničenje brzine i sve što sam čuo bilo je vrištanje i vikanje. Rekao sam: „To mora da je vrlo bolno.” Mi muškarci to ne razumijemo, ali čuo sam to pa znam šta ovaj tekst kaže. Ali nakon što se beba rodila, bilo je divno i majka je rekla: „Vrijedelo je.” Stradanja sadašnjeg vremena su vrijedna toga.

Jasno, danas je cio svijet pod zlim kao što stoji u 1. Jovanovoj 5:19 i zato što je pod zlim Isus je pojasnio u Jovanu 15:18,19: „Ako svijet uzmrzi na vas, to je zato što Mene prvo zamrzje.” Znači moramo patiti, moramo uzdisati. Stih 23: „A ne samo ona (tj. tvar) nego i mi sami koji smo primili prvi rod Duha, i mi sami u sebi uzdišemo čekajući posinjenja i izbavljenja svojim tijelima.”

Mi smo spaseni ali naša tijela su još grešna. Mi se još uvijek borimo sa tijelom ali Pavle kaže: „Ne, to neće biti zauvijek.” On nastavlja u 24-om i 25-om stihu i kaže: „Jer smo spaseni u ovom nadu, ali nad koji se vidi nije nad, jer kad ko vidi što, kako će mu se nadati? Ali ako se nadamo u ono što ne vidimo, onda to istrajno očekujemo.”

Naši umovi se moraju usredsrediti ne na sadašnju situaciju već na buduću. Mi imamo budućnost, i ta budućnost je slavna i ako gledate na tu budućnost i imate je na umu, vaša sadašnja stradanja će izgledati kao ništa. Ali ako usredsredite um na sadašnje patnje, osjećaćete se kao Jona. Jona je bio tri dana i tri noći u trbuhu jednog kita, ali kad čitate njegov izvještaj o tome, on kaže: „Bijah tu zauvijek.” Tako se on osjećao, zato gledajte na budućnost.

Ali sada želim nešto da kažem o riječi „nada.” Na engleskom, ta riječ može imati više od jednog značenja i ponekad je upotrebljavamo u konotaciji sumnje. „Da li si položio ispit?” „Nadam se da jesam.” „Da li ćeš zadobiti nebo?” „Nadam se da hoću.” To nije riječ koju Pavle koristi. Pavle ne sumnja u svoje spasenje. On je siguran. Ali on koristi riječ nada u terminima nečega što zna da će zadobiti. On je siguran u to ali ga nema trenutno. Pavle kaže: „Jer sam siguran u ono što ću dobiti.” Zato on koristi riječ nada. „Mi smo spašeni, ali smo spašeni u nadi jer siguran sam, strpljivo čekam i dok čekam, Sveti Duh mi pomaže. On mi pomaže da izdržim patnje. On mi pomaže, vodi me, tješi me, posreduje za mene.” Pavle kaže u Rimljanima 8:26: „A tako i Duh (pored toga što nam daje snagu da podnosimo, taj isti Duh, Parakletos) pomaže nam u našim slabostima.”

On razumije kad uzdišemo, On razumije kad se žalimo: „Zašto, Gospode, ovo dopuštaš?” On razumije naše uzdisanje i On uobličava naše molitve. „Jer ne znamo za šta se trebamo moliti.” Zato što se mučimo sa ovim tijelom često su naše molitve egocentrične. „I tako sam Duh posreduje za nas sa uzdisanjem neiskazanim.” Bogu nijesu potrebne riječi, On zna uzdisaje našeg srca.

Zatim u Rimljanima 8:27: „A Onaj što istražuje srce zna šta je misao Duha, jer On posreduje za svete po volji Božjoj.” Isus nas je iskupio i to iskupljenje je bezuslovno. Želim to naglasiti. Već 400 godina Hrišćanska crkva, bili to kalvinisti, jermeni (pripadnici Jermenske crkve – prim. prev.), ili rimokatolici, nije bitno, prezentovala je ideju da su svi ljudi izgubljeni osim onih za koje Biblija kaže da će biti spaseni. I za kalviniste to su izabrani, koje je Bog predodredio one će spasti, a kojih je malo.

Jermeni kažu: „Da, Hristos je umro za sve ali to je bila samo priprava i vi morate ispuniti određene uslove prije nego ta priprava postane vaša. 400 godina kalvinisti su govorili: „Kako mogu biti siguran da sam među izabranima?” I 400 godina jermeni su govorili: „Kako mogu biti siguran da sam ispunio sve te uslove, da bih bio siguran u svoje spasenje?”

Ni jedno ni drugo se ne uči u Bibliji. Biblija uči da nas Bog spasava bezuslovno, da su svi ljudi iskupljeni u Hristu i samo će oni koji voljno, hotimično istrajno odbacuju Hrista i kažu: „Bože, ne

želimo Te, ne želimo Tvoj dar,” biti izgubljeni. Bog taj dar neće nikome nametati. Podsjetimo s da je Sveti Duh tu jer kad je Isus otišao na nebo, On je rekao: „Oče, iskupih svijet ali ovim ljudima koji su me prihvatili, koji me slijede je potrebna pomoć. Oni se sami ne znaju upravljati. Mogu li im poslati Svetog Duha?” Isus je rekao: „Moliću Oca i On će vam poslati Parakletosa.” Treće Lice Božanstva će biti na vašoj strani, ne sedam ili deset sati na dan već dvadeset četiri sata. On je pored vas dok ne umrete ili Hristos ne dođe. Takav je Bog kojemu služimo, koji nas ne ostavlja bespomoćne, već nam je poslao Parakletosa da bude pored nas.

Pitanje je: „Znamo li ovo?” Jer Pavle kaže u Rimljanima 8:28: „I mi znamo.” Ako ovo ne znamo, onda nijesmo razumjeli jevanđelje. Nevjernik ovo ne zna, čak iako je istina iz teksta primjenjiva na njega. Ključna riječ ovdje je „i mi znamo.” Šta mi znamo? „Da sve ide na dobro onima koji ljube Boga.” Neki najbolji manuskripti ne kažu to baš ovako pa ćemo se pozvati na RSV jer su RSV i NIV zaista najtačniji tekstovi: „Znamo da u svemu Bog radi za dobro onih koji Boga ljube.” Nije sve što vam se dešava od Boga. Ali Bog će iskoristiti sve što se dešava, loše ili dobro, za vaše dobro jer sve to On ima na umu.

Ponekad kad nam je teško, kad smo izgubili posao i kad sve ide kako ne valja, sjetimo se da je Parakletos na našoj strani. Mi ga ne možemo vidjeti; mi ga ne možemo osjetiti, ali znamo, vjerujemo da je pored nas. On je tu da nas vodi, da nam pomaže.

Pavle kaže u Rimljanima 8:29: „Jer koje naprijed pozna, one i predodredi da budu jednaki obličju Njegovog Sina.” Ovaj tekst je uzrokovao probleme. Postoje dvije riječi, i one nijesu sinonimi, predznanje i predodređenje. Znati unaprijed i predodrediti nijesu iste riječi. On ovdje ne razmatra spasenje; on raspravlja o onima za koje je Bog unaprijed znao da će prihvatiti dar spasenja. Spasenje je za sve ljude ali on ne govori o predestinaciji onih koje će Bog spasti, on govori o predestinaciji onih za koje je Bog unaprijed znao da će prihvatiti dar Njegovog Sina. „Koje naprijed pozna da će prihvatiti Njegovog Sina, predodredi ih (ne u odnosu na spasenje) da budu jednaki obličju Njegovog Sina da bi On bio prvorodeni među mnogom braćom.”

Pavle ovdje ne propovijeda kalvinizam, on ne kaže da je Bog neke predodredio da se spasu. Pavle kaže da Bog unaprijed zna one koji će prihvatiti Njegov dar. On nije odgovoran, ali zna jer je sveznajuć i ima poseban plan za one koje poznaje. On je predodredio da reprodukuje u vama i meni karakter svog Sina.

On je predodredio sve ljude da se spasu, ali On neće nametati to spasenje svim ljudima. On je predodredio sve koji će prihvatiti to spasenje „da budu jednaki obličju Sina Njegovog da bi On (Hristos) bio prvorodeni među mnogom braćom.” Riječ „prvorodeni” ovdje znači „prototip.”

Američka vlada je proizvela novi avion zvani B2 borac koji izgleda kao disk. Kongres ne želi da ga reprodukuje jer košta milione dolara. To je prototip. Da je prošao na Kongresu, vlada bi proizvodila mnoge.

Ovdje Pavle koristi Hrista ne kao Spasitelja – On je naš Spasitelj, On je naš Otkupitelj – već kao prototipa. To znači da sve što je Bog postigao u Hristovoj ljudskoj prirodi je za naše iskustvo. On želi reprodukovati u nama ono što je već ispunio u Isusu Hristu. On želi da odražavamo Njegovog Sina, Isusa Hrista. To je ono što je On predodredio za svakog vjernika. Za svijet, On je predodredio spasenje; za vjernika On je predodredio preobražaj karaktera dok ne budemo odražavali obličje Njegovog Sina. To je redosled u Rimljanima 8:30. Zapamtite, ovo „predodređenje” je vezano za reprodukciju Hristovog karaktera. „A koje odredi one i dozva, a koje dozva, one i opravda, a koje opravda, te će i proslaviti.”

Bog ne postupa s nama polovično. Ima jedno obećanje koje se nalazi u 1. Solunjanima 5:24: „Vjeran je Onaj koji vas pozva, On će to i dovršiti.” On će to ispuniti! Djelo opravdanja, djelo posvećenja, djelo proslavljanja nije naš posao, to je Božji zadatak. Kroz Svetog Duha Bog će ispuniti

ono što je već postigao u Isusu Hristu. Naš posao je vjera. Naš posao je hoditi u Buhu. Naš posao je reći: „Ne ja, već Hristos.”

Molim se da učimo svakodnevno hoditi u Duhu, da svaki dan kažemo: „Ne ja, već Hristos,” da svakodnevno dopuštamo sebi da nas vodi Duh, kako bi proizveo u nama karakter Božjeg Sina, kako bi se ponašali i radili kao djeca Božja.

Dok na ovom svijetu moramo na mnogo načina stradati – fizički, društveno, mentalno, ekonomski – ali zapamtite da je stradanje na ovom svijetu, dok isčekujemo da posinjenje postane realnost, opipljiva realnost, samo za vrijeme i da nije vrijedno pomena kad se poredi sa vječnom slavom koju ćemo imati u Hristu.

Mi ne smijemo zavisiti o crkvi, o pastoru ili o ljudskim bićima, jer kad naide vrijeme nevolje, crkva će se dezintegrisati. Naš pastor neće biti ovdje. Bićemo u brdima. Ali zapamtite, pored vas je Onaj koji vas nikad neće napustiti, nikad vas neće ostaviti. A On je tu da vam pomaže, da vas vodi, jača, tješi.

Dvadeset četvrto poglavlje

Agape nikad ne prestaje (Rimljanima 8:31-39)

Postoje mnogi koji pitaju kako se pripremiti da se suočimo sa vremenom nevolje poznatom u Pismu i teologiji kao velika nevolja. Mnogo je odgovora koje danas daju mnogi ljudi. Postoje neki koji kažu Hrišćanskoj crkvi: „Ne brinite, biće tajno uznesenje tako da ćete nestati sa ove zemlje prije nego se to desi,” ali Biblija to ne uči. Biblija kaže da će svi hrišćani koji žive u posljednje vrijeme morati proći kroz vrijeme nevolje ali će ih Bog osloboditi.

Zatim postoji druga grupa koja kaže: „Ne, potrebno je da napravite zalihe hrane za dvije godine.” To zvuči kao divan plan, samo što će u vrijeme nevolje još biti lopova i pljačkaša, i oni će doći i uzeti vam hranu prije nego to i saznate, jer neće moliti već prijetiti oružjem; tako da to neće pomoći.

Ima i onih koji kažu: „Ne, morate naučiti kako opstati u pustinji.” Oni imaju program preživljavanja u pustinji. Lijepo je očekivati da vas đavo jednostavno izmjesti sa zapada na istok, na neko mjesto gdje niste upoznati sa vegetacijom, pa biste rekli: „Ne znam što je od ovoga jestivo a šta nije.” Znači to vam neće pomoći. Ima i drugih koji kažu: „Treba da nadvladate svaku naslijeđenu ili stečenu sklonost ka grijehu jer ćete morati živjeti bez Posrednika.” Vjerujem da je jevanđelje moćno; da je moguće nadvladati svaku naslijeđenu ili stečenu sklonost ali postoje dvije stvari koje moramo jasno uvidjeti:

1. Mi to nećemo znati; naša priroda će ostati grešna do drugog Hristovog dolaska. Znači uvijek ćemo osjećati da smo grešnici.

2. Možda nećemo imati Posrednika, ali nećemo živjeti bez Spasitelja. To je nemoguće! Posrednik nam ne treba jer je sud završen, svjedočanstvo je dato u korist svetih ali mi ćemo morati živjeti vjerom u Spasitelja. Sveti Duh će se možda uzeti od svijeta ali neće od nas.

Vjerujem da apostol Pavle ima odgovor kako da se pripremimo za ovu krizu. Na primjer u Efescima 3, u obraćanju crkvi koja se suocila sa stvarnim brigama o krizi koja je dolazila, njegov odgovor je: „Samo oni čija vjera je ukorijenjena i utemeljena u ljubavi Božjoj moći će opstati.” Razlog koji vam daje je da ako ste ukorijenjeni i utemeljeni u ljubavi Božjoj, ako imate puninu Božju u sebi, ako imate vjeru koja se ne može uzdrmati ma šta se dogodilo, moći ćete da opstanete. Kao što

stoji u Otkrivenju: „Koji imaju vjeru Isusa Hrista,” vjeru koja je podnijela krst čak iako se osjećao napuštenim od Boga. O ovoj vjeri koja se ne može uzdrmati, ukorijenjenoj i utemeljenoj u ljubavi Božjoj, Pavle raspravlja u našem pasusu u Rimljanima 8:31-39.

Podsjetimo se da je Rimljanima 8 poglavlje kako hrišćani treba da žive i Pavle nam kaže da hrišćani trebaju hoditi u Duhu jer hrišćanski život je život Duhom. U prethodnom poglavlju naučili smo ime koje je Isus dao Svetom Duhu u Njegovom radu za vjernike i nevjernike na ovom svijetu koje je na grčkom „Parakletos.” To znači neko ko je pored vas, vaš Kompanjon, kao Pomoćnik. Isus nije ostavio svoje učenike, svoju crkvu, bez Pomoćnika. On je poslao Svetog Duha da bude naš Parakletos, da bude pored nas i pomaže nam.

U prethodnom poglavlju vidjeli smo da nas On tješi, podučava, vodi i posreduje za nas. Sada u Rimljanima 8:31, imajući u vidu ono što nam je kazao za Svetog Duha kao našeg Parakletosa, on kaže: „Šta ćemo na ovo reći? Ako je Bog s nama, ko može biti protiv nas?” Pavle ne kaže da neće biti nikog protiv vas jer iz Pisma znamo da je Đavo, na primjer, protiv nas. U Otkrivenju 12:10 on je nazvan „Opadač braće.”

Svijet će se, kad vidi Hrista u nama, okrenuti protiv nas; progoniće nas. Znamo da će čitav svijet koji se predao Sotoni biti sredstvo s kojim ćemo se morati suočiti za vrijeme velike nevolje. Oni će biti ti koji će nas provući kroz peć. Bićemo progonjeni i moraćemo se suočiti s glađu; bićemo tjerani kao psi po svijetu i od svijeta.

Pavle ne kaže da nema nikog protiv vas već kaže sledeće: „Ako je Bog na našoj strani, kakve veze ima što je neko protiv nas?” Prvo, razmotrimo riječ „Bog.” Pavle se poziva na Oca, Sina i Svetog Duha. On nam je kazao da je Sveti Duh naš Pomoćnik i dok prelazimo na 33-i i 34-i stih on nam kazuje da su Otac i Sin takođe na našoj strani. Ako je Božanstvo, Gospodar univerzuma na našoj strani, nema veze ako je neko protiv nas.

Konstatovavši da je Bog na našoj strani u Rimljanima 8:31, Pavle daje najveći dokaz koji je ikad dat u Svetom Pismu kako je Bog na našoj strani Stih 32: „Onaj (Otac) koji ne poštedje sopstvenog Sina, već ga predade za sve nas, kako nam neće s Njime (Hristom) sve darovati?”

Pažljivo ćemo razmotriti ovaj stih. Prije svega okrenite Postanje 22:16 jer tu ćemo otkriti riječ, upravo istu riječ koju nalazimo u Rimljanima 8:32, napokon istu u grčkom Starom Zavjetu poznatom kao Septuaginta. Podsjetimo se da je u 22-oj glavi Bog testirao Avraamovu vjeru, a test je bio vrlo strog. „Uzmi svog sina, svog jedinorodnog sina u kojem sam obećao spasenje, uzmi ga i prinesi na žrtvu.” To je bio, mislim da ćete se složiti, vrlo strog test. Veće žrtve u Starom Zavjetu ne može se naći od Avraamovog žrtvovanja Isaka. U 16-om stihu, nakon što je Avraam prošao ispit, evo šta je Bog rekao: „Sobom se zakleh, govori Gospod, zato što si ovo učinio, i ne zadrži svog sina, svog jedinca.”

Ta riječ, „zadržati” je ista koju možete naći u Rimljanima 8:32, „ne poštedje,” ista grčka riječ. Pavle kaže u Rimljanima 8:32 da Bog nije poštedio svog Sina od punine plate za grijeh koja pripada vama i meni. „Bog ne poštedje vlastitog Sina već ga predade za sve nas.” Da bi otkrili šta Bog nije zadržao od svog Sina i od čega ga nije poštedio, okrećemo Novi Zavjet, Luka 22. Stavite se u položaj ova tri učenika koji su bili svjedoci ovog strašnog incidenta zabilježenog u Luki 22:42. Isus je u Getsimaniji, nedaleko od tri učenika koja je zamolio da straže i mole se sa Njim. Ovo je Njegova molitva: „Oče, ako je moguće da me mimoide ova čaša. (Oče ako je Tebi to ugodno, poštedi me od ove čaše.) Ali ne moja već Tvoja volja neka se ispuni. I budući u agoniji (učenici nikad nijesu vidjeli Hrista u takvoj agoniji) moljaše se bolje, a Njegov znoj postade kao velike kapi krvi padajući na zemlju.”

Agonija je bila tako velika da su mu kapilari popucali i krv procurila kao znoj ističući iz Njega. Problem je bio što se suočavao sa platom za grijeh za naše grijehe, za grijehe svijeta. Tri puta je molio

Oca: „Alco je moguće ukloni ovu čašu.” A odgovor je: „Ne, neću ukloniti tu čašu, neću Te poštedjeti. Neću ustegnuti od Tebe ono kroz šta moraš proći.”

Bog nije poštediti svog Sina jer je postojalo neprijateljstvo između Njega i Njegovog Sina. Otac je više puta objavio svijetu: „Ovo je Sin Moj ljubazni koji je po Mojoj volji” a ipak, odbio je da ga poštedi te čaše iz jednog razloga – jer je tako volio svijet. On je toliko volio svijet koji se pobunio protiv Njega da nije poštediti vlastitog Sina. Rimljanima 8:32: „Već ga predade (kaže Pavle) za sve nas.” U Rimljanima 5:8 rečeno nam je da je Bog pokazao svoju ljubav prema nama dok smo bili grešnici, dok smo bili neprijatelji, dok smo bili bespomoćni, dok smo bili bezbožni. Isus je morao umrijeti na krstu. Pavle kaže ako je Bog to uradio, nije poštediti vlastitog Sina, „kako nam neće s Njime sve darovati.” Tu se javlja jedna riječ koja ima isti korijen kao riječ „milost” što znači: „Kako neće nama grešnicima koji to ne zaslužujemo milostivo dati sve u Hristu.” On zatim postavlja pitanje u Rimljanima 8:33: „Ko će optužiti izabrane Božje?”

Riječ „izabrani” ne označava one koje je On predodredio da budu spaseni. On je predodredio sve ljude za spasenje, ali to spasenje je dar, dar koji se ne može uživati ako se hotimično odbije. Izabrani su oni koji su od srca kazali: „Hvala Ti, Gospode, za Tvoj neizrecivi dar, Isusa Hrista.” Pitanje u 33-em stihu je: „Ko će optužiti vjernike?” Znamo da nas Sotona optužuje, Otkrivenje 12:10 kaže da je on opadač braće. Ponekad je naša savjest ta koja nas optužuje, zatim ima i drugih koji nas optužuju ali potoji i jedna osoba koja nas neće optužiti, a to je Bog.

Bog nas ne optužuje jer je On Onaj koji nas opravdava a opravdava nas ne zato što to zaslužujemo, već što nas voli, i On je dao svog Sina da umre za nas. Moramo biti načisto sa tim koga Bog opravdava, pa vam želim predložiti jedan tekst koji ste već vidjeli i čuli ali potrebno je da se podsjetimo. Rimljanima 4:5: „Ali onome koji ne radi.” „Onome koji ne proizvodi pravednost.” To je kontekst, „već vjeruje u Onoga koji opravdava bezbožnika, vjera mu se računa za pravednost.”

Evo Boga koji opravdava pobunjene grešnike zbog svoje ljubavi i svog dara u Isusu Hristu, koji smo prihvatili. Nemoguće je za ovog Boga, koji nas je opravdao u Hristu okrenuti se i optuživati nas jer Bog nije licemjer. On ne čini jedno sad a kasnije drugo. Ako nas je opravdao On to misli, On ne mijenja svoje poglede. Znači Bog je na vašoj strani jer nas opravdava.

Sada Rimljanima 8:34: „Ko je taj što osuđuje? Hristos koji umrije, pa još i vaskrse, koji je s desne strane Bogu, i posreduje za nas.” Pavle kaže da je Hristos umro kako ne bi bilo osude za vas. Čitajte u Jovanu 3:17: „Bog poslao svog Sina, ne da osudi svijet, već da se svijet kroz njega može spasti.” U Rimljanima 8:1 čitamo: „Nema osude za one koji su u Hristu.” Kako nas Hristos može osuditi kad nas je po beskonačnoj cijeni oslobodio od osude?

Dakle postoji zakon koji nas osuđuje. Galatima 3:10: „Proklet (to znači osuđen) je svaki koji ne sluša zakon, drži ga u svakom detalju,” a svi mi smo pogrešivi. Ali dobra vijest je u Galatima 3:13: „Hristos nas iskupi od kletve zakonske postavši kletva za nas.” Bog ga je na krstu načinio kletvom. Zato Bog nije poštediti svog Sina pa kako nas onda Hristos može osuđivati? Ali to nije sve. Pavle kaže, ne samo što nema osuđenja od Hrista, već ovaj isti Hristos koji nas je oslobodio od osude svojom smrću, koji je sada ustao iz mrtvih, sjedi s desne strane Bogu, posredujući za nas.

Zašto On posreduje za nas ako su Otac i Sveti Buh na našoj strani? On posreduje za nas zato što vi i ja imamo optužitelja a taj optužitelj je Sotona. Vi i ja se ne možemo odbraniti od te optužbe jer su njegove optužbe tačne; mi smo grešnici. Ali mi imamo Onoga koji nas s pravom može odbraniti, jer je On naša pravednost i naš Posrednik. Znam da će reći ono što je kazao Sotoni kad je ovaj pokušao oduzeti Hristu tijelo Mojsijevo u Judi 9: „Gospod da te ukori.” On će reći isto što kaže u Zahariji 3, a koje je vezano za sud, gdje je anđeo Gospodnji stajao pred Gospodom i Jošuiom, što je jevrejska riječ za Isus, naš Veliki Sveštenik, posredujući za njega. On će reći: „Gospod da te ukori, nije li ovo glavna istrignuta iz ognja?” Bog je na našoj strani. Otac je na našoj strani, Sin je na našoj strani, i

Sveti Duh je na našoj strani. „Ako je Bog sa nama, ko će protiv nas?” Oni nemaju načina da pobijede jer smo mi na pobjedničkoj strani. Sve ovo je zato što je Bog ljubav. Stih 35: „Ko će nas odvojiti od ljubavi Hristove?” – ljubavi koja ga je odvela na krst, ljubavi koja je kazala dok je bio u agoniji: „Oče, oprosti im, ne znaju šta čine.” Pavle zatim daje čitavu gomilu stvari: „nevolja, tuga, progonstvo, glad, golotinja, mač.”

Neki od nas su iskusili ponešto od ovoga ali jedno moramo znati, sve ovo nevolja, tuga, glad, golotinja i opasnost po život sručiće na nas u vrijeme velike nevolje. David, koji je iskusio nešto od ovoga, konstatuje u Psalmu 44:22 koji Pavle citira u 36-om stihu: „Kao što je pisano: za tebe nas ubijaju vas dan, drže nas kao ovce koje su za klanje.”

Tako će svijet tretirati vjernike u velikoj nevolji. Oni će biti tretirani kao ovce koje zaslužuju da se zakolju jer će se čitav svijet čuditi zvijeri, koja će primiti silu od aždaje. Aždaja je Sotona, a Sotona i Hristos su u ratu. Mi pripadamo Hristu i tako postajemo neprijatelji Sotone, neprijatelji svijeta. Hrišćani su građani neba koji žive na neprijateljskoj teritoriji, a u velikoj nevolji ti neprijatelji će učiniti konačni napor da unište Božji narod.

Ali zato što je Bog na našoj strani, možemo čitati 37-i stih sa sigurnošću: „Ipak u svemu ovome (ne nekima od ovih stvari, već svima kroz koje ćemo proći) mi smo više nego pobjednici kroz Onoga koji nas je ljubio.” Ne kroz naše ponašanje, ne kroz našu dobrotu, ne kroz našu moć, ne kroz našu snagu volje, već kroz Onoga koji nas je ljubio.

Ako vi i ja hoćemo da podnesemo veliku nevolju, da budemo više nego pobjednici kroz Njega, potrebno je da se ukorijenimo i utemeljimo u ljubavi Hristovoj. Poslušajte ljubljenog apostola Jovana u 1. Jovanovoj 4:16. Ovaj 16-i stih može biti istina za svakog od nas: „I mi poznamo i vjerovismo.” Dvije stvari: poznati i vjerovati ljubav koju Bog ima za nas.

Zapamtite da je ljubav Božja bezuslovna, ona nikad ne prestaje. Bog nas voli bezuslovno. Njegova ljubav prema nama nikad ne prestaje; naša ljubav prema Njemu može, ali Njegova ne. Bog je ljubav. Jovan ne kaže da je ljubav jedna od Božjih karakteristika, već „Bog je ljubav.” Sve u vezi sa Njim se može definisati tom jednom riječju, „agape” Bog je ljubav. „I koji nastava u toj ljubavi nastava u Bogu, i Bog u njemu.” Naše sidro nijesmo mi; naše sidro čak nije ni ono što Bog čini u nama. Naše sidro je u Njemu koji je ljubav.

Konstatovavši to, Jovan, u 1. Jovanovoj 4:17 i 18 primjenjuje ovo na one koji znaju i vjeruju. „Ljubav se savršila među nama u ovom: da (kako znate da se Božja ljubav potpuno savršila u nama?) možemo imati slobodu na dan suda.” Mi trebamo imati slobodu na dan suda jer je iz ljubavi Bog načinio nas pravednim u svom Hristu, jer On kaže: „Kao što je On, i mi smo na ovom svijetu.” On je ljubav, pa smo i mi ljubav. Mi smo ispunjeni puninom Božjom jer smo ispunjeni Njegovom ljubavlju. Mi nastavamo u Njegovoj ljubavi i stoga 1. Jovanova 4:18 nastavlja i kaže: „Nema straha u ljubavi, već savršena ljubav izgoni strah.”

Jasno je, sa ljudske tačke gledišta, da ćemo se plašiti u vrijeme nevolje. Ali duboko u unutrašnjem čovjeku, u našem obraćenom umu, znamo kome vjerujemo. Znamo da je ljubav Božja veća od straha koji je u tijelu jer: „strah uključuje muku; ali onaj ko se boji ne savršila se u ljubavi.”

U kontekstu on ne kaže „ko se plaši progonstva.” Mi ćemo se plašiti progonstva, ali se nećemo plašiti suda i muke koja dolazi od suda jer nam je ljubav Božja rekla da pripadamo Bogu. On je na našoj strani. On nas je opravdao i On nas ne osuđuje. Mi imamo Zastupnika koji će nas braniti i koji nas je odbranio na sudu.

Pavle je dao taj divan iskaz u Rimljanima 8:37, što je moja molitva za svakog od vas: „Ipak u svemu ovome mi smo više nego pobjednici kroz Onoga koji nas je ljubio.”

Čitam ta dva divna iskaza koja ćete, nadam se, naučiti napamet, ne samo u svojim umovima i na riječima, već u srcu: „Jer uvjeren sam (to znači ubijeden sam bez ikakve sumnje, potpuno osvjedočen)

da ni smrt ni život, ni anđeli ni poglavarstva ni sile, ni sadašnje ni buduće, ni visina ni dubina, niti kakva druga stvorena tvar može nas razdvojiti od ljubavi Božje koja je (koja se pokazala) u Hristu Isusu Gospodu našem.

Prije nego sam došao u Ameriku, jedan od mojih poslova bio je posao sveštenika na Najrobi univerzitetu. Imali smo 250 divnih mladića na tom univerzitetu. U istočnoj Africi imamo britanski sistem. Nemaju svi privilegiju da pohađaju koledž kao u našoj zemlji. (Americi - prim. prev.) Samo najbolji idu na univerzitet. Vlada, ne škola, je ta koja daje 12-i stepen, državni ispit, i samo oni izuzetni, možda pet do šest posto od čitavog studentskog tijela imaju prednost odlaska na univerzitet. Imali smo 250 mladića na Nairobi univerzitetu i pošto su se nacionalni pastori plašili kontakta s njima, (ne znam da li zato što su bili dobri mladi ljudi premda su bili intelektualci) povjerili su mi ovu odgovornost. Imao sam trojicu koji su bili odlični mladići, jedan je bio predsjednik univerzitetske grupe a drugi blagajnik.

Te sedmice pozvao me je blagajnik koji je primao školarinu od Svjetske banke na California univerzitetu da preuzme svoj Ph.D. (diplomu doktora nauka - prim. prev.) Saopštio mi je neke tužne vijesti. Rekao mi je da je drugi student koji je bio predsjednik, napustio crkvu. Pitao sam: „Zašto? Bio je tako pobožan mladić.” I ispričao mi je tužnu priču.

Bilo ih je trojica nerazdvojnih, svi su bili izabrali medicinu i jedan od njih, njegov najbliži prijatelj koji je upravo bio završio školovanje nakon svih tih godina, baš nakon što je diplomirao vozio se taksijem, taksi je imao nesrećan slučaj i on je umro. Mladić koji je bio predsjednik grupe je rekao: „Zašto je Bog to dopustio?” i okrenuo leđa Bogu. Pisao sam mu i rekao: „Bog nikad ništa ne dopušta ukoliko nije na dobro.” Treba da se često podsjećamo na Rimljanima 8:28: „Znamo da sve ide na dobro.” Mi to možda ne razumijemo, ali znam jedno, taj mladić koji je stradao prilikom sudara je umro u Hristu; nebo je njegovo. Ali tragično je kad ljudi ne shvataju da je Bog ljubav.

Dešavaće vam se stvari, i đavo će vam dolaziti, i, govorim iz iskustva, kad se suočite sa progonstvom, kad se suočite sa nevoljom i tugom i gladu i golotinjom i mačem, sve ujedanput, znam šta će đavo činiti; on će vam doći i pokušati da vas ubijedi da je razlog što prolazite kroz ovo strašno vrijeme to što vas Bog više ne voli. Uvjeravam vas, to ćete i osjećati. Osjećaćete da vas je Bog napustio. Osjećaćete da ga nije briga kroz šta prolazite, i ukoliko nijeste ukorijenjeni i utemeljeni u ljubavi Božjoj, nećete to prebroditi. Potrebno je da shvatimo, Bog je ljubav, i Njegova ljubav je bezuslovna.

Isti dječak koji je umro, onaj student medicine, došao mi je jednog dana i rekao: „Pastore, imam jedno breme.” Pitao sam: „Kakvo breme?” Imam ujaka u bolnici koji umire od leukemije, ljekari su mu dali tri mjeseca. Hoćete li molim vas poći i moliti se za njega, u agoniji je,” Rekao sam da hoću. Otkrio sam da je bio starješina svoje crkve udaljene 250 milja, i čim sam mu se približio, molio me je: „Molite Boga da mi oprost.”

Pitao sam: „Šta je tu problem? Mislim, vi ste hrišćanin, starješina vaše crkve.” Rekao je: „Da, ali ima jedan grijeh za koji mislim da mi neće oprostiti. Možda će mi oprostiti ako se vi molite.” Rekao sam: „Šta je problem?” Otpočeo je sa ispoviješću. Bilo je strašno to što je uradio. Njegova kćerka, tinejdžerka srednjoškolka je zatrudnjela. On je bio starješina crkve a to je značilo sramotu za njegovu porodicu. Zato je poveo kod jednog vrača da abortira kako bi spasao svoje ime. Vrač je uradio nešto što ju je ubilo, i on je sada osjećao, dvije godine kasnije, da ga Bog kažnjava za taj grijeh leukemijom. Kakva pogrešna slika koju je imao o Bogu!

Čitao sam mu ovaj tekst, Rimljanima 8:32. „Vidi brate, Bog nije poštedio vlastitog Sina, kako možeš optuživati Boga da je takav?” I tako smo proučavali, proveo sam dva sata učeći ga i pokazao mu ljubav Božju, i tu divnu bezuslovnu dobru vijest spasenja. Počeo je da se smije i rekao: „Mislite da ima nade za mene?” Odgovorio sam: „Da, brate, zasigurno za tebe ima nade.” Dao sam mu čitav

popis tekstova i rekao: „Želim da sjedneš i sam čitaš ove tekstove, tako da ti ova istina dođe iz Riječi Božje, ne od mene.

Tako sam ga napustio, i oko dva mjeseca kasnije rekao sebi: „Trebalo bi da ga posjetim da se pozdravimo.” Već ga je bio pomazao njegov pastor, a doktori su mu dali tri mjeseca, a ovo je bilo dva mjeseca kasnije. Tako sam pošao da ga vidim, i naravno imali su velike sobe u bolnici, u svakoj oko 50 kreveta, a svaki krevet je imao svoj broj. Tako sam došao do njegovog kreveta i bio je prazan. Prvo što sam pomislio bilo je: „Umro je, zakasnio sam.” Ali tu je bila bolničarka i pitao sam je: „Gdje je brat Okello?”

Prije nego je uspjela odgovoriti, na kraju sobe, on je rekao: „Pastore, ovdje sam.” Pitao sam: „Šta radiš tu?” Sjedio je do jednog Masaija. Možda vama to ništa ne znači, ali on je bio iz plemena koji su bili ogorčeni neprijatelji Masaija. Masai imaju vjerovanje, ne znam odakle im dolazi, da sva stoka na svijetu, uključujući i američku, pripada njima. Naravno to se završava međuplemenskim sukobima. Ova dva plemena su bili lovci na glave i svaki put kad bi se sreli međusobno su se ubijali. Vlada ih je morala držati odvojeno a ovdje je pripadnik neprijateljskog plemena propovijedao jevanđelje ovom Masaiju.

Pitao sam ga: „O čemu mu pričaš?” Rekao je: „Pastore, pokušavam da mu utuvim u ovu glupu glavu da nije goveđa krv, koju je pio čitavog života, ta koja ga spasava, već krv Isusa Hrista, ali ne mogu ga urazumiti u dobru vijest. Možete li mi pomoći?” „Ali,” rekao sam, „treba da si u krevetu.” „Zašto?” rekao je, „već imam mir, hvala vam za to, sada ga moram dati njemu. Sada je imao nadu, sidro i više se nije plašio umrijeti. Njegova jedina briga bila je da predoči jevanđelje ovom jadnom Masaiju koji je takođe umirao od neizlječive bolesti.

Kad smo vi i ja ukorijenjeni i utemeljeni u ljubavi Božjoj, možemo kaza ti s Pavlom: „Jer znam jamačno da me ništa na nebu i zemlji, u ovom univerzumu, ne može razdvojiti od ljubavi Božje.” To je vjera koju vi i ja moramo razviti, ako hoćemo da prođemo kroz vrijeme nevolje. Takvu vjeru je Isus imao na krstu. Osjećao se ostavljenim od Boga, ali jedno je znao, Božja ljubav nikad ne ostavlja. On je to znao, i mi to moramo znati.

Agape nikad ne prestaje kaže Pavle u 1. Korinćanima 13:8. U Jovanu 13:1 čitamo: „Kako je ljubio svoje, do kraja ih ljubi.” Nikad neće doći vrijeme kad će Bog prestati da nas voli. Čak i ako ga odbacujemo, On nas još uvijek voli. Zapamtite, ta ljubav nijesu prosto riječi. On je tako volio svijet da je dao svog Sina da koji ga god vjeruje ne pogine.

Vjerujete li da će vam ljubav Božja koja ga je navela da da svog Sina, dati vječni život? Vjerujete li da kad se suočite sa nevoljom, progonstvom, glađu, tugom, golotinjom i opasnošću, da vas Bog neće ostaviti? To je uslov koji vi i ja moramo doseći i Pavlovo veliko breme bilo je da to shvate čitaoci Rimljanima 8.

Mi imamo Svetog Duha na našoj strani. On je tu da nam pomaže, posreduje i osvjedočava nas da smo djeca Božja i sunaslednici sa Isusom Hristom. Molim se da primite i razvijete vjeru, takvu vjeru koja se ne da uzdrmati jer je ukorijenjena i utemeljena u ljubavi Božjoj, bezuslovnoj Božjoj agape koja se otkrila u Njegovom Sinu, Isusu Hristu.

Dvadeset peto poglavlje

Pravi Izraelci I (Rimljanima 9:6-13)

U 9-oj, 10-oj i 11-oj glavi Rimljanima, veliki apostol Pavle se prebaca na drugi kolosjek, ne sa svoje velike teme Rimljanima poslanice, koja je opravdanje vjerom, već sa svoje brige za Hrišćansku crkvu u Rimu. On sada usmjerava svoju brigu na vlastiti narod, jevrejsku naciju. Premda je Pavle bio pozvan od Boga i odvojen da propovijeda neistraživa bogatstva Hristova neznabožačkom svijetu, imao je strašno breme za sopstveni narod, Jevreje. A ova briga je još više začuđujuća kad shvatimo da ga je njegov narod, Jevreji, mrzio. Mislili su da je izdajica, pa ipak Pavle ih je volio, kao što ćemo vidjeti.

Činjenica da se sada bavimo sa tri poglavlja koja su vezana za Jevreje ne znači da mi neznabožački hrišćani trebamo preći preko ovoga jer isti apostol nam kaže u 1. Korinćanima 10:11 da je istorija Jevreja zapisana u Bibliji za našu korist, na koje posledak svijeta dode. Čuveni istoričar Santana je jednom konstatovao da ako zaboravljamo istoriju, osuđeni smo da je ponovimo. Upravo zato je Bog zapisao istoriju Izraela jer nije želio da ponavljamo ono kroz šta su oni prošli. On želi da naučimo iz njihovih pogrešaka. Jevreji su bili vrlo privilegovani narod. Čitajte šta Pavle kaže o svom narodu u Rimljanima 9:4. On kaže da je tim Jevrejima Bog bio dao:

1. posinjenje
2. slavu
3. zavjete
4. poznanje zakona
5. službu Božju
6. i napokon, Bog im je dao obećanja.

Ili kako to Pavle postavlja u Rimljanima 3:2: „Biše im date riječi Božje.” Oni su bili blagosloveni narod, ali šta su uradili sa ovom divnom istinom koju im je Bog dao? Izopačili su riječi Božje, i odbacili obećanje Božje u Isusu Hristu. Proučavaćemo ova poglavlja u poslanici Rimljanima. Ona se bave Jevrejima, ali su zapisana za našu korist. Prema 9-oj, 10-oj i 11-oj glavi Rimljanima, Jevreji su napravili propust kod dva glavna pitanja, i taj propust ima veliki značaj za nas. Ne smijemo ponoviti istu grešku.

1. Oni su propustili da shvate šta sačinjava pravi Izrael. Mislili su da sve dok su fizički nasljednici tri oca Izraela, Avraama, Isaka i Jakova, da su kvalifikovani za Božje izabranike ili Božji zavjetni narod. Postoje i mnogi koji misle da samo zato što su njihova imena u crkvenim knjigama, oni su kvalifikovani da budu djeca Božja. Imam loše vijesti za takve, to ih ne preporučuje kao djecu Božju. Ima nekih otpadnika koji su molili: „Ne uklanjajte naša imena.” Mogli smo to uraditi jer ne dolaze u crkvu ali misle da im njihova imena u knjigama daju neku kartu za nebo. Činjenica da neko pripada Božjoj crkvi i da mu se ime nalazi u knjigama ne kvalifikuje ga za nebo. Činjenica da su Jevreji imali Avraama, Isaka i Jakova kao svoje očeve, nije ih kvalifikovala za nebo. Oni su pogriješili, nijesu shvatili šta je Bog podrazumijevao pod Izraelom; propustili su da uvide zašto im je Bog dao tri oca.

2. Druga greška, koja je naravno proistekla iz prve, je što nijesu prepoznali Božji način spasavanja grešnika. Bog je dao obećanje da će Jedan od sjemena ta tri čovjeka biti poslan kao Iskupitelj svijeta; a to spasenje je samo vjerom u Njegovu pravednost, a ne njihovim držanjem zakona. Ali tu su napravili propust i posledica je bila to što im je Bog morao uzeti ključeve carstva i predati ih Hrišćanskoj crkvi.

Rimljanima 9:6 je ključni iskaz gdje Pavle kaže, nakon izražavanja brige za Jevreje koji su bili

blagosloveni: „Ali nije moguće da riječ Božja ostane bez učinka.” Bog je dao Izraelu mnoge stvari, dao im je zavjete, službu u Svetinji, i dao im je obećanja. Dakle sve to je bilo sumirano u jednom obećanju koje On nije dao jednom ili dvaput već ga napokon ponovio više puta. On je ovo obećanje dao Avraamu, Isaku i Jakovu. To obećanje je bilo da će njihova djeca, njihovo sjeme, biti nasljednici Novog Hanana, obećanog spasenja.

U Mateju 23:38, Isus, na kraju svoje službe, okreće se ovom istom narodu, Jevrejima, i kaže im: „Koliko puta htjedoh da vas sakupim pod svoja krila i ne htjeste.” Zatim konstatuje: „Vaša kuća se ostavi pusta.” Drugim riječima, nema nade za njih i ovo je stvorilo problem. Vjerujem da je Pavle, kad je dao tu konstataciju u Rimljanima 9:6, imao na umu izjavu koji je Bog dao u 3. Mojsijevoj 23, posebno u 19-om stihu, da što god Bog obeća On će i održati. Bog nije kao čovjek da krši obećanja. On je bio obećao očevima, Avraamu, Isaku i Jakovu, da će sva njihova djeca pripadati Izraelu, biti izabrani, i biti Božji izabrani zavjetni narod. Ali sada Hristos kaže: „Ostavljam vam kuću pustu,” i Pavle kaže: „Da li to znači da je Bog propustio održati obećanje?” To je pitanje koje on obrazlaže u Rimljanima 9, 10 i 11. Nakon diskusije, on dolazi do ovog zaključka u Rimljanima 11:26: „I tako će se spasti sav Izrael.”

Bog će održati svoje obećanje. Taj odgovor na pitanje u Rimljanima 9:6 uzrokovao je mnogo zabune u Hrišćanskoj crkvi. Imaju neki koji vjeruju da nakon što se Bog pozabavi sa neznabošcima, On će dati Jevrejima drugu priliku, i onda Jevreji kao nacija više neće odbacivati Mesiju, prihvatiti će ga, i svi Jevreji će biti spaseni. Ali da bi razumjeli Rimljanima 11:26 treba da shvatimo logiku Pavlovog dokazivanja počevši sa 9-om glavom. Potrebno je da se zapitamo: šta Pavle podrazumijeva pod terminom „Izrael” i kako će se Izrael spasti? Ovo su dva područja gdje su Jevreji pogriješili i ovo su dva područja koja Pavle ispravlja i ističe problem.

Imajući ovo za podlogu, sada ćemo otkriti šta sačinjava pravi Izrael jer mi kao hrišćani – neznabošci trebamo znati odgovor na to pitanje. Bog nema dva naroda, Jevreje i neznabošce, Bog ima samo jedan narod, Izrael. Pripadate li Izraelu ili ne? Ali pitanje je: „Šta sačinjava Izrael?”

U prvih pet stihova 9-e glave Pavle izražava tu brigu za svoju braću Jevreje. Već sam rekao, i želim ponoviti, začuđujuće je što je Pavle brinuo za Jevreje kad shvatite kako su ga tretirali. U Djelima 21 imamo istorijski događaj koji pokazuje šta su Jevreji mislili o Pavlu. Bio se vratio sa svog poslednjeg misionskog putovanja; morao je doći u Jerusalem da podnese izvještaj braći o tome šta je Bog uradio kroz njegovu službu, i Jakov ga je pozvao u stranu i rekao: „Hvala Gospodu za ono što je Bog uradio kroz tvoju službu za neznabošce, ali želim da znaš, Pavle, da su mnogi Jevreji u Izraelu prihvatili Mesiju.”

I Pavle je rekao: „Hvalite Gospoda!” “Ali ima jedan problem, Pavle,” kaže Jakov, „ovi Jevreji misle da si izdajnik Izraela, misle da si protiv njih, protiv njihovog sistema, protiv njihovog hrama. Znamo da to nije istina pa zašto im ne daš neki dokaz.” Jakov mu je dao jedan „dobar savjet”: „Uzmi učešća u obredu očišćenja, obrij glavu.” Pavle je bio dobar poslušan brat. Ne znam da li je to prihvatio kao dobar ili loš savjet. Ali pošto je Jakov bio stub crkve, rekao je: „Jakove, uradiću što kažeš, jer ne mrzim ovaj narod, ne mrzim sopstveni narod.”

Pavla je slijedio savjet, ali bio je kontraproduktivan. Zatim, nakon što je prošao obred očišćenja, ušao je u hram a Jevreji su ga odmah zgrabili. U Djelima 21:28 su vikali: „Ljudi Izraelci, pomagajte! Ovo je čovjek koji svugdje uči ljude protiv naroda, protiv zakona, i protiv ovog mjesta (hrama) i povrh toga dovede i ove prljave pse zvane Grci, neznabošce u hram, i ukalja ovo sveto mjesto.”

Možete li zamisliti, to su ljudi o kojima Pavle govori u Rimljanima 9:1: „Istinu govorim u Hristu, ne lažem (Možda mislite da sam protiv vas, možda mislite da sam izdajnik) već mi i savjest svjedoči u Svetom Duhu (Bog može čitati moje srce) da mi je vrlo žao, i srce me moje boli bez prestanka za braćom Jevrejima.”

Zatim on pravi konstataciju, izjavu koji me je natjerala da se dobro zamislim. Da li ste se ikad bavili 3-im stihom? Evo dokaza da je jevanđelje sila Božja na spasenje. Jer ovdje imamo dokaz, Pavle ne laže, on govori istinu, njegova savjest takode svjedoči u Svetom Duhu, a Sveti Duh mu ne bi dopustio da ovo zapiše da je lagao. On kaže da je „voljan biti izgubljen zauvijek ako bi to spaslo moju braću Jevreje koji me mrze.” To je sila jevanđelja. „Jer želio bih da sam sam odlučen od Hrista.”

Ta fraza, „odlučen od Hrista” znači biti vječno izgubljen, nema više neba. To znači biti spaljen u ognjenom jezeru. Pavle kaže: „Voljan sam to uraditi, toliko volim svoju braću Jevreje, ako bi ih to spaslo.” On zna da neće, ali htio bi to učiniti. Postoji samo još jedan čovjek koji je izrazio istu ideju za Jevreje. Bio je to Mojsije u Izlasku 32:32, gdje je rekao: „Gospode, molim Te nemoj uništiti ovaj pobunjeni narod.” Bog mu je bio rekao: „Uništiću ih i isvesti od tebe novu naciju.” A Mojsije je kazao: „Molim Te ne čini to. A ako im ne možeš oprostiti, izbriši me iz knjige života. Liši me spasenja da bi oni živjeli.”

To je otkrivenje agape manifestovane u tijelu; takvi su ljudi koje će Bog podići u posljednje vrijeme. Ne jednog ili dvojicu, već cijelu crkvu ljudi. Mi to ne možemo postići djelima, samo vjerom možemo iskusiti ovu silu, jer vi i ja ne možemo proizvesti ovu vrstu ljubavi. Jedina ljubav koju vi i ja možemo proizvesti je egocentrična ljubav, ljubav koja traži svoje, ljubav koju su učenici otkrivali prije krsta. Oni nijesu prihvatili Hrista zato što su ga voljeli, oni su prihvatili Hrista zato što su vjerovali da je Mesija i željeli biti broj jedan u carstvu. Samo nakon krsta oni su bili voljni da umru za Hrista.

Ovdje Pavle, preobražen čovjek, otkriva u svom životu moć jevanđelja. U Rimljanima 9:3-6 on kaže: „Htio bih da sam proklet radi ove braće Jevreja, radi Izraela, kome Bog dađe sve ove divne privilegije. Kojijeh su i oci, i od kojih je Hristos po tijelu koji je nad svime (On je izvor svih ovih blagoslova) vječni blagosloveni Bog. Amin.” To je njegov uvod za brigu prema Jevrejima. Zatim prvo što kaže svojoj jevrejskoj braći: „Jevreji, želim da znate da Bog nije propustio da održi svoje obećanje. Problem nije Bog, problem ste vi. Vi nijeste shvatili šta Bog podrazumijeva pod Izraelom.” I tako dolazimo do drugog dijela 6-og stiha: „Jer nijesu svi Izraelci koji su od Izraela.”

Drugim riječima, činjenica da imate krv Avraamovu, Isakovu i Jakovljevu, ne kvalifikuje vas da budete Izraelac u mojim očima, kaže Bog. Rimljanima 9:7: „Niti su svi djeca jer su sjeme Avraamovo. Već u Isaku nazvaće ti se sjeme.” Pavle se igra sa riječima, sa konceptima. Avraam nije imao samo jednog sina. On je imao dva sina, napokon dva koja je začeo. Imao je Ismaila i imao je Isaka, i Ismailo je imao zakonsko pravo da zove Avraama ocem. Ali Ismailo nije pripadao Izraelu. Znači Pavle kaže: „Činjenica da ste potomci Avraamovi ne kvalifikuje vas da budete Izraelci jer Avraam je imao i Ismaila i on je mogao zvati Avraama ocem, ali nije se zvao Izrael. 'U Isaku,' znači morate imati i Isaka kao svog oca.”

Dakle Ismailo nije imao Isaka kao svog oca. Pogledajte 8-i stih: „To jest, nijesu ono djeca Božja što su po tijelu djeca (potomci ovih ljudi).” Isav je mogao s pravom zvati i Avraama i Isaka ocevima, ali Isav ne pripada Izraelu. Kad čitate 13-i stih: „Jakov mi omilje, a na Isava omrzoh,” nemojte bukvalno shvatati tu riječ. Bog nije mrzio Isava; Bog je odbacio Isava a razlog je bio taj što je Isav odbacio Boga. Kad čitate cijelu Isavovu istoriju zapazićete da je prodao prvenastvo, što znači da je prodao ono što mu je Bog bio obećao, za činiju čorbe. Riječ 'omrzao' je pogrešna riječ u prevodu. koju nije trebalo koristiti.

Zapamtite, ono što Pavle kaže ovdje kad govori „to jest, nijesu ono djeca Božja što su po tijelu djeca, nego djeca obećanja primaju se za sjeme.” Dok čitam Bibliju, i Stari i Novi Zavjet, nailazim na jednu frazu koja se s vremena na vrijeme ponavlja. Na primjer, jednog dana Jevreji su došli Isusu, i postavili mu jedno pitanje vezano za spasenje i odlazak na nebo. Isus je dao vrlo čudan odgovor i dugo sam se borio s tim. On je rekao: „Ne znate li, Jevreji, da Bog nije Bog mrtvih, On je Bog živih.

On je Bog Avraamov, Isakov i Jakovljevi.”

Rekao sam: „Šta Avraam, Isak, i Jakov imaju sa živima?” i kad sam se počeo baviti time, došao sam do divnog otkrića, a to želim podijeliti s vama u svoja sledeća tri poglavlja. Otkrio sam da je Bog dao Izraelcima tri oca, iz vrlo posebnog razloga a koji je da ova tri čovjeka budu prototip, uzor, primjer kakva djeca Božja trebaju biti. Drugim riječima, da biste bili Izraelac, morate imati kvalitete ova tri čovjeka.

Avraam predstavlja vjerne. On je otac svih koji vjeruju. Ali ako pogledate Bibliju otkrićete da Isak nije uradio ništa posebno ali nije bitno šta je uradio, već kako je došao na ovaj svijet. On je bio rođen odozgo. Isus je rekao Nikodimu: „Ukoliko se ne rodiš odozgo, ukoliko se nanovo ne rodiš, ne možeš ući u carstvo nebesko.” I Rimljanima i Galatima poslanica se bave istim predmetom, samo iz različitih uglova. Galatima 6:16: „I koliko ih god po ovom pravilu žive, mir i milost će biti na njima i na Izraelu Božjem.” „Prema ovom pravilu.” Kojem pravilu? Stih 15: „Jer u Hristu Isusu, niti obrezanje ni neobrezanje ništa ne koristi, već novo stvorenje.” To je ono što predstavlja Isak. Kao što vidimo u Galatima 4 Pavle govori o hrišćanima, Jevrejima i neznabošcima, vjernicima: „Mi smo, kao Isak, djeca obećanja.” Znači Isak predstavlja novorođene.

Sada šta je sa Jakovom? Zna li zašto je Bog promijenio ime Jakov u Izrael? To ime, Jakov, znači „smutljivac.” Ljudska bića uvijek pokušavaju da izvrđaju odlazak na nebo na ovaj ili onaj način. Bog je Rebeki dao obećanje čak i prije nego je Jakov bio rođen, da će on imati prvenstvo ali Jakov je rekao: „Nevolja je u tome što mi je brat prvi rođen. Pokušao sam da ga povučem natrag za petu ali nije išlo pa legalno on ima prvenstvo.”

On je pokušao da izvrda to prvenstvo premda nije morao ali morao je na teži način naučiti da kad Bog nešto obeća, On nam to daje ako vjerujemo u obećanje. Napokon, kad je naučio na teži način, da je jedini put da se primi obećanje uhvatiti se za Boga, tada je Bog rekao: „Zato što si nadvladao, promijeniću tvoje ime u Izrael.” Znači Jakov predstavlja one čija vjera istrajava do kraja kao što je Isus rekao u Mateju 10:22.

Ovi ljudi predstavljaju tri osobine, tri kvaliteta. Ne spasavaju se njihovi doslovni potomci. To Pavle dokazuje u stihovima 6-13. Ne spasavaju se oni koji se trude, koji trče, koji su Božji izabrani narod, već oni koji vjeruju, koji su nanovo rođeni, oni koji kroz vjeru ne odustaju, već istrajavaju do kraja.

U Rimljanima 8:14-29, Pavle objašnjava da se Božje spasenge i Božja milost zasnivaju na Njegovom suverenitetu a ne na ljudskim bićima. Niko od nas ne može polagati pravo na spasenje bio Jevrej ili neznabožac, kao što je Pavle već dokazao u Galatima 3:28: „Nema razlike između Jevrejina i neznabošca.” U Rimljanima 3:9, „jer svi su pod grijehom.” „Nema ni jednog pravednog,” nema nijednog koji je urođenim pravom kvalifikovan za spasenje.

„Bilo da ste potomak ova tri čovjeka ili nijeste, nema veze,” kaže Pavle, „spasenje se zasniva na Božjem suverenitetu što znači da On i samo On ima pravo da kaže ko je spasen a ko ne. Vi i ja nemamo prava da to dovodimo u pitanje.” Zatim on daje dva primjera. Jedan primjer je u Rimljanima 9:17: „Jer Pismo govori faraonu: za to te isto podigoh da na tebi pokažem silu svoju, i da se razglasi ime moje po svoj zemlji.”

Pavle ovdje kaže da, zato što je Bog suveren u svemu što se dešava, događa se jer On to dopušta. On je dozvolio faraonu da postane najmoćnija osoba, glava najmoćnije nacije na svijetu koja je bila tada poznata. Egipat je bio najmoćnija nacija na svijetu u vrijeme Izlaska. Bog je dopustio faraonu da postane najmoćniji. Onda je uzeo jedan mali, beznačajni narod koji je služio kao rob ovoj velikoj moćnoj naciji i rekao: „Oslobodiću ovaj narod moćnom rukom kako bih dokazao da se čak ni faraon ne može mjeriti samnom.”

Da li ste se borili sa grijehom i on vas nadjačao? Želim da znate da ima jedna sila, ima Jedan

koji je veći od moći grijeha, Isus Hristos. Kao što smo vidjeli u Rimljanima 8, „On osudi grijeh u tijelu.” Ali mi nećemo iskusiti tu silu naporima, davanjem novca ili odlaskom na hodočašće u Izrael. Iskusićemo je samo vjerom. Želim da smo načisto da opravdanje, posvećenje, proslavljanje, sve troje, dolazi od Boga. Mi se brinemo za Božji dio, kao da je Njemu potrebna pomoć. Ovo troje se može iskusiti vjerom. Naš dio je vjera, Božji dio je opravdanje; Božji dio je posvećenje; Božji dio je proslavljanje. Mi ne možemo proizvesti nijednu od ove tri stvari, Bog je taj koji će to učiniti. Naš udio od početka do kraja je: pravednik će vjerom biti živ. Kao što Pavle kaže u Rimljanima 3, od početka do kraja ništa osim vjere. Mi se opravdavamo vjerom, mi se posvećujemo vjerom, i mi se proslavljamo vjerom. Naš dio je vjerovati i pokoriti se istini koju nam je Bog dao u Hristu.

Drugi primjer se nalazi u Rimljanima 9:21: „Ili zar lončar nema vlasti nad kalom da od jedne grude načini jedan sud za čast a drugi za sramotu?” Riječ „za sramotu“ znači „za slušku upotrebu.” Drugim riječima, kad lončar pravi lonac, može ga napraviti da ga koristi car, ili da ga upotrebljavaju sluge koji su potčinjeni. Lončar odlučuje kakav će lonac oblikovati. Kao se o tome ne pita. Kao ne može reći: „Zašto si me načinio na sramotu?” Mi nemamo prava da pitamo Boga.

Ali evo te istine u Rimljanima 9:22: „A kad šćaše Bog da pokaže gnjev svoj i da objavi silu svoju, podnese s velikim trpljenjem sudove gnjeva koji su pripravljeni za pogibao.” Otkrivamo ko su sudovi gnjeva u Efescima 2:3. Svi mi, Jevreji i neznabošci, smo po prirodi djeca gnjeva. To je ono što zaslužujemo, ako hoćemo govoriti šta zaslužujemo ali Bog će se smilovati onima kojima se smiluje. On je pokazao milost ne samo prema Jevrejima nego i prema neznabošcima. Rimljanima 9:23 i 24: „I da obznani bogastvo slave svoje na sudima milosti koje naprijed pripravi za slavu, koje nas i dozva ne samo od Jevreja nego i od neznabožaca.”

Na osnovu svog suvereniteta Bog je odabrao da spase sve ljude u Hristu. Calvinisti kažu: „Ne, samo izabrane koji su predodređeni za spasenje.” Biblija to ne uči. Jermeni kažu: „Ne, ono što je Bog učinio samo je priprava, ali mi moramo nešto uraditi prije nego će nas On spasti.” Biblija ni to ne uči. Ako je neko izgubljen to nije zbog Adamovog grijeha, nije zbog naših grijeha, već zato što hotimice, voljno, namjerno, uporno, i konačno kažemo Bogu: „Ne želim Tvoj dar i ne želim Tebe.”

Bog ne prisiljava, jer postoji izbor koji ge On dao. Drugim riječima, u svom suverenitetu Bog spasava sve ljude, ali u svom suverenitetu On je stvorio sve ljude sa slobodom izbora. On neće nikoga uzeti na nebo ko tamo ne želi ići, ali osoba koja odbacuje nebo mora se preispitati da li je to sve što ima kazati.

Zatim on daje dokaz Jevrejima, u Rimljanima 9:25-29. On daje dokaz u Osiji da pokaže da je Bog planirao spasenje neznabožaca od početka: „Nazvaću narod svojim koji nije moj narod.” U 27-om stihu, Pavle im iznosi činjenicu da će, premda je Bog spasio sav Izrael, samo ostatak, tj. vjerni, biti spasen.

Bog ne krši svoje obećanje. Rimljanima 9:30-33 se bavi drugim problemom drugom greškom Jevreja. Prva je bila što su propustili da shvate značenje tri oca. Ova greška ih je navela na drugu veliku zabludu: propustili su da uvide kako će Bog održati svoje obećanje, kako će Bog spasti cijelo čovječanstvo, kako će Bog spasti Izraela. „Šta ćemo dakle reći, da neznabošci koji ne tražiše pravednosti, (koji nijesu pokušavali da se spasu vlastitim dobrim djelima) dokučiše pravdu, ali pravdu od vjere (jer je to Božji način spasavanja svih ljudi). A Izrael, tražeći zakon pravde ne dokuči zakona pravde.”

Postoje dva načina na koja se pokušavamo spasti, jedan je Božji način, drugi je čovjekov način, A Božji način je u Isusu Hristu koji postaje naš samo vjerom. To je Božji način. Čovječiji način je način koji su probali Jevreji. Vidimo zašto su Jevreji pogriješili u Rimljanima 9:32: „Za što? Jer ne tražiše vjerom, nego iz djela zakona.” Žalosno je kazati, ima ljudi u crkvi koji pokušavaju isti metod, pokušavaju djelima zakona. Zašto se ne možemo naučiti iz zabluda Jevreja?

Ta fraza, „djela zakona,” koju sam ranije objasnio, je novozavjetna definicija engleske riječi „legalizam.” Pavle nije protiv djela zakona. On je protiv legalizma; on nije protiv zakona kao standarda hrišćanskog življenja. On nije protiv zakona kao roda spasenja. U Rimljanima 13 on kaže: „Ljubav je ispunjenje zakona.” On je protiv svakog ko pokušava ići na nebo izvan Hrista. Zapamtite da ne možemo imati nikakvu mješavinu. Ne možemo reći, „Hristos plus ja,” ili „Hristos plus djela zakona.” Hristos i niko drugo.

Pavle zatim kaže: „Jer se (Jevreji) spotakoše na kamen spoticanja.” Pavle je nazvao Isusa Hrista kamenom spoticanja. On je kamen spoticanja za one koji žele pokušati ići na nebo vlastitom pravednošću. Jer kad pokušavamo ići na nebo po svojoj pravdi, mi kažemo: „Dovoljno sam dobar da se spasem.” Mi poričemo šta Bog kaže, da smo stoprocentni grešnici, da nam je potreban Spasitelj.”

Znamo da će poruka Laodikeji biti snažno svjedočanstvo, prezentacija poruke o Hristovoj Pravednosti koja će dovesti do potresa u crkvi i vjerujem da je to već počelo. Poruka Laodikeji glasi: „Kupi u Mene bijele haljine.” Riječ „kupiti” znači „zamijeniti” – to znači ostavljanje naše samopravednosti u zamjenu za Hristovu pravednost. U Filibljanima 3:9, vidimo gdje je Pavle ostavio svoju pravednost u zamjenu za pravednost Hristovu koja dolazi vjerom.

Sledeći iskaz je upućen propovjednicima a takođe je primjenjiv na sve nas. „Oni (ovi propovjednici koji su samopravedni, koji zavise o spostvenoj pravednosti, ili čak o onome što Bog čini u njima) ne žele se odreći haljina vlastite samopravednosti, oni neće da zamijene svoju pravednost, koja je nepravda, za pravednost Hristovu, koja je čista nepomiješana istina.” Testimonies to Ministers, E.G. White, p. 64, 65.

Zapamtite, Jevreji su počinili dvije greške. Nije potrebno da ih mi ponavljamo. Mi možemo pogledati istoriju Izraela i reći: „Gospode, molimo te oslobodi nas od iste zablude.” Nemojmo nikad dolaziti na ideju da zato što je Bog dao crkvi divne istine da smo bolji od drugih. Mi nemamo taj monopol. Ne znam zašto je to Bog dao nama osim što je On suveren. Nije zato što to zaslužujemo.

Zapamtite, postoji samo jedan način na koji je Bog obećao spasiti čitavo čovječanstvo, a to je u svom Sinu Isusu Hristu. Mi ga ne možemo kupiti, mi ga ne možemo zaraditi, jedini način da ta pravednost bude naša je vjerom, da kažemo kao što je rekao onaj carinik kad se molio: „Bože, oprosti meni grešnome. Potpuno zavisim od Tvoje milosti, od Tvoje pravednosti, od Tvog dara, Isusa Hrista.”

Neka nam Bog pomogne da naučimo iz zabluda Jevreja i ne ponavljamo ih, moja je molitva u Isusovo ime.

Dvadeset šesto poglavlje

Pravi Izraelci II (Galatima 3:26-29)

Otkrili smo da su 9-o,10-o i 11-o poglavlje Rimljanima cjelina. U ova tri poglavlja Pavle dijeli svoje veliko breme za sopstveni narod, koje su Jevreji. On ističe tragičnu situaciju svog naroda u kontekstu velike teme Rimljanima koja je pravednost vjerom. Prema argumentima iz ova tri poglavlja, Jevreji su počinili dvije glavne greške. Prvo, propustili su da shvate šta znači biti pravi Izraelac. I drugo, nijesu prihvatili način spasenja koji je Bog obećao, vjerom u Njegovog Sina Isusa Hrista, a ne svojim djelima ili nečim drugim.

U 9-oj glavi Rimljanima Pavle se bavi prvim problemom ili šta stvarno sačinjava pravi Izrael, ali danas su važna oba ova problema za nas. U stvari, čitamo u 1. Korinćanima 10:11, Pavle nam kaže da je ono što se dogodilo u istoriji jevrejske nacije zapisano nama na korist, posebno za one koji žive na kraju vremena, „na koje i posledak svijeta dođe.”

Odgovorićemo na jedno pitanje koje Pavle pokreće i sam odgovara u Rimljanima 9, šta sačinjava pravi Izrael. Prvo ćemo pregledati šta smo već pokrili. Prvo, otkrili smo da je Bog dao Izraelu tri oca, Avraama, Isaka i Jakova. Drugo, otkrili smo da je svakom od ova tri oca Bog dao jedno svečano obećanje a to obećanje je bilo da će njihova djeca, njihovo sjeme, naslijediti carstvo Božje. Ali, kad je Hristos bio na ovoj zemlji, na kraju svoje zemaljske misije, ustao je, i obraćajući se jevrejskoj naciji, objavio u Mateju 23:28: „Ostavi vam se vaša kuća pusta.”

Dakle ako je ovo istina to pokreće pitanje i problem, a problem je vezan za Božju pravičnost. Da li ova Isusova konstatacija znači da je Bog propustio održati svoje obećanje koje je dao očevima Izraela? Od 9-e do 11-e glave Pavle odgovara na ovo primarno pitanje. U Rimljanima 9:6, Pavle kaže: „Ne, Bog nije propustio da održi obećanje.” On to ovako postavlja: „Ali, nije moguće da riječ Božja ostane bez učinka (ne postigne cilj).” Zatim nakon razlaganja cijele te situacije, u Rimljanima 11:26 on zaključuje: „Sav Izrael će biti spasen.”

Bog će održati svoje obećanje. Pitanje koje treba da shvatimo je: „Šta je Pavle mislio pod izrazom 'sav Izrael'? Da li je mislio svi Jevreji ili je nešto drugo imao na umu?” Počecemo u Rimljanima 2, nešto što smo veo pokrili. Tu je Pavle već istakao u poslednja dva stiha da postoje dvije vrste Jevreja. Stihovi 28,29: „Jer nije ono Jevrejin koji je spolja Jevrejin, niti je ono obrezanje koje je spolja po tijelu. Nego je ono Jevrejin koji je iznutra, i obrezanje srca duhom a ne slovima, to je obrezanje; kome je hvala ne od Ijudi već od Boga.” Pavle kaže da osoba koja je prirodni potomak Avraama, Isaka i Jakova, nije u Božjim očima pravi Jevrej. To ne kvalifikuje tu osobu za pripadnost Izraelu. Bog je Izraelu dao tri oca iz vrlo posebnog razloga; oni su bili prototip onoga kakva Božja djeca trebaju biti. Osobine ova tri čovjeka su te koje nekog kvalifikuju da bude pravi Izraelac.

U ovom poglavlju koncentrisaćemo se na prvog, Avraama. Isus i Pavle su naravno usaglašeni. Isus je bio Sin Božji, Pavle Njegov glasnik, i obojica uče da ova tri čovjeka ne predstavljaju doslovnu naciju, fizičku naciju. Božji izabrani narod nije Izrael po tijelu, već po Duhu, iznutra a ne spolja, ne po slovu već u Duhu.

Mi uvijek moramo čitati tekstove u njihovom kontekstu ili podlozi, a kontekst Mateja 8 je jedan rimski centurion, neznabožac, ne Jevrej. On dolazi Isusu sa zahtjevom da Isus iscijeli njegovog slugu a argument centuriona je ovaj: „Ja sam centurion, imam vojnike pod sobom. Kad im kažem oni se pokoravaju. Ali moja vlast je samo nad vojnicima. Ti, Isuse Hriste, imas vlast nad svime. Imaš vlast nad bolešću, imaš vlast nad elementima. U stvari, čak i ne moraš ići kod mene kući da iscijeliš slugu. Imaš tako veliku vlast da možeš samo reći riječ i moj će sluga biti izliječen.”

Kad je Isus čuo te riječi od jednog neznabošca, poslušajte Njegov odgovor u 10-om stihu: „A

kad ču Isus, udivi se i reče onima što idahu za njim; zaista vam kažem: ni u Izraelu tolike vjere ne nađoh.” Pitam se da li bi Hristos ovo rekao da se obraća nama? „Ne nađoh toliku vjeru kao kod ovog čovjeka, neznabošca.”

Stih 11: „I kažem vam, da će mnogi od istoka i zapada doći (drugim riječima, koji nijesu doslovni Jevreji, iz svakog kraja svijeta) i sješće za trpezu sa Avraamom, Isakom i Jakovom u carstvu nebeskome.” Ova tri čovjeka su prototip Božjeg naroda.

Stih 12: „A sinovi carstva (Jevreji koji su se hvalili da su Božja djeca) izгнаće se u tamu najkrajnju; ondje će biti plač i škrgut zuba.”

Oni su bili doslovni potomci Avraama, Isaka i Jakova, ali nijesu imali tri osobine koje su ova tri čovjeka predstavljala. Sledeći primjer se nalazi u Mateju 22. Ova tri oca se pojavljuju kroz čitavu Bibliju. Mi to pokušavamo ignorisati, ali oni imaju pouku za nas, ne možemo jednostavno ostati neupućeni u to. Kontekst Mateja 22 su sadukeji. Sadukeji su bili grupa unutar jevrejske nacije koja nije vjerovala u vaskrsenje mrtvih. Mogli bi ih nazvati liberalnim teolozima Hristovog vremena. U 23-em sti-hu imamo podlogu: „Taj dan pristupiše k njemu sadukeji koji govorahu da nema vaskrsenja, i upitaše ga.”

Onda su dali jednu neobičnu ilustraciju o sedam muškaraca koji su se oženili istom ženom, ne istovremeno već postupno. Pitanje je bilo: „Čija supruga će ta žena biti na nebu, ako ima vaskrsenja?” Pokušavali su da pobiju vaskrsenje ovim filozofskim argumentom ali pazite kako je Isus odgovorio, posebno u stihovima 31 i 32: „A za vaskrsenje mrtvih, nijeste li čitali šta vam je rekao Bog, govoreći (zatim citira Izlazak 3:6): ‘Ja sam Bog Avraamov, Bog Isakov, i Bog Jakovljev.’“ Objašnjenje koje Isus daje na ovaj navod je: „Bog nije Bog mrtvih, nego Bog živijeh.” Ova trojica predstavljaju žive!

Pošto smo ovo obavili, pređimo na Avraama. Da se podsjetimo, kontekst našeg proučavanja je Rimljanima 9, gdje je Pavle rekao u Rimljanima 9:6: „Ne pripada Božjem Izraelu svako ko pripada doslovnom Izraelu” i dopunićemo ovu izjavu u našoj studiji Rimljanima 9 počevši sa Galatima 3:26-29. Podsjetimo se da je crkva u Galiciji bila mješavina neznabožaca i Jevreja, uglavnom neznabožaca. Stih 26 kaže: „Svi vi ste sinovi Božji (ne zato što imate krv Avraamovu, Isakovu i Jakovljevu, već zato što imate vjeru u Hrista Isusa) kroz vjeru u Hrista Isusa.”

On zatim objašnjava kako je ovo istina: „Svaki koji se krstio u Hrista Isusa obuče se (posta jedno sa) u Hrista.” Kao ilustracija, kad obučete svoju odjeću, ta odjeća postaje dio vas. Ako putujete odavde do Aljaske sa tom odjećom, ona ide s vama jer ste je obukli. To je ilustracija koju Pavle ovdje koristi. Krstiti se u Hrista znači obući se u našeg Gospoda Isusa Hrista a kad se obučete u Njega, vi više nijeste Amerikanac, Indijac, Afrikanac, ili Kinez. Nema Jevrejina, nema neznabošca, i nema muškog i ženskog roda.

U Galatima 3:29: „Ali ako ste Hristovi, onda ste Avraamovo sjeme (ili dijete; riječ „sjeme” nije moderan termin) i nasljednici po obećanju.” Postali ste dijete Avraamovo jer pripadate Hristu. Vi pripadate Hristu vjerom i krštenjem. Rimljanima 4:13: „Jer obećanje Avraamu ili sjemenu njegovu da bude nasljednik svijetu ne bi zakonom.”

Novozavjetni pisci nijesu imali ekvivalentnu grčku riječ za naš pojam „legalizam.” Tako će vrlo često Pavle koristiti riječ zakon, ili frazu „djela zakona,” za našu riječ „legalizam.” Ovdje je jedan primjer. On nije protiv zakona kao standarda hrišćanskog življenja. U stvari, on je za njega, i to ćemo vidjeti kad dođemo do Rimljanima 13, ali je protiv zakona kao sredstva da se postane Božje dijete. On je protiv legalizma kao sredstva spasenja i kaže da obećanje koje je dato Avraamu i njegovoj djeci nije bilo kroz zakon već kroz pravednost vjerom.

U 16-om stihu Pavle nastavlja i kaže: „Za to od vjere da bude po milosti da obećanje tvrdo ostane.” Da li je ono tvrdo ili sigurno samo pastorima i onima koji su veoma dobri? Tvrdo je kome? „Svemu sjemenu (svima koji vjeruju), ne samo koji su od zakona (Jevreji), nego i koji su od vjere

Avraamove koji je otac svima nama.” „Svi mi” su svi koji, kao Avraam, vjeruju u Božje obećanje. To je konstatacija.

Potrebno je da razumijemo detalje kako je Avraam postao Božji prototip za sve vjernike jer Avraam je naš otac. Za Jevreje „otac” nije neko ko ih proizvodi. U ovom kontekstu riječ „otac” znači „onaj koji je moj primjer, moj prototip.”

Pozivanje Avraama je u Postanju 12:1-4. Bog dolazi Avraamu, i Bog mu upućuje poziv. Važno je da razumijemo pozivanje Avraama. Bog govori Avramu u 1-om stihu, i kaže: „Izađi iz svoje zemlje, iz svoga roda, i iz doma oca svojega.” Zašto? Da li Bog voli da rastura domove? Dobro, imamo tekst, neću vam dati tu referencu, jer želim da malo kopate. Želim da naučite kako da proučavate svoju Bibliju. Postoji tekst koji kaže da su Avraam i njegova porodica, njegovi roditelji i bližnji „služili drugim bogovima.” Sada možete uzeti riječ „služiti” ili „drugi bogovi” i potražiti je u vašem konkordansu, zatim naći tekst.

Avraam nije bio podignut kao vjernik; on se podizao u idolopoklonstvu i Bog je rekao: „Izađi iz takvog okruženja.” Baš kao danas, Bog kaže: „Izađite iz svijeta, izađite iz svoje kulture, i uđite u Moju kulturu, koja je u potpunoj kontradikciji sa ljudskim načinom života,” Znači to je isti poziv koji mi upućujemo: „Izađite iz Vavilona.” Kad je Isus rekao u Mateju 28:19: „Idite i naučite sve narode,” On je mislio, „Pozovite ih iz svijeta u Moj tabor.” U stvari, Isus je rekao učenicima u Jovanu 15:18 i dalje: „Bijaste od svijeta, ali Ja vas izabrah iz svijeta.” Isto kao sa Avramom.

U Postanju 12:2 Bog kaže: „Učiniću od tebe velik narod. Blagosloviću te i tvoje ime načiniti velikim, i bićeš blagoslov i blagosloviću one koji te blagosiljaju, a prokleću one koji te kunu. I u tebi, Avrame, blagosloviće se sva plemena na zemlji.” Zašto Jevreji nijesu uvidjeli da je Bog dao Avrama da bude otac blagoslova čitavom svijetu, a ne samo njima? Od samog početka nijesu uvidali ovaj poziv.

Postanje 12:4 nam kaže da je Avram poslušao poziv. Bilo mu je 75 godina kad je napustio svoju zemlju, Haran. Ali u to vrijeme, Avraam je sa svojih 75 godina bio u punoj životnoj snazi. Ljudi su tada duže živjeli nego danas. Ali ovo je bilo pozivanje Avraama. Jevrejima 11:8-10 kažu da je Avraam poslušao vjerom. On nije poslušao Boga zato što je želio da bude spasen, nego je poslušao jer je vjerovao Božjem obećanju. Avram je odgovorio vjerom i njegova poslušnost bila je poslušnost vjerom.

Avram nije imao djece kad je upućen poziv i dato obećanje. Imao je 75 godina, već oženjen ali bez djece ali Bog mu je obećao da će biti otac velike nacije. To je značilo da će mu Bog podariti sina i mogu zamisliti Avraama kako se obraća komšijama i prijateljima: „Znate, Bog će mi podariti sina.” Prošla je jedna godina, druga, treća, i ljudi su počeli da ga pitaju: „Usput, gdje je sin kojega ti je Bog obećao? Znaš da je nama potrebno devet mjeseci da dobijemo sina, sigurno Bogu treba manje.” Prošle su četiri godine i stvar je postala zabrinjavajuća. Proteklo je skoro još osam godina a djeteta nije bilo. Sada je Avraam postajao star. U 15-oj glavi Postanja Bog kaže Avraamu u viziji: „Ne boj se Avrame.” Avram je bilo ime koje su mu dali roditelji. Jevrejska imena su imala određeno značenje koje je bilo važno a ime „Avram” znači „uzvišeni otac.” „Mnogo je očeva, ali ti si onaj kojeg sam uzvisio.” Avraam je ime koje mu je dao Bog. I tako je Bog rekao: „Zašto se plašiš? Zašto sumnjaš? Ja sam tvoj štit, tvoja izobilna plata. Osloni se na Mene.”

I Avram je rekao: „Da, ali ima jedan problem, Gospode. Nijesi mi dao sina. Bez djece sam. Šta se dogodilo sa tvojim obećanjem? Jedini sin u mom domaćinstvu (koje je proširena porodica u jevrejskom sistemu) je Eleazar od Damaska. Da li je on obećani sin?” A Bog je rekao: „Ne. On nije obećani sin. Sin kojega sam ti obećao izaći će od tvojih bedara. On će biti baš tvoj sin.”

U 15-oj glavi, 5-i i 6-i stih, čitamo da, kad mu je Bog to rekao, izveo ga je u šetnju. On je rekao: „Pogledaj, vidiš li koliko zvijezda ima na nebu?” Na Srednjem Istoku vrlo rijetko ćete vidjeti oblake.

To je najvedrije nebo. I On je rekao: „To je broj djece koju ćeš imati.” A Avram je rekao: „Hvalite Gospoda!” On je povjerovao, i to mu se primilo u pravdu (6-i stih).

Dakle, prošle su još dvije godine, i Sara, njegova žena, je došla Avramu i rekla: „Znaš, mislim da je Bogu potrebna pomoć. Suočimo se s tim, sada je 10 godina. On je napomenuo prije dvije godine da će dijete doći od tebe, ali ništa nije rekao za mene. Činjenica je da si ti još kako valja, a ja nijesam. Ostarila sam. Doktori mi počinju govoriti: zaboravi na san. Bogu je potrebna pomoć, jer ljudi se smiju našem Bogu. Zašto nešto ne učinimo?”

U to vrijeme se prakticalo surogativno materinstvo. Oni su koristili različite metode i tako je Sara rekla: „Avraame, imam jedan predlog. Idi kod moje pomoćnice Egipćanke, napravi dijete, i pomoz Bogu. Već smo siti ljudi koji govore o Božjoj nesposobnosti.” A Avraam je rekao: „To je odlična ideja.” Mislio je dobro a znam da mu je bilo najmanje 85 godina jer posljednji dio Postanja 16:3 kaže da se ovo desilo 10 godina nakon što je on ušao u Hanan. Sara je imala 75 godina. Dakle, dobio je Ismaila i izveo ga pred Boga i rekao: „Bože, evo tvog obećanog sina.” Bog je rekao: „Ne. Nijesam tražio da mi pomogneš. Tražio sam da vjeruješ mojem obećanju!” Zatim je Bog čekao, ne 8 godina, ne 10 godina, već još 14 godina, dok je naučno, medicinski, ljudski, postalo za Saru nemoguće da ima dijete.

U Postanju 17 kad je Avramu bilo 99 godina, Gospod se javio Avramu i rekao: „Ja sam Bog svemoguei.” Riječ „svemogući” znači, „mogu sve učiniti.” Bog je rekao: „Ja sam Bog svemogući. Po mojoj volji živi i budi pošten (savršen ili besprekora kako to stoji u originalu).” Sada čitajmo taj iskaz, riječ „besprekora” ili savršen u njenom kontekstu. On ne govori o savršenosti u ponašanju, On govori o savršenosti u vjeri. Avraam je imao manjkavu vjeru. Postojale su neke prepreke u njegovoj vjeri i Bog je želio da ih ukloni. On je tražio od Avraama: „Želim vjeru koja se ne da uzdrmati. Želim da mi vjeruješ bez obzira šta kažu naučnici, okolina ili doktori.”

U 4-om i 5-om stihu čitamo: „Što se Mene tiče, (to su riječi Božje) gle, Moj zavjet je sa tobom, i bićeš otac mnogim narodima. Nećeš se više zvati Avram, 'uzvišeni otac', nego će ti ime biti Avraam, 'otac mnogih.' Jer učinih te ocem mnogih naroda.” Tada je Bog ušao u zavjetni odnos. Stih 9: „Što se tebe tiče, drži Moj zavjet, ti i tvoji potomci nakon tebe kroz pokoljenja.”

Dakle ovdje imamo jedan problem. Šta je Bog mislio kad je rekao Avraamu: „Drži ovaj zavjet, ali ne samo ti nego i tvoji potomci.” Da li je mislio na njegove doslovne potomke ili duhovne potomke? Razmotrimo, dakle, zavjet. Stih 10: „Ovo je Moj zavjet koji ćeš držati između Mene i tebe i tvojih potomaka nakon tebe. Svako muško dijete između vas neka se obrezuje.”

Ako nijeste obrezani znači li to da nijeste Avraamovo dijete? Pogledajte 11-i stih: „I obrezivaćete okrajak svog tijela i to će biti znak.” Obrezanje je trebalo biti znak zavjeta između Boga i nas. To nije stvarni zavjet, već znak zavjeta. Tu su Jevreji napravili grešku. Oni su uzeli taj znak i učinili ga stvarnošću. U stvari, jedan od prvih teoloških sukoba u Hrišćanskoj crkvi bio je oko obrezanja. Čitajte Djela 15, gdje su judaisti rekli hrišćanima u Antiohiji: „Ukoliko se ne obrežete kao što stoji u Postanju 17, ne možete se spasti.”

Ali Pavle i Varnava su se borili protiv toga; oni su rekli: „Ne! Nećemo dopustiti da se takva teologija uvuče u Hrišćansku crkvu.” Oni taj problem nijesu mogli riješiti, pa su imali prvu Generalnu konferenciju i hvala Bogu što su Petar, Jakov i Jovan, stubovi te crkve, odbranili Pavlovu teologiju.

Šta je zavjet označavao, šta je simbolizovao? Pročitaćemo dva teksta. Jedan je Mojsijeva konstatacija gdje on ispravlja zabluđu u Ponovljenom zakonu 10:16. Tu stoji šta zavjet znači. Drugi tekst je Jeremija 4:4. Oba ova teksta kažu isto. Ono što Bog zaista traži je obrezanje naših srca. Drugim riječima, uklonite nevjerstvo. „Avraame, sumnjao si u Mene i Moje obećanje. Želim da ukloniš sve sumnje. Želim da Me držiš za riječ i ući ću u zavjet s tobom.”

Novozavjetna primjena obrezanja, sa Pavlom kao velikim interpretatorom, nalazi se u

Filibljanima 3:3. Govoreći Hrišćanskoj crkvi u Filipi, koja je bila sačinjena prvenstveno od neznačajaca, Pavle kaže: „Jer mi smo obrezanje koji služimo Bogu u Duhu, i radujemo se u Hristu Isusu, i nemamo povjerenja u tijelo (u našu ljudsku sposobnost).” Znači stvarno obrezanje, čin, jednostavno je simbolizovalo istinu. Nije čin taj koji vas spasava nego istina a istina je, Ne ja, već Hristos.

Kološanima 2 je pasus koji moramo analizirati jer je težak pasus, napokon uzrokovao je probleme u tumačenju. Ali želim vam istaći podlogu. Stih 11: „U kome (odnosi se na Hrista) i obrezani biste (prošlo vrijeme, obraća se vjernicima) obrezanjem nerukotvorenijem (to je primjenjivo i na muškarce i na žene) odbacivši tijelo grijeha mesnijeh obrezanjem Hristovijem.” Zatim u 12-om stihu, on povezuje ovu istinu sa krštenjem. Krštenje, danas, ima isto značenje koje je imalo obrezanje u Starom Zavjetu. To je kazati, „Ne ja, već Hristos.” „Zakopavši se s Njime krštenjem (jer kad je Hristos umro na krstu On je umro grijehu, pokrili smo ovo u Rimljanima 6) u kojem s Njim i ustaste vjerom sile Boga koji ga vaskrsnu iz mrtvih.”

Dakle, to je ono što predstavlja Avraamova vjera. To je vjera bez ikakve sumnje. Sada ću vam dati dva iskaza. Ova dva iskaza se ne slažu sa racionalnim, ne slažu se sa naučnim metodom, ali zapamtite, Avraam nije tražio naučni dokaz. On je uprkos svemu vjerovao. Ova dva iskaza se nalaze jedan u Rimljanima a drugi u Galatima, Rimljanima 13:14 i Galatima 5:16: „Obucite se u Gospoda našega Isusa Hrista, i ne ugađajte tijelu.” „Hodite u Duhu i ne ispunjavajte želje tijela.”

Na osnovu ova dva iskaza, vjerujete li da vam Bog može dati potpunu pobjedu nad grijehom? Pitanje nije: „Pokaži mi nekog!” ili „Pokušao sam i nijesam uspio.” Avram je pokušavao 25 godina i nije dobio dijete ali kad mu je Bog došao kad je bilo nemoguće pokušavati, on je vjerovao. Vjerujete li onome šta Bog kaže u svojoj Riječi? To je pitanje, to je ono što vas i mene kvalifikuje da budemo djeca Avraamova.

Avraam predstavlja vjeru koja se ne da uzdrmati. Znam ovo jer nakon što je ušao u ovaj zavjet Bog mu je dao dijete sledeće godine. Sedamnaest godina kasnije, kad je Isak bio mladi stasiti tinejdžer, Bog je rekao nešto Avraamu. Nalazimo to u Jevrejima 11:17: „Vjerom Avraam, kad bi kušan, prinese Isaka, i onaj koji primi obećanja prinese svog jedinorodnog (što znači posebnog) sina.” Bog mu je rekao: „Uzmi tog sina u kojem ću blagosloviti cijeli svijet, i ubij ga!” Da li je Avraam rekao: „Ako ga ubijem, kako ćeš održati obećanje?” Ne, Avraam nije pitao Boga. U 19-om stihu nalazimo šta je imao na umu: „Računajući da ga Bog može podići i iz mrtvih; zato ga i uze za priliku.”

Drugim riječima, „ako mi je Bog dao Isaka kad je to bilo nemoguće, Bog ga može podići. Nema problema Bože, Ti želiš da ga ubijem, i ubiću ga. Jedno znam, tvoja obećanja nikad ne izostaju. Vjerujem ti Bože, da ćeš održati svoje obećanje.”

Može li Bog danas proizvesti takav narod? Mi imamo više dokaza nego je Avraam imao. Zašto ne možemo vjerovati Bogu kad kaže: „Ti si moje dijete”? Zašto ne možemo vjerovati Bogu kad kaže: „Gledam te kao da nikad nijesi sagriješio.” „Ali osjećam se grešnim.” Nema veze šta osjećaš. Šta Bog kaže? „Koji vjeruje u Isusa Hrista već je prešao iz smrti u život.”

Avraam je bio otac doslovnih Jevreja. Avraam je otac svih vjernika. Kao zaključak čitamo Galatima 3:6-9: „Kao što Avraam vjerova Bogu, i primi mu se u pravdu. (Avraam je bio pravedan, ne zbog ponašanja već što je vjerovao Božjem obećanju). „Poznajte dakle da su oni sinovi Avraamovi koji su od vjere. A pismo vidjevši unaprijed da Bog vjerom pravda narode (ne “narod” u jednini, već narode, što uključuje svaku naciju na svijetu) unaprijed objavi Avraamu jevanđelje (Avraam je znao jevanđelje, ne kao doslovnu činjenicu, već kao obećanje) govoreći: u tebi će se blagosloviti svi narodi. Tako koji su od vjere, blagosloviće se s vjernijem Avraamom.”

Ako vjerujete da vas je Bog iskupio, ako vjerujete da vam je Bog dao novu istoriju, novi identitet u kojem ste već opravdani na život, vi ste Avraamovo dijete. Ako vjerujete da vas Bog može

voditi kroz Svetog Duha, i dati vam potpunu pobjedu nad grijehom, vi ste dijete Božje. Bog vas ne pita za ponašanje. On traži od vas vjeru. On čini djela, prvo u Hristu, a zatim u vama.

Sve što On kaže je: „Želim narod koji će mi vjerovati bez sjenke sumnje.“ Bilo da to dolazi u terminima opravdanja, posvećenja ili proslavljanja, moj dio, vaš dio, je samo vjera! Bog čini sve drugo. On opravdava bezbožnog, hvala mu za to. On posvećuje vjernika, i On nas proslavlja na kraju vremena.

Moja je molitva da uradite ono što je Pavle učinio, čovjek kojega je Bog upotrijebio da objasni ovu istinu. Pavlovo ime bilo je Saul. Kao Saul bio je Avramov sin, i progonitelj Hrišćanske crkve. Ali kad je otkrio jevanđelje, rekao je: „Svu svoju pravednost, dostignuća, čak i nasleđe, kao Avramovog djeteta, držim za smeće, trice, samo da Hrista zadobijem i nađem se u Njemu, ne imajući vlastite pravednosti već Njegove, koja je moja samo kroz vjeru.“ I kad je to uradio promjenio je ime Saul (Savle) u Pavle.

Moja je molitva da promijenite svoje ime, ne doslovno, jer postoje legalni ogranci u ovoj zemlji, već svoj stav sa sumnje i nevjerstva na vjerovanje. I neka svako od vas bude pravo Božje dijete, kroz vjeru.

Dvadeset sedmo poglavlje

Pravi Izraelci III (Galatima 4:26-31)

Naučili smo da je Božje obećanje bilo da će sav duhovni Izrael biti spašen. Prirodni potomci Avraama, Isaka i Jakova ne sačinjavaju Izrael u Božjim očima, već duhovni potomci ta tri čovjeka. Vidjeli smo u našem prošlom poglavlju da Avraam predstavlja vjeru. Sada ćemo se okrenuti Isaku. On predstavlja novo rođenje, drugi preduslov da se postane Izraelac. Zatim u sledećem poglavlju razmatraćemo Jakova koji predstavlja istrajnost svetih čija vjera će izdržati do kraja.

Jedino što je posebno zabilježeno o Isaku u Svetom Pismu nije bilo nešto što je uradio ili ispunio. Bilo je to njegovo rođenje. Bog u ovome ima naročitu pouku za nas. U Rimljanima 9:6: „Ali nije moguće da riječ Božja izostane. Jer nijesu svi Izraelci koji su od Izraela.“ Drugim riječima, prirodno ili Izrael po tijelu, ne čini Božje izabrane. Zatim u 7-om stihu on kaže: „Niti su sva djeca (tj. djeca Božja) koja su sjeme Avraamovo.“ „Samo to što imate Avraamovu krv u sebi ne čini vas djetetom Božjim.“ Ismailo je bio Avraamovo dijete, ali „u Isaku nazvaće ti se sjeme,“ navodi Pavle Stari Zavjet. Zatim to objašnjava u Rimljanima 9:3: „To jest, nijesu ono djeca Božja što su po tijelu djeca, (ili prirodni potomci Avraama i Isaka) nego djeca obećanja primaju se za sjeme.“

Pavle troši čitav jedan odsijek u Galatima 4 objašnjavajući šta to znači. Prije nego uđemo u to, potrebno je da se dobro upoznamo sa pozadinom. Pavle uzima kao gotov fakat da njegovi čitaoci razumiju Stari Zavjet. U Pavlovo vrijeme nije bilo Novog Zavjeta pa su nam potrebni neki tekstovi da budemo načisto oko Isaka. Prvi je Postanje 12:4. Tu nam je rečeno da je Avramu bilo 75 godina kad mu je Bog aošao i pozvao ga iz njegove zemlje iz paganskog okruženja i obećao mu da će biti otac posebnog naroda. Bog mu je obećao da će se u njemu sva plemena na zemlji blagosloviti. Avram nije imao djece kad je došlo to obećanje tako da je obećanje bilo kroz njegovog sina Isaka, koji je tek imao doći.

U Postanju 21, rečeno nam je da je Avramu bilo 75. godina kad je obećanje bilo dato a sto godina kad je ono ispunjeno. Čitamo to u Postanju 21:5: „A Avraamu bi sto godina kad mu se rodi sin Isak.“ Bog je čekao dugih 25 godina da održi obećanje. Za Avraama je to bio vrlo zbunjujući i težak

perioa. Bog je čekao 25 dugih godina ne zato što mu nije mogao ranije dati sina već što mu je dao sina kad je prirodno bilo nemoguće dobiti ga. Postoji samo jedan razlog što je Bog čekao tako dugo. Za Avraama je bilo bitno da se iscrpi što se tiče dobijanja sina prirodnim putem. Kad je prestala prirodna sposobnost da se kroz Saru dobije sin, tada i samo tada je Bog rekao: „Daću ti sina.” To zato što Isak predstavlja nešto vrlo posebno. On reprezentuje one koji su se, poput njega, rodili ne prirodnim putem već odozgo.

Ovo je pouka koju je Isus pokušao prenijeti Nikodimu. U Jovanu 3 čitamo o dijalogu koji se vodio. Nikodim je bio jedan od judaističkih teologa, član Sinedriona. Da je danas živ vjerovatno bi bio profesor na koledžu ili univerzitetu. Bio je jedan od članova Sinedriona. On je, sa svojom crkvom, bio zastranio od istine kao što je u Hristu. Ali u Isusu je prepoznao vrlo posebnu osobu. Tako je došao k Isusu noću. Rekao je: „Isuse, niko ne može činiti čuda kakva ti činiš ukoliko nije od Boga.”

Isus je ignorisao njegovo pitanje i u Jovanu 3:3 On odgovara i kaže: „Zaista, zaista ti kazem, ako se ko nanovo ne rodi ne može vidjeti carstva Božjega.” Drugim riječima, vi ne možete pripadati Bogu prirodnim rođenjem; morate se opet roditi. Ovo se Nikodimu učinilo besmislenim. Njegova teološka škola nije proučavala pitanje novorođenja pa je Nikodim pitao u 4-om stihu: „Kako se može čovjek roditi kad je star? Hože li po drugi put ući u utrobu matere svoje i roditi se?”

Nikodim je bio promašio cilj. Isus nije govorio o drugom prirodnom rođenju i On odgovara u 5-om stihu: „Zaista, zaista ti kažem, ako se ko ne rodi vodom i Duhom ne može ući u carstvo Božje.” Voda predstavlja krštenje a krštenje predstavlja sahranjivanje. Hristos kaže: „Prirodni život mora otići da bi došao novi život. To nije ponavljanje starog života. To je novi život u zamjenu za stari.” Zatim u Jovanu 3:6 Isus to bolje pojašnjava: „Što je rođeno od tijela tijelo je.” Tjelesan život ne može se promijeniti. Ono će uvijek biti tijelo. Rođeno je kao tijelo, biće tijelo i takvo će umrijeti. “ Ono što je rođeno od Duha Duh je.” To su dvije različite stvari. Ne možete ih miješati. I to je ono što predstavlja Isak.

Dopustite da to postavimo na ovaj način: Bog je rekao Adamu i Evi u Postanju 2:17 da će u dan u koji sagriješe umrijeti. Dakle mi znamo da da Adam i Eva nijesu umrli u dan kad su sagriješili, tj. nijesu umrli fizički. Njihov fizički život nije umro tog dana. Otpočeo je proces smrti ali tijelo je živjelo. Ali Adam i Eva su umrli istog dana. Oni su umrli duhovno. Sveti Duh koji je nastavao u njima ih je napustio i život im je zaronio u tamu. A pošto je Bog bio uspostavio zakon razmnožavanja vrsta, Adamova djeca koja su došla na svijet rađana su duhovno mrtva. Čitam ovo na primjer u Efescima, druga glava. KJV to ne izlaže toliko jasno ali taj tekst stvarno kaže da smo jedanput u vremenu postali duhovno mrtvi. Evo tog teksta iz NKJV u Efescima 2:1: „I vas” i sledeća fraza „oživje” ne postoji u originalu, ona je dodata.

Znači Pavle stvarno kaže sledeće: „I vas koji bijaste mrtvi u prestupima i grijesima.” On je mislio da „bijasmo duhovno mrtvi.” Zatim u 5-om stihu dodaje: „Još dok bijasmo duhovno mrtvi, oživje nas zajedno sa Hristom.” Ovdje se on ne poziva na naše iskustvo, već na objektivnu istinu koja se dogodila u Hristu kad se božansko ujedinilo sa ljudskim. Vidite, ljudska priroda koju je Hristos preuzeo došla je od Marije. Ona je bila duhovno mrtva (misli se na tu prirodu - prim. prev.) ali u trenutku kad se ujedinila sa Hristovim Božanstvom postala je duhovno živa. To je osnova iskustva novorođenja. Drugim riječima, nikakvo iskustvo nam se ne događa u hrišćanskom životu nezavisno od svršenog Hristovog djela. Novorođenje nije nešto što je dodato Hristovoj zemaljskoj misiji. Početak Njegove zemaljske misije bio je kad su se božansko i ljudsko spojili u Marijinoj utrobi.

Ali pošto se prirodno rađamo duhovno mrtvi, mi imamo problem, a taj problem se nalazi u Rimljanima 7:14. Ovdje nam Pavle izlaže problem: „Zakon je duhovan ali ja (opšte „ja” koje se odnosi na svako ljudsko biće koje se rađa na ovom svijetu) sam tjelesan, rođen pod grijeh.” Drugim riječima, moj prirodni život je rob grijehu. U stvari Rimljanima 7:5 ističe sledeće: „Jer dok bijasmo u

tijelu (ili dok smo bili pod kontrolom svog prirodnog života), grehovne strasti podstaknute zakonom bijahu na djelu u našim udimu noseći rod na smrt.” Drugim riječima, naš prirodan život nema kapaciteta, nema moći da drži Božji zakon jer zakon je duhovan a moj tjelesan život čulan. On ovo jasno iznosi u Rimljanima 8:7: „Jer čulan um (riječ koju je on upotrijebio je „tjelesan.” Riječ „tijelo” na grčkom je „sarks” a Pavle koristi riječ „sarkikos” što znači „tjelesan um”) je u neprijateljstvu sa Bogom, jer se ne pokorava zakonu Božjemu niti to ikad može.” Znači rođen sam sa tijelom, životom koji je u neprijateljstvu sa Bogom, životom koji je prodan pod grijeh, životom koji nikad ne može ugoditi Bogu. A Nikodim je pokušavao da ugodu Bogu kroz svoj prirodan život. Pogriješio je i došao Bogu noću po savjet.

Dok smo bili u Etiopiji upoznali smo se sa jednim mladićem. Bio je komunistički profesor koji je predavao marksizam za vrijeme posebnih perioda koje su imali. Bio je instruktor marksističke filozofije ali postojala su neka pitanja koja je imao na umu pa je k nama došao noću. Moja žena mu je dala nadimak Nikodim. Nije bila sigurna da li je iskren ili je bio špijun koji me trebao držati na oku. Bio sam voljan da preuzmem taj rizik jer sam znao da ako bi zaista istraživao onda mu je potrebno poznanje jevanđelja. Proučavao sam s njim nekoliko noći. Dolazio mi samo noću jer se nije usuđivao doći pastoru danju. Bio je marksista, ateista spolja.

Kad smo nekoliko godina kasnije napuštali Etiopiju pitao sam se da li se nešto izrodilo iz ovoga. Godinama kasnije primili smo pismo u SAD u kojem je rekao: „Usput, želim da znate da sam prihvatio Hrista i krstio se.” Isto se dogodilo Nikodimu. Postao je Hristov sledbenik nakon vaskrsenja.

Ima ljudi i žena koji tragaju, koji su pokušali biti dobri na prirodan način. Davali su obećanja. Donosili su odluke i otkrili da je zakon duhovan a oni tjelesni. Dakle, imam dobre vijesti. Prirodan život nikad ne može ugoditi Bogu. Zato je Isus. rekao: „Nikodime, pogrešna ti je osnova. Treba da se opet rodiš.” Treba da budeš Isakovo dijete. To je sva filozofija.

Hristos nam je dao novu nadu zbog onoga što je uradio. Pavle nam kaže u 1. Korinćanima 15:50 da ovo tijelo i krv, ovaj prirodan život s kojim se rađamo kroz Adama, koji primamo preko naših roditelja, ne mogu naslijediti carstva Božjega jer propadljivost ne može naslijediti nepropadljivost. Zato će se desiti promjena.

Utjelovljenjem Bog je omogućio novorođenje za ljudski rod ali novorođenje postaje stvarnost u vama i meni kad iskusimo obraćenje. Prva i druga Petrova nam govore kad postajemo Isakovo dijete. U 1. Petrovoj 1:3: „Blagosloven Bog i Otac našega Gospoda Isusa Hrista, koji nas po velikoj milosti svojoj prerodi za živu nadu vaskrsenjem Isusa Hrista iz mrtvih.”

Hristos je preuzeo naš osuđeni život i podredio ga krstu gdje je umro, a zauzvrat dao nam vlastiti život kako bi mogli opet ustati u novini života, To je ono što je Hristos ispunio. Petar kaže: „Hvala Bogu, blagosiljajte Njegovo ime, hvalite Njegovo ime, što nam daje novu nadu za novi život koji postade naš, koji je ponuđen ljudskom rodu kroz vaskrsenje Hristovo,” U 4-om i 5-om stihu on kaže: „Kroz ovaj život imamo nasljedstvo nepropadljivo, koje neće istrunuti ni uvenuti, sačuvano na nebesima za vas. Koje (one koji su prihvatili ova obećanja) je sila Božja sačuvala (zapazite da je Bog taj koji nas čuva, ne mi; naš dio je vjera) kroz vjeru za spasenje spremno da se otkrije u posljednje vrijeme.”

Drugim riječima, spasenje je naše koji smo Isakova djeca kroz obećanje. Mi smo djeca obećanja. Ta stvarnost će se dogoditi prilikom drugog Hristovog dolaska. Čitamo u 2. Petrovoj 1:2-4: „Blagodati i mir da vam se umnoži u poznanju Boga i Isusa Gospoda našega.”

Na ovaj tekst može se nadovezati čitava propovijed jer postoje mnogi koji misle da je način za izgradnju hrišćana davanje instrukcija šta činiti ili ne činiti, ali Petar ovdje kaže da se milost i mir množe kroz poznanje Boga i Isusa Hrista. Zato propovijedamo da bi uvećali znanje jer to nam daje

više nade i mira i veću silu. Isus kaže: „Poznaćete istinu i istina će vas izbaviti.” Mi sada učimo istinu o novorođenju. 2 Petrova 1:3: „Budući da su nam sve božanstvene sile Njegove, koje trebaju k životu i pobožnosti, darovane.” Ovaj novi život nam daje dvije divne stvari:

1. Daje nam vječni život, i

2. Daje nam pobožnost. Kroz ovaj novi život mi možemo odražavati Božji karakter. Ne samo nebo već i pobožnost je naša kroz ovaj novi život. „Kroz poznanje Onoga koji nas dozva slavom i dobrodjetelju (vrlinom). Kroz koje (kroz ovo poznanje) nam se darovaše prevelika i dragocjena obećanja (poznanje Hrista je ono što nam daje prevelika i dragocjena obećanja), da njih radi imate dijel u Božjoj prirodi, (možete biti dio tog novog života koji vam je Hristos dao na krstu) umakavši pokvarenosti koja je na svijetu kroz strast.”

Znači obraćenje je novo iskustvo. Kad putujete u Englesku potrebni su vam neki putnički čekovi ali kad tamo stignete morate ih pretvoriti u britanske funte. Drugim riječima, obraćenje je ostavljanje nečega što imamo u zamjenu za nešto što želimo. Mi smo rođeni sa prirodnim životom; životom koji je prodan pod grijeh; životom koji ne može držati Božji zakon; životom koji stoji osuđen; životom koji mora umrijeti. To je naše prirodno nasleđe. Sada Bog kaže: „Imam način da se ovo izbjegne. Vi to možete ostaviti u zamjenu za život moga Sina, koji je pravedan, koji je besmrtn, koji vam daje pravo da stojite pravedni pred Božjim zakonom.” I ako to odbijamo, sve što mogu reći je da nam je potreban doktor. Samo budala ili neko ko je pomračenog uma odbaciće takvu razmjenu. Ali neki od nas nijesu razumjeli te dobre vijesti.

Kad prihvatate Hrista vi postajete sudionikom božanske prirode. Vi ste nova osoba, novorođena osoba u Hristu. Pitanje nije imate li svoje ime u crkvenim knjigama. To vas neće spasti. Pitanje je imate li novi život u Hristu koji vas kvalifikuje da budete Isakovo dijete. Imajući ovo za osnovu, okrenimo se Galatima, 4-a glava. Galati su bili u provinciji Galiciji. Pavle je evangelizirao crkve koje su tu postojale kroz propovijedanje jevanđelja. Ali nakon što je on otišao, došli su im neki lažni učitelji zvani judaisti i rekli: „Znate Pavle vam je dao nepotpuno jevanđelje. Rekao vam je da morate prihvatiti Hrista kao svoju Pravednost. To nije dovoljno. To je samo dio istine. Drugi dio je da se morate obrezati i držati zakon. Nije dovoljno jednostavno prihvatiti taj dar. Dar je nepotpun. Morate i vi nešto učiniti.” I jadni Galati su upali u zamku.

U Galatima 4:21 Pavle postavlja Galatima pitanje: „Kažite mi, vi koji želite da budete pod zakonom.” Dakle postoje dva sistema pod kojima možemo biti. U Rimljanima 6:14 Pavle nam kaže da novorođeni hrišćanin nije više pod zakonom već pod milošću jer u Rimljanima 7 on kaže da smo umrli u tijelu Hristovom pod zakonom (tj. zakonu). On nije mislio da je svršeno sa zakonom. On je jednostavno mislio da više ne živimo pod jurisdikcijom zakona.

Biti pod zakonom znači živjeti pod njegovom upravom. Riječ „pod” znači „biti pod upravom.” Zakon upravlja nekom osobom jednostavno govoreći: „Ako mi se savršeno pokoravaš, živjećeš. Ali ako si mi neposlušan makar u jednoj stavci, samo jednoj, pod kletvom si.” U Galatima 3:10 Pavle navodi zakon: „Proklet je svaki koji me stalno ne sluša.” Znači Pavle kaže ovim Galatima: „Vi koji želite biti pod zakonom, ne znate li šta se nalazi u knjizi zakona? Nijeste li čuli zakon?”

Podsjetimo se da ljudi Pavlovog vremena nijesu pravili tu veliku razliku kao mi danas. Moralni zakon, ceremonijalni zakon, zdravstveni i građanski zakoni, svi subili pod jednim kišobranom nazvani „Knjiga Zakona.” U Postanju, prvoj knjizi zakona, postoji priča o Avraamu. Pavle se na ovo poziva u Galatima 4:22: „Jer pisano je u knjizi zakona da Avraam imade dva sina, jednog od robinje i drugog od slobodne.”

Pavle definiše Saru, Avraamovu ženu, kao slobodnu. Bog gleda na stvarnu ženu kao prirodnu ženu. On gleda na surogativnu ženu, koje je Agara, kao na robinju. Ona je bila rob, u stvari bila je Sarina robinja. Pavle ističe Avraamova dva sina u 23-em stihu: „Ali koji bješe od robinje, po tijelu se

rodi (na prirodan način, kroz ljudski napor); a koji od slobodne, po obećanju.” Avraam nije proizveo Isaka. Nije mogao. Medicinski i naučno, to je bilo nemoguće. Sara je bila prošla dob za rađanje. To je bilo apsolutno jasno. Isak se rodio prema Božjem obećanju. Dakle, podsjetivši ih na ovu činjenicu, Pavle nastavlja u 24-om stihu: „Koji je simbolika (to je alegorija; oni su imali duhovni značaj): jer su ovo dva zavjeta; jedan od Sinajske gore, koji rađa za robovanje, i to je Agara.” Ismailo predstavlja one koji su pod zakonom jer stari zavjet načinjen na Sinajskoj gori bio je u ovome: Bog je dao zakon na gori Sinaju a narod je rekao: „Činićemo sve što si kazao.”

U Starom zavjetu Bog daje zakon a čovjek obećava da će ga držati i ispunjati a ako to ne usčini, to znači njegov kraj. Stih 25: „Jer Agar je gora Sinaj u Arabiji, i poredi se sa sadašnjim Jerusolimom, a koji je u ropstvu sa svojom djecom.” Agar predstavlja legalizam pod kojim su još uvijek Jevreji u Jerusolimu. Godine 1980, imao sam radni sastanak sa egipatskim pastorima. Pokušavao sam im prenijeti jevanđelje jer ako želite najbolji legalizam idite na Srednji Istok. Mjesto gdje je jevanđelje našlo uporište bilo je tamo gdje je bilo najviše otpadanja. Kao nagradu za moje studije ponudili su mi putovanje na Sinajsku goru, i nijesam vidio ništa osim golog stijenja. Da bi zaista vidjeli pustinju treba da pođete na Sinajsko poluostrvo. Sve što sam vidio bile su stijene.

Jedan dragi, dragi kaluđer prije mnogo godina, koji je bio pravi Galaćanin, uklesao je stepenice u tim stijenama od Mont Katarine sve do vrha Sinaja. Trebalo mu je trideset godina. Zahvalan sam mu za stepenice jer su mi olakšale penjanje ali on je to uradio kao način spasenja. Mislio je da će mu Bog dati posebnu kartu za nebo jer je proveo trideset godina urezujući te skale u stijenama.

Postoje mnogi koji su takvi, koji su pokušavali i pokušavali otići na nebo pod zakonom. Ako to činite, vi prpadate Ismailu, ne Isaku. Jer čitam u Glatima 4:26: „Ali gornji Jerusolim (Božja djeca) slobodna je, koja je majka svima nama.” Riječ „svima” znači i Jevrejima i neznabošcima koji su prihvatili Isusa Hrista kao svog Spasitelja. Zatim imamo ovaj čuveni navod iz Isaije 54:1: „Razveseli se nerotkinjo.” Da li ste nerotkinja? Da li ste pokušali biti dobri i doživjeli neuspjeh? To je zato što se prirodan život „ne potčinjava Božjemu zakonu, niti može.” Ako želite biti pobožni, ako želite ugoditi Bogu, onda je jedini život koji to može izvršiti život Hristov koji vam dolazi kroz iskustvo novorođenja. U ovom kontekstu Pavle kaže u Galatima 4:28: „A mi smo, braćo, kao Isak što je bio, djeca obećanja.”

Kad prihvatate Hrista vjerom, koji je Avraamovo dijete, tada Sveti Duh dolazi i nastava u vama i vi postajete novo Isakovo dijete; vi doživljavate iskustvo novorođenja. Ali stari život sa kojim ste rođeni, prirodni život koji je pod grijehom ne nestava. Vi ste mu rekli zbogom vjerom a vjera nije realnost. Znači novorođeni hrišćanin faktički živi dva života, tjelesni i duhovni. I ova dva života su međusobno suprotstavljena. U stvari, Pavle ovo ističe u Galatima 5:17: „Jer tijelo zeli protiv duha, a Duh protiv tijela; i ovo se protivi jedno drugome.” Ne može biti partnerstva između tijela i Duha. Oboje pokušavaju da vladaju nad nama i to je borba kroz koju ćemo prolaziti cijelog života, čak i nakon završetka vremena probe. Ne kažem da ćemo pasti nego da će se tijelo i Duh stalno boriti u nama. Ta borba će se nastaviti sve do drugog Hristovog dolaska ili dok fizički budemo sahranjeni u grobu.

Treba da znamo kakav odnos prema tijelu moramo zauzeti. Pogledajte Galatima 4:29: „No kako onda onaj što se rodi po tijelu progonjaše duhovnoga, tako i sad.” Drugim riječima, on uzima stvaran događaj u Avraamovom životu i primjenjuje ga na hrišćanski život i kaže da ćete i vi iskusiti borbu te dvojice. Vratimo se Postanju 21:5 da bi imali čitavu sliku. Čitamo da je Avraamu bilo sto godina kad je dobio Isaka. Imao je negdje oko osamdeset pet ili osamdeset šest godina kad je dobio Ismaila. Znači Ismailo je bio mladić kad se Isak rodio. Dakle želim da složite sliku. Sve dok se Isak nije rodio Ismailo je bio broj jedan i kad su doktori objavili da Sara ne može više imati djece, mogu zamisliti Agarin uzdah olakšanja: „Sada je moj sin neopozivo broj jedan” ali godinu dana kasnije

rodio se Isak. Zamislite kako se osjećala.

Isak je bio rođen i zatim odgojen i sada prelazimo na događaj koji je važan jer takođe ima duhovno značenje. Pavle prihvata kao gotovu činjenicu da nam je poznata pozadina. Pošto nije, jer živimo dvije hiljade godina kasnije, potrebno je pregledati. Postanje 21:8,9: „Tako dijete rastijaše i odgoji se i Avraam načini veliko slavlje istog dana kad se Isak odgoji. A Sara vidje sina Agare Egipćanke, kojega ova rodi Avraamu, kako se podsmijava.”

Neke Biblije kažu ruga, podsmijava, smije ili se šali ali jevrejski tekst kaže: „Zlobno ga je zadirkivao.” Ti lopove, zašto si se rodio. Zar ne shvataš da si mi uništio divnu nadu?” U Postanju 21:10 rečeno nam je šta je Sara učinila kad je vidjela kako se Ismailo odnosi prema njenom sinu Isaku: „Zato ona reče Avraamu, istjeraj ovu robinju (taj navod Pavle koristi u Galatima) i sina njezina, jer sin robinjin neće biti nasljednik sa mojim sinom.”

Ova dvojica nijesu mogla nastaviti u istom taboru ali Avraam nije rekao: „Saro, to je odlična ideja.” Zapazite kako je Avraam reagovao. Kad je Sara rekla Avraamu, „Idi Agari i napravi dijete” Avraam je rekao, „To je sjajna ideja.” On čak nije ni tražio savjet od Boga ali kad Sara kaže, „Oslobodi se ove žene i njenog sina,” vidimo Avraamovu reakciju u 11-om stihu: „A ta stvar bi vrlo neugodna u Avraamovim očima zbog njegovog sina.” „Ovo je moje tijelo i krv, ja sam ga načinio. Ne mogu ga istjerati; on je moj.”

Imamo isti problem sa svojom samopravednošću. To je nešto što smo mi proizveli ali nema načina na koji se samopravednost može pomiješati sa Hristovom pravednošću. Ona je sasvim od Njega ili nije Njegova. Tako je Avraam predao stvar Bogu nadajući se da će se složiti sa njim. Poslušajte šta je Bog rekao Avraamu u Postanju 21:12: „Ali Bog reče Avraamu: neka ne bude neugodno u tvojim očima zbog dječaka ili zbog tvoje robinje. Šta ti god Sara kaže, ovaj put, poslušaj njen glas jer u Isaku nazvaće ti se sjeme.” „Ona je ovoga puta u pravu. Pogriješila je prvi put i nikad me nijesi pitao ali ovaj put je u pravu.” Pavle ovo uzima u Galatima 4:29,30: „No kako onda onaj što se rodi po tijelu gonjaše (tako Pavle tumači riječ „zadirkivati,” „podrugivati” ili „smijati se”) duhovnoga, tako i sad. (Tijelo vam neće dati mir, željeće da vlada vama cijelog života.) Ali šta govori Pismo? Istjeraj robinju i sina njezina; jer sin robinjin neće naslijediti sa sinom slobodne.”

Primjena je u Galatima 5:24: „A koji su Hristovi raspeše tijelo sa strastima i željama.” Svakodnevno govorite tijelu da pripada krstu. Ne ja već Hristos. Tako Pavle zaključuje u Galatima 4:31: „Tako, braćo, nijesmo djeca robinjina nego slobodne.”

Moje pitanje nije: „Da li ste član crkve?” ili „Da li je vaše ime u crkvenim knoigama?” niti „Da li ste fizički kršteni?” Pitanje je: „Da li ste novorođeni hrišćanin?” Ako nijeste, sve drugo nema vrijednosti jer samo djeca Isakova, oni koji su rođeni odozgo, imaju prava na Božje carstvo. Prvo, morate vjerovati jevanđelje. Drugo, morate se pokoriti jevanđelju vjerom. A to pokoravanje znači: ne ja već Hristos. Drugim riječima, „Raspeh se sa Hristom ali još živim. Ali ne više ja. Život koji sada živim, živim kroz ono što primam od Isaka koje je novi život u Hristu.” Neka vas Bog blagoslovi.

Dvadeset osmo poglavlje

Pravi Izraelci IV (Postanje 32:24-26)

Mi proučavamo tri oca Izraela u kontekstu Rimljanima deveta glava. Ključni tekst u ovom poglavlju je šesti stih gdje nam Pavle kaže dvije stvari.

1. Bog nije propustio da održi obećanje.

2. Nije svako ko pripada Izraelu dio Izraela, tj. nijesu svi koji pripadaju prirodnom Izraelu, prirodni potomci Avraamovi, Isakovi i Jakovljevi, stvarni pripadnici pravog Izraela. I (kao što je Pavle napomenuo u Rimljanima 2:28,29): „Nije Jevrejin koji je spolja Jevrejin, tj. po tijelu, nego je Jevrejin koji je iznutra.”

Da bi bili dio Izraela moramo imati duhovne osobine ova tri oca. Već smo proučili Avraama koji predstavlja vjeru. Želim vas podsjetiti Isusovih riječi jevrejskoj naciji. U Jovanu 8:56 Isus je rekao Jevrejima: „Avraam, otac vaš, bi rad da vidi dan moj; i vidje, i obradova se.”

Avraam predstavlja vjeru i biti hrišćanin počinje sa vjerom i završava sa vjerom takođe. Vjera je slušanje Božjeg poziva kao što je u Hristu. Avraam je poslušao Boga i postao otac svih koji, kao on, vjeruju. Ova istinska vjera rezultira u ono što zovemo novorođenje, obnova, rođenje odozgo kao kod Isaka. Isak je bio rezultat odnosa vjere sa Isusom Hristom. U iskustvu novorođenja Sveti Duh koji predstavlja Hrista dolazi i nastava u vama. U stvari, u Rimljanima 8:9 Pavle nam kaže da onaj koji nema Duha Hristova ne pripada Hristu.

U Galatima 4:28 vezano za Isaka Pavle nam kaže: „Dakle, braćo, mi vjernici, koji smo nanovo rođeni kao Isak što je bio, smo djeca obećanja.” Ako ste iskusili novorođenje vi ste dio pravog Izraela. Ali Izrael tu ne staje. Bog je dao trećeg oca. Ali prije nego pređemo na trećeg oca koje je Jakov, ima jedna stvar koju trebamo rasčistiti, nešto što se događa u našim životima kao rezultat iskustva novorođenja. Novorođenje donosi radikalnu promjenu u svakom od nas najmanje u četiri područja:

1. u domenu građanstva
2. u domenu statusa
3. u domenu vlasti
4. u domenu prirode

Građanstvo: Zapazite šta u Jovanu 15:19 Isus kaže svojim učenicima i ono što im On kaže je istina za svakoga od nas: „Kad biste bili od svijeta, onda bi svijet svoje ljubio: a kako nijeste od svijeta, nego vas ja od svijeta izabrah, zato mrzi na vas svijet.” Poziv koji nam Bog upućuje u Hristu je da se odvojimo od svijeta i postanemo dio Njegovog carstva. Drugim riječima, kad smo rođeni, rodili smo se kao građani ovoga svijeta koji je, duhovno govoreći, pod Sotonom. Kad smo prihvatili Hrista, građanstvo se promijenilo. Mi smo promijenili svoje građanstvo kroz iskustvo novorođenja sa svjetovnog na građanstvo Božjeg Carstva koje je sada pod Hristom.

Na primjer, u Filibljanima 3:20,21, ako pogledamo moderni prevod, stoji: „Mi smo građani neba i iščekujemo Hristov dolazak koji će promijeniti ovo zlo tijelo u tijelo koje je kao Njegovo.” U 1. Jovanovoj 5:19 vidimo da će se na kraju čitav ljudski rod podijeliti u dva tabora i svako od nas će pripadati jednom ili drugom.

Obraćajući se vjernicima, apostol Jovan kaže: „Mi znamo da smo od Boga (mi hrišćani koji smo iskusili novorođenje, koji smo vjerom postali jedno sa Hristom pripadamo Bogu) i sav svijet (ostatak svijeta) leži pod upravom zloga.”

KJV kaže „leži u zlu” ali originalni tekst ne koristi riječ „zlo” nego frazu „zli.” Drugim riječima, mi hrišćani smo pod Hristom, Njegovim carstvom, mi smo djeca Božja a ostatak svijeta je još uvijek pod vlašću zloga. Tako stoji u NKJV. Znači radikalna promjena je u građanstvu.

Status: Postoji radikalna promjena u statusu. U Rimljanima 3:19 Pavle nam kaže da je čitav svijet kriv. Cio svijet (u Rimljanima 5) stoji osuđen. Mi smo rođenjem i ponašanjem pod smrtnom osudom; ali kad prihvatimo Hrista mi doživljavamo subjektivno iskustvo koje je već istina o nama u Hristu a to je prelaz našeg statusa sa osude na smrt na opravdanje na život. To jest, legalno opravdanje koje je Hristos izdejstvovao na krstu postaje djelotvorno. Okrenimo Jovan 3:36: „Koji vjeruje u Sina ima (zapazite glagol, ne imaće, nego već ima) vječni život, a koji ne vjeruje Sina neće vidjeti života, nego gnjev Božji ostaje na njemu.”

Gnjev Božji je naravno zbogom životu zauvijek. Sledeći tekst koji ovo jasno ističe je u Jovanu 5:24: „Zaista, zaista vam kažem, koji sluša Moju riječ (koji sluša poziv jevanđelja), i vjeruje Onome koji me posla, ima (isti glagolski oblik) vječni život, i ne dolazi na sud (neće doći pod osudu), nego je prešao (zapazite radikalnu promjenu) iz smrti u život.”

Kad iskusite novorođenje vi ste prešli sa osude na opravdanje, iz smrti u život. Znači ovo je druga divna promjena koja se dešava u iskustvu novorođenja.

Vlast: Treća promjena je u vlasti i ona je nešto teža. Teža je za nas koji uzdižemo zakon zato što nijesmo razumjeli razliku između zakona kao standarda hrišćanskog življenja i zakona kao vladaoca. U Rimljanima 3:19 Pavle nam kaže da „cio svijet pod zakonom stoji osuđen, kriv pred Bogom.”

Ali ima dobra vijest za one koji su vjernici, koji su djeca Avraamova i Isakova. Čitamo u Rimljanima 6:14: „Jer grijeh neće vama ovladati jer nijeste pod zakonom nego pod milošću.” Ukratko, to znači da zakon više ne vlada nad hrišćaninom. Biti pod upravom zakona znači nekoliko stvari:

A. To znači da morate savršeno slušati zakon u svakom detalju. Ako jedanput pogriješite zakon će vas osuditi.

B. To znači da niko drugi ne može učiniti ništa za vas. Zakon zahtijeva od onoga ko je pod njim da sluša.

C. To znači da zakon ne zna kako saosjećati s vama ili vam pomoći. Zakon može zapovijedati ali ne može saosjećati, ne može pomoći.

To znači biti pod zakonom ali hrišćani više nijesu pod zakonom. Da, zakon je još uvijek tu kao standard hrišćanskog življenja, ali mi više nijesmo pod njim. Mi smo pod milošću. Sedma glava Rimljanima, koju smo već pokrili, bavi se ovim. Tu se govori u 4-om i 6-om stihu o ovoj promjeni statusa. Pogledajte 4-i stih Rimljanima 7: „Stoga, braćo, i vi umrijeste zakonu.” Zapazite kako nas je Bog oslobodio ispod zakona. On nas nije oslobodio ispod zakona uklanjajući isti. To je jeres. Ono što je On uklonio smo mi. Mi smo umrli zakonu. Nije zakon umro, mi smo umrli. Kako? „Kroz tijelo Hristovo, da budete drugoga, Onoga koji usta iz mrtvih, da plod donesemo Bogu (samo pod milošću možemo donijeti rod).”

Stih 6: „Ali sada izbavismo se od zakona umrijevši onome što nas je držalo, da služimo u novini Duha a ne starini slova.”

Pod „starinom slova” Pavle podrazumijeva služenje iz straha, služenje kao zahtjev, služenje kao čini i ne čini. Ali pod milošću mi služimo Bogu, ne zato što moramo već zato što volimo Isusa Hrista. Mi mu ne služimo is straha nego iz ljubavi. To je promjena statusa pod koji smo došli.

Galatima 4-a glava se takođe bavi ovim pitanjem. Čitajte prvo Galatima 3:24,25 gdje Pavle govori o zakonu kao nastojniku ili čuvaru. Sada pogledajte Galatima 4:4-6: „Ali kad se navršio vrijeme, posla Bog svog Sina rođenog od žene, rođenog pod zakonom.” Hristos je došao gdje smo mi. On nam se pridružio pod zakonom. Razlog zašto je to uradio je u 5-om stihu: „da iskupi one koji su pod zakonom.” Mi smo iskupljeni ispod zakona da bi primili posinjenje.

Zatim šesti stih: „I budući da ste sinovi, posla Bog Duha.” To je iskustvo novorođenja – Isak. Vi ste rođeni odozgo i sada ste dijete Božje. Možete se obraćati Bogu ne u strahu nego ga zvati „dragi

Oče” jer vas je Hristos primio u tu porodicu.

Priroda: Sledeću radikalnu promjenu imamo u domenu prirode. Kroz Hrista Bog nam je dao neka divna obećanja. Čitajte šta Petar kaže ovdje u 2. Petrovoj 1:4: „Kroz koje (kroz obećanje jevanđelja, kroz milost našega Gospoda Isusa Hrista) nam se darovaše prevelika i dragocjena obećanja, da njih radi imate dijel u Božjoj prirodi, umakavši pokvarenosti koja je na svijetu kroz strast.”

Znači postoje četiri radikalne promjene. Ali podsjetimo se šta je Isus rekao Nikodimu u Jovanu 3:6: „Ono što je rođeno od tijela uvijek je tijelo.” Trebate se roditi odozgo, trebate biti Isakovo dijete, trebate se roditi od Duha. To stoji u Jovanu 3:3-8. Ali ove radikalne promjene donose neke stvarne probleme, i vi morate biti svjesni ovih problema jer Jakov predstavlja tu borbu koja je posljedica problema.

Glavni problem s kojim se suočavate kao novorođeni hrišćanin je to što ste postali aktivni sudionik, postali ste dio borbene linije, postali ste aktivno uključeni u veliku borbu između Hrista i Sotone. To je suština Jakovljevog iskustva. Kad postanete hrišćanin vi ste promijenili svoje građanstvo iz svijeta pod Sotonom u Carstvo Božje pod Hristom ali još uvijek živite na Sotoninoj teritoriji. Vi još živite na svijetu.

U Jovanu 17 Isus se molio svome Ocu govoreći: „Oče ne tražim da ukloniš vjernike sa svijeta već ili sačuvaj od zla svijeta.” Ako Sotona nešto mrzi, on mrzi gubljenje građana. On poludi kad promijenite svoje građanstvo. Prije nekog vremena gledao sam vijesti. Bio je jedan mladić koji je prodao neke tajne vlade Sjedinjenih Država Ruskoj vladi. Uхватili su ga i na vijestima su prikazivali njegov izlazak sa lisicama na rukama u pratnji policije. Ono što je na mene ostavilo utisak bili su Amerikanci koji su stajali oko auta koji ga je vozio. Bili su bijesni zato što je izdajica. To je upravo način na koji vas Sotona posmatra kad postanete hrišćanin. „Ti si izdajica i napraviću pakao od tvog života.”

Dakle iskustvo u ovoj borbi je stvarni konflikt između tijela i Duha. Kad se nanovo rodite vaše građanstvo se mijenja, vaš status se mijenja ali vi još uvijek imate tijelo. Da, u svom umu vi ste rekli zbogom tijelu ali u stvarnosti ono je još tu i „biće tu do drugog Hristovog dolaska. Znači neizmijenjeno tijelo i Duh koji sada nastava u vama u stalnom su sukobu. Pavle ovo ističe u Galatima 5:17. On govori o tijelu i Duhu koji se suprote jedno drugome.

Ova borba između tijela i Duha je ono što je u suštini Jakov. Nijedna druga biblijska ličnost ne predstavlja potpunije tu duhovnu borbu, taj konflikt, u životima svetih između tijela i Duha od Jakovljevog života. Čitajte njegovu istoriju. Povremeno vidimo kako pada u dubine potištenosti i očajanja. Nekada se i izdiže do slavnih visina Božjeg Carstva. Uspon i pad. Nemojte se obeshrabrivati ako je vaše hrišćansko iskustvo bilo sastavljeno od uspona i padova. Vi prolazite kroz Jakovljevo iskustvo. Divno je to što je Jakov nadvladao. On se napokon uspeo na prostranstva trijumfalne vjere. Tada, i samo tada Bog je promijenio njegovo ime od Jakov, koje znači smutljivac, u Izrael, onaj koji je nadvladao.

Želim da razmotrimo Jakova okrenuvši se prvo Rimljanima deveta glava jer je to kontekst naše studije. Zatim ćemo brzo preći kroz njegov život i doći do zaključka. Konstatovavši u Rimljanima 9:6 da „nijesu svi Izraelci koji su od Izraela,” Pavle ide korak po korak. On prolazi Avraama. Zatim Isaka. Onda se konačno bavi Jakovom. Jakov je obrađen u Rimljanima 9:10-12: „I ne samo ovo (ne samo da morate biti Avraamovo i Isakovo dijete) nego i Rebeka, kad zatrudnje od samoga Isaka oca našega, jer dok se djeca ne bijahu rodila, ni učinila dobra ni zla, da ostane Božja namjera po izboru, ne od djela nego Onoga radi koji poziva, reče joj se: stariji će služiti mlađemu, kao što stoji napisano: Jakov mi omilje a na Isava omrzoh.

Da bi vrednovali šta Pavle ovdje govori moramo se upoznati sa pozadinom.

1. Danas mi ne praktikuje sistem prvenaštva kao Jevreji što su činili. Prvorodeni je imao prvenaštvo u jevrejskoj kulturi. To je značilo posebne privilegije. Jedna od privilegija je, naravno, bila da dobije dvostruki dio nasleđa. Ako je bilo tri sina otac bi podijelio svoje nasleđe u četiri dijela. Prvi sin bi dobio dva dijela a ostali po jedan.

Ali u Jakovljevom i Isavovom slučaju nije toliko bilo pitanje nasleđa. Stvar je bila u Božjem obećanju. Ono što je Bog obećao Avraamu a onda prenio na Isaka bilo je: „U tvom sjemenu će se blagosloviti sva plemena na zemlji.” Drugim riječima, ono što je Bog obećao Avraamu bilo je da će jedno od njegove djece, jedan od njegovih potomaka biti Mesija. Ovo je naravno bila najveća privilegija koju bi iko mogao imati. Ova privilegija je prenesena, ne na Ismaila već na Isaka, onoga koji se rodio odozgo.

Dakle prema jevrejskoj kulturi, prema zemaljskom zakonu, ova privilegija je trebalo da se prenese na Isava jer je on prvi rođen. Ali Bog je pokušavao pružiti pouku da se obećanje Božje ne zasniva na prirodnom nasleđu ili kroz djela, nešto što činite, nego po obećanju, izboru Božjem. Pavle ovdje ne razmatra spasenje svih ljudi, ali nam Novi Zavjet kaže da je Bog pozvao sve ljude na spasenje. Kad čitate taj tekst koji je mnoge zbunjivao, „mnogi su pozvani ali je malo izabranih” zapamtite da je on u pasivu. Nije Bog koji bira, On upućuje poziv. Čovjek je taj koji bira. Mnogi su pozvani ali malo ih odabira taj poziv. To je Isus mislio.

Bog je ponudio Isavu obećanje. Bog je ponudio Isavu spasenje. Ali Isav je prezreo svoje prvenaštvo. Kad čitate trinaesti stih, „Jakov mi omilje, a na Isava omrzoh,” morate imati na umu da je to citat. To je navod iz Malahije 1:1-3 i u tom kontekstu Bog kaže Malahiji: „Zavoljeh te Izraele. Ne zaslužuješ da budeš voljen ali Ja te zavoljeh.” Zatim se Jakov i Isav koriste kao primjer.

Ono što On kaže je: „Gle, Isav je zaslužio prvenaštvo ali dadoh ga Jakovu.” On ovo koristi kao primjer; ali molim vas zapamtite da razlog što je Isav bio odbačen, jer riječ „omrzjeh” znači „odbacih,” nije što je Bog rekao Isavu: „Neću te spasti.” Razlog je bio što Isav nije želio prvenaštvo. Ovo ćemo zapaziti i u Jevrejima poslanici.

Ali ovdje imamo problem. Obećanje da će Jakov imati prvenaštvo dato je Rebeki prije nego je Jakov rođen. Problem je što je Jakov čitavog života pokušavao ispuniti Božje obećanje a to je ta borba; tijelo će biti naša najveća prepreka jer kad Bog proizvodi pravednost u nama, ko daje zalog? Ne mi, nego Bog, a tijelo ne želi nikakav zalog. U Africi, trećem svijetu, većina ljudi koji dolaze u crkvu su došli zahvaljujući ne pastorima i evanđelistima već laicima. Laici su ti koji zadobijaju duše u Africi.

Ali problem je što nijesu laici ti koji krste. Pastor krštava. I kad fotografišu krštenike sa pastorom, laici ne dobijaju pohvalu. Čitajte Review and Herald i gledajte sve te ljude koji se krštavaju u Africi i gledajte pastora. On im nije davao pouke već laici.

Tako su se laici okupili i pogledali svoje Biblije i rekli: „U Bibliji ne stoji da samo pastori trebaju krštavati. Pogledajte Filipa. On je bio đakon. Krštavao je. Zašto mi ne možemo krštavati?” Na tom velikom sastanku pitao sam laike: „Da li se borite za svoja prava ili za istinu? Borite li se za tijelo koje želi počasti ili pokušavate uzdići Božju riječ?” Nijesu željeli odgovoriti na pitanje. Da li je to tijelo ili Duh? Nije stvar u jednom ili drugom. Pitanje je: „Šta nas pokreće da činimo Božju volju?” Čitavog svog života, od samog rođenja, Jakov je pokušavao upotrijebiti tijelo za ispunjenje Božjeg obećanja. Sjećate li se šta je Jakov radio kad se rađao Isav? Držao se za njegovu petu. Zna li šta je Jakov govorio Isavu? „Nemaš prava da se prvi rodiš. Ja imam. Vрати se!”

Da li je uspio? Ne. Pretrpio je neuspjeh, jer Isav je bio taj koji je imao dlake na grudima. Jakov je bio mamin sin. Potom nekoliko godina kasnije Isav je pošao u lov. U to vrijeme nijesu imali durbine pa se vratio praznih ruku. Umirao je od gladi i namirisao čorbu od leće. Ne znam koja čorba ovdje miriše poput onih na Srednjem Istoku. Tamo ljudi koriste mnogo začina i jela nijesu tako

ukusna. Stomak mu se prevrtao od gladi. I rekao je: „Jakove, hoćeš li podijeliti ručak sa mnom?”

Jakovu je na umu bila samo jedna misao. Sada je bila prilika da dobije prvenaštvo. Zašto nije mogao počivati u Božjem obećanju? Zašto je kovao takve planove? Zato što je tijelo uvijek tu, u vašem i mom životu, da „okuša” i čini Božju volju. Tako je rekao: „Isave, daću ti čorbe pod jednim uslovom, da mi daš prvenaštvo.”

Isav je rekao: „Kakva mi korist od prvenastva ako umrem?” Tako su se sporazumjeli i Jakov je mislio da je uspio. Ali nakon što se najeo Isav je promijenio mišljenje. Zatim dolazimo do trećeg iskustva. Sjećate se da bi Isak, kad bi se on pitao, dao Isavu to prvenaštvo. Isak se borio sa tijelom kao i Jakov. Isak samo predstavlja novorođene. Vidite, Bog uzima svakog čovjeka i daje mu određeno iskustvo ali svaki od ova tri čovjeka su se suočili sa istom dilemom. Svaki od njih se posebno izdvaja zbog Božje namjere da te kvalifikacije budu odlika pravih Izraelaca.

Isak je želio da blagoslovi svog sina Isava. Sjećate li se šta je uradila Jakovljeva majka? Smislili su plan i konačno, Isakovom greškom, jer je bio poluslijep, Jakov je dobio blagoslov i prvenaštvo. Sada je bila uklonjena i poslednja prepreka pošto je poslednja faza ispunjenja prvenastva kad otac blagoslovi sina. Mi bismo se pozvali na izraženu volju. Ali mislite li da je tijelo ostalo skrštenih ruku? Ne. Isav je rekao: „Nećeš živ otići sa ovim.” Šta je Jakov učinio? Pobjegao je da spasi goli život. I evo Jakova koji pokušava, pokušava, pokušava. I konačno on odlučuje da se vrati kući. Mislio je samo o Isavu. Da je Jakov samo počivao u Hristu!

„Vjeran je Onaj koji vas dozva. On će i učiniti.” 1. Solunjanima 5:24. Bog ne želi da vi pokušavate ispuniti Njegove namjere u sebi ali tijelo uvijek želi pokušati. Pogledajte Galatima 6:12: „Koji hoće da se hvale po tijelu oni vas nagone da ovo činite.”

Ali ta borba je tu. Mi tu ne možemo pomoći. Tijelo se neće povući u stranu i stranu i mirovati. Pređimo na konačnu borbu. Jakov se vratio kući. Usput se ozbiljno moli Bogu i kaže: „Molim te pomoz mi da prođem kroz ovo iskustvo.” I opet počinje da planira. Tijelo preuzima komandu. „Kako ću umiriti Isava? Imam ideju. Poslaću mu darove,” Mito i korupcija. Tako on šalje bratu neke darove, nadajući se da će ga umiriti. Da li ste pokušali umiriti Boga svojim dobrim djelima nadajući se da se neće ljutiti na vas? Bog cijelo vrijeme govori: „Ne ljutim se na tebe. Volim te. Zašto me se plašiš?”

Onda je Jakov rekao: „Šta će se desiti ako Isav ne prihvati dar?” Tako je poveo svoju porodicu i ostavio ih s jedne strane Jaboka a on se vratio na drugu stranu. Dakle, siguran sam da Isav nije imao želju da kazni njegove žene i djecu ali mislim da je Jakov imao nešto na umu. Možda griješim ali imam osjećaj, znajući istočnjački um, da je govorio sebi: „Ako Isav ne prihvati dar, prvo se mora sresti sa mojom porodicom a znam šta će oni uraditi. Vrištaće i to je moje alarmno zvono da umaknem. Moraju preći rijeku prije nego stignu do mene.” On se ispovijedao. Molio se. Bio je iskren ali je još uvijek pokušavao koristiti tijelo, povlađujući mu i spletkareći čitavo vrijeme. I nakon što je izgovorio molitvu pošao je na spavanje.

Imali smo jednog misionara u Africi, mojeg vrlo dobrog prijatelja. Tokom otcjepljenja Mau Mau u Keniji, ubijali su sve vrste ljudi a on je bio u posjeti jednoj školi. Ova škola nije imala zidova, samo stubove. Osvrnuo se i spazio požar, više kuća je gorjelo, a ovdje nije imao zaštitu, bio je uzeo samo svoju malu vreću za spavanje. Tako je uzeo gomilu lonaca i šerpi i stavio ih na ulaz. Rekao je: „Ako Mau Mau dođu po mene udariće u te lonce i oni će zazvečati a ja ću skočiti i umaći.” Tako je otišao na spavanje kao Jakov. Usred noći začuo je strašnu buku i znoj je počeo da mu probija čelo. Mislio je da Mau Mau dolaze po njega i nije imao hrabrosti čak ni da ustane, toliko je bio užasnut. Tu je čekao da ga ubiju. I onda je lagano izvukao ruku ispod kreveta, upalio lampu i čekao i napokon osvijetlio ulaz. Šerpe i lonci su još uvijek bili tu. Bila je to noćna mora.

Dakle Jakov je, nakon molitve, uradio sve što treba i pošao na spavanje. Neko ga je dotakao i pogodite šta je mislio da je bilo? Pomislio je da je bio tako čvrsto zaspao da je Isav prošao pored

druge skupine a on nije čuo ništa i sada ga dotiče. Smjesta je reagovao u samoodbrani boreći se za život.

Ne pitajte me kako je to uradio. Borio se čitavu noć. Morao je biti očajan što je uobičajeno za tijelo. Konačno u osvit dana otkrio je da je onaj za koga je mislio da je neprijatelj bio Bog koji je došao da ga blagoslovi, da mu pruži sigurnost i nadu. Moćni andeo mu je nešto učinio. Ne znam koliko vas je iskusilo isčašenje dijela tijela. To je vrlo bolno, okrutno bolno. Jedno znam, kad bih se borio sa nekim i on mi isčao članak, odustao bih. Ali da li je Jakov odustao kad je otkrio ko je to bio? „Neću te pustiti dok me ne blagosloviš.”

I Bog je rekao kroz anđela: „Kako ti je ime?” Bog je znao njegovo ime. Zna li šta je Jakov odgovorio? „Ime mi je smutljivac.” Ime „Jakov” vam ne znači ništa ali za Jevrejina je značilo smutljivac. Ja sam lukavi smutljivac. I Bog je rekao: „Znam to. Ali sada zato što si me se držao i nijesi odustao premda si mnogo puta pogriješio, tijelo je griješilo ali ti ne bi ostupio od mene, blagosloviću te i promijeniću ti ime.”

Bog uzima ovo iskustvo i primjenjuje je ga na poslednju generaciju hrišćana. U Jeremiji 30:7 gdje govori o velioj nevolji, On kaže: „Ova poslednja generacija hrišćana će proći kroz vrijeme nevolje kakvo nije iskusila nijedna prethodna generacija. To je kao vrijeme muke Jakovljeve.” A Jakov je nadvladao. Isus ovo primjenjuje u Mateju 24. On daje proročanstva o poslednjem vremenu u Mateju 24:9 i dalje: „Tada će vas predati na muke, i pobiće vas, i svi će narodi omrznuti na vas imena moga radi. I tada će se mnogi sahlazniti, i drug druga izdaće (unutar crkve) i omrznuće drug na druga. I izići će mnogi lažni proroci i prevariće mnoge.” Ovo je slika onoga što se događa danas. Narastaju novi pokreti i govore nam da izađemo iz crkve čineći ovo i ono. Svakojaki problemi.

Stih 12: „I što će se bezakonje umnožiti, ohladnjenje ljubav mnogih. Ali koji pretrpi do kraja blago njemu (koji prođe kroz vrijeme nevolje i izdrži biće spasen).” Izdrži šta? Ako pažljivo razmotrite ovaj pasus, možete ga podijeliti u tri dijela:

1. Oni koji podnose progonstvo.
2. Oni koji podnose pročišćenje od Gospoda.
3. Oni koji podnose lažne doktrine.

Nadovezaćemo se na ove tri tačke iz Pisma:

Prvo - izdržavanje progonstva: U Mateju 10:17-22 Isus je rekao da će otac izdati sina, majka kćer itd. Izvodiće vas pred upravitelje i kraljeve ali koji izdrži do kraja biće spasen. Pavle kaže isto u 2. Solunjanima 1:4. Morate podnijeti progonstvo koje će jednom doći.

Drugo - podnošenje pročišćavanja od Gospoda: Mi prolazimo kroz proces očišćenja. Bog je profinjao Jakova. Biblija tako kaže i taj proces pročišćenja je vrlo bolan. Okrenite Jevrejima 12:7: „Ako podnosite karanje Bog postupi sa vama kao sa sinovima.” Ako odbijate karanje Gospodnje nećete izdržati. Ali ako ste Jakovljevo dijete onda morate istrajati iako to nije ugodno.

„Jer koji je sin kojega otac ne kara?” Karanje nikad nije prijatno. Stih 11: „Jer svako karanje kada biva ne čini se da je radost, nego žalost, ali poslije daće miran rod pravde onima koji su naučeni njime.” Postoje mnogi koji neće podnijeti Gospodnje karanje. Kad ćemo naučiti da podnosimo kao Jakov?

Treće - podnošenje lažne nauke: Naravno zatim postoji lažna protiv zdrave nauke. Molim vas zapamtite ova dva teksta: 2 Timotiju 4:3-5 jer danas ima mnogo novih pokreta koji tvrde da su pravi i pozivaju „izađite iz Vavilona” dok su oni sami u Vavilonu. Vavilon nije neka denominacija. To je sistem gdje ja, tijelo, još uvijek vlada. Efescima 4:14 kažu isto. „Kroz poniznost, pokajanje i podređivanje svoga ja ovaj grešni, zabludjeli smrtnik nadvladao je Veličanstvo Neba.” The Great Contraversy, p. 523. Jakov se opisuje kao „grešni, zabludjeli smrtnik.” On je bio zabludjeli smrtnik koji je prevladao u borbi sa Veličanstvom Neba. Da, bio je nesavršen i slab u sopstvenim očima ali

nikad nije napustio vjeru u obećanje Božje.

Držao se Boga i zato je pomenut u poslanici Jevrejima. U 11-oj glavi Jevrejima Pavle nam daje niz ljudi i žena koji su prošli kroz svakojake krize. Na primjer kad zaključuje Jevrejima 11:36-40: „Imao bih još imena da se dodaju ovima. Ljudi i žena koji pobiveni biše, pretrti, bačeni lavovima, ali svi oni su imali nešto zajedničko. Istarajali su do kraja. Njihova vjera se održala.”

Jevrejima 11:39: „I ovi svi dobiše svjedočanstvo vjerom.” Oni nijesu odustali. Držali su se Boga. Zatim u Jevrejima 12:1 i 2 Pavle konstatuje: „Za to dakle i mi imajući oko sebe toliku gomilu svjedoka, da odbacimo svako breme i grijeh koji je za nas prionuo, i s trpljenjem da trčimo u bitku koja nam je određena. Gledajući na Isusa, začetnika i svršitelja naše vjere, koji mjesto određene sebi radosti pretrplje krst, ne mareći za sramotu, i sjede s desne strane prijestola Božjega.”

Dvadeset deveto poglavlje

Jevrejska tragedija (Rimljanima 10:13-21)

Ako postoji neka crkva koja se suočava sa velikom opasnošću ponavljanja žalosne istorije Izraela, to je naša. Zato što imamo puno toga zajedničkog sa njima, skloni smo da slijedimo iste zablude koje su oni imali. Stoga mislim da je važno dok razmatramo tu žalosnu istoriju Izraela u proučavanju desete glave Rimljanima da obratimo pažnju na riječi velikog čovjeka Santane kad je rekao: „Ako ne znamo istoriju osuđeni smo da je ponovimo.”

Htio bih otpočeti isticanjem tri glavna područja gdje su Jevreji pogriješili. Zatim bih analizirao kako Pavle iznosi ovaj problem u Rimljanima 10. Onda ćemo to primijeniti na sebe. Jevreji su pogriješili u tri glavna područja:

1. Glavni propust je bio što nijesu shvatili Božju namjeru u davanju tri oca. Bog je Izraelu dao tri oca, Avraama, Isaka i Jakova. Pod tim su Jevreji podrazumijevali da svako ko je prirodno dijete ili prirodni potomak ova tri čovjeka sačinjava Božje izabrane ili Božji Izrael. Ali u naša posljednja tri proučavanja vidjeli smo da to nije ono što je Bog namjeravao. Bog je dao Izraelu tri oca da bi predstavljali duhovnu djecu Njegovog naroda. Samo oni koji imaju Avraamovu vjeru, i koji su rođeni odozgo kao Isak, i čija vjera će istraiti do kraja poput Jakovljeve, čine pravi Izrael ali Jevreji to nijesu uvidjeli.

2. Ova pogreška ih je odvela u još veću tragediju a to je samo jevanđelje. Mislili su da kad je Bog rekao Avramu: „U tvom sjemenu će se blagosloviti svi narodi” da je mislio na njih, prirodne potomke Avraama, Isaka i Jakova ali Bog to nije imao na umu.

U Galatima treća glava, apostol Pavle nam kazuje šta je Bog stvamo mislio kad je dao Avramu obećanje u Postanju 12:3. U Galatima 3:16 čitamo: „A Avramu i sjemenu njegovu rečena biše obećanja.” Zatim on tumači taj iskaz. „On ne kaže 'i sjemenima' kao za mnoga nego jedno. I sjemenu tvojemu, koje je Hristos.”

Jevreji su mislili da spasenje dolazi nasleđem i djelima zakona koji im je Bog dao preko Mojsija i zato su propustili da uvide da je Hristos bio ispunjenje obećanja. Stoga su odbacili jevanđelje i izopačili obećanje o spasenju djelima i nasleđem.

Treći problem, koji je takođe vrlo ozbiljna stvar koju su Jevreji počinili, bio je što su oni, premda je Bog nekoliko puta pokušavao da ispravi problem, da popravi njihove zablude, to tvrdoglavo odbacivali tako da je na kraju svoje službe Isus morao reći riječi koje su zapisane Mateju 23. Isus je bio došao po poslednji put u Jerusalim. Bio je na samom vrhu Maslinske gore.

Posmatrao je veliki grad i sa suzama u očima konstatovao u Mateju 23:37,38: „Jerusalime, Jerusalime, koji ubijaš proroke i zasipaš kamenjem poslane k tebi, koliko puta htjeh da skupim čeda tvoja, kao što kokoš skuplja piliće svoje pod krila, i ne htjeste. Eto će vam se ostaviti vaša kuća pusta.”

Ovo je tragedija doslovnog Izraela i njihova istorija je zabilježena u Svetom Pismu da bi mi izbjegli ovu tragediju. Detaljno ćemo razmotriti Rimljanima 10 jer tu se nalaze neke vrlo važne pouke za nas. Zapazite kako Pavle počinje desetu glavu Rimljanima: „Braćo, želja je mogega srca i molitva k Bogu za spasenje Izraela.” Riječ „želja” u stvari znači „dobra volja” pa „moja uistinu dobra volja za moj narod, moja molitva Bogu je da se moj narod, doslovni Izrael, spase.” Dakle on jednostavno ponavlja svoju brigu koju je izrazio u Rimljanima 9:3 gdje je rekao: „Jer bih želio da sam budem odlučan od Hrista za braću svoju koja su mi rod po tijelu.”

Možda ćemo na ovo reći: „Dobro, napokon Pavle je bio Jevrej i bilo je prirodno za njega da osjeća teret za sunarodnike.” Ali kad pogledate činjenice, ovo je posve začuđujuće jer ga je njegov narod, Jevreji, mrzio. Čak su oni bili ti koji su ga uhvatili, zgrabili i predali da se pogubi. Prezirali su ga, jer je tretiran kao izdajnik. Potrebno je samo da čitate Djela apostola i otkrićete da je ovo istina. Ali uprkos tome Pavle je nosio strašno breme za svoju braću Jevreje.

Moja je molitva da imamo slično breme za našu braću hrišćane. Ukoliko nemamo breme koje je Pavle imao, na kraju će ih Sotona odvojiti od Hrista. Moja je molitva da imamo istu želju, istu dobru volju, isto preklinjanje i istu brigu da se narod spase.

U Rimljanima 10:2,3 on otkriva problem: „Jer im svjedočim (ovo su činjenice o njima) da imaju revnost za Boga, ali ne po razumu (znanju).” Revnosti im ne manjka ali im nedostaje znanje i želim se neko vrijeme pozabaviti time jer danas ima mnogih koji imaju veliku revnost za Boga ali bez znanja. Ovo je jedan od razloga zašto ima tako puno novih pokreta koji izniču svuda oko nas. Ti ljudi nijesu loši. Oni su iskreni. Oni zaista žele tvoriti volju Božju. Oni vide nedostatke crkve, oni vide svakojake slabosti. Oni uviđaju opadanje standarda u crkvi i iz revnosti za Boga pokušavaju dati sve od sebe ali pitanje je: „Da li je to prema znanju?”

Pavle je znao o čemu govori jer je sam bio žrtva tog problema. U Filibljanima poslanici Pavle opisuje svoju situaciju kao fariseja prije obraćenja. Prvo ćemo razmotriti treći stih jer je to iskaz kojeg se trebamo stalno podsjećati vezano za to šta znači biti hrišćanin. Filibljanima 3:3: „Mi smo obrezanje (obraća se hrišćanima) koji služimo Bogu u Duhu, radujući se u Hristu Isusu i nemamo povjerenja u tijelo (svoju vlastitu prirodu).”

Zatim u Filibljanima 3:4-6 on im kaže: „Premda bi se i ja mogao uzdati u tijelo. Ako ko drugi misli da se može uzdati u tijelo, ja još većma.” Zatim nabraja šta je bio i šta je postigao kao farisej prije obraćenja. Prvi dio 6-og stiha: „Po revnosti, (tj. revnosti za Boga) progonih crkvu.”

Kad je Pavle podsticao kamenovanje Stefana i dok je bio na putu za Damask da hapsi hrišćane, u svom srcu je mislio da služi Bogu. Imao je revnost za Boga ali ne po razumu (nauku). Kad ga je Bog presreo na damaštanskom putu i rekao: „Pavle, ti ne progoniš moje neprijatelje. Ti goniš Mene kad diraš ovaj narod,” to je došlo kao šok Pavlu ali Pavle je bio Jevrej koji se htio pokajati. Hvala Bogu za to, u protivnom imali bi Novi Zavjet upola manji.

Jevreji su imali revnost za Boga ali revnost bez znanja može biti opasna. Može biti površna. Upravo je to ono što se dogodilo. Revnost za Boga ih neće spasti, u protivnom prvi stih nema značaja: „Želim da se moja braća Jevreji spasu. Oni imaju revnost za Boga ali na nesreću ne prema nauku.” Zatim u trećem stihu on ukazuje gdje su pogriješili u svom znanju: „Jer ne poznajući pravednosti Božje i gledajući da svoju pravdu utvrde njihova vlastita pravednost se ne podredi pravednosti Božjoj.”

Riječ „pravednost” javlja se dvaput u trećem stihu. Ovdje Pavle ukazuje na dva sistema

spasenja. Možemo reći „pravi i pogrešan način” ali radije bih kazao: „Božji metod spasenja i čovjekov metod spasenja.” Neka nam bude apsolutno jasno da se ova dva metoda ne mogu miješati. Oni se ne mogu spojiti. Moramo se opredijeliti ili za jedan ili za drugi.

Na primjer uzmite Pavlov slučaj. Čitali smo Filibljanima 3:3 ali ako čitate 7-i, 8-i i 9-i stih Pavle nam kaže da kad je otkrio Hrista shvatio je da njegova pravednost ne samo što ga ne može spasti već je kao prljave haljine. To je bilo smeće. Bili su to otpaci i on je bio voljan sve to ostaviti samo da Hrista dobije i nađe se u Njemu, imajući Njegovu pravednost koja je kroz vjeru a ne kroz djela zakona.

On ovdje kaže da Jevreji nijesu prihvatili Božji način spasenja i to stoga što su propustili da uvide svrhu tri oca. Posledica je bila što nijesu razumjeli šta ova tri oca znače. Sledeće što nijesu razumjeli bilo je zašto im je Bog dao zakon. Mi možemo počinuti istu grešku jer je Bog obnovio zakon u našoj crkvi. Ali dali smo shvatili značenje i svrhu zakona ili činimo istu grešku kao Jevreji?

Oni nijesu prihvatili Božju pravednost jer su bili utvrdili vlastitu pravednost i zato su odbili da je ostave u zamjenu za Hristovu pravednost. Dakle naglašavam ovo jer Bog nam kaže isto kroz poruku Laodikejskoj crkvi. Moraš kupiti bijele haljine od Mene.

Znate li šta znači riječ „kupiti” na Srednjem Istoku? Do ovog dana u mnogim udaljenim područjima ne kupujete novcem već mijenjate. Kupovanje znači ostavljanje onoga što imate radi onoga što želite. Ako želite kupiti par cipela i gledate u izlog i cijena je 50\$ a vi imate toliko, ne možete zadržati tih 50\$ i imati cipele. U protivnom vi ste lopov. Isto kao što ostavljate 50\$ u zamjenu za cipele, vi morate ostaviti svoju pravednost u zamjenu za Hristovu.

U Galatima 5:4 ovo je apsolutno pojašnjeno. Želim naglasiti da Pavle ovdje raspravlja o metodu spasenja. On ovdje ne razmatra zakon kao standard hrišćanskog življenja. U Rimljanima 13 Pavle kaže da pravi hrišćanin ispunjava zakon zato što u njemu postoji ljubav a ljubav je ispunjenje zakona. Ali on ovdje raspravlja o zakonu kao metodu ili sistemu spasenja. A u Galatima 5:4 on kaže da kad prihvatite Hrista metod zakona otpada. Ako prihvatate metod zakona, ako se pokušavate spasti kroz zakon, onda ste otpali od milosti i Hristos je postao nedjelotvoran.

U Rimljanima 10:3 treba da razmotrimo riječ „ne poznajući.” Na engleskom ta riječ znači „ne biti svjesan nečega” ali to nije ono što je Pavle mislio. Kad dođemo do kraja Rimljahima 10 otkrićemo da su Jevreji znali jevanđelje. Njihovo neznanje je bilo hotimično i istrajno. Nije bila stvar u neznanju. Oni su znali ali su hotimice odbijali da priznaju, da se pokore pravednosti Božjoj koja nas spasava. U Rimljanima 10:4 Pavle daje vrlo težak iskaz. „Jer je Hristos svršetak zakona za pravednost svakom ko vjeruje.” Ovaj stih je težak zbog riječi „svršetak.” Grčka riječ „tellos” ima dva značenja. Može značiti ispunjenje ili svršetak. Da li je Pavle mislio da je Hristos ispunio zakon za pravednost onima koji vjeruju ili je mislio da je okončao sa zakonom za pravednost?

Biblijski naučnici su se borili sa ovim i jedni su u jednom a drugi u drugom taboru. Ima nekih vrlo relevantnih naučnika koji drže do obje mogućnosti. Vjerujem da je Pavle imao na umu „svršetak” jer imam utisak dok čitam Pavlove spise da je on često koristio riječi koje imaju više od jednog značenja jer je pokušao da sažme strašno mnogo misli u kratke konstatacije.

Razmotrimo oba značenja. Prvo riječ „ispunjenje.” Hristos nije kao ljudska bića. On je pravedan. On je savršen i zato nas Bog ne može spasti zaobilaženjem zakona. Kad me policajac zaustavi za prekoračenje brzine, uhvati me i oprost mi, on čini nešto divno ali ne radi pravo jer nije plaćen da bi mi oprostio. On je plaćen da čuva zakon a zakon kaže da ako kršite ograničenje brzine vi podliježete kazni.d

Bog ne može reći: „Ljudi ja vas volim i pošto sam suveren, opraštam vam.” On nije samo Bog ljubavi već i Bog pravde, Sveti Bog i pravedni Bog. Znači da bi nas spasao, Hristos se prije svega morao kvalifikovati da nam bude Spasitelj. On se kvalifikovao pridružujući nam se. On je postao

jedno sa nama a to se desilo utjelovljenjem.

Zatim urativši to, kvalifikujući se da postane drugi Adam, morao je uraditi dvije stvari da nas spase kako bi zadovoljio zakon. Pokrili smo ovo kad smo proučavali Rimljanima 3:31. On je savršeno bio pokoran zakonu jer Božji zakon kaže: „Ako me savršeno slušaš, živjećeš. U protivnom ne možeš živjeti. A u Hristu imamo savršenu poslušnost zakonu ali ta poslušnost ne može anulirati našu neposlušnost.

Hristos nije došao da spase pravednike, On je došao da spasi grešnike. On se nije povezao sa bezgrešnim ljudima. On se povezao sa palim čovjekom da bi ga iskupio. I zatim je uzeo tu prirodu na krst i podredio je po beskonačnoj cijeni po Njega, jer nam se pridružio. Podredio se krstu i platio punu cijenu za grijeh – napuštanje od Boga. Svojim životom i smrću ispunio je zakon do savršenstva i postao naša pravednost. On je ispunio zakon za sve koji vjeruju. Hristos je svršetak zakona, ispunjenje zakona za pravednost svima koji vjeruju. To je dobra vijest.

Ali šta Pavle misli kad kaže „Hristos je svršetak zakona?” Prije svega moram istaći problem. On je u vašoj Bibliji ali ne i u originalu. Zapazite da u 4-om i 5-om stihu ispred riječi „zakon” stoji određeni član (naravno ovo važi za englesku Bibliju – prim. prev.) On ne postoji u originalu. Šta dakle Pavle podrazumijeva pod zakonom? Riječ legalizam na engleskom nema sličnu riječ na grčkom jeziku. U Pavlovo vrijeme na grčkom nijesu imali riječ „legalizam” pa zato on koristi riječ „zakon” u značenju „legalizam.”

Legalista je čovjek koji se pokušava spasti svojim djelima. A Hristos je to savršio jer kao što smo čitali u Rimljanima 5:18: „Poslušnošću jednoga opravdanje na život dođe na sve ljude.” Ako su svi ljudi iskupljeni, pomireni u Hristu sa Bogom, opravdani Njegovim životom i smrću, onda je s legalizmom svršeno. Znači Hristos je s jedne strane ispunio zakon radi prevednosti za nas i ukinuo djela zakona, što je legalizam, kao sredstvo spasenja. Znam da je ovo Pavle imao na umu jer se kontekst bavi, ne zakonom kao standardom hrišćanskog življenja, već kao metodom spasenja što na našem jeziku zovemo legalizam.

U Rimljanima 10:5 takođe imamo problem: „Jer Mojsije piše za pravednost koja je od zakona.” Opet riječ „zakon” u originalu nema određeni član. „Ko to čini živjeće u tom.” Problem sa ovim tekstom je problem samo ako ga zloupotrebljavate. Ne smijemo čitati tekst izvan konteksta. Puno ljudi mi je dolazilo sa Rimljanima 10:5 i čitalo poslednji dio stiha govoreći: „Pogledajte, čak i Pavle uči da moramo držati zakon da bi živjeli.” Pavle nije tako nešto izjavio.

Ono što Pavle ovdje čini je suprostavljanje pravednosti vjerom sa pravednošću držanjem zakona. On kaže: „Ovo je razlika: ako se želite spasti zakonom ne možete se spasti zakonom kroz vjeru već djelima.” Drugim riječima, ne možete doći zakonu i reći: „Zakone, čuo sam te. Vjerujem u svih deset zapovijesti.” Zakon vama neće uzvratiti: „Pošto vjeruješ u svih deset zapovijesti možeš ići na nebo.” Zakon to neće uraditi jer to nije platforma na kojoj on djeluje. Zakon kaže: „Ako mi vjeruješ to mi ništa ne znači. Moje pravilo je, ako me slušaš, ako radiš što ti kažem tada možeš živjeti.” Vi ne možete imati pravednost vjerom kroz zakon jer zakon zahtijeva djela. On ovdje naravno citira 3. Mojsijevu 18:5. „Ako se vi Jevreji želite spasti kroz zakon potrebne su dvije stvari”:

1. Vi morate slušati zakon.

2. Morate ga savršeno slušati dvadeset četiri sata na dan, sedam dana sedmično, čitavog svog života. Ako padnete na jednoj tački on će vas osuditi. Tekst za ovo je Galatima 3:10: „Proklet je svaki koji ne čini sve što zakon zahtijeva.” Tako se spasavate kroz zakon. Ali Rimljanima 10:6 suprostavlja pravednost vjerom na ovaj način. On ovdje raspravlja o dva metoda. On ne propovijeda spasenje djelima zakona. On jednostavno kaže u 5-om stihu: „Ako se želite spasti pomoću zakona morate činiti šta zakon zahtijeva.”

Ali ako se želite spasti vjerom ovo je način: „Da ne rečeš u srcu svojemu: ko će izići na nebo?

(tj. svesti Hrista) ili: ko će sići u bezdan? (tj. da izvede Hrista iz mrtvih). Ali šta govori Pismo? Blizu ti je riječ u ustima tvojima i u srcu tvojemu, to jest riječ vjere koju propovijedamo.”

Pavle koristi tipičnu logiku Srednjeg Istoka. Ovo nije zapadnjačka logika, zato mi dopustite da vam pojednostavim šta Pavle ovdje kaže. Postoje dva načina da se spasete. Ovo je čovjekov način: prema čovjekovom načinu Bog je tamo gore ili tamo dolje, On je tamo negdje i ako se želite spasti morate se popeti na Njegov nivo. Drugim riječima, Bog ne kaže „Sažaljevam te. Pokušaću da ti pomognem.” Ne. Ovo je osnov svake paganske religije. Čovjek mora raditi ono što Bog želi. Onda će On reći: „Nebo je tvoje.”

Na primjer, kakva je razlika između Hristovog krta i paganskih žrtava? Neke od njih su bile ljudske žrtve. Kakva je razlika? Kad su pagani prinosili žrtve oni su to činili da umilostive gnjevnog boga. Kad je Kristos umro na krstu On nije umirao da umilostivi ljutitog Boga. Bog je već bio u Njemu pomirivši svijet sa sobom. Pogrešna religija je čovjekov pokušaj da dosegne do Boga. Čovjek pokušava tražiti Boga da bi se spasio. Rimokatolici idu u Rim da bi pronašli Boga; muslimani idu u Meku da bi našli Boga a neki idu na skupove ne bi li pronašli Boga.

Ali Pavle kaže: „Vi ne morate ići da tražite Boga, On dolazi k vama kroz poruku jevanđelja.” „Ovo je način,” kaže Pavle u 8-om stihu, „riječ vam je blizu.” Drugim riječima, Bog vas nije zvao da se najprije popnete. Želim vas podsjetiti na Rimljanima 5:6-10: „Jer dok bijasmo bespomoćni, dok bijasmo bezbožni, dok bijasmo grešnici, dok bijasmo neprijatelji, Bog iskupi, pomiri. Hristos umrije za nas dok smo bili grešnici.”

Bog ne kaže: „Daj sve od sebe a Ja ću nadomjestiti razliku.” Ne. Bog je rekao svom Sinu: „Siđi dok su još bespomoćni, dok se ne mogu sami spasti i iskupi ih.” Jovan 3:17: „Bog poslao Sina svojega ne da osudi svijet nego da se krozanj spasemo.” Isus je rekao na krstu: „Svrši se,” a kad se molio u Jovanu 17:4, „Oče, svrših posao koji si mi dao da uradim.”

Ali Hristos nas nije samo spasio. To je bilo divno, ali sada otišavši na nebo, On tamo radi, posreduje za nas. Ali On je učinio i još nešto. Poslao je Svetog duha ovamo. „Molim te, Sveti Duše, osvjedoči ove ljude o Mojim dobrim vijestima. Uvjeri ih da se bez Mene ne mogu spasti.”

Znači sve je od Boga i sve što mogu reći je: „Hvala Ti Bože za Tvoje spasenje.” To je pravednost vjerom. Zahvalnim srcem kazaću da mi je sada život Hristos. Ovo je razlika. Zatim se Pavle nadovezuje na ovo u Rimljanima 10:9,10: „Jer ako priznaješ ustima svojima da je Isus Gospod, i vjeruješ u srcu tvojemu da ga Bog podiže iz mrtvih (što je najveći dokaz koji je Bog dao da je grijeh pobijeden, da nije Hristos bi ostao u grobu), bićeš spasen.” Ne „možda” ćeš biti već „bićeš” spasen. „Jer se srcem vjeruje za pravdu a ustima se priznaje za spasenje.”

Ovo priznanje nije ono što neki rade, podići ruke i reći: „Hvalite Gospoda, spasen sam.” Ono ide i govori drugima o onome što ste primili kroz Isusa Hrista. To priznanje svjedoči za Hrista. Ali podsjetimo se da nije dovoljno vjerovati u Isusa. To mora izlaziti iz srca. Nije dovoljno reći: „Vjerujem u Isusa. Priznanem ga.” Mora postojati odgovor srca; jer u 11-om stihu čitamo: „Koji ga god vjeruje neće se postidjeti.”

Jedanput ili dvaput sam čuo nešto što me je zaprepastilo. Shvatio sam da neki vjeruju da kad odemo na nebo prikazaće se svi naši grijesi tokom milenijuma da bi se međusobno kritikovali. Želim vam dati dva teksta i molim vas neka Biblija govori. Prvi tekst je Jakov 5:19,20. Ako ima neko ko je napustio Hrista, ko je zašao s puta a vi ga kao vjernik nalazite i vraćate u crkvu, učinili ste dvije divne stvari:

1. Spasili ste jednu dušu kroz svoje svjedočenje.
2. Pokrili ste mnoštvo grijeha.

Drugi tekst je iskaz koji je upućen nama, Otkrivenje 3:18. Ima tri stvari koje Hristos nudi Laodikejskoj crkvi. Čitamo drugu. „Kupi u Mene bijele haljine,” koje su Hristova pravednost. Zašto

bi kupovali od Njega? Zašto bi mijenjali svoju pravednost za Njegovu pravednost? Pogledajte tekst: „Kupi u Mene bijele haljina da se obučeš (sa Njegovom pravednošću, ne našom) da se ne otkrije sramota golotinje tvoje.” Da, naši grijesi će doći na istražni sud koji se sada događa ali mi nećemo biti tamo. Jedini koji će to vidjeti biće anđeli, i usput, oni već znaju sve naše grijehе tako da im ništa nije novo. Ali hvala Bogu što nikad neće pokazati naše grijehе pred univerzumom ili pred vjernicima jer u Hristu oni će biti potpuno izbrisani.

Evo još jednog teksta, u Rimljanima 9:30-32 se objašnjava da su Jevreji odbacili pravednost vjerom ali su je neznabošci prihvatili. Znači oni su se spasli dok su Jevreji bili izgubljeni. U Rimljanima 9:33, posljednji dio stiha, govori se o Jevrejima koji su dopustili da im Hristos bude kamen spoticanja: „I koji ga god vjeruje neće se postidjeti.”

Hvala Bogu što se naši grijesi neće prikazati jer sve što znamo je spoljašnje a ne znamo ono iznutra. Mi smo svi iznutra truli; svi smo u istom loncu. Pogledajte Rimljanima 10:12: „Jer u Bogu nema razlike među Jevrejinom i Grkom.” A u Galatima dodaje još da nema razlike između muškog roda i ženskog, između roba i slobodnog. „Jer isti Gospod nad svima je izobilan svima koji se pozivaju na Njega.”

Bez obzira ko ste, Bog ima najveću želju da se svi spasu ali On vam to spasenje neće nametati jer vam je dao slobodim volju. Ali On želi da vas spase. „Koji god priziva ime Gospodnje biće spasen.” Zatim on postavlja pitanja. Odgovori su očiti: „Kako će dakle prizivati koga ne vjerovaše? (ne možete se pozivati na nečije ime a ne vjerovati u njega) A kako će vjerovati koga ne čuše? I kako će čuti bez propovjednika i kako će propovijedati ako ne budu poslani?”

Podsjetio bih vas da se danas na zapadu gaji ideja da je propovjednik neko koga zapošljava denominacija da propovijeda jevanđelje. To nije novozavjetno učenje. Propovjednički rad je zadatak svakog člana. Čitajte Djela 8 i vidite šta su radili prvi hrišćani. Članstvo se rasulo i prohodilo propovijedajući Hrista. Očajnički nam je to potrebno.

Mi razmišljamo o misionском polju. Proveo sam osamnaest godina u Africi. Tamo naši mladi prolaze kroz oganj za Hrista. Dok sam bio sveštenik na Nairobi univerzitetu, koji je bio zatvoren zbog rata, ovi mladi ljudi su izlazili sami bez podsticaja, bez budžeta, bez promotivnih programa od braće. Izašli su i krstili stotinu duša za tri mjeseca jer su bili revni za Hrista. To je istina. Ekonomski nijesu imali budućnost ali njihov ekonomski gubitak je maskirani blagoslov. Tragedija je da se moramo suočiti sa krizom da bi unijeli život u crkvu.

Gddje su Jevreji pogriješili? Pogledajte Rimljanima 10:16,17: „Ali svi ne poslušашe jevanđelja. Jer Isaija govori: 'Gospode, ko vjerova našem propovijedanju?' Tako dakle vjera biva od propovijedanja a propovijedanje riječju Božjom.” Riječ „od” pojavljuje se dvaput u 17-om stihu ali original ima dvije različite riječi. Evo tačnog prevoda: „Tako vjera dolazi od slušanja a slušanje kroz riječ Božju.” To je upravo ono što je Pavle rekao.

Sada još jedna ispravka. Stari manuskripti nemaju riječ „Bog.” Imaju je samo savremeni novi rukopisi. Stari manuskripti imaju riječ „Hristos.” Tako vjerujem da je Pavle rekao ovo: „Tako dakle vjera dolazi kroz slušanje a slušanje kroz riječ Hristovu.” Ali pitanje je: „Da li su Jevreji izgubljeni zato što nijesu slušali jevanđelje? Da li su Jevreji stvarno neupućeni u dobru vijest o spasenju? I odgovor je „Ne.”

Rimljanima 10:18,19: „Nego kažem: zar ne čuše? Da zaista: njihov glas otide po svoj zemlji i njihove riječi do kraja svijeta.” Naravno za Pavla to je značilo Rimska imperija gdje su se Jevreji bili rasuli. „Ali kažem: zar ne znade Izrael? Prvo Mojsije govori: ja ću vas razdražiti onima koji nijesu narod.” Da, jevanđelje je prošlo čitavim svijetom ali šta se dogodilo? Neznabošci su rekli „hvala Bože,” ali Jevreji su kazali, „ne želimo ga.” Rimljanima 10:20,21: „A Isaija govori slobodno: nadoše me koji me ne traže (neznabošci); i javih se onima koji za me ne pitaju (neznabošcima). Ali Izraelu

govori: vas dan pružah ruke svoje k narodu nepokornu, koji ne da da mu se kaže i odgovara nasuprot.”

Nemojte reći da nijesmo kao Jevreji. „Može li doći veća obmana na one koji misle da su u pravu dok su sasvim u krivu.” Zaključni tekst je 1. Korinćanima 10:11,12. Moja je molitva da obratimo pažnju na ovaj savjet: „Ovo se pak sve događalo ugledi njima, a napisa se za nauku nama, na koje posledak svijeta dođe. Zato koji misli da stoji neka se čuva da ne padne.” Neka vas Bog blagoslovi.

Trideseto poglavlje

Bog drži svoje obećanje (Rimljanima 11:25-35)

Došli smo do završne studije u odsijeku Rimljanima poslanice koji se bavi položajem Jevreja. Deveta glava otpočela je Pavlovom saosjećajnom brigom za sopstveni narod, Jevreje. Ovdje nam apostol kaže da Bog nije propustio da održi svoje obećanje o spasenju Izraela ali problem je bio što Jevreji nijesu shvatili šta Bog podrazumijeva pod Izraelom.

Bog kaže da prirodni potomci Avraamovi, Isakovi i Jakovljevi ne čine Izrael. Čine ga duhovni potomci, Treba nam Avraamova vjera, moramo imati iskustvo novorođenja, moramo se roditi odozgo kao Isak, i moramo imati istrajnost vjere poput Jakova prije nego se kvalifikujemo za prave Izraelce.

U desetoj glavi Pavle zatim nastavlja da objašnjava da ako su Jevreji izgubljeni to je u potpunosti njihova krivica jer je Bog održao svoje obećanje. On je obećao spasenje i ispunio ga u Hristu. Oni su izgubljeni jer su hotimično, uporno i konačno rekli kroz nevjerstvo: „Ne, ne želimo Tvoj dar. Ne želimo Tvoje spasenje.” Stoga moraju biti krivi.đ

Sada u 11-oj glavi Pavle zaključuje svoju diskusiju što se tiče Jevreja ističući dvije važne činjenice koje nose pouku za nas koju moramo imati na umu vezano za našu misiju:

1. Odbacivanje doslovnog Izraela nije potpuno kao što vidimo u Rimljanima 11:1-10.

2. Pavle ističe da odbacivanje Izraela nije konačno. Ono nije potpuno i nije konačno. Imajući ovo na umu, razmotrimo 11-u glavu. Kad je Hristos objavio Jevrejima neposredno prije svog raspeća u Mateju 23:38: „Eto će vam se ostaviti vaša kuća pusta,” On nije mislio da, kad se vrijeme probe završilo sa Jevreje kao naciju, nijedan Jevrej nakon toga ne može biti spasen. On je mislio da od sada pa nadalje Jevreji neće više biti oni koji ga predstavljaju. Napokon neće samo oni. On im je oduzeo baklju i predao je Hrišćanskoj crkvi koju su uglavnom sačinjavali neznabošci. Biće mnogo Jevreja kao što ih je bilo u prošlosti do kraja vremena koji će prihvatiti Isusa Hrista kao svog Spasitelja.

Najbolji primjer koji može dati je on sam. Pavle se obratio nakon kamenisanja Stefana, nakon odbacivanja jevrejske nacije. U Rimljanima 11:1 on kaže: „Govorim dakle: eda li Bog odbaci svoj narod? (Zar danas nema nade za Jevreje? I odgovor je:) Svakako ne, Bože sačuvaj, jer sam i ja Izraelac, od sjemena Avraamova, plemena Venijaminova.”

Pavle kaže da još ima nade za Jevreje. Zatim u Rimljanima 11:2: „Ne odbaci Bog naroda svojega koje unaprijed pozna.” Danas postoji mnogo zabune oko predznanja i predodređenja. Riječ koju je Pavle upotrijebio dolazi od dvije grčke riječi, „pro” i „ginosco.” „Pro” znači „prije” a „ginosco” znači „znati.” Stoga Pavle kaže da Bog nije odbacio one za koje je unaprijed znao da će prihvatiti Njegovog Sina Isusa Hrista kao svog Spasitelja. On nikad nije odbacio nijednog Jevreja koji je rekao: „Hvala ti Bože za tvoj dar, Isusa Hrista.”

Zatim on daje jednu ilustraciju: „Ili ne znate šta govori Pismo za Iliju, kako se tuži Bogu na Izraela govoreći?” Ovdje Ilija govori Bogu o Izraelu. Znamo šta je Ilija rekao Bogu iz trećeg stiha

gdje Pavle citira 1. Carevima 19:10,14. On kaže: „Gospode, proroke tvoje pobiše i oltare tvoje raskopasš, i ja ostah jedan i traže dušu moju da uzmu (tj. život).” Ljudi o kojima Ilija govori su jevrejski narod. On govori o Izraelu, Božjem zavjetnom narodu. On kaže Bogu: „Bože, znaš li da te sav tvoj narod napustio? Oni su postali Vavilon i ja sam jedini vjeran.” Bio je prorok ali nije bio u pravu jer je sudio prema spoljašnjim pokazateljima. Neka nam ovo bude pouka. Nikad ne sudimo ljudima po onome što se vidi spolja. Naučio sam ovo u Africi, kad su komunisti pobijedili, kad smo imali marksističku revoluciju u Etiopiji. Oni za koje smo mislili da bi ostupili ostali su lojalni. Oni za koje se mislilo da drže istinu su popustili. Dakle nikad ne sudite ljudima. Ilija je napravio tu grešku. On je sudio svom narodu.

Ali šta vam četvrti stih, božanski odgovor, kaže? Bog kaže: „Ilija, ne shvataš, ostavih sebi ne dvojicu ili trojicu ili šaku ljudi već njih sedam hiljada.” Imajte na umu da se „ljudi” u to vrijeme nije odnosilo na pojedince već na njihove porodice. Sedam hiljada ljudi koji ne prekloniše koljena pred Vaalom. Ko je Val? Vi danas možete reći: „Nikad nijesam klečao pred Vaalom.” Riječ „Vaal” jednostavno znači „Gospodar.” Ovdje se misli da je „Vaal” kad pravite sebe gospodom i zamjenjujete Božje spasenje u Isusu Hristu sa sobom, svojim umom ili svojim djelima, bilo čime što je istina od vas. Tada „preklanjate koljena pred Vaalom.” Na primjer, danas je marksizam služenje Vaalu. Humanizam je služenje Vaalu. Liberalna teologija je služenje Vaalu jer u liberalnoj teologiji vi činite svoj um mjerakom štapićem istine. Gdje god postoji ja, tu imate služenje Vaalu. Pavle određuje sedam hiljada vjernih o kojima govori Bog u Rimljanima 11:5: „Tako dakle (upravo kao vjerni u Ilijino vrijeme) i u sadašnje vrijeme ostatak bi po izboru blagodeti.”

Imamo dvije važne stvari ovdje u Rimljanima 11:5. Potrebna nam je jasna novozavjetna definicija riječi „ostatak.” Riječ „ostatak” upotrijebljena u ovom kontekstu i takođe u knjizi Otkrivenje odnosi se na one koji su vjerni Bogu i Njegovoj istini usred otpadništva. Izrael je kao nacija bio otpao u Ilijino vrijeme ali bilo je sedam hiljada Jevreja koji se nijesu upustili u službu Vaalu. Bili su još uvijek vjerni u smislu što su vjerovali da njihovo spasenje nije u njima samima nego u obećanju Božjem u Isusu Hristu. Oni su nazvani „ostatkom” a takođe se zovu i „izbor blagodati.”

Rijec „izabran” znači biti odabran. Bog je izabrao sve ljude da se spasu u Hristu, ne samo sve Jevreje nego sve ljude. Ali Bog nam neće nametati taj izbor; Bog nije marksista. Kad sam bio u Etiopiji jedan od ruskih marksista mi je rekao: „Vi ste očajnički pokušavali pomoći ovim ljudima da ostave pušenje kroz svoj petodnevni program.” Bio je upoznat sa našim programom jer je bio u medicinskoj službi. „Ali,” rekao je, „mi imamo bolji način da riješimo taj problem.” Rekao sam: „Zaista? Hoćete li mi kazati vaš način?” Rekao je: „To je prosto. Izdate naredbu, zakon, i neće više biti pušenja u državi Etiopiji.” Pitao sam: „Šta se dešava ako neko to ne želi činiti već želi pušiti?” Rekao je: „Ne shvatate. Kad kažemo nema pušenja, nema pušenja i tačka, inače ode glava.” Bog to ne čini. On ne kaže: „Izabrao sam vas da prestanete griješiti i pošto sam Ja suveren, i Ja sam vas izabrao, bićete spaseni.” To je kalvinizam; to nije biblijski. On je odabrao sve ljude da se spasu ali ako oni odbijaju taj izbor, Njegov izbor za njih, koji je jedini način, ne mogu se spasti. On će im dati ono što su odabrali, koje je smrt. Ako odbacujemo Hrista, odabrali smo smrt.

Znamo ovo jer Rimljanima 11:6,7,8 kažu: „Ako li je po blagodati (Bog je izabrao sve ljude da se spasu po milosti) onda nije više od djela (Jevreji su odbacili milost u zamjenu za djela) jer blagodat već ne bi bila blagodat; ako li je od djela nije više blagodat, jer djelo već ne bi bilo djelo.” Pavle ovdje ne raspravlja o rodovima spasenja što uključuje mnoga djela. On ne govori o djelima vjere. On govori o djelima kao sredstvu, metodu spasenja. Od 12-e do 15-e glave Rimljanima Pavle će razmatrati rodove spasenja koji daju puno djela ali ona su dokaz, nikad sredstvo. Ovdje Jevreji nijesu bili izabrali djela jednostavno kao dokaz da su djeca Božja već kao sredstvo spasenja što je služenje Vaalu. Sve paganske religije su zasnovane na spasenju djelima.

Rimljanima 11:7: „Šta dakle? Izrael ne dobi što tražao.” Šta je Izrael tražio? Tražio je spasenje. Zašto ga nijesu dobili? Rimljanima 9:30-33 nam kazuje da su tražili pogrešnim metodom, djelima zakona, i pogriješili. Neznabošci su tražili vjerom i uspjeli. Znači Pavle ovdje kaže: „Šta dakle? Izrael ne nađe što je tražio, a izbor (oni koji su prihvatili spasenje milošću) dobi.” Ostali Jevreji su bili otvrdnuli.

Zatim on navodi različite pasuse iz Starog Zavjeta pokazujući da Bog nije bio zatečen. Ali zapazite prvi dio osmog stiha: „Kao što je pisano: dade im Bog duha neosjetljivoga.” Dakle ovo je jedna od izjava koje su teške. U Bibliji ima nekoliko iskaza koji su komplikovani. Ako uzmete taj iskaz zdravo za gotovo dobićete utisak je Bog taj koji im daje duha omamljenosti. On je taj koji im je zatvorio oči i uši. Zvuči tako. Ima još jedan tekst, „Bog otvrdnu srce faraonu”, a ima čak i jedan u Starom Zavjetu gdje je Bog rekao, „Ja stvorih zlo.” Naravno mi čitamo taj tekst i kažemo: „Pogledajte, Bog zasluhuje osudu.”

Potrebno je da ovo razumjemo u srednjeistočnom konceptu. Moramo imati na umu da je Bog suveren. To znači da se ništa ne događa bez Božjeg dopuštenja. Zamislimo da stojim na litici, na kenijskoj klisuri gdje ima veliki pad od hiljadu stopa. Ta klisura počinje u Israelu i ide pravo kroz Afriku. Jedna porodica je takođe u posjeti tom području, i imaju malo dvogodišnje dijete.

Dok posmatraju životinje sa svojim durbinima, dijete počinje da puzi ka rubu provalije. Roditelji ne vide šta se dešava ali ja vidim. Vrlo dobro znam da ako dopuste djetetu da dopuže do same ivice, ono će pasti u smrt. Jednostavno posmatram, znajući šta će se dogoditi, mogu nešto preduzeti ali ne činim ništa. Ako beba padne sa litice i umre a ja nijesam upozorio roditelje, nijesam ništa preduzeo, samo čekao i posmatrao šta se dešava, moram snositi dio odgovornosti.

Mnoge strašne stvari su se dogodile na ovoj zemlji. Holokaust na primjer. Zar Bog to nije mogao zaustaviti? Sotona je kušao Adama. Nije li Bog mogao zaustaviti Sotonin dolazak na ovaj svijet i kušanje naših praroditelja? Da. On je sve to mogao zaustaviti. Nije to uradio i tako preuzima odgovornost jer je suveren. On samo preuzima odgovornost ali na sudu svako koljeno će se saviti, uključujući i Sotonu, i priznati da je Bog pravedan jer samo tada Bog će otkriti pred univerzumom zašto se držao po strani.

Znači Bog nije taj koji je dao duha neosjetljivoga u oči, umove i srca Jevreja. On to kaže jer je dopustio. Bog nikad nikoga ne primorava da prihvati spasenje. Zatim Pavle citira Davida koji kaže isto. Drugim riječima, svi Jevreji su, bez izuzetka, bili izabrani za spasenje ali mnogi su izgubljeni zato što su otvrdnuli svoja srca. I tako im je Bog morao reći: „Eto vam se ostavi vaša kuća pusta.” Ali ovo odbacivanje nije konačno.

Rimljanima 11:11: „Govorim dakle, eda li se spotakoše da padnu? Bože sačuvaj! Nego je njihova pogreška spasenje neznabošcima, da bi se i oni razdražili.” Znate, iznenađen sam mojim Bogom. Znate li šta Pavle ovdje govori od 11-og do 14-og stiha? Bog je odabrao sve Jevreje za spasenje ali mnogi su ga odbacili. Šta On čini? On se koristi ovom greškom i obraća je na dobro na dva načina:

1. Pošto su Jevreji odbacili jevanđelje, to je divna prilika da se ono odnese neznabošcima. Bog je ovo iskoristio kao sredstvo usmjeravanja službe učenika koja je bila ograničena samo na Jevreje. On kaže: „Dakle, odnesite ga neznabošcima.”

2. Radeći tako On se nadao da će se Jevreji razdražiti, uvidjeti zabludu i reći: „Moramo ići i prihvatiti ga.” Iznenaduje me kako Bog koristi sve metode ne bi li nas spasio. On nas spasava samo u Hristu ali će pokušati da nas na sve načine privoli da prihvatimo Njegovo spasenje.

Mnogi se priključuju crkvi iz straha od suda ali otkrivaju, ponekad i posle nekoliko godina, da smo grešnici spaseni isključivo milošću a da su djela rodovi. Onda oni ne mogu ćutati. Žele da i svijet zna da ima nade za svakog od nas.

Vidimo da je Bog iskoristio ovu priliku i dao šansu neznabošcima. U Rimljanima 11:14 Bog kaže: „Želim upotrijebiti čak i ljubomoru da bih spasio kojeg Jevrejina.” Na sudu Bog će reći kao Isus što je rekao Jevrejima: „Sve sam učinio. Čak sam i ljubomoru koristio ne bi li ko prihvatio Moj dar. I nijeste htjeli. Prinudili ste me da vas napustim.” Zatim u Rimljanima 11:15-24 Pavle iznosi ilustraciju o maslinovom drvetu. Objasniću njeno značenje. On koristi maslinu kao simbol da objasni istinu.

1. Korjen i mast, koju ćemo zvati životni sok je Hristos jer je Hristos izvor života. On je izvor moje nade, mog mira, moje pravednosti, moja karta za nebo.

2. Prirodne grane su Jevreji jer spasenje dolazi preko Jevreja. Sam Isus je preuzeo ljudski rod kao Jevrein. Ali one grane koje predstavljaju Jevreje su u dva tabora, vjerni koji su ostatak i nevjerni. Šta On čini sa nevjernima? Sa vjernima nije imao problema. Oni su dio Izraela koji je drvo. On uzima grane koje predstavljaju nevjerne i lomi ih i kalem grane divlje masline koje predstavljaju nas neznabošce. Tako smo se pripojili Izraelu i živimo na korjenu i masti koje je Hristos.

Pogledajte 20-i stih. Zašto je Bog to uradio? U 18-om stihu On kaže neznabošcima: „Ne hvali se granama (tj. granama koje su otkinute); ako li se pak hvališ, ne nosiš ti korijena nego korijen tebe. (Hristos je vaš Spasitelj, ne spasavate se sami). A reći ćeš: odlomiše se grane da se ja pricijepim.” Bog nije rekao: „Dakle, nema mjesta za sve, i ako uzmem sve Jevreje na nebo, neće biti mjesta za neznabošce pa ću morati da se oslobodim nekih Jevreja kako bi ušli neznabošci.” To nije razlog, kaže Pavle, jer na nebu ima mjesta za sve, Jevreje i neznabošce. Dakle zašto je On onda odlomio grane? Pogledajte Rimljanima 11:20: „Dobro! nevjerstvom odlomiše se.” A nevjerstvo je voljno, hotimično odbacivanje jevanđelja. Nevjerstvo je jedini grijeh koji Bog neće oprostiti. Svaki grijeh protiv zakona može se oprostiti ali grijeh protiv milosti Božje ne može se oprostiti jer Njegova ljubav ne koristi prinudu. On neće tjerati na nebo ljude koji su rekli „Ne, ne želim to.”

„Nevjerstvom odlomiše se, a ti vjerom stojiš. Ne ponosi se, nego se boj (sjeti se da se ono što se desilo nevjernim Jevrejima može i tebi dogoditi).” To je pouka za nas. Nemojte reći da ste prevazišli zablude Jevreja. Mi možemo ponoviti iste greške i neka nas Bog sačuva od ponosa i samopravednosti i gledanja na sebe kao na jedine prave hrišćane dok drugi to nijesu. Pazimo da se ne nađemo u istoj poziciji kao Jevreji.

Rimljanima 11:21: „Jer kad Bog rođenijeh grana ne poštedje, da i tebe kako ne nepoštedi. Gledaj dakle dobrotu i nepoštedenje Božje.” Bog je milostiv ali je i pravedan. Imajte to na umu. „Ako ostaneš u dobroti” nema problema. Ako ste do kraja vjerni istini u Hristu, nema problema jer kao dijete Jakovljevo vi pripadate Izraelu. Stih 23: „A i oni koji ne ostanu u nevjerstvu, pricijepiće se.” Kad bi se Jevreji danas okrenuli i rekli: „Bože, pogriješili smo. Raspeli smo Mesiju”, šta bi Bog učinio? Da li bi rekao, „prekasno je!”? Ne, uzeo bi Jevreje i opet ih nakalemio na maslinu.

Pavle zaključuje u 24-om stihu: „Jer kad si ti odsiječen od rođene divlje masline, i pricijepio se na nerođenu pitomu maslinu, a kamoli ovi koji će se pricijepiti na rođenu svoju maslinu!” Bog je i danas zainteresovan za Jevreje.

Sada dolazimo do Rimljanima 11:25, zaključak: „Jer vam, braćo, ne želim zatajiti tajne ove (koja je sada obznanjena, da se ne bi ponosili (ili bili sami sebi mudri), da otvrdnuće Izraelu pade u dijel dokle ne uđe neznabožaca koliko treba.” Pavle ovdje kaže da su Jevreji kao narod odbacili Mesiju. To nas vraća u 31. i 34. god. n.e. kad je Stefan kamenovan što je bio završni potez. Zatim je Bog uzeo jevanđelje i dao ga neznabošcima. On će ga davati neznabošcima dok svaki ne dobije šansu da prihvati ili odbaci jevanđelje.

U Luki 21, kao i Mateju 24, otkrivamo koliko će to biti, gdje Hristos daje proročanstva za posljednje vrijeme. Hristos pravi vrlo zanimljivu konstataciju za koju se nadam da će biti predmet vašeg razmišljanja. Nalazi se u Luki 21:20-24. Ovo je u kontekstu Hristovog obraćanja Jevrejima, „Ostavi vam se vaša kuća pusta.” Ovdje Isus objašnjava svojim učenicima realnost toga: „A kad

vidite da Jerusalem opkoli vojska onda znajte da se približilo vrijeme da opusti.” Drugim riječima, kad vidite Jerusalem opkoljen vojskom, znate da će realnost opustošenja postati istorija. „Tada koji budu u Juaeji neka bježe u gore, i koji budu u gradu neka izlaze napolje; i koji su napolju neka ne ulaze u njega.” Ne vraćajte se u Jerusalem, jer ovo se odnosilo na njega.

Stih 22: „Jer su ovo dani osvete, (to znači da je Bog uklonio svoju zaštitu. Rimljanima 1, Bog se povlači jer su ga odbacili) da se izvrši sve što je napisano.”

Sada pogledajte 23-i stih: „Ali teško trudnima i dojilicama u te dane! Jer će biti velika nevolja na zemlji, i gnjev na ovom narodu.” Želio bih da sam imao vremena objasniti šta sve ovo znači u istoriji ali bilo je to strašno. Jevreji su uistinu bili kao gladni pacovi. Oni su stvarno jeli sopstvenu djecu koja su bila umrla da bi preživjeli u Jerusalemu. Bilo je to strašno. Stih 24 se nadovezuje na to: „I pašće od oštrica mača, (rimskog mača) i odvešće se u ropstvo po svim narodima (što je cijela istorija). A Jerusalem će gaziti (okupirati) neznabošci dok se ne izvrše vremena neznabožaca.”

Rimljani su zauzeli Jerusalem 70. godine n.e. Istjerali su Jevreje. Zatim su naišli Sarakeni, Otomani, onda Britanci, Palestinci, svi neznabošci, do 1968. kad su se Jevreji vratili u Jerusalem. Oni nijesu uzeli čitav Jerusalem. Četrdeset pet posto žitelja Jerusalemima još uvijek čine Palestinci. Ne govori li nam to da se približava ispunjenje vremena neznabožaca? Ali vezano za Pavlove spise, moramo biti poštteni sa Pavlom. Povratak Jevreja u Jerusalem nije glavno pitanje. Naglasak je da Bog neće okončati vrijeme probe za neznabožacki svijet dok se jevanđelje ne propovijedi svakom narodu, plemenu i jeziku. Ono što vidimo u Izraelu je samo upozorenje da je kraj blizu. Razlog zašto Palestinci nijesu istjerani iz Jerusalemima je što mi kao narod nijesmo završili posao. Još nijesmo propovijedili jevanđelje cijelom svijetu. U stvari čak nijesmo u potpunosti propovijedili jevanđelje ni sopstvenom narodu. Mnogi su i dalje u legalizmu ili nekoj njegovoj suptilnoj formi, kao Galati. Oni su nesigurni u svoje spasenje.

Kad Bog da neznabožackom svijetu svaku priliku da čuju jevanđelje, On se vraća korak unazad i kaže Jevrejima: „Želim vam dati još jednu šansu.” Dakle On će dati Jevrejima još jednu priliku, ne onima koji su mrtvi već onima koji žive na kraju vremena. On će reći Jevrejima: „Dugo ste mi okretali leđa, zar Me nećete prihvatiti?”

Rimljanima 11:25: „Otvrdnuće Izraelu pade u dijel (ne i konačno) dok ne uđe neznabožaca koliko treba (u Izrael vjerom). I tako će se spasti sav Izrael.” Drugim riječima, kad to izvrši, „sav Izrael (to znači svi vjerni Jevreji od Avrama do kraja vremena) biće spasen. (Zatim citira Stari Zavjet.) Doći će od Siona Izbavitelj da odvrati bezbožnost (koja se zbila u poslednjih dvije hiljade godina) od Jakova; jer ovo im je moj zavjet, kad uzmem njihove grijehe.”

U Rimljanima 11:28-31 Pavle kaže: „Po jevanđelju dakle neprijatelji su (oni su odbacili jevanđelje; oni su postali neprijatelji jevanđelja ali zato ga vi primiste, vama se dade) vas radi, a po izboru ljubazni su otaca radi.” Bog je obećao ocima, Avraamu, Isaku i Jakovu da će svi koji se kvalifikuju da postanu Izrael biti spaseni jer su dar i poziv Božji neopozivi.

Bog nikad ne mijenja mišljenje oko vašeg spasenja. Vi ste strana koja može promijeniti mišljenje. On neće nikada. On nikad neće reći „ne želim da te spasem.” On će reći na kraju vremena: „Koliko puta htjedoh da vam pokažem. Koliko vas molih da prihvatite Mojeg Sina, ali ne htjeste, zato morate dobiti što ste izabrali, ne što sam Ja izabrao za vas.” Stih 30: „Jer kao i vi što nekad bijaste neposlušni Bogu, ipak sada zadobiste milost kroz njihovu neposlušnost. Tako i oni sada ne htješe da vjeruju, (tj od 31. i 34. god.n.e.) da kroz milost koja je pokazana prema vama i oni mogu steći milost. Jer Bog zavješta sve u neposlušnost, da sve pomiluje.”

I Jevreji i neznabošci su grešnici. Niko od nas ne zaslužuje spasenje. Svi smo u istom taboru. Nema razlike, kaže Pavle u Rimljanima 3:23: „Svi sagriješise i izgubili su slavu Božju.” Rimljanima 3:9: „Svi, Jevreji i neznabošci, su pod grijehom.” Mi nemamo prava na spasenje. Svi smo neposlušni.

Rimljanima 11:32: „da sve pomiluje.” Jevreji i neznabošci se spasavaju samo milošću. Zatim slijedi pjesma hvale od 33-eg do 36-og stiha: „O dubino bogastva i premudrosti i razuma Bošnjega! Kako su neispitljivi Njegovi sudovi i neistražljivi Njegovi putevi! Jer ko pozna misao Gospodnju? Ili ko mu bi savjetnik? Ili ko mu naprijed dade što, da mu se vrati? Jer je od Njega i kroz Njega i u Njemu sve. Njemu slava zauvijek. Amin.”

Trideset prvo poglavlje

Rodeni raspeti (Rimljanima 12:1-3)

Rimljanima 12:1-3 je uvod Pavlove završne diskusije o jevanđelju u ovoj poslanici. U stvari to je zadnja cjelina. Ona počinje od 12-og i traje sve do 16-og poglavlja. Ovaj odsijek bavi se hrišćanskom etikom ili hrišćanskim življenjem. „Da bi ga zaista rasumjeli, cijenili ili čak iskusili, važno je da ovaj odsijek proučavamo u kontekstu sveukupne teme Rimljanima inače ćemo pogriješiti.

Hrišćanska etika za Pavla je praktična primjena, nešto što proizilazi iz pravednosti vjerom. Ona je rod jevanđelja. Zato dok počinjemo ovaj odeljak želim napraviti rezime čitave teme Rimljanima tako da zaista shvatimo odakle dolazimo i gdje idemo.

Centralna tema poslanice je izražena u Rimljanima 1:17 u uvodu gdje Pavle kaže: „Koji je pravedan vjerom živjeće.” Ova tema je uzeta iz starozavjetnog teksta u Avakumu 2:4. Da bi razumjeli šta je tema Rimljanima, bilo bi mudro da razmotrimo Avakum 2:4 pošto Pavle ne navodi čitav tekst jer pretpostavlja da su ljudi kojima piše upoznati sa tim. U Pavlovo vrijeme nije bilo Novog Zavjeta. Imali su samo Stari Zavjet. „Gle ko se ponosi, njegova duša nije prava u njemu, ali pravednik će živjeti vjerom.”

Jedan od razloga, jer ih može biti više, zašto Pavle ovo koristi za temu svoje poslanice je što su Jevreji pogrešno intepretirali ovaj tekst. Riječ „vjera” u Avakumu 2:4 se mogla prevesti sa jevrejskog teksta kao „vjeran” i zato su Jevreji tumačili Avakum 2:4 ovako: „Koji je pravedan svojom vjernošću (drugim riječima, ljudskom vjernošću) živjeće.” Bili su izopačili taj tekst. Obratili su ga iz pravednosti vjerom na pravednost djelima i naravno Pavle je toga bio svjesan. Na nesreću mnogi su pali u istu zamku.

Znači Pavle daje korektno značenje ovog teksta u cijeloj poslanici. Ne spasava nas naša vjernost; Božja vjernost je ta koja spasava. Drago mi je što je tako jer niko od nas nije bio zaista vjeran ali Bog je uvijek vjeran. On drži svoje obećanje. Jedini razlog što je neko izgubljen je što voljno, hotimično odbacuje to obećanje. Ali Bog je vjeran i to je suština poslanice Rimljanima.

Dakle kako Pavle objašnjava ovu temu? U prve četiri glave, prvi odeljak poslanice, 1:28 do 3:20, Pavle dokazuje iz svakog mogućeg ugla da je čovjek u duhovnom bankrotstvu pa se stoga ne može spasti svojom vjernošću jer svi su pod grijehom. Nema nijednog dobrog. Nema nijednog da tvori pravdu. Čovjek stoji kriv pred Bogom tako da svako čije srce se uzvisuje i misli da je vjeran i da se može spasti svojom vjernošću ima krivo shvatanje teksta u Avakum 2:4.

Nakon toga, pošto je potrošio znatno vremena na ovom, Pavle se okreće samom jevanđelju, pravednosti ili opravdanju kroz Božji dar, Isusu Hristu. Pavle uvodi jevanđelje u Rimljanima 3:21 kao „pravednost Božju” koja je stečena za nas u svetoj istoriji našega Gospoda Isusa Hrista, Njegovom životu i smrti. Ovo stoji u Rimljanima 3:21 sve do kraja Rimljanima 7:25. Ali čitav ovaj odjeljak koji je srce poslanice a koji on objašnjava iz svakog ugla, može se sumirati tekstem u Rimljanima 3:23: „Dakle zaključujemo da se čovjek opravdava vjerom nezavisno od djela zakona.”

Čovjek se opravdava vjerom u Božju pripravu nezavisno od svoje vjernosti ili svojih djela.

Zatim u Rimljanima 8 Pavle se bavi načinom na koji ova pravednost postaje naša kroz vjeru i doživljavanjem iste u životu vjernika. On kaže da je ova pravednost naša vjerom i odražava se i manifestuje u nama kroz silu Svetog Duha koji nastava u svakom vjerniku. Ovo je osnova Rimljanima 12 do Rimljanima 16. U stvari, mogli smo proći od Rimljanima 8 sve do 12-e glave a ne shvatiti logiku Pavlovog izlaganja. Ali u Rimljanima 9,10 i 11 on obraća pažnju na Jevreje jer su oni bili ti koji su pogrešno intepretirali Avakum 2:4. U ova tri poglavlja Pavle pokazuje da su Jevreji promašili cilj. Oni su pokušavali zadobiti pravednost djelima zakona dok je Bog čitavo vrijeme pokušavao ukazati da pravednost dolazi vjerom u Isusa Hrista.

U Rimljanima 12 do 16 Pavle zaključuje sa važnom istinom o tome kako je ova slavna poruka o pravednosti vjerom primjenljiva na naš svakodnevni hrišćanski život. Drugim riječima, Avakum 2:4 možemo podijeliti u tri odsijeka i poslanicu Rimljanima takođe u tri odsijeka.

Prvi odsijek je: „Gle ko se ponosi, ko je samopravedan, duša mu nije prava, nije pošten prema sebi.” Pavle ovo uopšteno izlaže u Rimljanima 1:18 do 3:20 i na poseban način u Rimljanima 9,10,11 gdje ga primjenjuje na Jevreje.

Drugi odsijek kaže: „Ali koji je pravedan vjerom.” Jedini način na koji vi i ja možemo biti pravedni je vjerom. Nema drugog načina. Ovo je centralna tema Pavlove poruke u Rimljanima 3:21 do 7:25.

Treći odsijek zaključuje sa „živjeće” sa uvodom u Rimljanima 8 i glavama 12-16. Drugim riječima, ko je pravedan vjerom živjeće. U ovom odsijeku koji ćemo proučavati sada moramo odgovoriti na dva vrlo važna pitanja:

1. Tema je: „Pravednik će živjeti vjerom.” Prvo pitanje je, kad hrišćanin koji je opravdan vjerom, koji je prihvatio Hrista i krstio se u Hrista, počinje živjeti?

2. Drugo pitanje je: „Kako treba živjeti hrišćanin koji je opravdan vjerom? Kako će živjeti?” Znači pitanje broj jedan je „Kad počinje živjeti?” a pitanje broj dva je „Kako počinje živjeti?”

Ostatak naše studije potrošićemo na to „kako hrišćanin počinje živjeti, ali htio bih otpočeti ovaj odsijek sa „kad hrišćanin počinje živjeti” jer postoji zabuna po ovom pitanju. Mnogi hrišćani vjeruju da pošto je „će” buduće vrijeme oni tumače Avakum 2:4 i Rimljanima 1:17 da stoji da kad Hristos dođe po drugi put i ova smrtnost se obuče u besmrtnost, tada i samo tada ćemo živjeti. Ali Pavle nam ne daje taj odgovor. Pavle kaže da u trenutku kad ste prihvatili Hrista, u trenutku kad ste se obratili, u trenutku kad ste kršteni u Hrista, od tada pa ubuduće pravednik će živjeti vjerom.

U Rimljanima 6 Pavle podsjeća vjernike da opravdanje vjerom počinje obraćenjem ili krštenjem. Legalno, Bog je opravdao sve ljude u Hristu. Ali svi ljudi neće ići na nebo zato što se to legalno opravdanje mora učiniti efektivnim. Razlog za to je što je Bog ljubav. On neće nikoga prisiljavati da prizna šta je On učinio za nas u Hristu. Legalno opravdanje postaje efektivno u trenutku kad vjerujemo a krštenje je javno priznanje te vjere.

Poslušajte šta Pavle kaže u Rimljanima 6:3,4 o iskustvu krštenja, ne tom činu jer čin ponekad nije usklađen sa iskustvom. Iskustvo je ono što nas spasava. Čin je samo spoljašnje priznanje. Pogledajte Rimljanima 6:3,4: „Ili ne znate da svi koji se krstismo u Isusa Hrista, u smrt Njegovu krstismo se? (krštenje je uvijek u Hrista.) Tako se s Njim pogrebosmo kroz krštenje (pravo krštenje je sahrana zbog identifikacije sa Hristom i Njegovim raspećem. Mi se zakopavamo s Njim u krštenju) u smrt, da kao što usta Hristos iz mrtvih slavom Očinom, tako i mi u novom životu da hodimo.” U trenutku kad ustanemo iz vode – mi hodimo u novini života. Znači oni koji su pravedni vjerom počinju živjeti novim životom ne čekajući da Hristos dođe. Bog želi da predemo na taj novi život sada.

Zatim u Rimljanima 6:10-13 on uzima ovu istinu koju smo detaljno pokrili i kazuje nam kakvo

je njeno značenje u hrišćanskom življenju. „Jer smrt kojom On umrije, umrije grijehu jedanput za sve; (Hristos je dokrajčio grijeh na krstu, jedanput i za sve ga okončao) ali život koji živi, živi Bogu” Znači li to da On nije živio Bogu prije nego je umro? Ne. On je živio Bogu od momenta kad je bio na ovoj zemlji. Ali tokom Njegovog zemaljskog života bilo je nešto u Hristu što je bilo u kontradikciji Bogu a to je ljudska priroda koju je preuzeo, naša priroda za koju Pavle kaže u Rimljanima 8:7 da je u neprijateljstvu sa Bogom. On je imao prirodu koju je preuzeo. Ona nije bila Njegova. Bila je naša. On je preuzeo na sebe ali ova priroda ga je neprekidno odvlačila od Boga. Ona ga je odvrćala od krsta. Ali Hristos nikad nije popustio toj prirodi.

Uvijek je postojala ta prepreka sa kojom se borio. Cijelog svog života Isus je vodio borbu sa svojim ja, bitku koju vi i ja moramo voditi. On nikad nije popustio svome ja već se borio protiv njega. Čitavog svog života morao je govoriti: „Ne moja volja već Božja.” Kako ovo znamo? Sam Isus je rekao u Luki 9:23: „Ko hoće da ide za mnom (drugim riječima, ko hoće da me slijedi, neka čini šta sam ja radio) neka se odreče sebe, uzme krst svoj i ide za mnom.” „Krst” je napravljen od dva komada drveta i kad ih spojimo imamo krst. Jedan komad, onaj vertikalni, predstavlja Božju volju. Horizontalni predstavlja našu volju i oni su uvijek suprotstavljeni. To je ono što predstavlja krst. Pravi hrišćanin koji nosi krst kaže: „Ne ja” a to je ono što je Hristos govorio čitavog života. Ali ovo tijelo sa svojim zakonom grijeha i smrti bilo je osuđeno na krstu (Rimljanima 8:3). Hristos ga je osudio zauvijek tako da u vaskrsenju Hristos nije ustao sa istom ljudskom prirodom. On je ustao sa proslavljenom prirodom koja je u savršenom skladu sa Bogom.

Tu prirodu ćemo vi i ja imati prilikom drugog dolaska ali sada moramo nositi krst da bi Bog živio u nama. „Ako me ko hoće slijediti neka se odreče sebe.” Doći ćemo na to kad pređemo na Rimljanima 12:1-3. Pavle kaže u Rimljanima 6:10 da je Hristova smrt okončala odvojenost između Boga i čovjeka. On je uklonio jedanput i za sve barijeru između čovjeka i Boga, i sada nema ničega što ih više ikad može razdvojiti.

U Rimljanima 6:11 on kaže: „Tako i vi dakle (vi koji ste kršteni u Hristu) držite sebe da ste mrtvi grijehu a živi Bogu u Hristu Isusu Gospodu našem.” Riječ „držati” znači da se morate tako smatrati jer niste mrtvi doslovno već u Hristu. Prvo se morate smatrati mrtvi grijehu i drugo živi Bogu, u Hristu Isusu jer u Hristu Isusu ste kršteni.

Zatim imamo primjenu te istine u Rimljanima 6:12 i 13: „Da ne caruje dakle grijeh u vašem smrtnom tijelu, (grijeh još uvijek nastava u vašem smrtnom tijelu ali ne dozvolite mu da vlada vama) da ga slušate u njegovim slastima. Niti dajite udova svojim grijehu kao oruđa nepravde (on izjednačava ovo ljudsko tijelo sa oruđem i kaže: 'Ne koristite ga. Ne dozvolite da ga grijeh kontroliše.'), nego dajite sebe Bogu, kao koji ste živi iz mrtvih, i ude svoje (tj. vaše ruke, noge, jezik, usta, sve) Bogu za oruđa pravde.” Pavle obrazlaže ovu istinu u Rimljanima 12:16.

Dakle kad hrišćanin počinje živjeti? Kad hrišćanin stoji opravdan vjerom? On se više ne brine oko odlaska na nebo. On je opravdan i to je postalo efektivno vjerom. U trenutku kad je kršten, ili kad se obratio, on počinje živjeti hrišćanskim životom. Pavle ovo kaže na mnogo načina i na mnogim mjestima. Rimljanima 8:9-14 postavljaju osnov za ovo i takođe prezentuju istu misao. Zatim Rimljanima 13:14 to zaokružuju: „Nego se obucite u Gospoda našega Isusa Hrista, (što ste uradili prilikom krštenja) i tijelu ne ugađajte po željama.”

Galatima 5:16: „Hodite u Duhu i ne ispunjavajte želje tijela.” Efescima. 4:1: „Molim vas dakle da se vladate kao što priliči vašem zvanju u koje ste pozvani.” Kološanima 2:6: „Kako dakle primiste Hrista sada, (ne sutra, ne u budućnosti) onako živite u Njemu.” Još jedan dobar tekst imamo u 1. Jovanovoj 2:6: „Koji govori da u Njemu stoji, i taj treba da hodi kao On što je hodio.” Dakle sve ovo je usaglašeno sa onim što je Hristos rekao u Jovanu 5:24: „Zaista, zaista vam kažem: ko moju riječ sluša i vjeruje onome koji je mene poslao, ima život vječni, i ne dolazi pod osudu, nego je prešao iz

smrti u život.”

Ako opravdanje znači da ste već prešli iz smrti u život, dakle kad počinjete život opravdanja vjerom? Sada! To je Pavlovo izlaganje. Ima nekih koji kažu: „Ne, mi moramo čekati do drugog Hristovog dolaska kad će se ova propadljivost obući u neraspadljivost i onda ćemo moći živjeti.” Ne, Bog želi da živite sada, jer najveći dokaz koji možemo dati svijetu da smo opravdani vjerom je naš život, kao što Pavle kaže u 1. Korinćanima 4:20: „Carstvo Božje nije u riječi nego u sili.”

Svijet želi vidjeti opravdanje vjerom. Da ponovim nešto vrlo važno. Zašto je Pavle sačuvao ovu divnu istinu za kraj? I zašto je ovo njegov uzor? U svim svojim poslanicama on se bavi hrišćanskom etikom na kraju. Razlog zato je oponiranje legalizmu u svim njegovim spisima. Legalizam kaže: „Prvo morate živjeti dobrim životom, onda ću vas opravdati.” Jevandjelje kaže: „Prvo vas opravdavam, potom želim da živite hrišćanskim životom.” To je suprotnost.

Kao što kaže jedan teolog: „Bog nam je dao zakon da bi se usmjerili na Hrista a kad dođemo Hristu, On nas preusmjerava i vraća zakonu kao standardu hrišćanskog življenja.” Ovo je napisao jedan evangelistički naučnik i njegove oči su se sigurno otvorile za istinu. Sledeći tekst je 1. Jovanova 5:11-13: „I ovo je svjedočanstvo, da nam je Bog dao život vječni, (zapazite da to nije buduće vrijeme nego nam je Bog sada dao vječni život) i ovaj život je u Njegovom Sinu. Ko ima Sina Božjega ima život; (ne buduće već sadašnje vrijeme. On već ima život ako je u Sinu) ko nema Sina Božjega nema života. Ovo pisah vama koji vjerujete u ime Sina Božjega, (vjernik ima život sada!) da znate da imate (ne imaćete već imate) vječni život, i da vjerujete u ime Sina Božjega.” Sve dok vjerujemo, imamo život. Nevolja je što svijet mora vidjeti taj život, svijetu ne treba da vidi kako smo dobri. Svijet treba da vidi Hrista u nama. Ili kao što to Pavle postavlja u Kološanima 1:27: „Hristos u vama nad slave.”

Sada idemo na Rimljanima 12:1: „Molim vas (pozivam, preklinjem, opominjem, ima raznih prevoda ove riječi) dakle, braćo, milosti Božje radi, (u pogledu pravednosti vjerom, zapamtite nijesmo spaseni zbog svoje pravednosti nego se spasavamo Njegovom milošću, Titu 3:5) da date tjelesa svoja u žrtvu živu, svetu, ugodnu Bogu; to da bude vaše razumsko bogoslužjenje.”

Imamo ovdje tri riječi koje ćemo detaljnije razmotriti. Prva riječ je „dati.” „Molim vas dakle, braćo, da milosti Božje radi date.” Rečenica je u aoristu. Radi ispravnog tumačenja te riječi treba reći „donijeti čvrstu odluku.” Braćo donesite čvrstu odluku volje. Odluka koju morate donijeti je da prinesete svoje tijelo ne da se žrtvuje na krstu ili pogubi mučeničkom smrću, što se može desiti u budućnosti, već da ga date kao živu žrtvu.

Zašto on to naziva živom žrtvom? Kad ste prihvatili Hrista jedina promjena koja se dogodila u vama bila je promjena u vašem umu, volji. Riječ „pokajanje” dolazi od dvije grčke riječi „meta noieo.” Noieo dolazi od riječi noseo. Riječ „znanje” (nauk) dolazi od toga. Metanoieo znači promjena uma ali naša priroda nije se promijenila ni jednu jotu. Drugim riječima, imate um koji želi slijediti Boga i prirodu koja je protiv Boga, i ne pokorava se Njegovom zakonu. Kad dajete ovo tijelo, kojim vlada zakon grijeha – grijeh ga ne mora kontrolisati ali njime vlada – vi ga prinosite kao živu žrtvu.

U Jevrejima 2:18 Pavle kaže: „Jer u čemu postrada i iskušan bi u onome može pomoći i onima koji se iskušavaju.” „On postrada budući iskušan.” Koliko često je Hristos bio kušan? Jevrejima 4:15 nam kažu da je iskušan u svemu kao i mi. Koliko često ste kušani? Ne znam za vas ali ja se kušam danju i noću. Ponekad i dok spavam. Đavo ne misli da nam treba priuštiti odmor. Jevrejima 2:18 kažu da je On postradao. Zašto je postradao budući iskušan i šta stradanje znači? Petar odgovara na to pitanje u 1. Petrovoj 4:1: „Kad dakle Kristos postrada za nas tijelom, (u svojoj ljudskoj prirodi) i vi se tom misli naoružajte, jer koji koji postrada u tijelu, prestaje od grijeha.” Petar nam govori da je um koji je Hristos imao bio potpuno podređen volji Božjoj. Sjetite se da je u Getsimaniji Njegovo tijelo reklo: „Zašto bi išao na krst?” To je uzrokovalo krvav znoj ali Isus je odgovorio: „Oče, ne moja volja nego Tvoja neka bude.”

On je davao svoje tijelo. Čitavog svog života davao je svoje tijelo kao živu žrtvu. Zatim je na krstu predao svoje tijelo kao konačnu žrtvu. Učinio je to da nas spase. Predavanjem tijela u živu žrtvu Bog je proizveo pravednost u Njemu a konačnim žrtvovanjem Bog je udovoljio zakonskoj pravdi za nas. Na taj način Njegovim životom i smrću imao savršenog Spasitelja.

Ali Bog ne traži da date svoja tijela kao živu žrtvu da bi se spasli. Dakle zašto bi to radili? Po blagodati Božjoj. Kad je Bog predao sebe za nas onda i mi zauzvrat trebamo biti voljni da damo sebe za Njegovo djelo. Okrenite 2. Korinćanima 5:14,15: „Jer ljubav Božja nagoni nas.” Ona nas prisiljava. Jednom kad shvatimo da kad je Jedan umro svi umriješ, na šta nas nagoni, prisiljava, vuče Božja ljubav otkrivena na krstu? Čitajmo iz same Biblije, 15-i stih: „I On umrije za sve da oni koji žive.”

On je umro za sve, ne prvom već drugom smrću. Zato Otkrivenje 20:6 kaže da vjernici nikad ne moraju iskusiti drugu smrt. On je umro za sve ne samo da nas spase već: „da oni koji žive (mi počinjemo živjeti sada) ne žive više sebi, nego Onome koji za njih umrije i vaskrse.” Da li smo voljni dati svoja tijela u živu žrtvu, svetu, ugodnu Bogu što je naša razumska služba? (Rimljanima 12:1) Riječ „razumska” nije baš najprikladnija ali teško je naći bolju. Ova riječ se mnogo koristi u grčkom Starom Zavjetu zvanom Septuaginta, i tu se uvijek prevodi kao „bogoslužjenje.” Znači ima duhovnu konotaciju. Ono što Pavle kaže ovdje je „dajte tjelesa svoja u žrtvu živu, svetu, ugodnu Bogu, koje je vaša duhovna služba.” Od sada pa ubuduće ne živim za sebe već za Hrista.

Toga radi, Pavle kaže u Rimljanima 12:2: „Ne vladajte se prema ovom svijetu.” Ili „ne stavljajte se u svjetovne kalupe.” A ovo je jedan od najvećih problema s kojim se suočavamo. Kad se jevanđelje propovijeda paganima u Africi, animistima i oni postanu hrišćani, svjesni su da kažu zbogom naznaboštvu u zamjenu za hrišćanstvo. Opšta je praksa među Afrikancima da kad se krste stvarno promijene svoje ime. Oni stvarno mijenjaju imen, baš kao što je Pavle uradio kad se obratio iz judaizma. On je promijenio ime iz Savle u Pavle. Šta je to značilo? Značilo je da više ne pripada svijetu.

Ali problem je što godinama u školama, javnim i privatnim, moramo govoriti, „Ovo je jedan narod pod Bogom.” To je stvorilo problem jer ne pravimo razliku između naše kulture i hrišćanstva jer pod Bogom je jedan narod. Međutim, da li u praksi zaista jedan narod pod Bogom? Zato što nismo napravili razliku između kulturnih obrazaca svoje zemlje i hrišćanskog stila života, kakav god da je kulturni trend, crkva ga prati. Pogledajte kulturu u zemlji i pogledajte upute crkve. Ne treba dugo da se crkva promijeni. Bilo da se radi o razvodu, životnom stilu ili nečem drugom, crkva ide tim pravcem, i to je uzrokovalo glavni problem. Želim ponoviti dvije stvari kojih morate biti svjesni kao hrišćani:

1. Vi ste umrli svijetu.

2. Vi više ne pripadate svjetovnom sistemu. Živite u svijetu ali niste od svijeta. Kad se Isus molio u Jovanu 17, On je rekao: „Oče, ne molim te da ih ukloniš iz svijeta već da ih sačuvaš od zla na svijetu.”

Razlika nije samo u spoljašnjem činu. U 1. Jovanovoj vidimo razliku između svijeta i crkve. Osnov ovoga je da svaki pravi hrišćanin mora shvatiti da kad se rađa u carstvu Božjem, rađa se raspet. To je naslov ovog poglavlja preuzet od jednog francuskog teologa koji je rekao: „Svaki hrišćanin se rađa raspet.” 1. Jovanova 2:15,16: „Ne ljubite svijet.”

Jovan nije mislio da ne volite svjetske ljude. Mi moramo voljeti ljude ovoga svijeta jer su djeca. Božja, napokon krsta radi, iako ga ne priznaju. „Ne ljubite svijet ni što je na svijetu. Ako neko ljubi svijet, ljubavi Očine nema u njemu.” Vi ne možete istovremeno pripadati svjetovnom i nebeskom carstvu. To su suprotstavljena carstva. Šta on podrazumijeva pod „svijet”? Stih 16 kaže: „Jer sve što je na svijetu, tjelesna želja, i želja očiju, i ponos života.”

Ovo su tri upravljačke sile koje kontrolišu svjetovnu osobu:

1. Želja tijela znači šta osjeća ono želi. Ono želi sve.
2. Šta vidi, ona želi.

3. Uvijek se želi uspinjati sve više. Ne želi se spuštati. Ako mi ne vjerujete pitajte nekog karijeristu: „Kakvi su vaši planovi za narednu godinu?” Još nijesam vidio mladog pastora velike crkve koji bi dobrovoljno želio ići u malu crkvu. Čak i u crkvi mi želimo da napredujemo. Radio sam osamnaest godina u Africi i zapazio tri vrste misionara. Jedna je „turističko misionarstvo.” Oni uvijek nose svoje fotoaparate. Afrika im nudi puno zabave. Druge zovem politički misionari, jer se ne možete uspeti do Generalne konferencije ukoliko nemate misionarsko iskustvo. Neki idu tamo radi promocije. Ali postoji i treća grupa, iskreni misionari koji tamo dolaze da svjedoče za Hrista i zaboravljaju svoje ja. Problem ovoga svijeta je što se trudi samo za sebe.

Nasuprot tome okrenimo Galatima 5:24: „A oni koji su u Hristu raspeše tijelo sa njegovim strastima i željama.” To je mentalitet hrišćanina. U Galatima 6:12 Pavle kaže: „Koji hoće da se hvale po tijelu, (legalisti) oni vas nagone da se obrezujete, samo da ne budu gonjeni za krst Hristov.”

Pavle ovdje kaže da legalisti slijede pravila jer se žele proslaviti. Jevanđelje, krst, daje slavu Bogu i zato to znači gutanje našeg ponosa. Dvanaesti stih se bavi legalistom ali četrnaesti raspravlja o pravom hrišćaninu. „A ja Bože sačuvaj da se čim drugim hvalim osim krstom Gospoda našega Isusa Hrista, kojega radi razape se meni svijet, i ja svijetu.” Hrišćanin se rađa raspet.

U Rimljanima 12:2 (poslednji dio) i 3 Pavle kaže: „Ne prilagođavajte se ovome svijetu, (ne uskačite u svjetovne šablone) nego se promijenite obnovljenjem uma svojega.” Ono što Bog želi vidjeti u meni i vama je obnovljenje uma. Djela će se brinuti o sebi. Ima mnogih koji pokušavaju doći do prefekcije u ponašanju u pripremi za drugi Hristov dolazak, ili vrijeme nevolje. Pavle uči savršenstvu ljudskog uma ili karaktera. Druim riječima, um se usavršava a Bog brine o ponašanju. E.G. White to naziva čišćenje hrama duše, ne spoljašnosti, već hrama duše.

Drugim riječima, moramo imati na umu potpunu potčinjenost Isusu Hristu a Bog će brinuti za ponašanje. Znači Pavle ovdje kaže: „Ne prilagođavajte se svijetu nego se promijenite obnovljenjem uma.” Filibljanima 2:5: „Jer ovo da se misli među vama što je u Hristu Isusu.” Ali takođe čitamo u Filibljanima 2:1-4 da kad imate Hristov um, Bog će vam otkriti koje je dobra i prihvatljiva služba koju On očekuje od vas. On ne očekuje od svakoga isto. Razni ljudi imaju različitu mjeru vjere.

Stoga on zaključuje u Rimljanima 12:3: „Jer kroz blagodat koja je meni data kažem svakome koji je među vama da ne mislite za sebe više nego što valja misliti, nego da mislite u smjernosti kao što je kome Bog udijelio mjeru vjere.” Osnov hrišćanskog življenja je vraćanje na formulu “ne ja već Hristos.” To je ono čega se svakodnevno moramo podsjećati. Hrišćanin je opravdan. On stoji savršen pred Bogom ali počinje živjeti kao opravdan hrišćanin sada! Svaki dan! Obnovite svoje umove i molite se Bogu: „Oče, dao si mi svog Sina. Raspeh se s Njim i sada želim da On živi u meni, a život koji sada živim živim vjerom u Sina Božjega koji me ljubi i daje sebe za mene.” Molim se u Isusovo ime da ovo bude vaša molitva.

Trideset drugo poglavlje

Tijelo Hristovo (Rimljanima 12:4-8)

„Kad hrišćanin koji je opravdan vjerom počinje živjeti?” Postoje mnogi hrišćani koji kažu da počinjemo živjeti prilikom drugog Hristovog dolaska ali to nije Pavlovo učenje. Mi počinjemo živjeti život opravdanja vjerom u trenutku kad se obratimo; od momenta kad smo kršteni vjerom u Isusa Hrista. U trenutku kad prihvatimo Hrista kao svoju pravednost, kad podredimo ovaj „adamski”, grešni život krstu gdje i pripada i zauzvrat prihvatimo Hristov život, tada počinjemo hoditi u novini života.

Od Rimljanima 12:3,4 nadalje sve do kraja Rimljanima 16, Pavle nam daje seriju propovijedi. Kako treba živjeti neko ko je već opravdan vjerom? Drugim riječima, hrišćansko življenje je plod opravdanja vjerom. A u Rimljanima 12:4-8, Pavle otpočinje sa crkvom jer hrišćansko življenje počinje prvo u crkvi. Zatim prelazi na naš odnos prema svijetu, prema vlastima, prema raznim ljudima i raznim situacijama.

Rimljanima 12:3 je prelazni tekst. U prvom i drugom stihu Pavle nas podsjeća da kao hrišćani ne zauzimamo kurs ovoga svijeta. Moramo se transformisati podječajući se da nijesmo više od svijeta. Mi hodimo u novini života. Zatim u trećem stihu on nastavlja i kaže: „Jer kroz blagodat koja je meni data kažem svakome koji je među vama da ne mislite za sebe više nego što valja misliti; nego da mislite u smjernosti kao što je kome Bog udijelio mjeru vjere.”

Potrebno je objasniti riječ „vjera” jer ona ima više od jednog značenja u Novom Zavjetu. Ovdje nam je potrebna ispravna definicija vjere jer u ovom stihu Pavle ne govori o vjernikovoј vjeri u Hrista. To je primamo značenje vjere ali ta riječ se koristi na mnogo načina u Novom Zavjetu. Na primjer, u Rimljanima 3:31 riječ „vjera” se odnosi na doktrinu o opravdanju vjerom.

Ako bi išli na Galatima 3:24,25, tu se riječ „vjera” odnosi na samog Hrista. Kad je rekao „prije nego dođe vjera” mislio je „prije nego je Hristos došao.” Prema kontekstu riječ „vjera” u Rimljanima 12:3 se odnosi na duhovni dar koji svaki vjernik prima prilikom obraćenja a koji nas osposobljava da funkcionišemo unutar crkve koja je tijelo Hristovo. Na primjer pogledajte Rimljanima 12:6: „Pošto imamo različite darove prema blagodati koja nam je data, koristimo ih: ako proroštvo neka bude srazmjerno našoj vjeri.”

Ovdje je vjera dar, dar ovetog Duha. Sada dolazimo na vrlo važan odsijek jer jevanđelje nije teorija. Ono nije ideja. To je istina koju treba iskusiti. Provodimo vrijeme raspravljajući i dokazujući opravdanje vjerom ali u Novom Zavjetu doktrina o opravdanju vjerom nije nešto o čemu se treba sporiti ili dokazivati već se mora iskusiti. Pavle nam daje neke vrlo dobre savjete kako ovo možemo iskusiti.

Prvo ćemo razmotriti šta kaže u Rimljanima 12:4,5, jer to je ključni iskaz u našem pasusu: „Jer kao u jednom tijelu što imamo mnoge ude, a udi svi nemaju jedan posao, tako smo mnogi jedno tijelo u Hristu, a ponaosob smo udi jedan drugome.” Proučicemo ovo korak po korak, prije svega krštenje u Novom Zavjetu kao subjektivno iskustvo. Ne govorim o iskustvu u kojem vas pastor potapa u vodu, nego o duhovnom iskustvu koje je uvijek u Hristu. Vidjeli smo ovo kad smo proučavali Rimljanima 6. Krštenje je uvijek u Hrista.

Još jedan pasus koji se bavi istim područjem nalazi se u 1. Korinćanima 12:13. Pavle konstatuje: „Jer jednim Duhom mi se svi krstismo u jedno tijelo, bili Jevreji ili Grci, ili robovi ili sami svoji; i svi se jednim Duhom napojismo.” Drugim riječima, hrišćanstvo je ulaženje u Hrista. Kad se krstimo u Hrista mi se identifikujemo sa Isusom Hristom i Njegovim raspećem, što znači da je Njegova smrt naša smrt, Njegovo ukopanje naše ukopanje i Njegovo vaskrsenje naše vaskrsenje.

Znači kad se hrišćanin subjektivno krsti u Hrista, događaju se dvije stvari u njegovom umu.

Zato Pavle kaže da nam je potrebna obnova uma, da se podsjećamo ko smo. Svojom vjerom i krštenjem mi smo rekli zbogom svom adamskom životu s kojim smo rođeni, koji stoji osuđen i koji je umro na krstu. Zauzvrat smo prihvatili Hristov život koji postaje naš kroz iskustvo novorođenja. Sada smo prihvatili ovaj Hristov život kao svoj život. Ova razmjena donosi veliku i dinamičnu promjenu u nama, mijenja naš status, naš položaj, i način na koji posmatramo stvari i činimo ih. Kad smo bili neobraćeni, dok smo još živjeli starim životom, pripadali smo svijetu. Ne govorim o fizičkom ili političkom već duhovnom svijetu. Pripadali smo svijetu koji je pod Sotonom, pod zlim. Kad smo postali hrišćani kazali smo zbogom tom građanstvu i postali članovi tijela Hristovog koje Novi Zavjet definiše kao crkvu. U stvari riječ „crkva” potiče od dvije grčke riječi „ek klesia” što znači pozvani narod. Mi smo poseban narod Božji. To znači da sada moramo imati drugačije stanovište.

Dok sam bio od svijeta pripadao sam naciji, društvu, plemenu ili grupi. Bogati imaju kliku, obrazovani imaju neku svoju kliku. U svijetu imamo svakojake razlike, razne frakcije, ali kad postanete hrišćanin sve razlike moraju nestati. Da bi otkrili zašto, pogledajmo 1. Korinćanima 12:13: „Jer jednim Duhom svi se krstismo u jedno tijelo, bili Jevreji ili Grci, ili robovi ili sami svoji, i svi se jednim Duhom napojismo. Jer tijelo nije jedan ud nego mnogi.”

Pavle zatim objašnjava da kao što ljudsko tijelo ima mnoge ude, crkva ima mnoge članove ali smo jedno tijelo. Ne smije biti razlika u crkvi. Pavle kaže u Galatima 3:27,23 da se oblačite u Hrista kad se u Njega krstite. Nema muškog roda ni ženskog. Nema roba i nema gospodara. Svi smo jedno u Hristu. Ovo je radikalno ali je jedna od glavnih razlika. Kad se krstimo u Hrista ne pripadamo svi istom dijelu Hristovog tijela. Neko je možda ruka, neko uho, neko oko. Da bi nas osposobio da funkcionišemo u tijelu Hristovom, Bog je svakom članu dao dar.

Razlog zašto je Bog svakom od nas dao taj dar nalazimo u 1. Korinćanima 12:7: „A u svakome se pojavljuje Duh na korist.” Drugim riječima, Bog je svakom vjerniku dao dar tako da može djelovati unutar crkve kako bi cijela crkva imala koristi. Ruka nije samo bitna za samu ruku već za cijelo tijelo, i oči su bitne sa čitavo tijelo. Ovo Pavle obrazlaže u 1. Korinćanima 12:15 nadalje: „Ako reče noga: ja nijesam ruka, nijesam od tijela, eda li zato nije od tijela?”

Zatim prelazi na uho i slušanje. Zamislite da negdje u daljini vidim nešto vrlo važno. Ne mogu ga dobro uočiti i prilazim bliže. Oko ne može ići samo, potrebne su mu noge. Ima nešto što morate znati što je vrlo važno. Bio je jednom jedan politički naučnik koji je da bi dokazao evoluciju koristio argument kako su to oni zvali nepotrebni organi, „organi ljudskog tijela koji više nijesu bitni.” Vjerujem da je u 19-om vijeku bilo oko stotinu nepotrebni organa. To su bili organi koji su prema njihovim riječima privremeno služili dok smo bili životinje ali sada su nepotrebni i predstavljaju balast. Postojao je čitav spisak tih organa. Međutim, problem nije bio u tome, oni nijesu beskorisni samo što znanstvenici tog vremena nijesu bili otkrili njihovu svrhu. Danas je taj broj sveden gotovo na nulu.

Ono što kažem je da nema člana crkve koji je nepotrebni organ. Svako, bez obzira na godine, kvalifikacije ili obrazovanje, ima svoju ulogu i moramo to obnoviti. Ne smijemo gajiti ideju da je funkcionisanje crkve zadatak pastora a mi smo samo posmatrači. U crkvi svaki dio ima svoju ulogu i mora funkcionisati.

Šta bi se desilo kad jedan od vaših ljudskih organa ne bi funkcionisao? Recimo da vaše noge ne mogu više hodati. Nijesu samo noge što stradaju nego cijelo tijelo. Pavle kaže da svaki član imao svoj udio. U savjetu koji daje u Rimljanima 12:6,7,8 rečeno nam je: „A imamo različite darove.” Svi mi imamo različite darove, prema milosti, ne prema našoj prirodnoj sposobnosti, već „po blagodati koja nam je data da ih koristimo.”

Zatim on daje spisak darova. Ako imate dar proroštva, upotrijebite ga. Ako imate dar službe, iskoristite ga. Ako dar učenja, koristite ga. Ako imate dar savjetovanja, koristite ga. Bog je čak dao i

neke darove davanja. On je pojedinim članovima dao veliko bogastvo kako bi se koristilo za slavu Božju.

Zatim Bog ima dar milosti. To je poseban dar. Potreban nam je u crkvi. Sjetimo se Pavlove i Varnavine rasprave oko Marka. Pavle je bio osoba snažne volje, jakog uma. Nije vjerovao u neuspjeh. Kad je Marko prvi put pogriješio, on mu ne bi dao drugu priliku ali Varnava je imao dar milosti. On je rekao: „Ovo je samo mladić, pruži mu još jednu priliku.” Pavle je kazao: „Ne,” i tako su se razdvojili a Varnava je uzeo Marka i dao mu drugu priliku. Marko se pokazao kao vjeran sluga i iskoristio datu mogućnost. Godinama kasnije Pavle je rekao: „Marko, molim te, dođi do mene. Potreban si mi.” Šta bi Pavle rekao da Varnava nije bio tu? Hvala Bogu za one koji sklanjaju ljude pod svoja krila i imaju strpljenja s njima.

Pavle nam u ovom pasusu kaže da je crkva tijelo Hristovo. On takođe kaže: „Ovo tijelo ima mnoge ude i da bi funkcionisalo kao cjelina mora imati sve svoje članove, svaki svoj dio u radnom stanju.” Danas je ovo očajnička potreba crkve, ne samo lokalne već cijele Hrišćanske crkve.

U Božjoj riječi imamo praktičan savjet kako da primijenimo ovu istinu na sebe. Prvo da budemo sasvim načisto da kad prihvatimo Hrista mi prihvatamo spasenje. Spasenje nije samo od smrti na život. Nije samo od osude na opravdanje. Prvo subjektivno iskustvo spasenja je iz svijeta u crkvu a crkva je tijelo Hristovo. U Jovanu 15:19 Isus se obraća svojim učenicima; govoreći: „Ja vas izabrah iz svijeta. Više ne pripadate svijetu. Vi pripadate Meni.” U 1. Jovanovoj 5:19 Jovan nam kaže: „Mi hrišćani pripadamo Bogu dok je svijet pod zlim.” U Galatima 6:14 Pavle kaže: „Ne pripadam svijetu jer zbog krsta Hristovog razapeh se svijetu i svijet se razape meni.”

Prvo, mi smo poseban narod, osobit narod. Drugo, mi pripadamo tijelu Hristovom. Dakle, svakom tijelu je potrebna glava. Ako okrenete na Efescima 5:2.3 i Kološanima 1:18, Pavle nam kaže da je glava ovog tijela Isus Hristos. Važno je da smo odani Isusu Hristu. Svaka druga lojalnost će se ispravno odvijati ako smo korektni prema Hristu jer će nas On usmjeravati. Mi moramo biti lojalni Hristu jer crkva kao organizacija će se dezintegrisati u vrijeme nevolje ali Hristos je naš Gospod. Moramo biti odani Njemu i ako je ta lojalnost ispravna, sigurno će i naša lojalnost prema braći, organizaciji, biti korektna jer će nas On voditi.

Prije svog obraćenja mogli smo činiti šta hoćemo jer pod svijetom načelo svoga ja je načelo Sotoninog carstva. Svako živi za sebe. U crkvi načelo je „ne ja već Hristos,” On je glava. Ja sam sluga. On je moj Gospodar izato nemam slobodu da radim što hoću. On me mora voditi. Ako mi kaže: „Želim da ideš u Ugandu,” ja ne odgovaram, „Ali tamo ima zmija.” On brine o zmijama. On se pobrinuo za to kad je jedna ujela Pavla. Ako On želi da umrem od ujeda zmijske to je Njegov problem, ne moj, ali jedno znam, On je pobijedio smrt pa zašto bih brinuo? Sve što moram činiti je slušati ga.

Ali da bi ga slušali moramo doći na sledeću tačku. Nije dovoljno imati Hrista kao glavu; mi moramo imati živu vezu sa Hristom. Baš kao što moji udi imaju živu vezu sa glavom. Šta bi desilo ako bi nerv koji povezuje moju ruku sa glavom obolio? Imao bih još uvijek ruku ali ona bi bila mrtva i beskorisna. Bila bi samo višak, smetnja tijelu. Bila bi paralizovana. Ima mnogo paralizovanih udova i zato crkva ne funkcioniše kako bi trebalo.

Isus je rekao u Jovanu 15: „Budite u Meni i Ja ću u vama.” On je čokot a mi smo loze i ovo dvoje se mora spojiti – životno vezati kroz molitvu, kroz komunikaciju. Vi ne morate cijelo vrijeme provesti na koljenima. Divno je što nam Bog može čitati misli. On je Jedini koji vam može čitati misli. Hvala Bogu za to. Ne možete ništa sakriti. Vi možete razgovarati sa Bogom svojim mislima. Možete održavati vezu s Njim mislima. Možete živjeti za Hrista i umrijeti za Njega i povezati se sa Njime. To ne radi svijet, to je običaj crkve.

Kad smo isli u Etiopiji tamo je vladala strašna glad. Švedska vlada je bila poslala neke mlade pilote jer se nije mogla dopremiti hrana na područja gdje su ljuai umirali od gladi. Putevi su bili

užasni. Čak ni najbolji kamioni nijesu mogli saobraćati u te krajeve. Tako su poslali ove male letilice sa smjelim pilotima koji su imali male kuke ispod krila gdje bi kačili vreće sa pšenicom i letjeli bi baš kao poljoprivredni avioni ovdje, vrlo nisko i ispuštali vreće i uzlijetali. Jedina nevolja bila je što je Etiopija veoma brdovita. Vazдушna strujanja su strašna. Zato je to vrlo opasan posao, baš kao što je opasno zaprašivanje usjeva. Ti mladi švedski piloti su ovo radili.

Razgovarao sam s jednim od njih i rekao: „Ovo je vrlo rizičan posao, zašto to radite? Mora da postoji razlog. Činite li to da pomognete ovim ljudima?” „Da,” rekao je, „ali to nije glavni razlog.” Pitao sam: „Šta je vaš osnovni razlog?” Dakle, švedska vlada je ponudila svakom od ovih pilota putovanje oko svijeta, naravno besplatno, s tim što su mogli birati koju hoće kompaniju. Takođe su im dali punu školarinu za bilo koji univerzitet u Švedskoj. Rekao sam ovom mladiću: „Ako bi vam vlada napisala pismo i rekla: naš budžet se mora smanjiti i ne možemo vam priuštiti sve ove privilegije, da li biste i dalje služili ovom narodu koji umire od gladi?” Odgovorio je: „Nijesam lud.” Ali hrišćani su budale, oni služe nizašta. To je divna privilegija u hrišćanstvu.

I konačno, nešto vrlo važno. Baš kao što čovječije tijelo mora rasti tako i crkva. Kad kažem „rasti” ne mislim brojčano. Mi se možemo uvećati sa jednog miliona ili manje, što je bilo članstvo crkve godinama ranije, na šest miliona a da duhovno ne usrastemo. Tu mora postojati duhovni rast. To je povezano. Ako svi radimo svoj dio, ako smo životao povezani sa Hristom, duhovno ćemo rasti i to je jedan od glavnih razloga zasto nam je Bog dao darove.

Vratimo se Efescima 4:11-13 vezano sa darove koje proučavamo. Bog mi je dao dar za blagoslov crkve, ne sa moj lični blagoslov. Znači kad vam Bog daje dar jezika, to nije zato da bi se osvjedočili da ste spaseni. To je zloupotreba dara. Bog vam je dao dar da bi crkva imala koristi. Evo te misli u Efescima 4:11: „I On je dao jedne apostole, a jedne proroke, a jedne jevandeliste, a jedne pastire i učitelje, da se sveti priprave za djelo slušbe, na sazidanje tijela Hristova; dokle dostignemo svi u jedinstvo vjere i poznanje Sina Božjega, u čovjeka savršena, u mjeru rasta visine Hristove.” To je Božji cilj za ovu crkvu, duhovno rasti da u međusobnoj slozi odražavamo Hristov karakter. To je Božji cilj za ovu crkvu.

Evo jednog suprotnog primjera. Kad ne koristimo svoje darove, mi ostajemo inertni. Majke, mogu li vas nešto upitati? Divno je imati djecu i za neke je velika privilegija čak i pelene mijenjati ali kažite mi kako biste se osjećale da to radite deset, petnaest godina ili dvadeset? Naravno ne mislim fizički nego duhovno i kažem svom Gospodu: „Kad će moja crkva uzrasti. Zašto se jos uvijek ponašaju poput djece?” Mi nijesmo jedini. Korintska crkva se suočila sa istim problemom. Pavle je bio taj ko je evangelizirao crkvu u Korintu ali deset godina kasnije pisao im je ovo tvrdo pismo. U 1. Korinćanima 3:1 on kaže: „I ja, braćo, ne mogah (prošlo vrijeme) s vama govoriti kao sa duhovnima nego kao s tjelesnima, kao s malom djecom u Hristu.” Kad se ispočetka prihvatili Hrista, bili ste mala djeca u Njemu. Prihvatilo sam to, hranio vas mlijekom, drugi stih, nijesam vam mogao dati čvrstu hranu, i to je bilo u redu. „Ali ni do sada je ne možete primiti.”

Ali tragično je što on kaže da „čak i sada posle deset godina još ne možete uzimati tvrdu hranu. Moram vas hraniti mlijekom.” U to vrijeme nijesu imali smjese ni samousluge gdje bi kupovali meku hranu za bebe. Morali su je praviti. Jedno je to činiti za jednogodišnje dijete ali kad to isto radite za desetogodišnjaka nešto sasvim drugo.

U 1. Korinćanima 3:3 Pavle kaže: „Jer ste još tjelesni (mislio je da se još uvijek ponašaju kao mala djeca u Hristu). Jer gdje su među vama zavisti i svađe i nesloge, nijeste li tjelesni?” Za očekivati je od male djece da se svađaju poput mački i pasa, guraju i povlače za kosu, ali kad vidim odrasle da to čine, verbalno, to me uznemirava. Kad ćemo odrasti? Ako ne rastemo onda smo još tjelesni, a ako smo tjelesni ponašamo se kao (1. Korinćanima 3:3) obični ljudi. Pod „obični ljudi” on je mislio da se naše ponašanje, naše navike ne razlikuju od manira svjetovnih ljudi. Svijet ne može vidjeti razliku

između crkve i sebe. Ovo je najveći kamen spoticanja evangelizmu.

Ljudi se ne obraćaju prvenstveno porukom. Oni se obraćaju onim što vide danas. Mi živimo u naučnom dobu a nauka zahtijeva demonstraciju. Pavle nam kaže u 1. Korinćanima 4:20: „Carstvo Božje nije u riječi nego u sili.” U prošlom vijeku bila su dva velika Njemca. Jedan je bio Dietrich Bonhoeffer. Podigao se kao luteran ali je uočio gdje je crkva pogriješila i nije gledao na crkvu. Gledao je na riječ Božju i preobrazio se. Bio je divan hrišćanin i dok je u ovoj zemlji (Americi - prim. prev.) predavao na Princetonu i Harvardu, buknuo je drugi svjetski rat. Kolege su mu rekle: „Molirao vas, ne vraćate se u Njemačku.”

Rekao je: „Ako se ne vratim u Njemačku, kako da kažem svom narodu da istraje za Hrista čak iako nas to može stajati života. Kako to mogu učiniti ako sam ostanem u ovoj divnoj slobodnoj zemlji.” Tako je napustio privilegije ove zemlje i vratio se u Njemačku. Uhapsili su ga Hitlerovi ljudi i dva mjeseca prije kraja rata bio je pogubljen kao mučenik u trideset devetoj godini starosti.

Bio je još jedan Njemačkanin po imenu Frederick Nietzsche koji se također po digao kao luteran, u stvari otac i djed su mu bili pastori u Luteranskoj crkvi. Posmatrao je crkvu, i sve što je vidio bilo je licemjerstvo. Uvidio je pokvarenost, napustio Hrišćansku crkvu i napisao knjigu Antihrist. U toj knjizi osudio je Hrišćansku crkvu i Boga kao mit. Zatim je uputio ove riječi Hrišćanskoj crkvi: „Ako vi hrišćani očekujete da vjerujem u vašeg Isкупitelja, morate izgledati mnogo više iskupljeni!” To je tragedija. Sve dok smo površni hrišćani, svijet neće vidjeti Boga u tijelu. Oni neće vidjeti Hrista. Vidjeće samo ljudska bića koja se spolja pokušavaju ponašati kao dobri ljudi ali iznutra se ne razlikuju od njih. Moja je molitva da se podsjećamo ove dvije stvari:

1. Ja sam mrtav i moj život je sakriven u Hristu.
2. Od sada pa ubuduće nijesam ja taj koga svijet mora vidjeti već Hrista u meni.

Kad Hristos živi u nama, Njegova ljubav će nas prožimati i voljećeno se međusobno, jer je Isus rekao u Jovanu 13:35: „Po tom će svi pozanati da ste Moji učenici ako imate ljubav (agape) među sobom.”

Možda se nećemo usaglasiti u mnogim stvarima u potpunosti ali ljubav ne gleda na razlike. Ona voli uprkos onome što smo. Na univerzitetu su imali naviku da se okupljaju o zalasku sunca na nekoj vrsti večernje sedeljke. Mladi bi se okupili, svirali gitaru i pjevali. Moja supruga i ja smo im se priključili i dok smo posmatrali gomilu uočili smo jednog mladića. Imao je dugu kosu koja vjerovatno mjesecima nije vidjela češlja. Izgledao je kao, kako mi to kažemo, hipi. Ličio je na skitnicu ali lice mu je bilo vrlo prijateljsko. Rekao sam ženi: „Znaš, taj momak liči na jednog mog bivšeg cimera.” Bio mi je cimer na koledžu a njegov otac je bio predsjednik jedne od misijskih stanica.

Rekla je: „Da znaš i liči na njega.” Posmatrao nas je pa smo se uputili pravo do njega i predstavili se. Povelili smo ga kući i zajedno večerali a onda nam je ispričao vrlo tužnu priču. Rekao je: „Došao sam u ovu zemlju i vidio mnogo licemjerstva. Očekivao sam nešto bolje ali vidio sam licemjerje. Tako sam sve ostavio.” Bio je na univerzitetu, napustio studije i pomiješao se sa gomilom mladih koji su se drogirali, priključio im se i postao jedan od njih.

Nakon šest mjeseci postao je vrlo usamljen. Otkrio je da u tome nema mira i radosti i želio se vratiti u crkvu. Jedne subote došao je i sjeo pored jednog mladog para. Dama je otvorila svoju tašnu, izvadila češalj i rekla mu: „Možda bi ti ovo trebalo prije nego uđeš.” Izašao je i rekao: „Ne želim ići u ovu crkvu. Gdje da idem?” Tri mjeseca kasnije vratio se i rekao „da pokušam” i tada smo ga sreli. Ne gledajte na ljude po onome što se vidi spolja. Oni su djeca Božja i zapamtimo da Bog radi iznutra a spoljašnjost će očistiti kad odrastemo.

Moja je molitva da svako od nas funkcioniše u djelu koje nam je Bog dao da obavimo. Ne znam koji ste dar dobili. Bog će vam reći. Prepoznati dar nije problem. Problem je koristiti ga. Taj dar nema

ništa s vašom prirodnom sposobnošću. Ja sam prirodno povučen. Užasavao sam se od pomisli da stanem za propovjedaonicom ali milošću Božjom jesam što jesam. I molim se da i vi budete isto. To je moja molitva za crkvu koja će rasti, ne samo brojčano, jer to nije najvažniji dio, već duhovno. Kad duhovno rastemo brojke će već stići. One su prirodna posljedica toga.

Neka Bog blagoslovi ovu crkvu da se sjetimo ko smo. Mi smo udi tijela Hristovog i stoga udi jedan drugome. Potrebni smo jedni drugima. Pavle kaže u 1. Korinćanima 12:25-27: „Da ne bude raspre u tijelu, nego da se udi jednako brinu jedan za drugoga. I ako strada jedan ud, s njim stradaju svi udi; a ako li se jedan ud slavi, s njim se raduju svi udi. A vi ste tijelo Hristovo i udi među sobom.” Mi moramo imati istu brigu jedan za drugoga. Ne smije biti rascjepa u crkvi. Ako jedan pati svi patimo, ako se jedan raduje, niko da ne zavidi. Svi se s njime radujemo. Neka vas Bog blagoslovi.

Trideset treće poglavlje

U Njegovo obličje (Rimljanima 12:9-21)

Da li ste ikad dovoljno ozbiljno razmatrali Rimljanima 12:9-21? Dok posmatrate ovaj pasus pitaćete se kako je nekome moguće da uradi ono što Pavle sugerise da hrišćanin čini. Da bi razumjeli odakle Pavle dolazi trebamo se podsjetiti da je Rimljanima 12 u stvari nastavak Rimljanima 8. Rimljanima 9, 10 i 11 su kao neki dodatak usred poslanice. Mogli bi direktno preći sa osme na dvanaestu glavu. Ono što Pavle čini ovdje u Rimljanima 12:9-21 je obrazlaganje dva stiha koja je napisao u osmoj glavi.

Radi osnove s koje polazimo, ta dva odnosna teksta su Rimljanima 8:29,30: „Jer koje naprijed pozna, one i odredi da budu jednaki obličju Sina Njegova, da bi On bio prvorodeni među mnogom braćom. A koje odredi one i dozva; a koje dozva one i opravda; a koje opravda one i proslavi.” Već smo se bavili sa dvije riječi koje se nalaze u 29-om stihu, riječi koje su donijele mnoge sukobe, puno problema, puno pitanja u Hrišćanskoj crkvi. Ovo je jedan od ključnih tekstova koji koriste kalvinisti. Calvinisti vjeruju da je Bog izabrao samo neke segmente, određeni dio ljudskog roda za spasenje a ovo je jedan od stihova kojim to dokazuju.

Htio bih vas podsjetiti šta smo razmatrali vezano za ove dvije riječi. Riječ „unaprijed poznati” ne znaci odabrati. Neki od naših modernih prevoda koriste riječ „odabrati” ali to nije ono što označava ta grčka riječ. Ona znači znati unaprijed. Riječ „predodredi” ne znači izabra. Znači ono što Pavle kaže u 29-om stihu je: „Kojе znade unaprijed vezano za Isusov dolazak na ovaj svijet, On dođe da spase sve ljude.”

Novi Zavjet je apsolutno jasan. Božja namjera je da se svi ljudi spasu i na krstu Isus je umro za sve ljude. Ovo smo jasno ustanovili ali svi ljudi neće ići na nebo jer ovo spasenje koje se ispunilo u Hristu za sve ljude je Božji dar grešnom čovječanstvu i poput svakog drugog dara ne može se uživati ako ga ne primite. Pošto je Bog stvorio čovjeka sa slobodnom voljom i pošto je Bog ljubav, On ne vrši prinudu. On nam neće nametati prihvatanje tog dara. To ne znači da nije spasio druge. To ne znači da se ne pre sa drugima. Zato što je Bog, On unaprijed zna ko će prihvatiti taj dar. A 29-i stih se bavi tim ljudima, tj. vjernicima. Znači Pavle kaže u 29-om stihu: „Bog unaprijed zna ko će prihvatiti dar, On ima nešto na umu za njih, On je predodredio, On ih je odabrao, da se poistovjete sa obličjem Njegovog Sina.”

Bog je odabrao sve ljude da se spasu, stoga ovdje nije pitanje Božjeg izbora u odnosu na spasenje već se on ovdje bavi Božjim izborom za one koji će prihvatiti jevandjelje koje unaprijed

pozna. Drugim riječima, Božji plan za svijet je spasenje. Božji plan za vjernike nije samo uzimanje na nebo, On ima više od toga na umu.

Božji plan za one koji prihvataju Njegovo spasenje u Hristu je preobraženje njihovih karaktera dok ne budu odražavali obličje Njegovog Sina Isusa Hrista. On Hrista naziva Prvorodeni među braćom. Na našem jeziku riječ „prvorodeni” jednostavno znači prvo dijete među mnogom djecom. Ali u Bibliji riječ „prvorodeni” ima dublje značenje od prosto prvi. U ovom kontekstu znači prototip. Kad vojska SAD proizvodi novi avion, oni prvo prave prototip i testiraju ga. Ako dobro funkcioniše i ako je finansijski isplativo onda prave mnoge. Isus se ovdje ne predstavlja kao Spasitelj. On je Spasitelj svih ljudi ali za vjernika On nije samo Spasitelj nego i prototip. On je naš primjer. Međutim, podsjetimo se da nikad, nikad ne smijemo koristiti Hrista kao primjer u odnosu na spasenje. On nije naš primjer vezano za spasenje. Spasenje je dar za grešnike ali On je primjer za hrišćansko življenje. To je ono čime se bavi Rimljanima 12 do 16. Hrišćansko življenje ima obrazac a obrazac je Hristos, i stoga Pavle kaže u Rimljanima 12:30: „Svrh toga koje odredi, (odabra da se poistovjete sa obličjem Njegovog Sina) one i dozva; koje dozva, one i opravda; a koje opravda one i proslavi.”

Kad prihvatate Njegov dar prvo što Bog želi da znate je da stojite savršeni u Njegovim očima u Isusu Hristu. On je legalno opravdao sve ljude ali to opravdanje postaje efektivno u trenutku kad prihvatate Hrista. Ali On tu ne staje: „Koje opravda one i proslavi.” Pitanje je kad On proslavlja vjernika? Najveći broj hrišćana kaže da On to čini prilikom drugog dolaska. A Pavle kaže: „Ne, ono što On čini kad dođe drugi put je samo proslavljanje naših tijela, kad se ova propadljivost obuče u neraspadljivost.” On počinje da nas proslavlja u odnosu na naš karakter, vezano za naša djela u momentu kad vjerujemo. Što se ovoga tiče, utvrdili smo činjenicu da će pravednik vjerom živjeti a to življenje počinje obraćenjem. Sada prešavši na Rimljanima 12:9-21 Pavle objašnjava kako se hrišćanin treba ponašati.

Ovaj tekst je otkrivenje onoga što treba karakterisati pravog hrišćanina. Za nas je nemoguće oponašati Hrista. Tijelo ne može imitirati Hrista. Ono se može kamuflirati da izgleda kao Hristos. Jedini način na koji možemo ispuniti u svogim životima ono što nam Pavle sugeriše ovdje je kad hodimo u Duhu, kad dopuštamo Hristu koji sada nastava u nama, da hodi u nama. Prvo, čitajući iz NKJV, gdje stoji kao u grčkom originalu, Pavle kaže: „Neka ljubav bude bez licemjerstva.”

Postoje dvije vrste ljubavi. Ljudska ljubav je licemjerna, čak i kad daje sve od sebe jer je uvijek ukaljana svojim ja, premda je ponekad svoje ja skriveno u našoj podsvijesti i možda ni sami toga nijesmo svjesni. Pavle ne traži da volimo kao ljudska bića. On kaže „neka se agape, Božja ljubav, manifestuje kroz vas.” Kad se Božja ljubav manifestuje kroz nas ona je istinska. Neka se ljubav Božja pokaže kroz nas. Neka se istinska ljubav vidi među vama. Podsjetimo se šta je Isus rekao u Jovanu 13:35: „Po tome će svi ljudi poznati da ste Moji učenici kad imate agape jedan za drugoga.”

Drugo je što će osoba koju kontroliše ova ljubav mrzjeti zlo. Bog mrzi grijeh. On ljubi grešnika ali mrzi grijeh zato što voli grešnika. Grijeh uništava grešnika. On ga povređuje. Bog ne može voljeti grešnike a ne mrzjeti grijeh. Mi ne trebamo mrzjeti grijeh zato što nas kažnjava već što volimo Hrista. Naši grijesi raspeli su Hrista. Ako Njega ljubimo, moramo mrzjeti grijeh. Legalista ne mrzi grijeh. Ono što on mrzi je kazna grijeha.

Pravi hrišćanin treba mrzjeti zlo i „hvatati se za ono što je dobro.” Riječ hvatati je ista riječ kao zalijepiti. Zalijepite se za dobro ili za pravdu. Jednog dana na radnom sastanku polomio sam okvir naočara. Jedan od prisutnih je imao malu tubicu ljepila, dao mi je i rekao: „Ovo će djelovati.” Ali ono što mi nije rekao je da je to bio super lijepak. Tako sam stavio malo na mali prst a onda greškom pritisnuo pakem i trebalo mi je puno dok ih ne razdvojim. Dakle siguran sam da Pavle nije znao šta je super ljepilo. On nije živio u tehnološkom dobu. Ali je rekao: „Prilijepimo se za ono što je dobro.”

Zatim u Rimljanima 12:10 on koristi vrlo zanimljivu riječ kad kaže: „Bratskom ljubavi budite

jedan k drugome ljubazni, čašću jedan drugoga većeg činite.” On uzima dvije grčke riječi i spaja ih. Postoje četiri riječi u grčkom jeziku za „ljubav.” On uzima dvije od njih, „fileo” što je odana ljubav između dvoje ljudi, i druga je „storgaj” i spaja ih. Tako dobijamo riječ koju je dosta teško prevesti na naš jezik. On kaže da ljubav među hrišćanima bude mješavina, spoj ovo dvoje. Riječ “storgay” je ljubav između članova porodice, braće, sestara, rođaka. Mi kažemo „krv nije voda.”

Ono što on ovdje kaže je da Korinćani nijesu jednostavno članovi crkve – oni pripadaju istoj porodici. U ovoj zemlji ljudi se mogu međusobno svađati i govoriti rdavo o svojoj vladi. Mogu spaliti zastavu i štošta drugo ali u inostranstvu gdje živite u drugačijim okolnostima, oni su savršeno jedinstveni. Oni se bore za svoju zemlju; oni su jedno. Potrebno je da budemo jedno. Mi smo jedna porodica jer dijelimo isti život – život Hristov. Kad ogovaramo drugog člana mi ogovaramo vlastitu porodicu.

U Rimljanima 12:11 Pavle kaže: „Ne budite u poslu lijeni.” To nije baš najbolji prevod. On je rekao: „Ne budite lijeni (prestanite s tim). Zarađujte za život.” Naravno mi u našoj zemlji imamo neke divne programe. Imamo blagostanje i socijalnu sigurnost. Ne shvatamo probleme s kojima se suočavamo na drugim mjestima. Ali u Pavlovo vrijeme, kao što je to u zemljama trećeg svijeta, ljudi uče od hrišćana. Kad dođete u neki dio trećeg svijeta, ljudi prepoznaju da ste novi. Prvo što rade je otkrivanje kakvog ste kova. Normalno, misionari su meka srca. Oni su naučeni i uvjereni da hrišćani trebaju biti ljubazni i saosjećajni. Ta draga stada to znaju, pa dolaze da vide kakvog ste kova. Kad vide da imate saosjećajno srce počinju da stežu. Počinju da razgovaraju o svemu. Odjeći koju imate, hrani koju jedete. Igraju se vašom ljubaznošću.

Imali smo jednu damu koja je po prirodi bila vrlo ljubazna i nakon šes mjeseci bila je iscrpljena. Gotovo je imala nervni slom. Morali smo je otpremiti nazad. Hrišćani u Pavlovo vrijeme su imali isti problem. Neki od njih nijesu radili pa bi išli kod drugih hrišćana i govorili: „Molim te nijesam jeo dva dana, daj mi nešto hrane, nemam posla.” Ljudska priroda se nije izmijenila za ovih dvije hiljade godina. Oni rade isto u trećem svijetu.

Tako sam imao odgovor pošto nam Bog daje upute. Oni bi došli k meni i rekli: „Vi ste pastor, zar ne?” „Da.” „Dakle, treba da ste dobri i da pomažete.” Odmah sam znao da nešto žele. „Šta vam je potrebno?” pitao bih. „Nijesmo jeli dva dana. Da li biste nam dali hrane?” Rekao sam: „Svakako, ali kao pastor moram se držati Biblije.” Oni kažu: „Da, i Biblija kaže ako su ljudi gladni, nahranite ih.” „Dozvolite da vidim šta moja Biblija kaže,” i izvadio bih Living Bible (moderan prevod) koja je dramatičnija i malo ubjedljivija od KJV, i čitao 2. Solunjanima 3:6-12:

„Zapovijedamo vam pak, braćo, u ime Gospoda našega Isusa Hrista, da se odvojite od svakoga brata koji živi neuredno, (svakog koji živi na tuđi račun) a ne po uredbi koju primiše od nas. Jer sami znate kako treba da se ugledate na nas, jer ne živjesmo neuredno među vama, niti zabadava hljeb jedosmo u koga, nego u trudu i u poslu, dan i noć radeći, da ne budemo na dosadu nikome od vas (zapazite hrišćansko srce: vi ne želite biti breme). Ne kao da nemamo vlasti, nego da sebe damo vama za ugled, da budete kao i mi. Jer kad bismo u vas, ovo vam zapovijedismo da ako ko neće da radi da i ne jede.”

Ovi ljudi bi posmatrali taj tekst. Nikad ga ranije nijesu čitali i niko ili tome nije učio. Čitamo dalje: „Jer čujemo da neki neuredno žive među vama, (koji idu od kuće do kuće i žive na račun vjernika) ništa ne radeći, nego okrajče i miješaju se u tuđe poslove (idući od kuće do kuće). Takvima zapovijedamo i molimo ih u G-spodu našem Isusu Hristu da mirno radeći svoj hljeb jedu (prestanu živjeti na tuđi račun).”

Rekao sam: „Dakle, u svjetlosti ovog pasusa, moram vam prvo dati posao pa onda hranu. Pozadi imam baštu punu korova.” „Oh,” rekli su, „bole me leđa.” „U redu, imam još jedan posao gdje se ne treba savijati.” Žito se u trećem svijetu uglavnom ne suši mašinski. Razastire se na tlo i izlaže

suncu i kad ga kupite, pokupe se i kamenčići s njima. Zato ne smijete kuvati svoju leću ili pirinač a da ga prvo ne otrijebite inače biće krckanja. Ali to zahtijeva vremena. Tako kažem: „Možete li povaditi kamenčiće?” „Sjetio sam se jedne obaveze.” „Dobro, sve najbolje, brate.”

To je način na koji sam odvajao iskrene od pretvoraca. Pavle kaže ovdje u Rimljanima 12: „Ne budite u poslu lijeni, nemojte da živite na tuđi račun.” To nije nalik Hristu. Drugim riječima: „Trudite se. Budite ognjeni u duhu, ne spolja nego iz srca, u službi Gospodu.” Zatim u Rimljanima 12:12: „Nadanjem veselite se, u nevolji trpite.”

Hrišćani ponekad dolaze pod nevolje. Riječ nevolja znači da su pogrešno tretirani a to je ponekad jer su hrišćani. Mi živimo u grešnom svijetu. Ima eksploatacije, zloupotreba i mnogo čega drugog. Nema načina da to izbjegnemo. Mi živimo u grešnom svijetu i to je ono što je Karl Marks pokušao riješiti. Njegovo veliko pitanje je bilo: „Zašto ima tako malo onih koji žive na račun drugih kojih je mnogo?” To je eksploatacija, kad se koristite tuđim radom. Kako rješavate taj problem? Karl Marks je rekao: „Uzvratite udarac.” Pavle kaže: „Ne. Budi strpljiv.” U molitvi budi jednako. Traži snagu od Boga.

U međuvremenu, Rimljanima 12:13: „Dijelite potrebe sa svetima, primajte rado putnike.” Dvije stvari: dijeliti potrebe sa svetima znači da ima članova crkve kojima je zaista potrebna pomoć. Trebamo im pomoći. Dajmo u crkveni fond koji je predviđen za tu svrhu. Zadatak hrišćana nije samo davanje u fondove namijenjene za druge već povremeno moramo pomoći i vlastitom narodu.

Rimljanima 12:14,17,19. Ovo je teži dio. To sve ide zajedno. „Blagosiljajte one koji vas gone.” Da li ste ikad pokušali blagosiljati one koji vas progone? „Blagosiljajte, a ne kunite.” Ima hrišćana koji blagosiljaju jer tako Biblija kaže ali u sebi kunu. Blagosiljajte i spolja i iznutra. „A nikome ne vraćajte zla za zlo. Promišljajte o tom šta je dobro pred svim ljudima.” Da li ste ikad to pokušali? „Ne osvećujte se za sebe, nego podajte mjesto gnjevu, jer stoji napisano: moja je osveta, ja ću vratiti, govori Gospod.” Reći cemo: „Ali kad?” Bog je strpljiv i želi da i mi budemo strpljivi.

Poslovice 25:21,22: „Ako je dakle tvoj neprijatelj gladan, nahrani ga; (nahrani ga najboljim što imaš) ako je žedan, daj mu da pije: jer čineći tako sipaš mu živo ugljevlje na glavu.” Priče Solomonove su pune dobrih savjeta. Zapamtite da su dobri savjeti za vjernike. Da li ste ikad pokušali da sve ovo sprovedete u praksi? Da li ste nekad pokušali blagosiljati one koji vas progone? Dobro, reći ću vam, dočekaće vas samo neuspjeh. Kako ćemo onda slijediti ovaj savjet? Podsjetimo se kome se Pavle obraća. On se ne obraća ljudima uopšte. On govori vjernicima koji su već opravdani vjerom. Kako je onda ovo moguće za hrišćanina? Kazavši „ne ja, već Hristos.”

Otkrićete u Jevrejima 10:8 da je Božja želja ne samo da nastava u nama kroz Svetog Duha, nego i da hodi u nama. Ono što svijet treba da vidi nije kako smo mi dobri već kako je dobar Hristos. Želio bih povezati ovaj savjet sa Propovijedi na gori. Okrenite Matej 5:14 koje je osnov savjet koji će On kasnije dati u ovom poglavlju. Isus govori učenicima, vjernicima, onima koji su opravdani vjerom, koji već imaju mir, koji se više ne brinu o odlasku na nebo: „Vi ste svjetlost svijetu. (A zatim u 16-om stihu kaže:) Tako da se svijetli vaše vidjelo pred ljudima da vide vaša dobra djela i slave Oca vašega koji je na nebesima.”

Da bi ovo razumjeli treba da razmotrite izjavu koji je Isus dao u Mateju 5:14. Ehgleski tekst nije jasan jer nije jasna gramatika. Riječ „vi“ u 14-om stihu je u množini. Ona je u množini ali „svjetlost” je u jednini. Znači mi smo mnogi, ali nijesmo mnoga vidjela. Mi smo jedno vidjelo. Ko je to vidjelo? U Jovanu 1 naćićete odgovor. Otkrićete da vidjelo nije Jovan Krstitelj već Isus Hristos. Okrenite Jovan 1:4: „U njoj (Hristu) bješe život, i život bješe vidjelo ljudima. I vidjelo se svijetli u tami i tama ga ne obuže.” Ovo se naravno odnosi na Hrista. Jovan 1:9: „Bješe vidjelo istinito koje obasjava svakoga čovjeka koji dolazi na svijet. Na svijetu beše, i svijet krozanj posta, i svijet ga ne pozna.” Ali pogledajte Jovan 1:4: „U Njemu bješe život i život bješe vidjelo ljudima.” Kad prihvatite Hrista On

vam daje život. Vjernik koji je opravdan prima novi život a taj život dolazi od Hrista. Ovaj život mora se otkriti svijetu.

Kao što to Pavle postavlja u 2. Korinćanima 4:7: „Ali ovo blago (ovu svjetlost) imamo u zemljanim sudovima.” Kako ova svjetlost svijetli? Isus daje mnogo primjera ali glavni primjer se nalazi u Mateju 5. On kaže: „Ona ne smije svijetliti kao što svijetli od fariseja.” Fariseji su bili legalisti. Oni su odbacili Hrista. Kakvu ljubav su oni imali? Matej 5:43 opisuje književnike i fariseje: „Čuli ste da je kazano: ljubi bližnjega svojega i mrzi na neprijatelja svojega.” To je ljudska ljubav; ne moramo biti hrišćani da bi ovo izvršavali.

Ali Isus kaže u Mateju 5:44: „A Ja vam kažem: (vi hrišćani) ljubite neprijatelje svoje,” upravo ono što Pavle govori: „Blagosiljajte one koji vas kunu, činite dobro onima koji mrze na vas, i molite se za one koji vas iskorištavaju i progone.” Ali ne zato da bi išli na nebo. Nebo je dar, već činite to „da biste bili sinovi Oca svojega koji je na nebesima.” Kad je Hristos bio na ovoj zemlji, On je otkrio Oca. On je rekao Filipu i učenicima: „Koji vidje Mene, vidje Oca.” Dakle, On govori vjernicima: „Svijet treba da vidi Mene u vama.” Hristos je otkrio Oca i Hristos želi da mi otkrijemo Njega a time i Oca, da bi bili sinovi Oca našega na nebesima.

Zatim Hristos opisuje Očevu ljubav. „On zapovijeda svom suncu, te obasjava i zle i dobre.” Zapazite, Bog nikad ne pravi razliku u svojoj ljubavi. On ne kaže: „Blagosloviću hrišćane zato što su Moja djeca, a neću blagosloviti svijet.” Božja ljubav je agape. Ona je безусловna. „On daje dažd pravednima i nepravednima.” Zatim u Mateju 5:46 Isus kaže: „Jer ako ljubite one koji vas ljube, kakvu platu imate? Ne čine li tako i carinici?” Drugi riječima, ne morate biti hrišćanin da bi voljeli svoje prijatelje. Ali poledajte Matej 5:48, stih koji mnogi krivo shvataju jer ga izvlače iz konteksta: „Budite dakle vi savršeni, kao što je savršen Otac vaš nebeski.” Šta je Hristos podrazumijevao pod riječju „savršen”? U kojem kontekstu je Isus upotrijebio tu riječ? On je upotrijebio tu riječ u pogledu ljubavi, Isus je volio bez razlike, stoga i mi trebamo voljeti bez diskriminisanja, baš kao Otac.

Mi to ne možemo činiti od sebe ali kad hodimo u Duhu, kad svakodnevno obnavljamo svoj um, koji uput nam Pavle daje na početku 12-e glave, kad dopuštamo da hodi Hristos u nama nad slave, tada ćemo živjeti kao što Pavle sugerise ovdje u Rimljanima 12:9-21. Nećemo biti nemarni. Zараđиваćемо за живот. Pomagaćemo drugima. Bićemo strpljivi u svom podnošenju. Pomagaćemo siromašnima u crkvi. Pomagaćemo siromašnima u svijetu. Blagosiljaćemo one koji nas progone. Blagosiljaćemo one koji nas kunu. To je jednostavno otkrivanje Hrista. Drugim riječima, Božja želja je da se hrišćani poistovjete sa obličjem Njegovog Sina, Isusa Hrista. U Rimljanima 3:23 Pavle nam kaze da grijeh ne samo što nas je lišio neba i života, nego i Božje slave. Grijeh je vas i mene uskratio za slavu Božju. Svi su sagriješili i ostali bez slave Božje. Šta je slava Božja? Jovan nam kaže u Jovanu 1:4 da „Riječ postade tijelo i useli se među nas i vidjesmo Njegovu slavu, slavu jedinorodnog Sina.” Slava Božja je Njegova ljubav oslobođena svoga ja.

Zadatak jevanđelja nije samo da nas spase, da nas odvede na nebo, ili da nas oslobodi od smrtnе osude, već jevanđelje takode obnavlja u vjerniku slavu Božju. Sinoć sam morao zvati jednog studenta. Njegov broj telefona sam našao u studentskom imeniku. Ti dječaci imaju male natpise. Neki su besmisleni, neki luckasti, ima ih svakojakih. Ovaj je imao „Hristos u vama, nad slave.” To je navod iz Kološanima 1:27. Moja je molitva da svako od vas ima to kao moto: „Hristos u meni, nad slave.”

Kad smo pokrili 5-u glavu Rimljanima, data su nam tri blagoslova opravdanja vjerom:

1. Mir sa Bogom.
2. Stajanje u milosti.

3. Zato što stojimo u milosti sada imamo nadu a ta nada je dostizanje slave Božje. Drugim riječima, proslavljanje ne počinje prilikom drugog Hristovog dolaska. Ono počinje obraćenjem. Šta Bog pokušava uraditi u životu vjernika? On proslavlja vaš karakter da bi se poistovjetio sa obličjem

Njegovog Sina, Isusa Hrista. Moja je molitva da se ovo iskustvo dogodi sada. Prilikom drugog Hristovog dolaska On će proslaviti vaša tijela koja su grešna i zamijeniti ih svojim proslavljenim tijelom.

Iz knjige „Najjasnije jevanđelje od svih, Rimljanima“, strana 44, u odjeljku „Karakteristike pravog hrišćanina“, zapazite kako se parafrizira ono što Pavle kaže. „Kažem da se ta bezuslovna, oslobođena od sebe agape ljubav Božja, koja se pokazala u Hristovoj svetoj istoriji, sada izliva u nas kroz Svetog Duha, a to se mora posvjedočiti kroz vaše hrišćansko ponašanje.”

Ovo je Božja namjera za svakog od nas. Svijetu je očajnički potrebno da vidi Hrista. Oni ga ne mogu vidjeti osobno zato što je na nebu ali Njegovo tijelo nije na nebu. Njegovo tijelo, crkva, je na zemlji, i Hristos kaže crkvi: „Vi ste svjetlost svijetu.” Vi niste mnoga vidjela. Pjesma „Ova moja mala svjetiljka” je suprotnost jevanđelju. Hristos nije mali niti smo mi svi mala vidjela. Svi mi imamo samo jedno vidjelo u sebi a to je Hristos.

Kad to vidjelo zasvijetli, proročanstvo će se ispuniti. Otkrivenje 18:1: „Zemlja se zasvijetli od Njegove slave.” I kad svijet vidi slavu jevanđelja u vama, kad vide Hrista u vama, onda će reći: „Ovo je sada dokaz da je jevanđelje sila Božja na spasenje.” Karl Marx je bio iskren kad je pokušao iskupiti svijet od sebičnosti. On se pojavio sa filozofijom marksizma. Napisao je knjigu zvanu „Komunistički manifest.” Ne znam koliko vas je čitalo tu knjigu ali ja sam je vrlo pažljivo proučio u Etiopiji. Shvatio sam jedno. Njegova zapažanja su bila dobra. Evo jednog od njegovih iskaza: „Svako prema svojoj sposobnosti; svakome prema njegovoj potrebi.” Ili da pojednostavimo, „oni koji imaju, moraju dijeliti sa onima koji nemaju.” Šta u tome ne valja? On je pogriješio u svome metodu. Mislio je da ima naučni metod i da stoga to mora funkcionisati. Danas Rusija, Poljska i Istočna Njemačka priznaju da to ne djeluje.

Nekada su sve te zemlje bile hrišćanske. One su se okrenule marksizmu jer je crkva bila izgubila svoju slavu. Crkva je propustila da otkrije slavu Božju koje je Njegova ljubav. U 19-om vijeku u Evropi je bila eksploatacija. Crkva nije ispunila svoj zadatak pa su rekli: Hajde da isprobamo ovaj naučni metod.” Moje pitanje danas je: „Gdje će se okrenuti sada?” Oni sada pokušavaju napraviti kompromis između marksizma, socijalizma i kapitalizma. Siguran sam da će i to propasti. Jedini način da to uspije je ako prihvate Hrista. Ali oni neće prihvatiti Hrista ukoliko crkva ne dokaže da je jevanđelje sila Božja.

Da li ste voljni biti oruđe u Hristovim rukama? Ne brinite za spasenje. Ono je vaše kao dar. Da li ste voljni da vas Hristos sada iskoristi da obasja ovu zemlju svojom slavom? Hoćete li dopustiti Hristu da živi u vam, i pokazati svijetu da kad On živi u vama, samo tada imamo otkup od sebičnosti. I to jo moja molitva sa vas, i za crkvu jer svijetu očajnički treba da vidi silu jevanđelja. Ako se to ne desi, nemaju se gdje okrenuti. Oni pipaju u tami. Potrebna im je svjetlost. Hoćete li biti zemljani sud kroz koji će ovo vidjelo sjati? Nadam se da hoćete.

Trideset četvrto poglavlje

Lojalni građani (Rimljanima 13:1-7)

U Etiopiji pod komunizmom brinuli smo se oko toga kako da obnovimo naše mlade nakon progonstva, torture i indoktrinacije od strane komunističke uprave. Osjećao sam da je jedini način za to čitati šta je zagovarao Karl Marx, jer sve što sam čuo o komanizmu bilo je od ljudi koji su ga pobijali, pa sam sjeo i pročitao „Komunistički manifest”, koji su zajedno izdali Karl Marx i Frederick Engels i vrlo se iznenadio time što su imali da kažu neke jako dobre stvari.

1. Tražili su da svi ljudi budu jednaki. Mislio sam da je to bilo vrlo dobro i mogao zapaziti šta naši pastori misle o tome jer u to vrijeme smo imali različite smjernice, za nacionalne radnike i za misionare, i bilo je oprečnosti među njima. A tu je bio komunizam koji je govorio: „Svi smo jednaki.”

2. Drugo što je impresioniralo mnoge naše mlade bilo što se marksizam izdavao za naučno rješenje u naučnom dobu i to je ostavilo utisak na mnoge.

3. Treće za šta se govorilo da je vrlo privlačno je to da se bogastvo treba jednako raspodjeljivati, da oni koji imaju moraju dijeliti sa onima koji nemaju. I rekao sam da je i to u skladu sa onim što Biblija uči. Ali kad sam počeo da ispitujem njihovo učenje shvatio sam da postoje neke slabosti. Prvo sam shvatio da ovo nije bila naučna solucija za naučni svijet. Shvatio sam da ima mnogo ideja koje su teorije ali nijesu bile dokazane. Na primjer, Karl Marx je vjerovao da je čovjek jednostavno pokretna materija i da je u osnovi dobar. Mislim da je to bila jedna od njegovih primarnih zabluda. On je rekao: „Čovjek je dobar. Razlog što je sebičan je u njegovom okruženju, tj. kapitalizmu.” Njegovo jevanđelje je bilo: promijenite političko i ekonomsko okruženje i iskupićete čovjeka.

Nakon što sam razmotrio ove slabosti, otpočeo sam seriju proučavanja sa ovim mladima i postepeno su to čule druge crkve pa sam pozivan u mnoga mjesta. Jednog dana pozvala me je jedna od misija da dođem i govorim u njihovom području. Iznajmili su veliku salu, spremili je, i kad sam ušao, obratio mi se misionar. Pokazao mi je jdenog čovjeka usred sale i pitao: „Znate li ko je on?” Rekao sam: „Ne.” Rekao je: „On je okorjeli marksista, zato dobro pazite šta ćete govoriti.” U marksističkoj zemlji nemate slobodu da kažete šta želite. Rekao sam mu: „Daću sve od sebe.” Držao sam im govor i kad sam završio dao sam im vremena za pitanja. Zapazio sam da je onaj čovjek zapisao nešto na komadiću papira i pružio jednom mladiću ispred sebe koji je mogao imati oko trinaest ili četrnaest godina. Dječak je pročitao, stavio ceduljicu, a zatim ustao i rekao: „Imam jedno pitanje.” „Koje pitanje?” Odgovorio je: „Molim objasnite Rimljanima 13:1.”

Nije mi bilo drago vidjeti kako ovaj marksista koristi dječaka da obavi svoj prljavi posao. Zato sam mislio, daću ovom mladiću lekciju. Premda sam imao Bibliju sa sobom rekao sam mu: „Šta kaže Rimljanima 13:1?” On to nije znao, jer sve što je na ceduljici upravo pročitao bilo je „pitaj ovog pastora da objasni Rimljanima 13:1.” Zastao je zbunjeno i konačno rekao: „Ne mogu se sjetiti.” Rekao sam: „Ako se ne možeš sjetiti šta kaže kako me možeš pitati da objasnim? To nema smisla.” Na to su se svi nasmijali i još se više zbunio. Tako sam rekao: „Dozvoli da ti pomognem. Da li neko ima Bibliju da mu pozajmi?” Tako je jedan mladić uzeo svoju englesku Bibliju i dao mu je. Rekao sam: „Hoćeš li mi molim te pročitati Rimljanima 13:1?”

Očito sam dobro pretpostavio, ovaj dječak nikad ranije nije vidio Bibliju. Zato je otvorio na početku knjige i gledao u sadržaj gdje se nalazi Rimljanima poslanica. Mnoge Biblije imaju na početku sadržaj Starog Zavjeta a sadržaj Novog Zavjeta na početku Novog Zavjeta. On je Rimljanima tražio u sadržaju Starog Zavjeta i nije je mogao naći. Gledao je i gledao. Rekao sam mu: „Imaš li poteškoća u nalaženju Rimljanima?” Rekao je: „Da, nije ovdje.” Kazao sam: „Svakako da je tu, ali ti ne znaš gdje da je tražiš zar ne?” Odgovorio je: „Ne.” Rekao sam: „Žao mi je što sam te zbunio, mladiću, ali sledeći put ako neko želi da te iskoristi da obaviš prljav posao za njega, reci mu da to

uradi sam. Zašto ne dodaš taj papir onome što ti ga je dao?” Naravno dao ga čovjeku iza sebe a ovaj je bio bijesan što su se otkrili njegovi tajni putevi.

Zatim sam čitao Rimljanima 13:1: „Svako da se pokorava vlastima koje vladaju.” Rekao sam: „Očito vjerujete u ovaj iskaz.” Odgovorio je: „Da, u svakom slučaju.” Kazao sam: „Onda, u tom slučaju takođe vjerujete i u drugu polovinu stiha.” „Jer nema vlasti da nije od Boga, a što su vlasti, od Boga su postavljene.” Dakle, znate, za komunistu koji je ateista, to je neprihvatljivo. Rekao je: „Ni u kom slučaju ne mogu prihvatiti drugu polovinu stiha.” Kazao sam: „To ne noze tako. Ako prihvatate prvi dio stiha onda morate i drugi.”

On je uzimao dio Pisma i koristio ga da pridobije hrišćane da se pokoravaju jednoj ateističkoj vlasti i čine što su sami rekli da treba raditi. U to vrijeme su nam govorili da ne trebamo ići u crkvu i da ne trebamo imati Bibliju a da trebamo odbaciti Hrista. Ovo nije nešto novo. Kroz čitavu istoriju Hrišćanske crkve suočavali smo se sa ovim problemom. U reformaciji je bilo mnogih koji su mislili da su sada oslobođeni od autoriteta vlasti i da mogu raditi šta hoće. Luter je imao velike poteškoće da ih vrati na put.

U posljednjem svjetskom ratu postojao je pokret u Njemačkoj u vrijeme Hitlera koji je sebe nazivao “Njemački hrišćani.” Oni su učili i insistirali da svaki hrišćanin mora biti apsolutno poslušan vlastima. Naravno bilo je drugih hrišćana koji su se borili protiv te ideje. Ali ovi Njemački hrišćani su čak citirali Martina Luthera. Evo šta je Luther izjavio kad se pokušavao suprostaviti drugom taboru: „Hrišćani ne trebaju odbijati pod vjerskim izgovorom pokornost ljudima, posebno zlima.”

Pitanje je: „Uči li Pavle u Rimljanima 13 da hrišćanin mora biti apsolutno pokoran vlastima?” Ovo je važno pitanje jer će jednog dana ova zemlja donijeti nedeljni zakon i nametnuti ga i imam osjećaj da će se poslužiti Rimljanima 13:1 da vas lupe u glavu. Zato je važno da razumijemo šta Pavle govori.

Prije svega razmotrimo kontekst ovog pasusa. Podsjetimo se da kad je Pavle napisao taj iskaz rimskim hrišćanima, on je pisao hrišćanima čija vlast je bila antihrišćanska. U stvari, progonstvo još stvarno nije bilo počelo, ali kasnije ta ista vlast je mučila hrišćane. Ali zašto je onda Pavle dao takvu konstataciju? Zašto je rekao: „Vi hrišćani morate se pokoravati aktuelnoj vlasti”?

Dakle, Pavle je dao jednu izjavu u Rimljanima 12:2 za koju je znao da može biti krivo shvaćena. Konstatacija je sledeća: „Ne smijemo se poistovjećivati sa svijetom.” Znao je da hrišćani u Rimu mogu reći: „Pošto ne pripadamo svijetu i ne smijemo se poistovjećivati sa svijetom, ne moramo se pokoravati vlastima ovoga svijeta i ne moramo plaćati porez.”

Ne bi li to bilo divno? Tako Pavle pokušava da to razjasni. Ali želim da znate u kojem kontekstu on daje tu izjavu jer trebamo čitati taj savjet u kontekstu u kojem se govori. Pavle ne razmatra odnos hrišćanina prema upraviteljima i vlastima u svakom aspektu, u ovom pasusu, već u posebnom području, području zakona i poretka. Ono što Pavle ovdje govori je zbog grešnog svijeta u kojem živimo što iziskuje postavljanje ograničenja i suzbijanje zla jer da Bog nije postavljao restrikcije bili bismo davno zbrisani.

Dozvolite da vam dam jedan primjer. U skorijoj prošlosti smo se suočili sa velikim nesrećama, hjurikenima i zemljotresima. Zapazite da je u oba slučaja vlada poslala vojnike i povećala policijske snage zbog onoga što ljudi mogu uraditi. Oni bi koristili nastalu situaciju i pljačkali. To je grešna priroda u čovjeku. Ono što Pavle ovdje govori je da je Bog postavio civilne vlasti da čuvaju ovaj svijet u zakonu i redu, drugim riječima da obuzdaju kriminal. Možete li zamisliti šta bi se dogodilo u zemlji bez građanske vlasti? Suočili smo se s tim u Ugandi za izvjesno vrijeme i bila je to anarhija. Čak i najgora vlada je bolja od nikakve vlade.

Pavle govori u Rimljanima 13:2 nadalje: „Tako koji se suproti vlasti suproti se Božjem određenju; a koji se suproti primiće sud na sebe. (Zatim on objašnjava šta je mislio) Jer vladari nijesu

strah dobrim djelima nego zlim. Hoćeš li pak da se bojiš vlasti, čini dobro, i imaćeš hvalu od nje. Jer je sluga Božji tebi za dobro. Ako li zlo činiš, boj se; jer uzalud ne nosi mača, jer je Božji sluga osvetnik na gnjev onome koji zlo čini.”

Čim je ovaj svijet postao grešan Bog je postavio vlasti. On je postavio građanske vlasti da ograniče zle navike grešnog čovjeka. Znamo da je komunizam ateistički sistem ali znate li da danas u Kini nema krađe, nema prostitucije jer je vlada stala tome na put. Metod koji su koristili bio je brutalan ali su postigli cilj. Ono što Bog kaže ovdje kroz Pavla je da On ne samo što je postavio građanske vlasti već im je i dao pravo da vrše sud kad se ljudi ne pokoravaju zemaljskim zakonima. Jedanput mjesečno posjećujem zatvore na području gdje su većina zatvorenika okorjeli kriminalci. Najviše ih je tu radi ubistva. Trojica od njih su mi rekli da ih čak ni uslovno ne puštaju. Tragedija je što su svi oni mladi ljudi. Oni će provesti ostatak svog života u KPD-u. Došao mi je jedan od njih i pitao: „Vjerujete li u smrtnu kaznu?” Naravno nijesam znao kakav je zločin počinio i da li je osuđen na električnu stolicu ili slično ali postavio mi je to pitanje. Bio je vrlo iskren. Pitao sam ga: „Šta kaže Biblija?”

Rekao je: „Biblija kaže, ne ubij.” Rekao sam: „U pravu ste ali zapamtite da je Bog dao vlast, građansku vlast, silu da izvršava smrtnu kaznu.” A on je rekao: „Pokažite mi to.” „Svakako.” Otvorio sam mu 3. Mojsijevu 24 kad je Izrael bio teokratija i čitao počevši od 17-og stiha: „Ko god bi ubio čovjeka da se preda na smrt.” Rekao sam: „Ja to nijesam napisao. Mojsije je to uradio a dato mu je od Boga.”

„Koji ubije životinju da to nadoknadi. Životinja za životinju. Ako neko unakazi svojeg bližnjeg, kako je učinio tako njemu da se uradi. Prelom za prelom, oko za oko, zub za zub, kao što je on nekom učinio tako i njemu da se uradi.” To je bio Božji uput građanskim vlastima. To i Pavle kaže: „Jer je Božji sluga osvetnik na gnjev onome koji zlo čini.” Znači kad vlast upražnjava smrtnu kaznu, Bog im je dao taj autoritet. Ovom zatvoreniku se to nije svidjelo. Rekao je: „Ne.” Ja sam kazao: „Onda, vi idete protiv riječi Božje.” I rekao sam mu: „Da ova zemlja upražnjava više kazni kao što Biblija kaže možda bi bilo manje zločina.”

Rekao sam: „Ne mogu razumjeti ovo mjesto. Možete gledati TV. Imate knjiga za čitanje. Plaćaju vas za posao koji obavljate i daju vam odličnu hranu. Ovo po meni nije kazna. Ovo je uživanje u životu na račun mog poreza.” Kazao sam: „Želio bih da ste u Africi, oni bi vas naučili pameti. Ne bi vam trebale sve ove godine.” Pavle ovdje kaže da hrišćani trebaju biti dobri, lojalni građani i obiašnjava zašto u Rimljanima 13:5: „Zato se morate pokoravati, ne gnjeva radi, kako to čine svjetovni ljudi, nego i po savjesti.”

Hrišćanin mora raditi što je pravo jer želi činiti što je pravo, ne zato što se plaši policije. On mora plaćati porez zato što vjeruje da su ovi ljudi, čak iako neki od njih rade loše stvari, Božji agenti. Ali sada dolazi stvamo pitanje: Trebamo li se pokoravati vlasti u svakom pogledu? Pavle ne raspravlja o tome. Pavle ni sam nije slušao vlasti u svakom pogledu. Prvi hrišćani takođe to nijesu radili. Dopišite ova dva teksta pored Rimljanima 13:1 jer treba da shvatite da postoji fundamentalno načelo koje uči Novi Zavjet.

Prvo poslušajte riječi Isusa Hrista u Marku. Imamo grupu fariseja koji dolaze Isusu. Oni nijesu iskreni ali zapazite kako je Isus odgovorio. Marko 12:13-17: „I poslaše k Njemu neke od fariseja i irodovaca da bi ga uhvatili u riječi. (Pokušavali su ga uhvatiti u zaraku.) Učitelju, znamo da si istinit, i da ne mariš ni za koga; (stojiš za istinu bez obzira ko je protiv tebe) jer ne gledaš ko je ko, nego zaista putu Bozjemu učiš. Treba li cezaru plaćati porez ili ne?”(Pitanje je bilo, trebamo li plaćati porez.) Naravno Isus je to prozreo i shvatao da ga pokušavaju navući u klopku.

Stih 15: „Hoćemo li dati ili da ne damo? A On znajući njihovo licemjerje reče im: što me kušate? Donesite mi novac da vidim (bila je to obična kovanica koja se koristila u to vrijeme). Čiji je

lik ovaj i natpis? A oni rekoše: cezarov. I odgovarajući Isus reče im: podajte cezarevo cezaru, i Božije Bogu.”

Postoje dva carstva na ovom svijetu, carstvo Božje i carstvo ovoga svijeta i mi se moramo pokoravati oboma. Ali problem je koje je superiornije Božje ili čovječije? To je pitanje broj jedan koje moramo imati na umu. Očito Novi Zavjet je jasan. Drugo pitanje je šta se dešava kad su carstvo Božje i carstvo ovoga svijeta oprečni u svojim zahtjevima? Djela 5:28 i dalje. Sinedrion je bio vladajuće tijelo jevrejske nacije. Oni su rekli učenicima: „Ne zapovijedismo li vam oštro da ne govorite u ovo ime? Gle, napuniste Jerusolim svojom naukom, i namjeravate da navučete na nas krv ovog čovjeka.” Zapovijedili smo vam da ne propovijedate Hrista. To je zapovijest koja je došla od najvećeg autoriteta.

Da li su ih učenici poslušali? Djela 5:29: „A Petar i apostoli odgovarajući rekoše: većma se treba Bogu pokoravati nego li ljudima.” Kad postoji jaz između Božjih i ljudskih puteva, onda moramo staviti Boga na prvo mjesto. Oni su imali sjednicu odbora a zatim im je govorio Gamaliel u Djelima 5:40: „Onda se (odbor) složiše s njim, i dozvavši apostole izbiše ih, i zaprijetiše im da ne govore u ime Isusovo, i otpustiše ih.” Učenici nijesu rekli: „Da, poslušaćemo odbor i nikad više nećemo propovijedati Isusa.” Stih 41: „A oni otidoše od sabora, radujući se što se udostojiše primiti sramotu za Gospoda Isusa.” Ne samo da trebamo staviti Boga na prvo mjesto već ako to uključuje kaznu i zatočeništvo trebamo biti srećni što stradamo Njega radi. Sam Pavle je bio bičevan. Bio je u zatvoru zato što je propovijedao Hrista i što nije slušao vlasti na tom području. Oni se nijesu samo radovali, stih 42: „A svaki dan u crkvi i po kućama (nijesu se skrivali) ne prestajahu učiti i propovijedati jevanđelje o Isusu Hristu.”

Pavle ovdje kaže da je Bog odredio građanske vlasti da čuvaju zakon i poredak u svakoj zemlji. Hrišćani se trebaju pokoravati tim pravilima i regulativama koje čuvaju zakon i red, ne samo iz straha već što vjeruju u dobro a ne u zlo.

Ali kad dođe vrijeme kad će se vlast uzdići iznad tog autoriteta i donijeti zakone koji se suprote Bogu nebeskome, onda moramo raditi ono što je Danilo, apostoli i sam Pavle radio. Moramo se pokoravati većma Bogu nego ljudima, bez obzira koliko nas to stajalo. S jedne strane hrišćani trebaju biti lojalni građani ali trebaju biti iojalni sve dok njihova lojalnost ne narušava odanost Bogu. To je ono što Pavle govori u Rimljanima 13. S jedne strane, neka nas gledaju kao lojalne građane svoje zemlje, a s druge, kad dođu oprečni zakoni i vlada nam kaže da moramo raditi subotom, onda trebamo kazati: „Većma se moramo pokoravati Bogu nego ljudima.”

Pavle ovdje ne kaže da smo obavezni na implicitnu, bespogovornu poslušnost već samo pokornost u odnosu na ispravno i pogrešno. Zato neka nas Bo blagoslovi da se prepoznamo u svojoj zemlji ne samo kao lojalni građani nego i istinski hrišćani. To je moja molitva u Isusovo ime.

Trideset peto poglavlje

Ljubav je ispunjenje zakona (Rimljanima 13:8-14)

Dok čitate Rimljanima 13:3-14 zvuči li kao da je Pavle protiv zakona? Jedna od glavnih optužbi upućenih na Pavlov račun bila je da podriva zakon, da je rasčistio sa zakonom. Ali on ovdje u drugoj polovini Rimljanima 13 daje pravu primjenu zakona za hrišćanski život. Vjerujem da ovaj pasus koji sada pokrivamo ima osobit značaj za nas jer smo propovijedali zakon ali treba da razumijemo mjesto zakona u hrišćanskom životu.

Vidimo da je Pavle bio optužen za potkopavanje zakona u Djelima 21:28. Pavla je uhvatila gomila ljutih Jevreja. Kad su ga se dočepali, vikali su: „Ljudi Izraelci, pomagajte! Ovo je čovjek koji protiv naroda i zakona i protiv ovoga mjesta uči sve svuda” što znači, naravno, protiv hrama Božjeg. Tako je jedna od optužbi upućenih Pavlu bila da je protiv zakona. Ista optužba je upućena Hristu. U Mateju 5:17 Isus je rekao: „Ne mislite da sam ja došao da pokvarim zakon i proroke.“

On je rekao: „Ne mislite da sam došao da pokvarim” jer književnici i fariseji su učili da je ovaj čovjek došao da ukloni zakon. Svako ko propovijeda jevanđelje biva ovako optužen. To se ne može izbjeći.

Da li je Pavle protiv zakona? Da li je Hristos bio protiv zakona? Odgovor je „ne.” Ovo su bile lažne optužbe. Da, i Hristos i Pavle su bili protiv svakog ko je koristio zakon kao metod odlaska na nebo. U stvari treba da pročitate šta je Hristos imao da kaže o književnicima i farisejima. Oni su bili ti koji su koristili zakon kao metod spasenja. Podsjetimo se šta je Isus u Mateju 19:19 rekao mladiću koji mu je došao. Taj mladić je pitao: „Kakvo dobro moram učiniti da odem na nebo?” Isus ga je morao ispraviti rekavši da niko nije dobar osim Boga.

Ali Isus je nastavio i rekao: „Ako želiš ići na nebo pomoću dobrote onda je definicija dobrote zakon. Ako ga možeš držati, nebo je tvoje.” A mladić je rekao: „Gospode, držao sam zakon od svog djetinjstva. Šta mi nedostaje?” Isus je rekao: „Zaista, mogu li te okušati?” Uradio je to i znate šta se dogodilo. Mladić nije položio ispit. Ali u 26-om stihu Isus je rekao učenicima: „Ljudima je ovo nemoguće, ali Bogu je sve moguće.”

Pavle čini isto u Rimljanima 3:20. On nam kaže da se djelima zakona nijedno tijelo neće opravdati. On čini isto u Galatima 2:16. Istina je da i Pavle i Hristos propovijedaju protiv svakog koji koristi zakon kao metod spasenja ali i jedan i drugi su bili u savršenom skladu, oni su uzdizali zakon kao standard hrišćanskog življenja. Isus je rekao u Jovanu 14:15: „Ako me ljubite zapovijesti moje držite.” On nije rekao: „Ako želite ići na nebo držite moje zapovijesti” već „ako me volite držite moje zapovijesti.”

U 2. Jovanovoj 6 čitamo: „Ova se ljubav pokazuje kad držimo zapovijesti.” Pavle kaže isto u Galatima 5:13,14. On je rekao: „Vi hrišćani ste slobodni od legalizma, slobodni od kletve zakonske, slobodni od osude, ali ne koristite svoju slobodu da ugađate tijelu. Iz ljubavi služite jedan drugome. Jer se sav zakon izvršuje u jednoj riječi, to jest: ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe.” Rimljanima 13:3-14 kazuju isto. Pavle predstavlja zakon kao standard hrišćanskog življenja.

Kao što to postavlja jedan teolog: „Bog je dao zakon da bi nas privukao Hristu, da bi se opravdali vjerom.” Jednom kad se opravdamo vjerom, Hristos nas vraća zakonu i kaže: „Ovako želim da živiš.” Postoji ogromna razlika između korišćenja zakona kao metoda spasenja i korišćenja zakona kao standarda hrišćanskog življenja. Prije nego razmotrimo ovaj pasus potrebno je da znamo tu razliku. Vjerujem da ima mnogih koji su se uhvatili u ovaj problem korišćenja zakona kao metoda spasenja i htio bih vam dati najmanji četiri razlike između ta dva sistema.

Prvo, osoba koja drži zakon kao metod spasenja, drži samo slovo zakona. Riječ „slovo” je biblijski termin. Ta osoba koristi zakon kao pravila, čini i ne čini. Ovo smijem i ovo ne smijem ako

hoću ići na nebo. Jevreji su imali 248 pravila i 365 zabrana da bi sadobili nebo, i naravno književnici i fariseji su bili eksperti.

U čitavom 23-em poglavlju jevanđelja po Mateju Isus osuđuje književnike i fariseje. On ima dva imena sa njih. Jedno je slijepe vođe a drugo licemjeri. Matej 23:23: „Teško vama književnici i fariseji, licemjeri, što dajete desetak od metvice i od kopra i od kima.” Vrlo ste temeljni kod pravila ali zanemarili ste „što je najpretežnije u zakonu: pravdu i milost i vjeru; ovo je trebalo činiti.” Hristos ne kaže da ne trebamo plaćati desetak. Činite ovo, ali ne ostavljajte drugo neuradeno. Drugim riječima, za Jevreje, za legaliste, za ljude koji koriste zakon kao metod, on predstavlja samo pravila činiti ili ne činiti.

Danas su naši mladi umorni od pravila. Šta ne valja s pravilima kao metodom? Šta je pogrešno u držanju zakona po slovu? Takva poslušnost samo proizvodi spoljašnju pravednost dok Božji zakon stvarno zahtijeva unutrašnju pravednost plus spoljašnju. Tako je sve što možemo uraditi kad držimo zakon po slovu, kao sredstvo, metod spasenja, držanje pravila i varanje samoga sebe da ispunjavamo zakon.

Fariseji i književnici su držali tih 248 pravila. Ponosili su se što ne sudjeluju u 365 zabrana i mislili da zasigurno idu na nebo. Isus je imao nešto drugo da im kaže koje je zapisano u Mateju 15:8,9. Poslušajte svog Spasitelja i šta On ima da kaže. Da je danas ovdje rekao bi isto. Počevši od 7-og stiha On kaže: „Licemjeri!” Tako Hristos opisuje osobu koja ima spoljašnju pravednost ali iznutra je daleko od zakona. „Dobro je za vas prorokovao Isaija govoreći: ovi ljudi približavaju se k meni ustima svoji i usnama poštuju me, a srce njihovo daleko stoji od mene. No zaludu me poštuju učeći naukama i zapovijestima ljudskima.”

Jevreji su bili uzeli sveti zakon Božji, koji je svet kao sam Bog, i prekrojili ga na pravila i uredbe i čini ili ne čini. Držali su ta pravila misleći da drže zakon. Da, činili su to ali samo spolja.

Treći problem sa zakonom kao metodom spasenja je što to može izgledati dobro ali samo pred ljudima. Sve što čovjek može vidjeti su spoljašnja djela. Neka nam Hristos da odgovor kako spoljašnja pravednost izgleda u Božjim očima. U Luki 16:15 nalazimo Hristovu ocjenu spoljašnje pravednosti: Da, ona može biti veoma hvaljena od ljudi ali naša briga nije njihova procjena. Interesuje nas Božja ocjena. Pogledajte 14-i stih i vidjećete da se On obraća farisejima koji su ga ismijavali, rugali se, ne slažući se sa Njim. Luka 16:15: „I reče im: vi ste oni koji se gradite pravedni pred ljudima; ali Bog zna srca vaša; jer što je u ljudi visoko ono je mrzost pred Bogom.” To je bolno ali eto kako to Hristos cijeni, a u Isaiji 64:6 stoji: „Sva vaša samopravednost je kao nečiste haljine.” I Zaharija kaže da su prljave haljine jednake bezakonju.

Postoji i četvrti razlog zašto je zakonska pravednost, to jest korišćenje zakona kao metoda spasenja, neprihvatljiva Bogu. Ona proslavlja čovjeka a ne Boga. Okrenite Luka 18:11,12: „Farisej (ekspert u spoljašnjoj pravednosti) stade i moljaše se u sebi ovako.” Zapazite koga on proslavlja. On nije proslavljao Boga. On se molio sebi i govorio o sebi. Želio je da Bog zna. „Bože, u slučaju da ne znaš, moram nešto da ti kažem.” I Bog kaže: „Šta imaš da mi saopštiš?” „Bože, hvalim te što nijesam grešnik kao onaj lopov pozadi.” Naravno poreznik je bio iza njega. „Ali hvala ti, ja nijesam kao on. Nijesam ucjenjivač. Nijesam nepravedan. Nijesam preljubočinac ili čak kao ovaj carinik. Nijesam kao oni ljudi koji kažu: jednom spasen zauvijek spasen, koji zagovaraju jeftinu milost. Nijesam kao oni. Ja sam dobar čovjek. Pogledaj me. Postim dva puta sedmično.”

Bog je tražio od svog naroda da posti jedanput godišnje. On je postio dvaput sedmično. Pomnožite to sa 52 sedmice u godini i dobićete preko sto postova godišnje. Možete li to zamisliti? Nije čudo što je bio ponosan. „Bože ti si tražio od nas da postimo jednom godišnje ali ja postim 104 puta u godini. Nijesam li dobar? Dajem desetak od svega što imam. Bog kaže davaj desetak od svog prihoda (suviška) ali ja kažem: ne, Bože, ja ću dati više od toga. Dajem ga od svega što posjedujem.”

Jadni poreznik je rekao: „Gospode, ja sam grešnik. Molim te oprosti mi. Nemam prava da budem u ovoj crkvi. Ne mogu te čak ni pogledati.” Ali poslušajte kako je Isus odgovorio. „Ovaj čovjek, ovaj carinik, otide kući opravdan jer nije zavisio od svoje pravednosti već o milosti Božjoj. Jer svaki koji se sam podiže poniziće se; a koji se sam ponižuje podigneće se. Nije čudo što je Pavle osudio zakonsku pravednost u Rimljanima 4 i 9 glav to jest samopravednost koja koristi zakon kao metod spasenja.

Koliko se ovo razlikuje od zakona kao standarda hrišćanskog življenja, o čemu Pavle raspravlja u Rimljanima 13? Kad koristite zakon kao standard hrišćanskog življenja vi ste motivisani vjerom koja radi kroz ljubav. (Galatima 5:6.) Pavle kaže da nema veze da li ste obrezani ili neobrezani. Ali šta znači vjera koja radi kroz ljubav? Podsjetimo se šta je Isus rekao: „Ako me ljubite, zapovijesti moje držite.” Takvoj osobi zakon nijesu pravila. Nijesu zabrane. To je uživanje. Psalam 40:8 kaže: „Hoću (uživam u tome) činiti volju tvoju Gospode, i zakon je tvoj meni u srcu.” I to je istina. Jevrejima 10 uzima taj navod iz Psalma 40:8 i primjenjuje ga na Hrista. Zapamtite da moramo imati um Hristov. Isus je uživao u držanju zakona zato što je uživao u spasavanju ljudskog roda. Mi moramo uživati u držanju zakona jer ljubimo Boga.

Pnje otprilike tri godine uzeo sam sedmicu molitve na jednom vrlo posebnom koledžu. Kad sam se vratio svojoj službi, primio sam pismo od vođe odjeljenja za Zdrastveni program koji je pisao: „Uživali smo u vašim studijama o Pravednosti vjerom, ali možete li odgovoriti na jedno pitanje? Kako da upražnjavamo ovu pravednost vjerom u instituciji poput naše? Želimo ovo sprovesti u praksi.”

Otpisao sam i rekao:

1. Ne možete ozakoniti pravednost. U trenutku kad to učinite vi ste u legalizmu.

2. Dok sam tamo boravio, zapazio sam dva tabora unutar koledža. Osamdeset do devedeset posto studenata su bili tu jer su to željeli. Oni su visoko cijenili tamošnja načela i učenja. Tim mladima nijesu bila potrebna nikakva pravila jer su uživali u slijeđenju standarda tog koledža.

Ali bila je grupa studenata koji nijesu bili tu zato što su to željeli. Bili su to zato što su ih roditelji poslali da se reformišu. Jedna od djevojaka je znala da poznajem njenu majku. Rekla mi je: „Molim vas nemojte nikad reći mojoj majci da je ovo odlično mjesto.” Pitao sam: „Zašto?” I ovo je bio njen odgovor: „Ne želim još tri godine pakla.” Bila je greška poslati je tamo. Ovaj koledž nije škola reforme. On je za studente koji uživaju da tvore volju Božju i koji žele da mu služe. Pogrešno je bilo koristiti ga za tu svrhu.

Svaka ustanova mora imati pravila. Idem u KPD da govorim gdje su pravila kruta. Jedno od pravila je da ne smijem unositi torbu kad ulazim u zatvor. Pri sebi ne smijem imati ništa metalno, čak moram skidati i cipele kad prolazim kroz detektor. Ne mogu uzeti ništa što bi zatvorenik mogao iskoristiti. Nije mi dozvoljeno da iznosim pisma koja šalju svojim voljenima.

Robijaš mi može reći: „Nemam novaca za poštarinu. Možete li mi ponijeti ovo pismo?” Nije nam to dopušteno. Svaka ustanova ima pravila, u protivnom imaćete anarhiju. Ali mi ne smijemo ravnati ta pravila sa hrišćanstvom jer hrišćanstvo nema pravila, ono ima smjernice. Ono ima upute. Jer hrišćanin ne čini nešto zato što to mora, već što želi da tako radi.

Ovo nas dovodi do moje sledeće tačke. Kad hrišćanin drži zakon iz uživanja, ono što on stvarno čini u poslušnosti je jednostavno ispunjenje novog zavjeta. „Uzeću svoje zakone i ispisati ih u vašim srcima.” Okrenite Jevrejima 8 i čitajte kako pisac opisuje novi zavjet. Novi zavjet ne odbacuje zakon. U Jevrejima 3:7 on kaže: „Prvi zavjet (tj. zakon koji se koristio kao metod spasenja) je bio manjkav zbog vas.” Ali u Jevrejima 8:8,9 on kaže: „Jer kudeći ih (ne novi zavjet već njih) govori: evo idu dani, govori Gospod, kad ću načiniti s domom Izraelovim i domom Judinim novi zavjet – ne po zavjetu koji načinih sa ocevima njihovim.”

Šta je ovaj novi zavjet? Jevrejima 8:10: „Jer je ovo zavjet koji ću načiniti sa domon Izraelovim poslije onih dana, govori Gospod.” To jest nakon što vas zakon privuče Hristu i u Njemu nađete opravdanje. „Staviću zakone svoje u misli njihove, i na srcima njihovima napisaću ih, i biću im Bog, i oni će biti meni narod. I ni jedan neće učiti svojega bližnjega, i ni jedan brata svojega, govoreći: poznaj Gospoda, jer će me svi poznati od maloga do velikoga među njima. Jer ću biti milostiv nepravdama njihovima, i grijeha njihovih i bezakonja njihovih neću više spominjati.” Nije li to divan zavjet? „A kad veli: novi zavjet, prvi načini vethijem.” Jevandjelje je taj novi zavjet.

Sada okrenite Rimljanima 13. Kakvo je Pavlovo učenje ovdje? Šta on savjetuje hrišćanima koji su već opravdani vjerom, čija sigurnost neba je zagarantovana, ne zato što su dobri već što su u Hristu. Šta im on govori?

1. On kaže: „Ne budite nikome ništa dužni.” Da li on misli da hrišćani ne trebaju pozajmljivati? Ne, on to ne kaže. On kaže da hrišćani ne trebaju biti krivi sa nevraćanje dugova ili stvari koje su pozajmili. Ali ima jedan dug koji će uvijek dugovati a to je da vole svoju braću.đ

Nikad neće doći vrijeme kad možete reći: „Uradio sam dovoljno.” Ima nekih koji su bili vrlo aktivni u drugim crkvama i sagorjeli, premjestili svoje članstvo i rekli: „Potrebna mi je promjena.” Pazite! Nikad neće doći vrijeme kad se možete opustiti i prestati da volite jer „koji ljubi bližnjeg ispuni zakon.” Zatim Pavle objašnjava taj zakon i zapazićete da citira šestu zapovijest koja se bavi našim međusobnim odnosima. On sumira šestu zapovijest u jednoj rečenici u posljednjem dijelu 9-og stiha: „Ljubi bližnjega svojega kao samoga sebe.”

Da li ste ikad pokušali analizirati taj iskaz? Prvo ga je izrekao Hristos kad je citirao Stari Zavjet i to nije bilo ništa novo. Dopustite mi da ukratko objasnim šta Isus kaže. Postoji samo jedna vrsta istinske ljubavi koju vi i ja po prirodi posjedujemo a to je sebična ljubav. Kad je Bog stvorio Adama i Evu, On ih je stvorio po svom obličju što znači da su Adam i Eva imali kakvoću ljubavi Božje koju On posjeduje jer je Bog ljubav.

Ali kad je Adam sagriješio ta ljubav oslobođena svoga ja s kojom je stvoren je napravila zaokret ka sebi i vi i ja se rađamo tako. Mi se rađamo sa sebičnom ljubavlju. Vi možete uzeti sve osobine Božje ljubavi i usmjeriti ih ka sebi i dobili ste ljudsku ljubav.

Bog nas voli spontano i mi sebe volimo spontano. Bog nas voli bezuslovno, bilo da smo dobri ili loši, mi volimo sebe. Čak i čovjek koji vrši samoubistvo voli sebe jer se suočava sa problemima s kojima se ne želi i ne može suočiti, pa nalazi kraći put za rješenje svojih poteškoća. On neće da zna da to povređuje njegove roditelje, voljene osobe, prijatelje. On ne brine o tome. On samo brine o sebi pa je čak i samoubistvo oblik sebične ljubavi.

U 1. Korinćanima 13:5 Pavle nam kaže da Božia ljubav ne traži svoje. U njoj nema sebičnosti. Ovo se jasno pokazalo na krstu. Tri puta je đavo rekao Isusu: „Sidi i spasi se.” Isus nije mogao to učiniti i spasiti svijet u isto vrijeme. Morao je načiniti izbor. Izabrao je da umre, ne na tri dana već zauvijek, da bismo mi živjeli umjesto Njega jer nas je volio više od sebe. To je bila demonstracija Božje ljubavi.

Dakle Isus kaže: „Morate voljeti svoga bližnjeg upravo na isti način na koji volite sebe.” Nije nam neophodno pokušavati da volimo sami sebe. To dolazi spontano. Nije nam potrebno da se molimo: „Dragi Isuse, pomози mi da danas volim sebe.” Niti možemo preokrenuti tu sebičnu ljubav. Mladić kojega je Isus testirao nije uspio, tako i mi.

Kako dakle mogu sprovesti u praksi ono što Pavle ovdje govori? Stih 14 je odgovor ali i 13-i stih kaže: „Ljubav ne čini zla bližnjemu, dakle je ljubav izvršenje zakona.” Zapazite kad Pavle kaže „ljubav je izvršenje zakona” on ne govori o slovu već duhu. Ljubav dolazi iznutra. Stih 11: „I čineći ovo, znajući vrijeme, da je sada krajnje vrijeme da ustanemo od sna; jer nam je sad bliže spasenje nego kad prvo vjerovasmо.”

Pavle nam je prethodno rekao u trećoj glavi da smo već spaseni. Sada kaže da je naše spasenje bliže što je budućnost. Pavle nije u oprečnosti sa samim sobom. Riječ upotrijebljena na grčkom, *soteria*, vezana je za konačno, krajnje spasenje. Novi Zavjet govori o spasenju u tri vremena. Hrišćanin kaže „spasen sam,” prošlo vrijeme, ali spasen je samo od krivice i kazne za grijeh. Nema osude za one koji su u Hristu. Jovan 5:24, Isusove riječi: „Koji vjeruje u Mene već je prešao iz smrti u život.” Znači on je spasen u izvjesnom smislu od krivice i kazne za grijeh. Ali on se takođe „spasava”, sadašnje trajno vrijeme, od sile i ropstva grijeha.

Jednog dana kad Hristos dođe, on će biti spasen od prirode i prisutnosti grijeha. Spasenje od grijeha je prošla, sadašnja i buduća realnost, ili možemo reći: „Opravdanje je prošlo spasenje, posvećenje je sadašnje trajno spasenje a proslavljanje je konačno.” U Rimljanima 13:11 Pavle govori o proslavljanju. „Od vremena kad vjerovaste do sada konačno spasenje je mnogo bliže, da odbacimo dakle sva djela tamna, i da se obučemo u vidjelo.” Svjetlost u Jovanu 1 je život Hristov.

Ovo nas dovodi do Rimljanima 13:14. Potrebno je da znamo kako tretirati zakon kao standard. Novi zavjet ispisuje zakon u našim srcima što znači da Bog stavlja u naša srca želju, radost u činjenju tih stvari. Ali željeti nešto i uraditi to su dvije različite stvari. Stih 14 nam kaže kako to radimo: „Nego se obucite u Gospoda našega Isusa Hrista, i tijelu ne ugađajte po željama.”

Kad prihvatimo Hrista događa se promjena ali se nikakva promjena ne događa u našoj prirodi. Naša priroda je sto posto grešna do smrtnog časa. Zapamtimo ovo. Program „Anonimnih alkoholičara” postiže dobre rezultate a postoji i razlog. Alkoholičar ne voli da kaže nealkoholičaru da ima problem. On se stidi svog problema ali kad je među svojim ne plaši se da kaže: „Imam problem. Potrebna mi je pomoć.”

Legalista ne voli otkriti drugima da je grešnik i sve dok gajimo ideju „ja nijesam grešnik” ili „nijesam loš kao neki,” nikad nećemo prozvesti crkvu koja se stara. Takvu crkvu možemo proizvesti samo kad prepoznamo da smo u i od sebe stoprocentni grešnici. Svi mi smo u istom čamcu kao alkoholičar. Svi smo u istom taboru. Nema problema u dijeljenju naših teškoća i borbi. Samo kad imamo visoko mišljenje o sebi to pokušavamo sakriti. Hrišćanin koji drži zakon kao standard ne gleda druge sa visine jer prepoznaje da „ne ja, već Hristos” živi u njemu. On se obukao u Hrista i samo pomoću Hrista ne ugađa tijelu. Ili kako kažu Filibljanima 2:3, misli o drugima više nego o sebi.

Uzmite Pavla, najvećeg novozavjetnog teologa koji je napisao pola Novog Zavjeta. On kaže u 1. Timotiju 1:15: „Istinita je riječ i svakoga primanja dostojna, da Hristos Isus dođe na svijet da spase grešnike, od kojih sam prvi ja (ne „bio sam” već „jesam” sadašnje trajno vrijeme).” Oh, kad bi svako od nas ovo rekao. Ne bi imali poteškoća u dijeljenju svojih problema.

Pavle u ovom pasusu ne spominje ništa o prve četiri zapovijesti. U stvari ako čitate čitavi Novi Zavjet gotovo ništa se ne pominje o prve četiri zapovijesti. On ne mari ali prvo ćemo vidjeti kako sve ovo praktično radi. Da bi držali zakon kao naviku potreban nam je dodatak, baš kao što je za pravljenje hljeba potrebno brašno.

Da bi držali zapovijesti iznutra, iz srca, potrebna nam je primjesa. Ta primjesa je ljubav, ne ljudska već Božja ljubav. Biblija je naziva agape. Vi i ja ne možemo proizvesti tu agape. Pokušavamo ali ne možemo, to je ne moguće. Podsjetimo se da agape ne traži svoje, pa kako onda sve to djeluje?

Prvo, Bog dolazi nama, mi ne idemo Njemu. On nam dolazi i On nam kaže: „Dok bijaste bespomoćni, dok bijaste grešnici, Moji neprijatelji, bezbožni, Ja vas iskupih.” On nam prvo dolazi sa jevanđeljem i kaže: „Ja sam vas spasio, volim vas bezuslovno i nudim vam ovo kao dar. Svako ko odbija taj dar neka se preispita, posebno kad shvati da je grešnik, stopostotni grešnik. Možete uraditi dvije stvari sa tim darom. Možete reći „da” ili „ne.” Kad kažete „da” Biblija to zove vjerom. Vjera kaže „da” Bogu. Avraam je rekao „da” Bogu. Bog je rekao: „Daću ti sina i blagosloviću te.” „Hvala Ti, Bože. Prihvatam taj dar.” Znači Bog vam dolazi sa dobrim vijestima. Vi odgovarate u vjeri a vjera

je cijenjenje dara Božjega u srcu.

Dalje, Sveti Duh je poslat da nastava u vama. On vas osvjedočava, Rimljanima 8:17, da ste dijete Božje. On vas ubjeđuje da stojite savršeni pred Bogom i Njegovim svetim zakonom. On vas osvjedočava da nema osude za one koji su u Hristu. On vam daje mir. Ali s Njime dolazi i najveći dar Božji. Pavle ga zove najdivnini dar a to je agape, Božja безусловna ljubav. Ovdje nastaje problem. Agape nema ja u sebi. Vi je ne možete reprodukovati. Ako vam je Bog dao agape da bi mu je opet vratili, vi gradite Boga sebičnim. Znači On vam daje agape da bi je horizontalno usmjerili prema bližnjima. Dakle, kako držimo prve četiri zapovijesti i ako je Božja ljubav samo za bližnje, kako držimo Deset zapovijesti?

Jednom riječju, „vjerom.” Vjera je držanje prve četiri zapovijesti. Ako imate vjeru u Boga, nećete imati drugih bogova pred sobom; tražićete prvo Njeovog carstva znajući da će vam se sve drugo dodati. Ako imate vjeru u Boga, počivaćete u Njegov subotni dan a ne vaš.

Jevrejima 4:2,3 kaže da koji vjeruje u jevanđelje, ušao je u Božji počinak. I On se obraća Jevrejima koji su držali pravi dan ali nijesu bili ušli u Božji odmor, „dakle je još ostavljeno počivanje (šabat) za Jevreje, za narod Božji.” Jevrejima 4:9. Prve četiri zapovijesti se drže vjerom. To je počivanje u Bogu, Njegovoj ljubavi, Njegovoj pripravi, Njegovom spasenju. Drugim riječima, prve četiri zapovijesti se drže kad vjerom kažem: „Ne ja, već Hristos.” On mi daje ljubav kao ishod i ta ljubav teče prema mojim bližnjima.

Kad svijet vidi ovu agape prikazanu u životu hrišćana, tada će znati da smo učenici Hristovi. Pavle kaže u Rimljanima 13: „Neka ta ljubav koju ste primili zablista spolja prema vašim bližnjima da vas svako znade po vašem životu, po vašim dobrim djelima.” Tu nema samohvalisanja. Proslavljaće se Otac naš koji je na nebesima.

Trideset šesto poglavlje

Postupanje sa slabima (Rimljanima 14:1-23)

Na krstu Isus je ukinuo sva neprijateljstva, sve zidove podjele, sve razlike, svako odvajanje između svetog Boga i grešnog čovjeka i ismeđu čovjeka i čovjeka. I gdje god imamo podvajanja u crkvi, mi propuštamo otkriti svijetu silu jevanđelja.

Na nesreću problem odnosa je uvijek bio glavni problem u istoriji Hrišćanske crkve. Trebate samo pročitati 1. Korinćanima 3:4 i otkrićete da je crkva bila podijeljena oko vođstva. Jedni su bili za Apola, drugi za Pavla, i Pavle ih ukorava za ovo. Postoji samo jedan Gospod u crkvi, Isus Hristos.

U Galatima 5:15 Pavle kaže: „Vi se koljete i jedete među sobom.” U Efescima i Kološanima Pavle podsjeća lirišćane da mora postojati jedinstvo u Hrišćanskoj crkvi. U Filibljanima 4:1-3 naći ćete da su bile dvije žene koje su se međusobno svađale, Evodija i Sintihija, i Pavle kaže: „Ne. Ovako ne treba da bude.”

Isto tako otkrivamo u Rimljanima 14 da smo imali podjele u Rimskoj crkvi. Neki u crkvi su mislili da je grijeh jesti meso i zato su jeli samo biljnu hranu. Drugi su mislili da je grijeh ne pratiti starozavjetne svetkovine i insistirali su da ih svako slijedi. Dakle, da se svaki vjernik držao vlastitih ubjeđenja za sebe ne bi bilo problema ali nevolja je što su insistirali da nametnu sopstvene ideje drugima. Tada dobijate podjele.

Moramo biti apsolutno načisto da su izvjesne aktivnosti pogrešne. Biblija tako kaže. I znamo da moramo vršiti određene aktivnosti zato što su ispravne i zato što Biblija kaže da ih moramo činiti. Ali

ono o čemu Pavle raspravlja u Rimljanima 14:1, posljednji dio, su pitanja, kako to stoji u NKJV, „dvojbene prirode.” Da on danas piše, upotrijebio bi frazu koju mi obično koristirao, „siva područja.”

U osnovnim istinama moramo biti jedinstveni, ali u sporednim stvarima, sivim područjima, moramo imati fleksibilnost. Nemoguće je za nas grešna ljudska bića da potpuno usaglasimo mišljenja u svemu. Čak i u najboljim domovima, čak i u najboljim brakovima, uvijek postoji neko neslaganje. Ako ga nema, onda jedan partner postupa kao rob. U trenutku kad neko postupa kao ljudsko biće uvijek će biti stvari za neslaganje. Pavle diskutuje o tome kako postaviti relacije o ovim problemima vezanim za siva područja. Na nesreću danas imamo slične probleme u crkvi, probleme oko teologije, oko reformi, oko ishrane ili odjeće. Zato nam je ova glava krajnje važna.

Rimljanima 14 se može podijeliti u dva odsijeka. U prvih dvanaest stihova Pavle savjetuje vjernike u Rimu. Savjet koji dolazi preko njega je: „primajte jedan drugog.” Detaljno ćemo to razmotriti. Drugi savjet koji Pavle daje nalazi se od 13-og do 15-og stiha, a to je da se trebamo međusobno poučavati, primati jedan drugoga i poučavati se. Prvi dio je o međusobnom primanju i on tu koristi jedan primjer. Htio bih odmah na početku istaći da Pavle ovdje ne raspravlja o zdravstvenoj poruci. Zdravstvena vijest nikad nije bila pitanje u novozavjetnim vremenima. On dijeli članove crkve u dva tabora, one koji su slabi u vjeri i one koji su jaki u vjeri, i veoma je zanimljivo vidjeti kako on brani slabe u vjeri, jer mi bi nastojali da mu oponiramo. On kaže da su oni koji su vrlo temeljni u detaljima hrišćanskog življenja slabi u vjeri. Oni koji su našli svoju slobodu u Hristu nijesu ti koji uvijek traže krivicu i osuđuju sebe i druge.

Rimljanima 14:2: „Jer jedan vjeruje da smije svašta jesti, a koji je slab jede samo zelje (povrće, biljnu hranu).” Grčka riječ koju je Pavle upotrijebio odnosi se na ono što raste iz zemlje koje bi bilo biljna hrana za razliku od onih koji su ubijali da bi jeli, koje su životinje i meso.

Šta je bilo stvarno pitanje? U Rimskoj crkvi postojale su dvije grupe hrišćana. Jedna, oni koji su bili žrtve judaizma, to jest, koji su bili obraćeni iz judaizma i došli iz jedne vrlo snažne legalističke sredine. Dragu gupu su sačinjavali uglavnom neznabošci koji su došli sa pravim grčkim mentalitetom. A Grci, helenisti, su vjerovali da je tijelo, čitava tvar, zla. Kad su ovi ljudi postali hrišćani, rekli su: „Ne smijemo nikada ugađati tijelu. Moramo ga lišiti dobre hrane. Moramo živjeti o biljnoj hrani.” Ta hrana je, posebno u ono vrijeme, značila hranu koja je bez ukusa. Danas ima mnogo ljudi koji razmišljaju na taj način. Oni misle da je vegetarijanska hrana bez ukusa i zato im moramo dokazati da ona može biti vrlo ukusna.

Ali pitanje nije bilo zdravstvena reforma, stvar je bila u tome što su oni koji su bili vrlo precizni oko toga šta će jesti bili slabi u vjeri a oni koji su uživali u hrani ne pitajući se da li je ponuđena idolima ili da li je dobra ili loša, smatrani su jakima. Ovdje je stvar u tome da se ne smijemo međusobno osuđivati u ovim sivim područjima.

Rimljanima 14:3: „Koji jede neka ne ukorava onoga koji ne jede, i koji ne jede neka ne osuđuje onoga koji jede.” Mi kao hrišćani nemamo prava da sudimo „jer Bog prima ili prihvata.” Vraćajući se na spor vidimo da su postojale dvije grupe hrišćana u crkvi, slabi u vjeri i jaki u vjeri. Sve dok Bog brine, obje su prihvaćene. A pošto je Bog Glava i prihvata obje tako trebamo i mi. Pogledajte Pavlov dokaz u Rimljanima 14:4: „Ko si ti koji sudiš tuđemu sluzi?”

Kad smo išli u misionsko polje bili smo šokirani otkrićem da smo u Africi imali dva kriterijuma: jedan za domoroce a drugi za misionare. Postojali su različiti osnovi za platu, naknade za premještaj itd. To je uvijek bio predmet sporova. Ne kudim domoroce jer u početku smo dali argument da smo mi misionari obrazovani. Vi ste urođenici pa vam ne treba tako puno novca. Ali kad su ovi Afrikanci primili obrazovanje i vratili se sa najvećim zvanjima, morali smo tražiti drugi isgovor. Borba se nastavila i na kraju smo bili prinuđeni da uklonimo razlike. Tragedija je što smo to morali uraditi pod prinudom.

Jednog dana je u tom vrućem sporu ustao predsjednik naše unije koji je bio domorodac iz Ugande, i rekao: „Ne znam oko čega se sporite.” Sporili su se oko platih osnova. Predsjednik koji je bio jedan fini, pobožni hrišćanin je nešto konstatovao i hvala mu za tu izjavu. Rekao je: „Ako bi neko ko nije odavde poslao svog „šamba” momka, što znači baštovan, da dođe, okopa mi baštu i sadi povrće za mene, neću pitati tog čovjeka: 'Koliko plaćaš svog slugu?' Ne bi me bilo briga koliko ga plaća čak iako možda zarađuje više od mene. Ali činjenica da je poslao svog slugu da radi u mojoj bašti nagoni me samo da zahvalim na tom ljubaznom činu. To je ono što činim za misionare. Ja ih ne plaćam. Plaća ila Generalna Konferencija. Oni donose sa sobom svoje osnove, ali jedno znam, rade u mojoj zemlji i sve što im mogu reći je: 'Hvala što ste došli ovdje.'“

Dakle ovaj čovjek je razumio jevanđelje. To ne znači da je to bilo u redu ali se nije borio za svoja prava. Shvatio je da Bog mora riješiti ovaj problem. Mi se nikad nećemo slagati u svemu. Neki vjeruju da čak ne bi trebali ni okusiti jaja. Drugi da ne trebamo jesti sir. Dobro, ali molim vas nemojte nametati svoje poglede drugima i reći: „Ako to ne radiš nijesi dobar hrišćanin.” Bog je koji sudi. Pogledajte Rimljanima 14:5: „Tako jedan cijeni neki dan izviše drugih.” Ako razmotrite istorijski kontekst vidjećete da se ovo prvenstveno odnosi na praznike. Neki hrišćani bi voljeli da kažu kako to uključuje subotu ali činjenica je da čak i novozavjetni naučnici vjeruju kroz riječ Božju da su neznabošci u ranoj Hrišćanskoj crkvi držali subotu. Oni daju i razlog, jer da neznabošci nijesu držali subotu, judaisti bi napravili uzbunu oko toga. Ali nema ni najmanjeg nagovještaja bilo kakve opozicije protiv neznabožaca sa nedržanje subote. Postojalo je pitanje oko praznika za cijelo vrijeme rane crkve. Znači ono što Pavle kaže je: „Neki hrišćani vjeruju da se moramo držati svetkovina.” Mi imamo izvjesne ljude koji kažu da moramo napraviti svetkovinu i kad im se ne ispune očekivanja isčeznu u daljini bez ijedne riječi izvinjenja sa svoju grešku. „Jedan razlikuje dan od dana, a drugi drži sve dane da su jednaki. Neka svaki bude potpuno uvjeren za svoju misao.”

Sjetite se konteksta. On se bavi sivim područjima. Kao što Pavle ističe na početku poglavlja, „Koju razlikuje dane, Gospodu razlikuje; i koji ne razlikuje dana, Gospodu ne razlikuje.” Dakle ovdje je osnovna istina. Svak hrišćanin je kupljen ili otkupljen od Gospoda. Crkva je definisana u Novom Zavjetu kao tijelo Hristovo. Svako ljudsko tijelo ima glavu. Glava crkve nije vaš pastor ili predsjednik Konferencije; to je Isus Hristos. Pavle kaže da svako od nas mora živjeti prema načinu na koji nas Gospod usmjerava. On ne usmjerava svakog od nas na isti način; On zna našu prošlost; On zna odakle dolazimo. On svakog od nas različito vodi ali mi, kao ljudska bića, nemamo prava suditi jedan drugome.

Rimljanima 14:7: „Jer nijedan od vas ne živi sebi, i nijedan ne umire sebi.” Drugim riječima, ono što Pavle kaže je:

1. I jaki i slabi u vjeri su primljeni i prihvaćeni od Boga, stoga ih i mi trebamo prihvatiti. To je rečeno u prva tri stiha.

2. Od četvrtog do devetog stiha Pavle kaže: „Isus je jedini Gospod u crkvi nad svim vjernicima i mi moramo živjeti pod Njegovim vođstvom, pod Njegovom upravom.” Stih 8: „Jer ako živimo, Gospodu živimo; a ako umiremo Gospodu umiremo. Ako dakle živimo, ako umiremo, Gospodnji smo.” Bog vas je kupio, ne srebrom i zlatom već svojom dragocjenom krvlju. Želim vas podsjetiti na ono što smo pokrili u drugoj polovini šeste glave Rimljanima, da kome se pokoravate kao robovi, onome i pripadate, ili grijehu (što nam je prirodno) ili Bogu koji je začetnik pravednosti.

Rimljanima 14:9 kaže: „Jer za to Hristos i umrije i ustade i oživlje, (da bi nas iskupio; riječ „iskupiti” je otkupiti natrag) da bi bio Gospod i mrtvih i živih.” To jest, On je Gospod svakome ko ga prihvata bilo da je mrtav ili živ, jer će ga podignuti. Stih 10: „A ti zašto osuđuješ brata svojega? Ili ti zašto prezireš brata svojega? Jer ćemo svi stati pred Hristovu sudsku stolicu.”

Ako je ikad bilo vrijeme da je crkvi potreban ovaj savjet to je sada. Zato kad se vi i ja ne

slažemo oko nefundamentalnih stvari poštovaću vaš stav. Molim i vas da poštuju moj. Ako me pitate za razlog zašto zauzimam svoj stav, biću više nego srećan da vam ga dam. Ali osuditi me zato što ne vjerujem da postoje dvije prostorije u nebeskoj svetinji je nefundamentalno područje. Vjerujem da postoji svetinja na nebu. Vjerujem da se Hristova služba na nebu sastoji od dvije faze. To je fundamentalno učenje ove crkve. Ova denominacija ne uči kao fundamentalnu istinu da tamo imaju dvije prostorije jer postoje stvarni problemi oko tog stava. Biću srećan da vam to obrazložim ovih dana.

Ali vjerujem da dvije prostorije u zemaljskoj svetinji imaju duhovno značenje koje se ispunja u Hristovoj nebeskoj službi. Možda se ne slažete ali poštovaću vaš stav i vi moj. Nećemo se sporiti oko toga. Nećemo se osuđivati jer to donosi podjele u crkvi. Neka svako sa sebe bude uvjeren šta je istina. Moram odgovor dati Bogu. Vjerujem da ima sud. Stajaću tamo Pogledajte Rimljanima 14:10,11 i 12. Ali svako od nas će morati stati pred Hristovu sudsku stolicu. Pogledajte 11-i stih gdje Pavle citira Stari Zavjet: „Tako mi života, govori Gospod, pokloniće mi se svako koljeno, i svaki jezik slaviće Boga.” Neću morati dati odgovor vama već Bogu. Vama moram odgovoriti u smislu davanja biblijskog razloga zašto vjerujem to što vjerujem. Tako će dakle svako od nas položiti račun Bogu o sebi. Savršeno sam svjestan toga i zato se ne usuđujem reći da u nešto ne vjerujem iz srca jer znam da ću jednog dana morati stati pred Bogom. A On ee mi reći: „Šta si učinio sa ovim tekstom koji sam ti dao. Šta si uradio sa tim tekstom?” A ja ću reći: „Bože, kad sam proučavao taj tekst išao sam na koljena i trašio Tvoje vodstvo, upotrijebio sam sva pravila interpretacije, uzeo sam svoju grčku Bibliju i proučavao ga, razmatrao kontekst i učinio sve što želiš da činim i došao do ovog zaključka. Ako sam pogriješio zašto me nijesi ispravio kad znaš moje srce.”

Vi ne znate moje srce i ja ne znam vaše ali moramo biti poštteni s onim što vjerujemo. Nikad ne smijemo zauzimati stav zato što želimo da dobijemo debatu. To nije svrha biblijskog proučavanja. Mi moramo vjerovati is riječi Božje, pošteno slijedeći pravila tumačenja, to što vjerujemo i moramo biti sposobni dati odgovor. Tako će dakle svako od nas položiti račun o sebi Bogu.

Rimljanima 14:13: „Zato da ne osuđujemo više jedan drugoga, nego mjesto toga ovo gledajte da ne postavljate bratu spoticanja ili sablazni.” Ovo nas dovodi do drugog područja ove glave a to je međusobno podučavanje. Rimljanima 14:14: „Znam i uvjeren sam od Gospoda Isusa (ne od ljudskih bića već od Gospoda) da ništa nije nečisto po sebi.” Dakle ovo je jedna teška izjava jer kad razmatram riječ „nečisto” otkrivam da je to ista greka riječ koja se nalazi u Djelima 10:14 gdje se Petar morao suočiti sa nečistim životinjama. „Osim kad ko smatra da je što nečisto, onome je nečisto.”

Dakle ako uzmemo ovu izjavu kao pokriće otići ćemo na pogrešan put. Trebamo imati na umu šta je kontekst u kojem čitamo ovaj tekst. Bilo je puno hrišćana u Pavlovo vrijeme koji su govorili da je hrana koja se nudila idolima nečista, tako da ovdje nije pitanje čisto i nečisto meso. Stvar je u tome što su neki ljudi govorili da je određena hrana čista a drugi da je nečista. Pojavila su se neslaganja. Rimljanima 14:15: „Ako je pak brat tvoj jela radi žalostan (zbog tvog jela), ne hodiš više u ljubavi. Ne uništavaj sa svojom hranom onoga za kojega Hristos umrije.”

Šta god mi kao hrišćani ponaosob činili to se uvijek tiče naše braće. Šta god jeli ili pili, činite to u odnosu na Boga. Šta god činili, šta god rekli, kakvo god da je vaše ponašanje, to se tiče vaše braće vjernika. Pavle nas ovdje savjetuje da ne činimo ništa što bi bilo na spoticanje našem bratu, ništa što će ožalostiti našeg brata, i ništa što će uzrokovati da on ostavi svoju vjeru.

Jednog dana imao sam seminar na etiopskim uzvisinama. Bilo je hladno. To je bio grad na devet hiljada stopa nadmorske visine. Čak i uz vatru neophodna je toplija odjeća na tim visinama ekvatora. Stigao sam u petak upravo pred zalasak sunca i za to vrijeme postavio svoj šator među grmljem. Sastanak se trebao održati sat kasnije. Duvao je hladan vjetar a crkva je bila napravila krov od kolja i trave i u njoj nije bilo grijanja. Vjetar je šibao i svi prisutni su drhtali. Zbijali su se u grupe

pokušavajući da se utople.

Dakle, prije nego je počela služba rekao sam pastoru: „Zašto ne bi napravili neki topli napitak i dali ljudima nešto prije službe. To bi pomogio da se zagrijemo.” Bio je zaprepašćen. „Pastore, shvatate li šta ste rekli? Kazao sam: „Da, shvatam. U čemu je problem?” Rekao je: „Ako podložim vatru i spremim topli napitak to je grijeh.”

Smjesto sam shvatio da ovi ljudi nijesu vjerovali u podlaganje vatre u subotni dan, čak ni za topli napitak. U stvari pastor mi je ispričao da sve što rade obave petkom i jedu hladnu hranu. Ako znate afričku hranu, nema ni govora da se može jesti hladna. Mora se pojesti dok je topla, inače je tvrda. Ali oni su je jeli hladnu subotom i nijesu to činili sa radošću. Silom su je trpali samo da bi se održali u životu.

Imao sam u torbi malu plinaricu. Sve što sam morao učiniti bilo je da okrenem ručicu i zapalim vatru i imao bih topli napitak – ne sa cijelu crkvu već za sebe. Ali odmah sam shvatio da bi s tim bilo problema.

Kad postavljate šator vi nemate privatnost. To nije Amerika. Oni vam dolaze na prozor da gledaju kako se svlačite. Kakav je ovaj stranac? U čemu spava? Oni nikad nijesu vidjeli vreću za spavanje. Nikad nijesu vidjeli vazdušni dušek. Oni posmatraju i komentarišu: „Kakve divne stvari ovi ljudi imaju.” Znao sam da ako napravim neki topli napitak za sebe ne bih imao problema između mene i Boga. Ali znao sam da bi bilo problema između mene i njih. I njih radi sam rekao „ne.” Drhtaću sa njima. Proveli smo čitavu sedmicu na jevandlju i našli su slobodu u Hristu i tako smo sledećeg petka imali topli napitak prije službe. Subota više nije bila breme.

Imamo problema jer se međusobno osuđujemo. Svaka zemlja ima svoja pravila o tome kako treba držati subotu. U Italiji subotom igraju fudbal. U Skandinaviji idu na plivanje. Naravno ako podete u Englesku, oni piju čaj subotom, pored ostalih dana. U Americi organizuju duga putovanja, jahanje ili slično, zadovoljstva radi, subotom. Svaka zemlja ima svoja pravila i drži do njih. Problem nastaje kad se pošalju misionari is tih zemalja u Afriku. Kao što mi je jedan Etiopljanin rekao: „Nikad nijesam naučio kako plivati dok me to nije naučio jedan misionar.” Odmah sam znao da je taj misionar došao iz Skandinavije.

Ono što Pavle ovdje kaže je: „Ne smijemo činiti ništa što bi spotaklo, ožalostilo, uvrijedilo ili zavelo nekoga.” Sjetimo se kad je jednog dana Pavle poveo Timotija u sinagogu i ljudi rekli: „Nećemo vas slušati.” On je rekao: „Zašto?” „Dovodiš Timotija koji je polujevrejin i nije obrezan.” Rekao je: „Nema problema. Donesite mi nož.” Obrezao ga je i zatim rekao: „Da li me sada želite slušati?” Rekli su „da.” Pavle je bio protiv obrezanja kao sredstva spasenja ali kad se to postavilo kao prepreka rekao je „Obrezaću te.” Timotije je kazao: „U redu. Ako moram proći kroz ovu agoniju njih radi, učiniću to.” To je ono što Pavle govori.

Sledeće što on kaže u Rimljanima 14:16-18 je: „Hrišćani moraju imati prioritet.” Stoga ne dopustite da se o vašem dobru govori kao zlu; jer carstvo Božje nije jelo i piće, već pravednost i mir i radost u Svetome Duhu.” Mi smo stručnjaci u uveličavanju sitnica. Na radnom sastanku, crna braća su imala vruću diskusiju. Teško mi je bilo da propovijedam tamo. Samo dvojica smo govorili. Jedan je bio crni propovjednik iz Generalne konferencije a drugi ja. Da li ste ikad propovijedali u crnačkoj crkvi? To vas zaista otvara ili otežava stvar. Oni ne ćute. „Nastavi propovijedati brate. Daj nam to.”

Ti sastanci su bili dugi. Ponekad sam propovijedao dva sata i oni su me ohrabrivali ali to mi nije bilo potrebno. Zatim su imali jutrenje. Ima li su alternative, bijeli pastor jedno jutro, crni sledeće, i tu se zapažala velika razlika. Crni pastor bi govorio tako glasno da je to bilo poput gromova u mojim ušima a bijeli je rekao: „Bole me uši od buke.” Kazao sam: „Da, svi dolazimo iz različitih kultura.” Crnci vole ove dinamične propovijedi. Oni odgovaraju u crkvi. Bijelci su vrlo konzervativni. Imao sam poteškoća u nalaženju ljudi koji će se moliti na molitvenom sastanku. Tog nije bilo u crnačkim

crkvama. Oni bi se svi molili, ponekad svi istovremeno. Oni su vrlo otvoreni. Mi imamo razllke ali nikom nije dopušteno da osuđuje druge. Bijelci nemaju prava da kažu: „Vi crnci ne govorite pravilno jer ste suviše bučni.“ Crnci nemaju prava da kažu bijelcima: „Vi uspavljujete crkvu.“ Neka svako bude savršen. Trebamo se podsjećati šta je prioriteto, šta dolazi na prvom mjestu. Moramo se uzdržavati od uveličavanja sitnica.

Neki crnci su međusobno raspravljali, i konačno su me pozvali da riješim njihov problem. Pitali su: „Hoće se na Novoj Zemlji rađati djeca?“ Možete li ih zamisliti kako diskutuju o tom minornom pitanju? Rekao sam im: „Mislite li da mi kažete da ste proveli čitav sat oko ovog pitanja, dok ima tako divnih istina o Hristu u Svetom Pismu koje prvo treba znati? Zašto ne sačekate dok odete na Novu Zemlju i tamo postavite taj problem? Sada nije važno da li će se djeca rađati na Novoj Zemlji ili ne.“ Ali neki se raspravljaju i spore oko beznačajnih stvari kad trebamo uzdizati Hrista.

U 1. Korinćanima 8:8 imamo isto pitanje. Činjenica da revno slijedimo zdravstvenu reformu ne čini nas boljim hrišćanima. Slijedimo je jer zelimo živjeti za Hrista a ne radi nekoliko zvjezdica u svojoj kruni. „Ali jelo nas ne preporučuje Bogu: jer niti ćemo biti bolji ako jedemo niti gori ako ne jedemo.“ Naš položaj pred Bogom je uslovljen našom pozicijom u Hristu, ne našim ponašanjem. Naše ponašanje se tiče življenja za Njega i ako mi On kaže: „Želim da ti ovo bude hrana,“ ja ću reći: „Da, Gospode. Učiniću to jer Te volim. Otkupio si me i Tebi pripadam.“

Jedno ljeto radio sam u Švedskoj. Bio sam student na koledžu i prodavao knjige sto pedeset milja sjeverno od Arktičkog kruga. Stanovnici tog područja se zovu Lapi. Ubijeden sam da su izvjesno povezani sa Eskimima na Aljasci jer imaju iste crte sa isturenim jagodicama, istu kulturu i životne obrasce, ali ima tu jedan problem. Suviše je hladno za gajenje usjeva čak i ljeti. Imali smo snježnu oluju kad sam bio tamo 23. juna. Tlo je donekle stalno smrznuto. Čak ne možete gajiti ni voćke. Hrana je riba, meso i mlijeko sjevernog jelena. Ako biste pošli kao misionar i rekli im: „Nipošto neću jesti vašu hranu,“ to ne bi doprinijelo zdravstvenoj reformi. Cilj zdravstvene reforme nije da umrete.

Sjećam se jednog misionara koji je rekao: „Neću je okusiti pa i da me ubije.“ Rekao sam: „Ubiće te jer ti je potrebna hrana.“ Ne biste išli na nebo ako vas ubije jer se ne spasavamo onim što činimo. To Pavle govori. Dakle vratimo se Rimljanima 14:19,20 i dalje: „Dakle starajmo se za ono što gradi mir i za ono čim podučavamo jedan drugoga. (Ne smijemo unositi podvajanja u crkvi jer imamo neslaganja na ovom sivom području.) Ne raskopavajte djela Božjega jela radi. Sve je odista čisto, ali je zlo za čovjeka koj jede sa spoticanjem. Dobro je ne jesti mesa, i vina ne piti, i ono ne činiti na što se vaš brat spotiče, ili oda šta gori postaje ili slabiji (ovo je savjet). Ti imaš vjeru? Ima je sam u sebi pred Bogom. Blago onome koji ne osuđuje sebe sa ono što nađe za dobro. A koji se sumnja osuđen je ako jede jer ne čini po vjeri: (pitanje nije da li je to ispravno ili pogrešno. Pitanje je slijedite li savjet Božji između vas i Njega?) jer sto god nije po vjeri grijeh je.“

Brine me i opterećuje rješavanje ovog problema. Jednog dana imali smo radni sastanak u Etiopiji. Bilo jo oko pedeset pastora i tri govornika. Bio je jedan čovjek iz Generalne Konferencije, čovjek iz divizije, i ja, tri govornika. Etiopljani nemaju mnogo novca. Prosječna porodica u Africi ima meso oko pet puta godišnje. Kokoška se sprema za desetočlanu ili petnaestočlanu porodicu.

Svakome dopadne po mali komadić. Ovaj sastanak smo imali u jednom malom gradu gdje smo imali jednog vrlo bogatog poslovnog čovjeka. Iz ljubavi prema nama priredio je gozbu usred radnog sastanka. Zaklao je najdeblje tele. To je bio ućtiv način da se kaže: „Dobro došli u Etiopiju.“ Skoro da je neetički imati gozbu a, da se ne zakolje debelo tele. Pastori su zaista uživali.

Moj šef, čovjek iz divizije, bio je ljutit. U stvari bio je tako bijesan da je teško mogao uživati u svom pasulju i krompiru. Rekao sam: „Šta vas muči?“ Kazao je: „Zar ne vidite šta jedu?“ Rekao sam: „Brate, kad ste došli ovdje Generalna konferencija vam je dala naknadu. Kupili ste vegetarijansku

hranu tako da se možete raznovrsno hraniti. Koliko ste od toga podijelili s njima? Vrlo dobro znate šta oni jedu iz dana u dan. U stvari jedan od najvećih problema u Africi je nedostatak proteina. Zašto im zamijerate zbog malo mesa? Zašto od toga pravite veliko pitanje?” Dakle, on ne bi slušao ovog neznatnog propovjednika pa je na popodnevnom sastanku ustao i rekao: „Nijedan od vas neće zadobiti nebo.” Čak je i čovjek is Generalne konferencije bio užasnut tom izjavom.

Dakle, Etiopljani su vrlo učtiv narod ali bio je jedan afrički pastor koji to nije mogao oćutati. Ustao je i rekao: „Brate, kako je Isus otišao na nebo? On je jeo meso, znate.” I što je još pogoršalo situaciju, ostali pastori su aplaudirali. A ja sam rekao: „Snašli su vas. Slažem se da je to bio pogrešan stav ali snašli su vas.” Ovaj čovjek međutim nije sišao. Bilo je to poput dodavanja ulja na vatru. Tako se bio zajapurio da sam morao ustati i reći: „Slušajte, ne marim šta vas dvojica govorite ali jedno je izvjesno, ja sam zadužen za ovaj dio vinograda.” Tako sam rekao svom šefu: „Vi ćutite i pustite me da govorim.”

Kazao sam pastoru koji je govorio: „Budimo sasvim pošteni. Vi nijeste jeli to meso zato što ga je Hristos jeo. Jeli ste ga jer je bilo vrlo ukusno.” I on mi je rekao: „Da.” Obratio sam se svom šefu i rekao: „Vi nijeste ostavili meso zato što ste željeli služiti Bogu. Ostavili ste meso da bi mogli otići na nebo. Tako se ponašate. U čemu je razlika? Vi služite sebi i on služi sebi. Obojica ste u istom taboru. Samo što radite različite stvari.”

Ovaj čovjek nije imao prava osuđivati afričkog pastora. Koliko misionara iz ove zemlje je voljno ići u Afriku, živjeti u njihovim domovima kao oni što žive i jesti njihovu hranu? Dakle, imamo li prava da ih osuđujemo? Pokušajte se hraniti kao oni. Oni se bore za opstanak. Zašto bi im zamijerali? Šta Pavle ovdje govori? Postoje dva načela koja želim pomenuti:

1. Kakav god da vam je životni stil i šta god radili, morate to činiti zbog odnosa vjere sa svojim Bogom. Ako upražnjavam zdravstvenu poruku to nije zato što želim živjeti sedam godina duže. Možda ću sutra morati umrijeti kao mučenik. Ako upražnjavam poruku o zdravlju, to je zato što je ovo tijelo mašina i želim da ga Bog iskoristi sebi na slavu. To će mi umanjiti izdatke za zdravstvo u ovoj zemlji ali to nije razlog što to činim. Što god radimo to mora biti zasnovano na odnosu vjere sa Bogom a naša vjera je utemeljena na znanju, ne na onome što mi kažete ili što činite ili ne činite.

2. Ne smijemo činiti ništa, čak iako je to za nas u redu, što bi bilo na spoticanje drugom bratu, ožalostilo ga ili pogrešno usmjerilo i uništilo.

Ovo su ta dva načela. Tekstovi koji ih spajaju su 1. Korinćanima 10:31-33 i početak 11-e glave: „Ako dakle jedete, ako li pijete, ako li šta drugo činite, sve na slavu Božju činite. (Mi pripadamo Bogu, moramo živjeti za Njega.) Ne budite na sablazan ni Jevrejima, ni Grcima, ni crkvi Božjoj.” Ne činite ništa zbog svojih prava. Zapamtite da su vaša braća vjernici, crkva Božja, važni. Mi moramo živjeti u ljubavi.

„Kao što i ja u svačemu svima ugađam, ne tražeći svoje koristi nego mnogih, da se spasu.” Ne smijemo činiti ništa što bi na bilo koji način spriječilo duhovni rast naše braće vjernika. Zatim on završava ovim riječima: „Ugledajte se na mene, kao i ja na Hrista.”

Kad bi se svi mi ugledali na Hrista koji je prohodio čineći dobro i nikad nije osuđivao carinike i grešnike već ih prihvatio i rekao: „Dodite k meni svi koji ste umorni i natovareni i Ja ću vas odmoriti.” Postepeno počeo je da ih mijenja spolja. Neka Bog pomogne ovoj crkvi da se ujedini u ljubavi. Možda se nećemo potpuno slagati u ovim sivim područjima ali ćemo se sjediniti u ljubavi jer svi pripadamo Hristu i u Njemu smo prihvaćeni i zato smo svi u istom čamcu. Mi smo stoprocentni grešnici spaseni milošću. Neka vas Bog blagoslovi.

Trideset sedmo poglavlje

Međusobno ispomaganje (Rimljanima 15)

Privodimo kraju poslanicu Rimljanima koju je Luther nazvao „najjasnije jevanđelje od svih.” Dok otpočinjemo sa našim proučavanjem 15-e glave zapažamo da prvih sedam stihova pripadaju 14-oj glavi jer se bave odnosima obrađenim u tom poglavlju. U prvih trinaest stihova 14-e glave Pavle savjetuje vjernike da primaju jedan drugoga bez pitanja jer je i nas Hristos primio bez pitanja. U drugoj polovini 14-e glave Pavle se bavi našom potrebom za međusobnim podučavanjem.

U Rimljanima 15:1 Pavle kaže: „Dužni smo dakle mi jaki slabosti slabih nositi a ne sebi ugađati.” U Rimljanima 14:1 on je govorio o dvije grupe ljudi, slabima u vjeri nasuprot jakim u vjeri. Ovdje u 15-oj glavi se ne radi o tim istim grupama već se on bavi zrelim hrišćanima nasuprot maloj djeci u Hristu. Kad neko prihvata Hrista nije važno koliko je star ali u trenutku kaa prihvatimo Hrista mi smo, duhovno, mala djeca u Hristu. Poput doslovnih beba moramo učiti da hodamo. Nevolja je što neki zreli lirišeani izgledaju kao mala djeca u Hristu. „Ne vidim zašto imaju toliko poteškoća. Ja to mogu.” Sjetite se da dok smo bili mala djeca nijesmo učili da hodamo uspravno. Mnogo puta smo padali. Ali malo dijete u Hristu će mnogo padati.

Kakav treba biti odnos zrelog hrišćanina prema malom djetetu u Hristu nalazimo u Rimljanima 15:2: „I svaki od vas da ugađa bližnjemu na dobro i na podučavanje.” Kad beba pada roditelji je ne ćušaju ili viču: ustani. Oni je podižu i pomažu joj. To je upravo ono što Pavle govori. Da bi to činili potrebna nam je jedna primjesa koju prirodno nemamo. Biblija je naziva agape. Kad imamo ovaj dar koji dolazi od Boga moći ćemo sprovesti u praksi Pavlovo učenje. Prije nego je Isus napustio ovaj svijet obratio se svojim učenicima. Naći ćete to u Jovanu 13:34,35. Rekao je: „Želim da se i vi međusobno volite kao što Ja vas voljeh.”

Do vremena kad je Isus izgovorio ove riječi nije bilo međusobne ljubavi, borili su jedni protiv drugih koji bi bio najveći. Isus je rekao: „To nije carstvo Božje. Vi se morate međusobno voljeti baš kao ja što vas ljubih.” Ali ta vrsta ljubavi ne dolazi automatski. U 1. Korinćanima 13 Pavle opisuje tu ljubav kao najveći dar. Moramo se držati konteksta jer on govori u odnosu na duhovne darove. Svi znamo da je najveći dar Isus Hristos ali u kontekstu duhovnih darova najveći dar je agape.

1. Korinćanima 13:4-6 nam kazuje šta se dešava kad se taj dar pokaže u crkvi: „Ljubav dugo trpi, milokrvna je, ljubav ne zavidi, ljubav se ne veliča, ne nadima se, ne čini što ne valja, ne traži svoje, ne srdi se, ne misli o zlu, ne raduje se nepravdi, a raduje se istini.” Ako imamo ljubav nećemo se radovati u bezakonju, koje je grijeh, ne zato što nas grijeh osuđuje već što se nešto dogodilo na krstu. Želim vas podsjetiti šta se desilo na krstu. Čitajte Isaija 53 koje je poglavlje o krstu. Tamo stoji u 6-om stihu: „Svi mi kao ovce zađosmo, svako se okrenu svojim putem; i Gospod položi na Njega bezakonja sviju nas.”

Mi moramo mrzjeti bezakonje zbog onoga što je ono uradilo našem Gospodu Isusu Hristu. Svaki put kad griješimo to je kao da zabadamo nož u Njega. Tako je Stari Zavjet učio šta je grijeh u hrišćanskom iskustvu. Ne radujemo se nepravdi a radujemo se istini. Pilat je postavio pitanje: „Šta je istina?” a Isus je rekao: „Ja sam istina.” Tako će hrišćanin koji se raduje u Hristu mrzjeti grijeh. Hrišćanin koji ima ljubav u srcu će: „dugo podnositi i biti milokrvan, neće zavidjeti, nadimati se, činiti što ne valja, tražiti svoje.” To je upravo ono što Pavle savjetuje.

Veoma je važno što Pavle ovdje koristi Hrista ne kao Spasitelja već kao primjer. Novi Zavjet predstavlja Hrista na dva načina, kao Spasitelja i kao primjer. Šta dolazi prvo? Da li je Hristos prevenstveno došao na ovaj svijet da bi nam bio primjer ili je primarni cilj Njegovog dolaska bio da nam bude Spasitelj? Ovo je potrebno naglasiti jer ima mnogih koji nastoje da naglase Hrista kao primjer. Da, On je naš primjer ali prvo je naš Spasitelj. On nas prvo iskupljuje, daje nam mir, prvo nas

opravdava. Time se Pavle bavio u prvom dijelu Rimljanima. Sada on kaže: „Pošto ste prihvatili Hrista kao svog Spasitelja, pošto ste ga prihvatili kao svoj život, želim vam ga predstaviti kao primjer.”

Rimljanima 15:3: „Jer i Hristos ne ugodí sebi, nego kao što je pisano: (Pavle citira Psalam 69:9 koji proriče o Mesiji) ruženja onih koji tebe ruže padoše name.” Ovaj tekst kaže da je Isus preuzeo, ne samo grijehe, već sva ruženja koja su se svalila na Boga i sva ruženja koja su pala na ljudski rod.

Ovdje Pavle koristi Hrista kao primjer. Kako je moguće da je Hristos preuzeo naše sramote i hule na Boga? Danas se suočavamo sa istim problemom. Danas ima mnogo ljudi koji proklinju Boga, optužujući ga za sve strahote koje se dešavaju na ovom svijetu. Naravno i mi smo grešnici, i neki od nas hule na Boga. „Bespomoćan sam, Bog me je dao takvog.” Ali to na šta vam želim skrenuti pažnju je da je Isus bio voljan preuzeti krivicu za nešto što nije uradio. Jedno je preuzeti krivicu za nešto što ste učinili a drugo prihvatiti krivicu sa nešto što niste uradili.

Pavle kaže: „Želim da preuzmete krivicu za pogreške koje su počinila mala djeca u Hristu. Želim da preuzmete krivicu za one koji su uradili nesto rđavo.” Mi smo eksperti u isticanju stvari koje drugi pogrešno rade. Ali mi ne možemo prirodno preuzeti krivicu za nekog drugog. Potrebna je Božja blagodat. Htio bih postaviti neka vrlo važna pravila. Prije svega moramo zapamtiti da ako hoćemo preuzimati krivicu jedan za drugoga, moramo prestati da gledamo na sebe kao na pojedince. To je humanistički pristup. Mi moramo gledati na sebe u kontekstu opšteg identiteta.

Daću vam jednu ilustraciju da pokažem šta pod tim podrazumijevam. Došli smo u Etiopiju 1973. godine. Kad smo stigli, iskršao je stvaran problem. Nije to bilo među članstvom nego nešto mnogo gore. Problem je bio između radnika. Nacionalni radnici u Etiopiji i misionari su se gložili. Pošto je to bila stvarna kriza, morala se umiješati divizija i predsjednik unije me je pozvao u svoj ured. Rekao je: „Vi imate prednost.” Pitao sam: „Šta je moja prednost?” Rekao je: „Rođeni ste u Africi. Možete se smatrati u izvjesnoj mjeri kao domorodac ali ste i misionar a ovdje imamo dvije grupe koj se svađaju kao psi i mačke. Vi ste takođe novi u Etiopiji, zato pokušajte riješiti ovaj problem. Ocajnički smo pokušavali.”

Rekao sam: „Dobro, daću sve od sebe ali želim da znate da sve tri prednosti koje ste mi istakli ne vrijede ništa bez Božje milosti u rješavanju ovog problema.” Kazao je: „Pokašajte s kojim hoćete metodom samo da riješimo ovaj problem, jer razara naše djelo u Etiopiji.” Komunisti tamo još nijesu bili stigli a marksistička revolucija se dogodila godinu dana kasnije i uticala na naš rad.

Prvo što sam uradio bilo je da okupim te dvije grupe. Dakle, postojao je problem. Dvije kulture su različito mislile. Afrikanci imaju solidarni koncept društva. Istupili su sa trideset pritužbi. Neke od njih su bile vrlo beznačajne s naše tačke gledišta. Jedan misionar je nazvao jednog Afrikanca magarcem. To je bila uvreda. Imali smo jednu misionarku koja bi svaki put kad je dolazila da nas posjeti govorila našem sinu dok je bio beba: „Šta radiš magarče mali.” Afrikanci bi pomislili da je to bila uvreda ali Amerikanci to tako ne posmatraju. To je bio samo termin koji koristimo za malu djecu jer su ponekad nestašna. Neke od tih trideset pritužbi su bile teške, neke iskrene a neke plod nerazumijevanja.

Razmatrao sam pritužbe i zapazio dio problema. Sve su bile podstaknute od prethodnih misionara koji su uglavnom dolazili iz Evrope a američki misionari su govorili: „Zašto nas optužujete za nešto što nikad nijesmo uradili?” Afrikanci su rekli: „Da, uradili ste to” na šta bi Amerikanci uzvratili: „Nijesmo bili ovdje kad se to događalo.” „Ali zar nijeste misionari?” Oni su sve misionare trpali u isti koš jer su razmišljali u terminima solidarnosti.

Američki misionari su rekli: „Ne, zašto bi se kajali za nešto što nikad nijesmo uradili?” i naravno počeli su međusobni prigovori i upiranja prstom. Rekao sam: „Dakle, stvar nije u tome ko je u pravu a ko u krivu.” Pitao sam obje grupe: „Kažite mi, koliko vas je vidjelo ljudsko biće čije noge su američke a ruke etiopske?” Odgovorili su: „Nemoguće.” Pitao sam: „Zašto nemoguće?” Rekli su:

„Jer je nemoguće imati noge koje su američke i ruke koje su etiopske. Ili ste sasvim Amerikanac ili sasvim Etiopljanin.”

Rekao sam: „Pogledaćemo Bibliju.” Predočio sam im 1. Korinćanima 12, Efescima, Galatima i zatim rekao: „Biblija je jasna da kad postanete hrišćanin krstite se u tijelo Hristovo. Nema Etiopljanina, nema Amerikanca, nema Jevrejina, nema Grka, ni muškog roda, ni ženskog. Svi smo jedno u Hristu, zato je vaše ponašanje suprotno jevanđelju a smatrate se radnicima. Šta propovijedate svojim crkvama?”

Dao sam im drugu ilustraciju. Etiopija slijedi biblijske metode. Hrišćanstvo je došlo u Etiopiju u trećem vijeku tako da oni prate mnoge starozavjetne zakone. Jedan od zakona koje praktikuju u Etiopiji je kazna od četrdeset udaraca ako vas uhvate u krađi. Tu ima jedan problem. Krađa se vrši rukom. Tih četrdeset udaraca zadaje se po vašem stražnjem dijelu. Rekao sam im: „Zašto bi stradala stražnjica za grešku ruke?” Odgovorili su: „Jer je jedno tijelo.”

Rekao sam: „Vrlo dobro. Dakle, misionari, greške vaših prethodnika su vaše greške. Greške prema domorocima su vaše greške jer ste jedno tijelo.” Obratio sam se domorocima: „Ako ste zapazili greške kod misionara, trebalo se identifikovati sa tim zabludama.” U Danilovoj molitvi (Danilo 9) prorok Božji ne kaže: „Crkva je zastranila.” On je rekao: „Mi smo zastranili. Mi smo sagriješili.” On se identifikuje sa crkvom. Hoćete li se i vi identifikovati sa pogreškama vaše braće vjernika? Ako uzimate Hrista kao primjer odgovor je da. Ako se ponašate kao ljudska bića odgovor je ne. Ali pitanje koje sebi moramo postaviti je: Šta ste, prvo hrišćanin ili prvo Amerikanac?”

Jedno znam a to je da ako je Hristos preuzeo naše ukore, onda On želi da i mi činimo isto. On želi da se identifikujemo sa pogreškama naše braće vjernika. To Pavle kaže. Zatim u 4-om stihu, citiravši Psalam 69:9 on kaže: „Jer što se naprijed napisa za našu se nauku napisa.” On nas ne uči ničemu novom. Riječi „napisa naprijed” znače Stari Zavjet. Sve što se napisalo u Bibliji napisano je za našu nauku „da trpljenjem i utjehom Pisma nad imamo.”

Biblija i samo Biblija mora biti naša smjernica, standard, uputa za nas. Okrenimo 2. Timotiju 3:16,17. Za nas riječ „pismo” znači Stari i Novi Zavjet, ali kad je Pavle ovo pisao pozivao se na Stari Zavjet. Novi Zavjet tada još nije bio kanonizovan. „Sve Pismo je dato Božjim nadahnućem, i korisno je u podučavanju, karanju, popravljanju u pravednosti, da čovjek Božji bude kompletan, pripravan za svako dobro djelo.”

Ovo nas dovodi do drugog problema. U biblijsko vrijeme većina vjernika nije znala čitati i pisati i zato je jedini način objašnjavanja i tumačenja Pisma sa ljude bio kroz propovijedanje Riječi. Crkva se umnožavala kroz propovijedanje apostola. Ona se povećavala i onda su došli problemi. Apostoli su se počinjali uključivati u probleme jer su imali breme za te ljude. Uvalili su se u crkvenu administraciju a služba Riječi je podnosila. Apostoli su to shvatili i odmah odlučili da nešto urade po tom pitanju. Tako nam je u Djelima 6 rečeno da su sabrali crkvu i rekli: „Nije pravo da služimo oko trpeza i ostavimo službu Riječi.” Dakle evo rješenja. „Želimo da izaberete sedam poštenih i časnih ljudi i neka se oni bave tim potrebama, a mi ćemo se starati o službi Riječi i molitvi.” I crkva se snažno zauzela za taj pravac.

Jednog jutra došao mi je nadzornik Subotne škole i rekao: „Potrebno je da nešto učinimo za djecu. Ovdje imamo punu crkvu. Ima li nekog ko će da kaže: 'Želim se žrtvovati radi naših mladih.' Očajnički su nam potrebni takvi ljudi.” Današnji problem je isti problem s kojim su se apostoli suočili. Pozvao me je čovjek iz Generalne konferencije i predao mi predmet koji su odabrali. Rekli su: „Želimo da naše pastore naučite biblijskom propovijedanju jer nam članstvo umire.”

Naravno danasnja situacija se razlikuje od one u vrijeme rane crkve. Danas većina, velika većina ljudi znaju čitati i pisati. Nevolja je što ne odvajaju vremena za proučavanje Biblije a i kad to čine čine površno. Propovijedanje je još uvijek najvažniji dio hranjenja stada.

Nijesu nam potrebne liste „čini ovo” i „ne čini ono.” Objašnjavanje Pisma je naša najveća potreba. Riječ Božja je ta koja je sila u životu hrišćanina. Moramo je uzimati i primati. Moramo je primjenjivati, ne na nekog drugog već na sebe. Potrebno je da provodimo vrijeme sa Riječju Božjom. Pavle ovdje kaže da u njoj dobijamo utjehu. Tu dobijamo silu. Dobijamo smjernice.

U Rimljanima 15:5,6 on nastavlja: „A Bog trpljenja i utjehe da vam da da složno mislite među sobom, po Hristu Isusu, (jednom kad nas je riječ Božja obuhvatila, potrebno je da naučimo prihvatati jedan drugoga baš kao što je Hristos nas prihvatio) da jednodušno jednim ustima slavite Boga i Oca Gospoda našega Isusa Nrista.”

Ovaj odjeljak se završava u Rimljanima 15:7: „Zato primajte nedan drugoga kao što i Hristos primi vas na slavu Božju (Hrist kao primjer).” U Luki 15:1 vidimo kako je Hristos primio nas: „I približavahu se k Njemu svi carinici (ljudi koje niko nije volio) i grešnici (koje je svako prezirao) da ga čuju.” Evo poreznika i grešnika – odbačenih, koji dolaze da ga slušaju. Sada poslušajte vjerske vođe Hristovog vremena. „A fariseji i književnici gundahu, govoreći: ovaj čovjek prima grešnike i jede sa njima.” „Strašno,” kažu oni, ali Pavle nam kaže da moramo biti „jednodušni po Hristu Isusu.”

Jednog dana primio sam pismo od čovjeka u KPD-u koji je bio počinio ubistvo. Proučavao sam s njime Rimljanima i on je rekao: „Pastore, hvala vam što ste mi otvorili oči. Ima nade za mene. Uzivaću ovog Božica i nadam se da će Bog nadvladati i da ću izaći i doći u vašu crkvu.” Moje pitanje je: „Hoće li on biti prihvaćen, bivši krivac, osuđenik za nečije ubistvo?”

Sledeći slučaj se zbio kad sam bio zamoljen da podučavam razred na temu „Propovijed na gori” na koledžu. Kad sam prvi put bio tamo, imali su jednog mladića koji bi kad bih mu ja sudio po spoljašnjem izgledu pripadao ne čistilištu već paklu. Nosio je minduse u „pank” stilu ali na kraju ispita napisao mi je ovo: „Hvala vam pastore što ste me vratili Hristu.”

Šta bi se dogodilo da sam mu rekao: „Znaš li da pravila ovog koledža nalažu da se minduse ne smiju nositi?” Gdje bi ga to odvelo? Primio sam ga jer smo obojica grešnici, spašeni milošću. Zahvaljujem Bogu što je pronašao Hrista. „Zato primajte jedan drugoga kao što i Hristos primi vas.” Kad imamo taj odnos mnogi će se vratiti u crkvu.

Jednog dana došao mi je jedan dječak u kancelariju kad sam bio sekretar u Etiopskoj uniji i rekao ni: „Napolju je jedan mladić koji bi vas htio vidjeti.” „Da. Uvedi ga.” Rekao je: „Neće da uđe.” „Zašto ne?” „Nije ni rekao.” Kazao sam: „Molim te ubijedi ga.” Tako je otišao i vratio se sa ceduljicom. „Ne mogu ući. Objasniću zašto. Molim vas izađite napolje.”

Tako sam izašao i otkrio da je to bio računovođa u našoj bolnici. Bio je očajan. Ukrao je neki novac, bio uhvaćen i pastor te crkve mu je rekao: Ne želim da te više vidim ovdje.” Želio se vratiti Hristu. Napustio je crkvu i otišao u svijet i shvatio poput sina rasipnika da ga svijet odbija i da tamo nema pomoći. Želio se vratiti ali nije mogao ući jer mu je pastor tako kazao. Tako sam ga zagrlio i rekao: „Hajde sa mnom, ako te pastor bude dirao moraće i mene a ja sam mu šef.” Taj čovjek je želio ući ali nije bilo nikoga da mu poželi dobrodošlicu, baš kao književnici i fariseji.

Pavle kaže: „Primajmo jedan drugog kao što i Hristos primi nas.” Ali podsjetimo se da Isus nije zaboravljao grijeh. On je rekao Mariji: „Ne osuđujem te. Idi i više ne griješi.” Ne znamo da li ga je od tada slijedila. Željela je to, ali rečeno nam je da je morao izgoniti đavola još šest puta. Ali potrebno je da naše ljude dočekujemo natrag sa dobrodošlicom.

U Rimljanima 15:8 nastupa novi odjeljak: „Ali kažem da je Isus Hristos bio sluga obrezanja istine radi Božje, da potvrdi obećanje dato očevima, a da neznabošci po milosti proslave Boga, kao što stoji napisano.” Možda ne shvatate šta Pavle ovdje kaže jer se bavi rascjepom koji je postojao u njegovo vrijeme a ne u naše. To je bio razdor između Jevreja i neznabožaca.

Bog je bio dao obećanje očevima, Avraamu, Isaku i Jakovu. Oni su očevi ne samo Jevreja, kako su Jevreji učili, već svih koji vjeruju, svih koji su nanovo rođeni i koji će izdržati do kraja. Bog im je

dao obećanja a jedno obećanje je bilo o Mesiji. Jevreji su mislili da spasenje pripada samo njima jer je Mesija morao biti Jevrejin. To se podrazumijevalo pod obrezanjem. Hristos je došao da bude ljudsko biće kao Jevrejin ne samo da spase Jevreje već čitav ljudski rod. Zato su ga neznabošci imali proslaviti za Njegovu milost. Zatim nam on daje neke navode iz Starog Zavjeta u kojima zapažamo progresiju obećanja koja trebamo primijeniti.

1. Rimljanima 15:9, drugi dio koje je navod: „Zato ću te (Bože) priznati među neznabošcima, i pjevaću ime tvoje.” Jevanđelje je imalo doći ljudskom rodu preko Jevreja. Spasenje je od Jevreja jer je Hristos bio Jevrej. Jevreji su trebali odnijeti jevanđelje neznabošcima. Oni su trebali objaviti Jehovino ime neznabošcima u Isusu Hristu. Pavle je to uradio ali mnogi Jevreji nijesu. Petar to u početku nije želio činiti ali je shvatio da mora jer ga je Bog osvjedočio da su i neznabošci spašeni.

2. Rimljanima 15:10: „Neznabošci se trebaju radovati sa Jevrejima u ovom obećanju koje su primili od njih. „Veselite se neznabošci sa narodom Njegovim.” A „Njegov narod” se odnosi na Jevreje. Neznabošci trebaju odgovoriti na ove dobre vijesti radujući se sa Jevrejima. Nijesu se trebali sukobljavati s njima već se radovati.

3. Rimljanima 15:11: „I opet: hvalite Gospda svi neznabošci, i slavite ga svi narodi!” Jevreji i neznabošci trebaju zajedno uputiti hvalu svom Spasitelju. Nema više sukoba. Nema više ujedanja, ni zajedljivih primjedbi, nema međusobnih optužbi, nema uzajamnog prezira. Zajedno hvalimo Boga.

4. Rimljanima 15:12: „I opet, Isaija govori: biće kojen Jesejev, (to jest izaći će od Jevreja pošto je Jesej bio Davidov otac) i koji ustane da vlada neznabošcima u onoga će se uzdati neznabošci.“ Bog koristi Jevreje da iskupi neznabošce a neznabošci se zauzvrat raduju sa Jevrejima i svi moraju prihvatiti Hrista kao svog Gospoda i Spasitelja.

Rimljanima 15:13: „A Bog nada da ispuni vas svake radosti i mira u vjeri da imate izobilje u nadu silom Svetog Duha.” On je došao da donese nadu, On je došao da donese radost, On je došao da donese mir. Imate li to? Radujete li se u Hristu ili se još uvijek borite među sobom?

U Rimljanima 15:14 do kraja Pavle govori o svom planu i svojoj službi. Imaju neke vrlo važne pouke u ovom odsijeku. Stihovi 14 i 15 kažu da Pavle služi neznabošcima. Njegova služba nije bila nešto što je sam sebi odredio već je blagodaću bio pozvan da bude apostol neznabožaca. Poslednji dio 15-og stiha kaže: „Radi blagodati koja mi je dana od Boga.” Došao sam vam jer me je Bog poslao k vama.

Rimljanima 15:16,17: Pavle kaže da ga je Bog poslao k njima „da bude sluga Isusa Hrista neznabošcima, da služi jevanđelju Božjemu.” U stihovima 20 do 24 on kaže kako je Božji plan da se svi ljudi spasu a ne samo izabrani. Zatim u stihovima 25-28 neznabošci zauzvrat služe Jevrejima.

Rimljanima 15:25,26: „A sad idem u Jerusalem (prije dolaska u Rim) da služim svetima. Jer Makedonija i Ahaja učiniše dragovoljno neki doprinos za siromahe, svete koji žive u Jerusalemu.” Ti neznabošci su toliko cijenili jevanđelje da su rekli: „Nećemo više gledati na Jevreje kao na svoje neprijatelje. Hoćemo da im pomognemo. Oni pate u Jerusalemu. Evo nešto novaca da im se odnese.”

Pavle je rekao u Rimljanima 15:29: „A znam da kad dođem k vama, (kad završim svoj posao; kad ponesem ovu pomoć Jevrejima u Jerusalem) doći ću sa obilnim blagoslovom jevanđelja Hristova.” Rim je bio vrlo privlačan grad i mnogi ljudi, čak i danas, idu u Rim kao turisti ali Pavle nije želio ići u Rim kao turista. On nije došao ranije jer je radio u Maloj Aziji.

On zaključuje u 30-om stihu: „Ali vas molim, braćo, kroz Gospoda Isusa Hrista, i kroz ljubav Duha, pomozite mi u molitvama za me k Bogu.” Molim vas da se ne sporite. Ne stvarajmo podjele. Molimo se jedan za drugoga. Stih 31: „da se izbavim od onih u Judeji koji ne vjeruju.” Pavle je tražio izbavljenje od judaista koji su bili samopravedan narod i mislili da su u pravu a da Pavle griješi. Na nesreću Bog nije pozitivno odgovorio na ovu molitvu. Judaisti su ga uhvatili u Jerusalemu. Pošao je u Rim, ne više kao misionar niti kao apostol već kao zatvorenik.

On se molio „da se izbavi od onih koji su u Judeji koji ne vjeruju i da njegova služba bude prihvatljiva svetima u Jerusalimu.” Postojala je opasnost da ponosni Jevreji kažu: „Uopšte ne želimo tu pomoć od neznabožaca.” I on zaključuje u Rimljanima 15:32,33: „Da s radošću dođem k vama voljom Božjom, i da se razveselim s vama. A Bog mira sa svima vama. Amin.” Neka nas Bog blagoslovi.

Trideset osmo poglavlje ***Jedno u Hristu (Rimljanima 16)***

Završavajući svoje pismo Rimskoj crkvi Pavlova namjera je bila da im da koji duhovni dar ili istinu kako bi se utvrdili u Hristu. Pavle daje blagoslov na kraju ovog pisma u Rimljanima 16:25 gdje ponavlja istu brigu. On kaže: „Onome koji vas može utvrditi po mojem jevanđelju i propovijedanju Isusa Hrista.”

Čuveni propovjednik, Martin Lloyd Jones, potrošio je pet godina propovijedajući poslanicu Rimljanima svake nedelje. Postoje razlozi za duboko proučavanje ove knjige. Prvo, trebamo se utvrditi u Hristu. Naša vjera mora postati tako jaka da je ništa ne može uzdrmati a nema ničeg u ostvarenju tog cilja kao što je poslanica Rimljanima, ako je zaista razumijemo. Drugi razlog za proučavanje ove knjige je što će nas jasnije razumijevanje jevanđelja, jasnije razumijevanje Hrista naše Pravednosti tako podstaći da ćemo željeti dijeliti ovu divnu istinu, ovo vječno jevanđelje, sa drugima. Moja je molitva da se ovi ciljevi prošire i da se s jedne radujemo u Hristu a s druge da svjedočimo o Njemu.

Naše proučavanje u ovoj glavi je Rimljanima 16, poslednje poglavlje ove knjige. Možda smo se pitali ima li išta što se može naučiti iz ove glave koja je napokon puna pozdrava. Ništa u Svetom Pismu nije zapisano da prosto ispuni prostor nego postoji namjera. Razmotrićemo čitavo poglavlje kao cjelinu a zatim se vratiti jednom specifičnom području koje je važno.

Možemo podijeliti ovu glavu u četiri dijela. Prvi dio je od 1 do 16 stiha gdje Pavle poimenice pozdravlja 26 ljudi a zatim još dvoje gdje ne pominje imena već ih pozdravlja. Ovo nam govori nešto što me zaista raduje. Ovo nam kaže da gdje god je Pavle propovijedao jevanđelje bilo je odanih podržavalaca. Bilo je muškaraca i žena koji su kazali zbogom Pavlu i neki su bili voljni umrijeti s Pavlom. Zahvaljujem Bogu za ljude koji stoje za istinu. Ali na nesreću nijesu svi stajali za Pavla jer u sledećem odjeljku od 17 do 20 stiha, Pavle upozorava vjemike u Rimu da budu pažljivi.

Rimljanima 16:17: „Molim vas pak, braćo, čuvajte se od onih koji čine raspre i razdore na štetu nauke koju vi naučiste, i klonite se od njih.” On ovdje govori o lažnim učiteljima, muškarcima i ženama koji su ga pratili uvijek pokušavajući podijeliti crkvu po teološkim pitanjima. Zatim u 18 stihu on kaže: „Jer takvi ne služe Gospodu našem Isusu Hristu nego svome trbuhu, (tj. vlastitim interesima) i ugodnim i laskavim riječima prelašćuju (varaju) srca prostih. Jer vaša poslušnost razglasi se svuda.” Pavle kaže: „Hvala Bogu što ste poslušali jevanđelje.”

Rimljanima 16:19: „Zato se radujem za vas; ali hoću da ste vi mudri na dobro a prosti na zlo. A Bog mira da satre Sotonu pod vaše noge skoro. Blagodat Gospoda našega Isusa Hrista s vama. Amin.” Na nesreću taj problem nije prestao sa Pavlom. Mi i danas imamo ljude koji žele podijeliti crkvu, koji bi htjeli podijeliti crkvu oko teoloških pitanja. Pavle kaže da je to suprotno jevanđelju i da su ti ljudi suprostavljeni Hristu jer je Hristova najveća briga za crkvu da smo jedinstveni.

Jedna od poslednjih molitava koje je Isus javno uputio je u Jovanu 17. Sada je došao do kraja

svoje zemaljske misije i olakšavao je dušu pred svojim Ocem. Od 20 do 22 stiha nalaze se zabilježene riječi nama na korist. Hristos se moli Ocu vezano za sve vjemike. Jovan 17:20: „Ne molim pak samo za njih, (tj. za učenike) nego i za one koji me uzvjeruju njihove riječi radi; da svi jedno budu, kao Ti, Oče, što si u meni i Ja u Tebi; da i oni u nama jedno budu, da i svijet vjeruje da si me Ti poslao.” Sve dok imamo podjele ne svječoćimo za istinu. Bog želi da budemo jedno. To je jedan od najvećih dokaza jevanđelja. Jovan 17:22: „I slavu koju si mi dao ja dadoh njima, (riječ „slava” odnosi se na Božju agape ljubav lišenu svoga ja) da budu jedno kao mi što smo jedno.” Ljubav Božja nas mora ujediniti a to jedinstvo mora svjedočiti o jevanđelju.

Nakon upozorenja na ove lažne učitelje koji su u Pavlovo vrijeme bili judaisti, on prelazi na pozdrave rimskim hrišćanima od svojih saradnika od 21 do 24 stiha. On govori o Timotiju, „svom pomoćniku,” i drugima. Tertije u 22-om stihu je bio sekretar koji je pisao ovu poslanicu. Pavle je diktirao svoja pisma. Jedini dio poslanice koji je on zaista napisao svojom rukom bio je blagoslov. S jedne strane imamo ovih devet vjernih Pavlovih saradnika, a s druge smo imali ljude koji su ga podupirali. Ovo djelo se neće završiti dok se laici ne sjedine sa propovjednicima u objavi jevanđelja. Moja je molitva da više ne grijemo klupe već izidemo i objavimo jevanđelje bližnjima i onima oko nas. Spojićemo se u propovijedanju vječnog jevanđelja.

Rimljanima 14:25-27 je najduži blagoslov koji je Pavle ikad napisao u Novom Zavjetu. On počinje sa svojom velikom brigom da se vjernici u Rimu utvrde u jevanđelju i u Isusu Hristu. Zatim svu slavu daje Bogu. Pavle dalje govori o ovom divnom jevanđelju – „po tajni koja je bila sakrivena od početka svijeta ali sada se javila.” Sledeća rečenica nam kaže: „Kroz pisma proročka obznanila se po zapovijesti vječnog Boga, za poslušanje vjere.“

Tajna je da je plan spasenja bio rezervisan ne samo za Jevreje već za sve narode. Jevanđelje mora ići svim ljudima od svakog plemena i svake nacije. Svi moraju čuti jevanđelje i taj zadatak nam je dao Bog. Bog nas je podigao da svijetu predstavimo nenadmašnu ljepotu Isusa Hrista našeg Gospoda. Razlog što nije došao nije to što oklijeva sa svojim dolaskom ili što je propustio održati obećanje već što smo mi propustili da pošaljemo ovu poruku svijetu. Pavle kaže da ovo jevanđelje nije ograničeno na Jevreje. Ono je za sve narode, za sve ljude i Bog želi da ga svi prihvate kroz poslušanje srca istini kao što je u Hristu.

Dok čitamo ovo poglavlje zapazićemo dvije fraze koje se s vremena na vrijeme ponavljaju u ovoj glavi a koje su imale isto značenje. Te fraze su „u Gospodu” i „u Hristu.” Počecemo sa Rimljanima 16:1,2. Prva osoba koju pozdravlja je Fiva koja je sluškinja crkve. On kaže crkvi u Rimu: „Da je primite u Gospodu.” U 3-em stihu: „Pozdravite Priskilu i Akilu, pomoćnike moje u Hristu Isusu.” U 7-om stihu imate one „koji prije mene bijahu u Hristu.” U 8-om stihu imate „u Gospodu.” U 9-om „radnici u Hristu.” U 10-om „u Hristu.” On ponavlja ove fraze „u Gospodu” i „u Hristu.” Koristi ili uz svaku osobu koju pominje.

Prva nam daje ključ da odgonetnemo šta je mislio u svim ostalim. On kaže crkvi u Rimu: „Molim da primite Fivu u Gospodu.” Svako od nas ima dvojni identitet, po onome što smo u sebi; mi možemo biti bogati, možemo biti neobrazovani ili obrazovani, siromašni. Svi ponaosob možemo imati različite identitete ali Pavle ne traži od crkve u Rimu da je prihvati kao što je u njoj samoj. On traži od njih da je prihvate kao što je u Hristu. Drugim riječima, „Želim da primite Fivu kao da je ona Hristos.”

Ovo je iasno učenje Novog Zavjeta. Evo dva primjera. U Mateju 25:32 Isus dijeli ljudski rod u dva tabora, ovce i jarce. On kaže ovcama: „Hodite i naslijedite carstvo Oca mogega koje vam je bilo pripremljeno od postanja svijeta. Bijah gladan i nahraniste me, go bijah i odjenuste me, bijah u zatvoru i obidoste me.” On nije rekao: „Moji sledbenici su bili gladni i nahraniste ili.” Rekao je: „Bijah gladan i nahraniste me.” „Go bijah i odjenuste me.” Hristos se izjednačava sa svakim ljudskim

bićem. Kad su vjernici rekli Isusu: „Ali kad ti sve to učinismo?” On je uzvratilo: „Kad učiniste jednoga od ove moje najmanje braće, meni učiniste.“

Hristos je postao jedno s nama kad je došao na ovaj svijet. Jedno od Njegovih imena bilo je Emanuel koje je „Bog sa nama.” U Jevrejima 2:11 rečeno nam je da „se zaradi toga ne stidi nazvati ih braćom jer dijele isti život.” On se izjednačio sa ljudskim rodom i kad pogrešno tretiramo neko ljudsko biće mi to činimo Hristu. I ako odbacujemo nekog vjernika u crkvi mi odbacujemo Hrista. Ovo smo pokrili u 14 i 15 glavi. Ako vas je Bog primio ko sam Ja da vas odbacujem

Sledeći primjer je kad je Pavle progonio crkvu. To je bilo prije nego se obratio. On je bio čovjek koga se Hrišćanska crkva plašila. Dakle, sa svim autoritetom jevrejskih vođa išao je u Damask da goni hrišćane i Hristos ga je sreo na putu. „Savle, Savle, zašto me goniš (ne crkvu već Mene).“ Svaki put kad kažemo nešto negativno o svom bratu ili sestri mi govorimo protiv Hrista. Ovo Pavle stalno naglašava. On kaže: „Želim da pozdravite ove ljude; želim da ih prihvatite.“ Jer smo svi jedno u Hristu. Ovo je ključni naglasak 16-e glave. Danas mnogi biblijski naučnici priznaju da je slogan „u Hristu” centralna tema Pavlove teologije. Želim ovo naglasiti u ovom završnom poglavlju jer je potrebno da shvatimo da iako smo mnogi pojedinci u crkvi mi smo samo jedno tijelo.

Pavle sumira sve što je učio u Rimljanima ali hajdemo pregledati šta smo proučili. Prvo što svaki vjernik mora prepoznati je da kad je kršten, nije kršten u denominaciju nego u Hrista. Rimljanima 6:3: „Ili ne znate da svi koji se krstismo u Isusa Hrista, u smrt Njegovu krstismo se.” Ovo je Pavlovo ključno učenje. Ako pogledate Galatima 3:27 on kaže isto: „Koji se god u Hrista krstiste u Hrista se obukoste.” Ako smo svi kršteni u Hrista sledeće što dolazi je da smo svi jedno tijelo a ako smo jedno tijelo onda smo udi jedan drugome. Rimljanima 12:5; evo šta Pavle ističe u etičkom odsijeku Rimljanima: „Tako smo mnogi jedno tijelo u Hristu.”

Možda nijesmo jedno tijelo u svom okruženju ili svojoj naciji, ali u Hristu smo jedno tijelo. Zato što smo jedno tijelo u Hristu ponaosob smo udi jedan drugame. U 1. Korinćanima 12:12,13 Pavle kaže isto vrlo jasnim riječima: „Jer kao što je tijelo jedno i ima mnoge ude a svi udi su od tog jednog tijela premda su mnogi, tako i Hristos. Jer jednim Duhom mi se svi krstismo u jedno tijelo, bili Jevreji, ili Grci, ili robovi, ili sami svoji i svi se jednim Duhom napojismo.” Ova divna istina je prožela ranu Hrišćansku crkvu.

Klasna podjela postoji i danas ali u Pavlovo i Hristovo vrijeme jaz između onih koji imaju i koji nemaju, jaz između društvenih klasa, bio je daleko veći. Mi živimo u kapitalističkom društvu. Rani hrišćani su živjeli u robovlasničkom društvu. Pedeset do šezdeset posto stanovništva Rimske imperije bili su robovi. Ostalo su bili gospodari. Između njih je bio ogromni jaz. Nikad se nijesu sastajali u društvu. Zatim je postojala još jedna podjela, vrlo velika, između Jevreja i neznabožaca. Ovi vjernici, Jevreji i neznabošci, robovi i gospodari, sastajali su se po kućama. Imali su zajedničko bogoslužje, jeli zajedno nazivajući to „agape svetkovina”, praznik ljubavi koji spaja sve klase i razlike zajedno. Obrazovani i robovi su jeli za istim stolom tako da su čak i neprijatelji jevanđelja, historičari poput Cicera i Celsusa, morali priznati: „Ovi hrišćani znaju kao se uzajamno voli.” To znači biti jedno u Hristu.

Željeli bi praktično sprovesti kako tijelo Hristovo može biti jedno i sjedinjeno. Otkrićete da se ovo u Novom Zavjetu ističe u Rimljanima 12, Efescima 4 i 5 i 1. Korinćanima 12. Pavle koristi ljudsko tijelo kao metaforu kako crkva treba da funkcioniše. Imano divno ljudsko tijelo u smislu njegove savršene sjedinjenosti. Nikad nemamo problem sukobljavanja ruku i nogu ili slično. Postoje dva razloga zašto je ljudsko tijelo savršeno ujedinjeno i koordinirano.

1. U našem tijelu postoji samo jedan nalogodavac, um. Ostatak tijela, ruke, uši, oči, noge, želudac, su robovi uma. Šta um kaže tijelo izvršava bez pogovora. Ako um kaže rukama „perite noge” ruke ne kažu „zašto bismo prali te prljave noge?” Tu nema pitanja.

Da bi crkva iskusila isto jedinstvo vi i ja moramo postati robovi Isusa Hrista jer je crkva tijelo a Hristos je glava. Kad bi svi bili robovi Hristovi riješili bi mnoge probleme. Jedan od ključnih termina koji se u Novom Zavjetu koriste za Hrista je „Kurios” što je grčka riječ za Gospod. Ona je mnogo jača od naše riječi „Gospod.” To znači da Hristos nije samo Spasitelj crkve već i njen Gospod. On je naš Gospod i Gospodar. On želi da mu je svaki vjernik potpuno potčinjen. Zato se u mnogim svojim poslanicama Pavle predstavlja kao rob Isusa Hrista. I Isus se molio za to: „Oče, kao što smo mi jedno, kao što Ja potpuno zavisim o Tebi, živeći u potpunoj podređenosti Tebi, želim da i moji vjernici žive u potpunoj potčinjenosti Meni.”

Ima perioda kad se nećete slagati sa voljom Božjom. Šta tada činiti? Šta čini rob kad mu gospodar kaže da nešto ne radi? Možda gunda sebi u bradu ali je bolje da poslušaj. Hristova ljudska priroda nije željela ići na krst. Tri puta se molio: „Oče, ako je moguće, ukloni ovu čašu.” Ali Isus je bio rob Božji pa je rekao: „Ali ne moja volja nego Tvoja da bude.” U Efescima 4:1-6 Božja je želja za ovu crkvu i molim se da to postane stvarnost: „Molim vas dakle ja sužanj u Gospodu (Pavle se smatrao zatočenikom Isusa Hrista) da se vladate kao što priliči vašem zvanju u koje ste pozvani. Sa svakom poniznošću i krotošću, s trpljenjem, trpeći jedan drugoga u ljubavi, starajući se držati jedinstvo Duha u svezi mira; jedno tijelo, jedan Duh, kao što ste i pozvani u jednom nadu zvanja svojega. Jedan Gospod, jedna vjera, jedno krštenje, jedan Bog i Otac svih, koji je nad svima, i kroza sve, i u svima nama.”

Pavle ovdje kaže da ima samo jedan Spasitelj i samo jedan Gospod u crkvi i umjesto da se dijelimo, jedan sa ovog a drugi za onog kao što su Korinćani činili, ako se svi potčinimo tom jednom Bogu moći ćemo otkriti silu jevanđelja.

2. Ali postoji i drugo načelo ljudskog tijela. Ljudsko tijelo je u savršenom jedinstvu, savršenoj koordinaciji jer postoji živa veza između tijela i uma. Moje ruke, moje noge, oči, uši, imaju živu vezu sa umom preko nerava, tako da postoji stalna komunikacija među njima. Kad povrijedim prst, on šalje poruku glavi: „Povrijeđen sam, udario sam o kamen.” Glava šalje poruku ruci: „Prstu je potrebna pomoć, pomoz mu.” Tako tijelo radi. Ako vi i ja održavamo živu vezu sa Hristom, pored toga što smo mu robovi, onda će kad je neko povrijeđen Hristos doći drugom članu i reći: „Onaj ud je povrijeđen, idi i posjeti ga. Pomoz mu.” Crkva bi tada radila u jedinstvu i ljubavi.

Ima i jedna razlika. Moje ruke, noge, oči, nemaju moć izbora. Oni su jednostavno automatski robovi mojoj glavi, ali vjernici, tijelo Hristovo je sačinjeno od vjernika koji imaju vlastite umove, imaju moć izbora i moguće im je da se ne slažu sa Gospodom. Za hrišćane je moguće i da se ne slažu međusobno i to je problem. Shvatam da je to bila istina u Novom Zavjetu i da je to bila istina kroz istoriju Hrišćanske crkve i da je to istina sada. Za nas je nemoguće da se svi u potpunosti slažemo u svemu.

Biće nesuglasica ali nemojmo jedan drugoga time obarati. „Snaga Božjeg naroda leži u njihovom jedinstvu sa Bogom kroz Njegovog jedinorodnog Sina i njihovom međusobnom jedinstvu.” 6 Bible Commentary, p.1083. Ovo je fundamentalna istina Novog Zavjeta, jedna od velikih istina slogana „u Hristu.” Mi smo svi jedno u Hristu, stoga smo svi udi jedan drugome. „Nema ni dva lista od tri koji su potpuno isti niti se svi umovi kreću istim pravcem ali iako je tako može postojati jedinstvo u raznolikosti.” Isto.

Zato kad ljudi pokušavaju podijeliti crkvu oko teologije, možemo znati da ne uče Isusa Hrista. Možemo se neslagati ali Matej 18:15 nam daje jedan savjet. „Ako li ti sagriješi brat tvoj, idi i pokaraj ga među sobom njim samijem; ako te poslušaj, dobio si brata svojega.”

Da, mi moramo biti ujedinjeni u osnovnim istinama a pod tim podrazumijevam 27 vjerovanja koja su u našem crkvenom priručniku. Kad se radi o nefundamentima, moramo naučiti da se međusobno poštujemo. Nije da neki vjeruju u Bibliju a neki ne vjeruju. Stvar je u tome što se možda

ne slažemo u tumačenju Svetog Pisma i to je zato što svi ne tumačimo na isti način ali se ne možemo optuživati sa nevjerovanje. To nije pravo; to je suđenje. Potrebno je da shvatimo da se moramo u svemu saglasiti ali moramo naučiti poštovati jedan drugoga. Nikad nećemo uzrasti u Hristu dok se sukobljavamo. Danas se crkva polarizuje oko teologije, a taj problem nećemo riješiti raspravljajući jedni o drugima.

Sve dok ljudi vide podjelu u crkvi nikad nećemo moći svjedočiti jevandjelje. Moja molitva je da budemo jedno u Hristu; premda se možda u potpunosti ne slažemo u svemu ipak imaćemo jedinstvo u raznolikosti; da naša uzajamna ljubav bude tako velika, tako jaka, da razlike postanu nebitne. Da vidimo crkvu koja zna kako voljeti i starati se. Bog nam je dao poruku da uzdižemo Hrista kao Spasitelja svijeta ali ta poroka takođe treba da donese jedinstvo i ljubav u crkvi.

Svako ljudsko biće, bilo da je na dnu ili na vrhu, je duša koja je otkupljena, koju je iskupio Isus Hristos. Nije važno kako jedan drugom izgledamo: možda nam osjećanja nijesu ista, možda se ne slažemo jedni s drugima, ali jedno je istina, svi pripadamo Isusu Hristu i zato pripadamo jedan drugom.

Stoga nema ničeg takvog kao Jevrejin i neznabožac u Hrišćanskoj crkvi. Svi smo jedno u Hristu. Ali nije dovoljno to propovijedati. Svijet to mora vidjeti i još jednom završavam riječima Isusa Hrista. Ponavljam šta je Isus rekao u svojoj molitvi Ocu u Jovanu 17:20,21: „Ne molim pak samo za njih, nego i za one koji me uzvjeruju njihove riječi radi. Da svi jedno budu, kao Ti, Oče, što si u meni, i ja u Tebi, da i oni u nama jedno budu, da i svijet vjeruje da si me Ti poslao.” Isus je rekao svojim učenicima u Jovanu 13:35: „Po tom će svi poznati da ste moji učenici, ako uzimate ljubav među sobom.”

„I upoznaćete istinu i istina će vas osloboditi.” Jovan 3:32.